

ЛИНДА ЛАПЛАНТ ИЗКУПЛЕНИЕ

Част 1 от „Лорийн Пейдж“

Превод от английски: Магдалена Ташева, 1997

chitanka.info

ЛОС АНДЖЕЛИС, КАЛИФОРНИЯ

Април 1988

Уличката тънеше в непрогледен мрак. Входните лампи на сградите бяха изпочупени до една и само светлините от близкия булевард разкъсваха от време на време тъмнината. Момчето бягаше. Влъчите на автомобилните фарове от време на време се мяркаха ту лъскавите ластични бермуди, ту черното му яке с крещяща жълта лепенка на гърба.

— Полиция! Стой!

Младежът продължи да тича.

— Полиция! Стой!

В средата на улицата той ловко избегна изпречилата се на пътя му кофа за смет и в този момент неонова реклама освети стройната фигура, придавайки ѝ зловещи, почти свръхестествени очертания.

— Полиция! Стой!

Момчето се обърна. В дясната му ръка блесна деветкалибров пистолет. Лейтенант Пейдж тутакси натисна спусъка. Бам-бам-бам-бам-бам-бам! Шестте патрона улучиха целта. Младежът политна, отметна глава и падна по очи. Дългата му черна коса се разпиля. Той потръпна в предсмъртна конвулсия и застина.

Пейдж машинално презареди своя трийсет и осемкалибров револвер и тръгна към безжизненото тяло.

— Прибирайте се в патрулната кола, лейтенант! — прогърмя дрезгавият глас на сержант Руни. Проби си път през тълпата и клекна до момчето.

Лейтенантът се подчини и прибра оръжието. Колата беше с отворени врати. Двама полицаи вече бяха препречили уличката, за да спрат нарастващата тълпа от зяпачи.

Облян в пот, Уилям Руни се наведе и внимателно уви в кърпа оръжието, преди да го вземе от окървавените пръсти на младежа. После хвърли последен поглед към мъртвеца и бавно тръгна обратно.

— Това ли беше оръжието му, лейтенант? — Разтвори кърпата, докато наместваше едрото си тяло на задната седалка. Деветкалибровият пистолет се оказа плосък уокмен, марка „Сони“. Солистът на „Гъне енд Роузес“ все още виеше: „Нокин он хевънс доуоо-оррр!“ Пейдж се извърна. Сержантът се беше навел толкова близо до нея, че сигурно пак беше надушил алкохола. — Връщай се веднага в участъка! И се постарай да изтрезнееш, дяволите да те вземат!

Празната съблекалня миришеше на потни крака. Пейдж отвори своя шкаф и трескаво затърси скритата под сака водка, чиято прохлада тъй бързо отпускаше нервите. После се облегна на мивката и надигна шишето. Гълташе жадно, подобно на бедуин в пустинята, докато не изпи и последната капка. Изведнъж мивката стана някак си хлъзгава, а подът се заклати. Тя се огледа. Колко приятно би бил ода се сгуши под канапето! То обещаваще подслон и сигурност.

Петнайсет минути по-късно сержант Руни върхлетя в помещението.

— Лейтенант! Тук ли си? — Тежко запристъпва по пода. — Капитанът те вика. Веднага!

Тя лежеше свита под канапето с простряна напред дясна ръка и разпиляната руса коса закриваше лицето ѝ. Едната ѝ обувка се търкаляше на крачка от нея, а вдигнатата ѝ пола разкриваше широка бримка на коляното. Руни побутна отворената длан с върха на обувката си.

— Лейтенант!

Наведе се и отметна косата ѝ. Тя спеше. Полуотворените устни придаваха детско изражение на лицето ѝ. Дишаше тежко. Не пропусна да забележи широките плоски скули, подчертани от избилата по тях руменина, правилния нос, дългите мигли. Дори и мъртвопияна, лейтенант Лорийн Пейдж все още си я биваше.

Той се изправи и я побутна с крак. Лорийн изстена и се сви още повече. Сержантът се огледа безпомощно и в този момент съзря празната бутилка в мивката.

— Намери ли я? — попита капитан Малъри.

— Намерих я. Мъртвопияна под канапето в съблекалнята. Бутилката сигурно е била скрита в гардеробчето ѝ. — Руни постави шишето на бюрото на своя началник и сви рамене. — Зная, че от известно време пие, и няколко пъти разговарях с нея. Мислех, че ще се вземе в ръце и ще се откаже. Винаги измисляше някакви извинения — семейни проблеми и прочие.

Капитан Малъри се загледа през прозореца и тежко въздъхна.

— Моля те, веднага я разкарай оттук! Вземи ѝ значката, ключовете, пистолета, всичко! Кажи ѝ да не ми се мярка пред очите!

Не се наложи да прибира личните си вещи от гардероба, нито да подписва приемно-предавателен протокол. Някой се беше погрижил за всичко. Дрехите ѝ бяха натъпкани в служебния сак, ключовете бяха прибрани, а пистолетът и значката — издадени срещу подпис. Стиснал здраво ръката ѝ над лакътя, Руни я повлече по дългите коридори към изхода. Бе твърде пияна, за да осъзнае това, което ставаше. Комбинезонът ѝ се подаваше през отворения цип на полата, тя залиташе ту напред, ту встрани и на два пъти щеше да се просне на цимента, ако Руни не я държеше здраво. Щом стигнаха до патрулната кола, той натисна главата ѝ, за да се наведе и Лорийн се изхили. Побеснял, сержантът трясна вратата така, че автомобилът се залюля.

— Много ли ти е смешно? Надявам се тази нощ добре да си поспиш, лейтенант. Дано заспиш по-дълбоко от онова хлапе, което пречука за нищо. Разкарайте я оттук!

Колата напускаше двора, когато двама полицаи въведоха надаваща истерични писъци жена. Майката на убития младеж никога не научи цялата истина. Единственото, което успя да разбере, бе, че синът ѝ е застрелян, докато се е опитвал да избяга от полицията при обиск на наркоманско свърталище.

Две седмици по-късно лейтенант Пейдж бе официално уволнена от полицията. Заповедта предвиждаше лишаване от всички осигуровки и заличаване на трудовия стаж в полицията. Никакви дисциплинарни мерки не бяха предприети във връзка с инцидента. Целият случай бе старателно потулен така, че пресата остана в пълно неведение.

Семейство Джад никога не узна името на офицера, застрелял техният четиринайсетгодишен Томи. При дознанието бе изтъкнато, че младежът е отказал да се подчини на трите задължителни предупреждения на полицаия и че две години преди това е бил условно осъден за взломни кражби. Благоприятната характеристика на наблюдаващия го инспектор за примерното му поведение през последните шест месеца бе укрита. Никъде не се споменаваха, че момчето е било невъоръжено, че е било погрешно взето за друг заподозрян, както и фактът, че полицаят, който го е застрелял, е бил уволнен веднага след това. Случаят бе приключен.

Изглеждаше така, сякаш офицер на име Пейдж никога не е съществувала. Никой от бившите ѝ колега не я потърси повече. Внезапният край на дванайсетгодишната ѝ успешна кариера, увенчана от няколко награди и характеристика, с каквато всеки полицаи, все едно мъж или жена, би се гордял, не заинтересува никого от висшестоящите. Тя бе опетнила полицейската значка, пагона и престижа на полицаия. Пияна по време на дежурство, бе причинила смъртта на четиринайсетгодишно дете. За Лорийн всички врати бяха затворени завинаги. Мълчанието, което забули името ѝ, целеше да запази не толкова нейната чест, колкото тази на полицията.

В онази вечер полицаите я стовариха пред входа на жилището ѝ и изчезнаха. Лорийн успя да се добере до спалнята и се тръшна на леглото. Майк вече бе завел дъщерите им в детската градина и по това време бе в кантората си. Следобед бавачката им Рита върна децата у дома и се залови да разглежда програмата за седмицата. Очакваха я два почивни дни, през които Лорийн трябваше да бъде вкъщи. Рита тъкмо се канеше да приготви обяда на малките, когато шестгодишната Джулия радостно извика „мама, мама“. Четиригодишната Сали грабна една играчка и тръгна към спалнята, за да я покаже на майка си.

— Какво, мама вече вкъщи ли е? — учуди се бавачката.

— Да, спи — отвърна Джулия.

Рита почука и надникна през вратата на спалнята.

— Госпожо Пейдж? Могат ли да си тръгвам вече?

— Да, да. Рита. Благодаря! — Тя с мъка вдигна глава. Джулия се покати на леглото. Беше взела кутията с пъзела и някаква свиреща играчка, чийто звук още повече усилваше главоболието на Лорийн.

— Мама, нали ще ходим на куклен театър?

— Мами, имам „пиш“ — хленчеше Сали.

— Мами, нали каза, че ще ходим на куклен театър? — повтаряше Джулия и стискаше пищящата играчка.

Лорийн с мъка успя да седне в леглото.

— Мами, пишка ми се. — Сали продължаваше да дърпа края на одеялото.

Лорийн се хвана за таблата на леглото и успя да се изправи. После заведе малката си дъщеря в тоалетната.

— Мами, гащите не искат да се събуят — мрънкаше детето. Лорийн стигна до хладилника с олюляване и едва след като отпи няколко глътки водка, успя да надвие напрежението и нервността си. Сетне остави децата пред телевизора и отново се върна в кухнята. Отпи още малко водка с три аспирина и взе душ. До връщането на Майк кухнята беше подредена и изчистена, спалнята — оправена, а Лорийн — гримирана и свежа. Облечена в дълъг памучен пенъоар, тъкмо проверяваше съдържанието на хладилника, за да реши какво да сготви, когато външната врата се отвори и Майк извика обичайното „здравей, скъпа, върнах се“. След малко застана усмихнат зад нея и я прегърна. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ.

— Няма ли да оползотворим времето, преди да дойдат?

— Кой ще идва? — Тя се освободи от прегръдката му.

— Дони и Тина Патерсън. Казах им, че първо ще вечеряме у нас, а после ще отидем на кино. Рита обеща да остане при децата. Не си забравила, нали? Оставих бележка на нощното ти шкафче.

— Да, да, добре. — Затвори очи. — Купи ли продукти?

— Нали се разбрахме, че на връщане от работа ти ще напазаруваш — сви устни той.

— Забравих, извинявай. Ей сега ще изляза да взема нещо.

— Няма смисъл, не си прави труд. — Майк тръгна към спалнята и тя го последва.

— Да си правя труд ли? Това е работа за две минути. Ей сега ще се облека и...

— Поръчай нещо! До телефона съм оставил списък с магазините, които доставят продукти по домовете.

— Има ли изобщо нещо, което би пропуснал да запишеш, Майк?

— Да, и ти знаеш какво. — Той се обърна към нея и продължи да развързва вратовръзката си. — Все още не съм си записал кога съм

спал с тебе за последен път. Трябва да има месец. Искаш ли да започна да си отбелязвам в кои дни можеш и в кои не можеш да отделиш време за това?

Лорийн тръгна към вратата, за да прекъсне разправията, и в този момент децата с радостни възклицания се хвърлиха към баща си. Той ги грабна, завъртя ги и се метна заедно с тях върху огромното легло. Не след дълго вече ги беше изкъпал, сресал и сложил в леглата. Двете момиченца вече заспиха, прегърнали любимите си играчки, когато Майк се върна в кухнята. Лорийн седеше на масата с голяма чаша кафе.

— Няма ли да ги целунеш за „лека нощ“?

— Разбира се. — Тя стана рязко и се удари в ръба на масата. Той я изчака да излезе и отвори хладилника. — Един поглед към бутилката с водка му беше достатъчен.

— Поръча ли нещо за вечеря?

Лорийн тъкмо прегръщаше Сали и той трябваше да повтори въпроса си.

— Да, да — въздъхна отегчено тя, — поръчах пици, ще ги донесат всеки момент.

— Пици ли? — глухо повтори той. Дони Патерсън бе шефът му в адвокатската фирма и Майк искаше да го нагости с нещо по-специално, но не възрази и започна да нарежда масата. Чуваше как Лорийн имитира героите на някаква приказка и децата звънко се смееха. Извади най-хубавите чаши и салфетки, дори набързо излъска приборите и се залови със салатата.

— Няма ли да се облечеш за вечерята? — извика по посока на спалнята, докато старателно режеше домати.

Тя лежеше на леглото със затворени очи. Съпругът ѝ отвори гардероба и за момент се поколеба коя риза да избере. Гордееше се със скъпите си и елегантни дрехи, символ на професионалните успехи, които бе постигнал наскоро. Надяваше се скоро да стане съдружник във фирмата и знаеше, че външният вид е една от предпоставките за успеха.

— С какво се занимаваш сега? — Лорийн се протегна в леглото и се прозя.

— Случая Колъридж. Изглежда, ще успее да се разведе с жена си без много усложнения и дори ще получи родителските права над

децата.

— Наистина ли? — безучастно отвърна тя, докато го наблюдаваше как разглежда една от ризите си.

— Харесваш ли тази риза?

— Да.

— Ти какво смяташ да облечеш?

— Може би костюма на „Шанел“ или на „Армани“? — Спусна крака на пода. Нямаше никакво желание да се среща с когото и да било, камо ли да ходи на кино или да вечеря със самонадеяни, амбициозни сноби като Патерсънови. — Не зная. Майк. Боли ме глава.

— Искаш ли аспирин?

— Не. По-добре да взема още един душ.

— Патерсънови са много важни за мен. — Майк я прегърна. — Нали разбираш, скъпа?

— Ще се държа като добро момиче, обещавам ти! — Тя го целуна и облегна глава на рамото му.

Майк я погали по бузата. Страстта, която жена му разпалваше у него след толкова години брак, винаги го удивляваше. Харесваше косата, очите, стройното ѝ тяло.

— Всичко наред ли е, Лорийн? Да не си имала тежко дежурство? Притисна лице във врата му. Тежко дежурство ли? Неясният противен спомен за изминалата нощ я сръза като нож. Тя простена. На Майк му се стори, че тя просто го желае, и започна бавно да сваля халата от изящните ѝ рамене.

— Трябва да се преоблека. — Освободи се от прегръдката му и тръгна към банята.

— Какво става, Лорийн?

— Нищо, Майк. Може би съм преуморена.

Той започна бавно да се облича. Погледът му попадна на снимката върху нощното ѝ шкафче, на която беше снимана заедно със своя някогашен колега — тъмнокос, мрачен мъж, с когото няколко години работеха като патрулна двойка. Тя го наричаше Лубрински. След смъртта му се бе променила и беше станала някак си недостъпна. Няколко пъти се бе опитвал да заговори за него, но напразно. Дразнеше я дори споменаването на името му. Майк не каза нито дума, когато снимката на застреляния при акция полицаи се появи на нощното ѝ шкафче. Не успя да я убеди да вземе няколко седмици

отпуск. Тъкмо обратното, бе поискала увеличаване броя на нощните дежурства.

С ироничното си изражение мъртвият Лубрински сякаш му се надсмиваше, но той бе убеден, че между него и Лорийн не е имало нищо. Знаеше, че жена му се възхищаваше от своя колега. Беше се срещал с него един-два пъти, но мълчаливият, затворен мъж никога не предизвика у него ревност и подозрение.

Лорийн излезе от банята, увита в огромна кърпа.

— Искаш ли аспирина, скъпа?

— Да, да, благодаря ти. — Сешоарът ѝ тежеше като олово. Единственото, което искаше, бе да я оставят да се наспи.

— Може би скоро ще ме направят съдружник. — Майк ѝ подаде два аспирина с чаша вода, после бащински я целуна по главата. Мократа коса ѝ придаваше момчешки вид и подчертаваше красивия овал на лицето ѝ. — Ще имаме достатъчно пари и ти ще можеш да напуснеш работа.

— Кога ще стане ясно? — Тя нанесе крема на лицето си.

— Да речем, когато завърша делото на Колъридж. Той е много влиятелен. Каза, че ме препоръчал на приятелите си.

— Те всичките ли смятат да се развеждат? — Потопи четката в пудриерата. — Мислех, че мечтаеш да специализираш криминалистика.

— Е, да, мечтаех — засмя се той. — Може би още не съм се отказал. Добре е обаче да набера опит и в други области на правото, а освен това...

— Разводите носят повече пари, нали?

— И какво лошо има в това? — Усмивката му помръкна. — Тази къща харесва ли ти?

— Напълно.

— Скоро ще можем да си купим друга, в Санта Моника, построена на самия бряг.

— Толкова ли бързо напредваш?

— Е, ще трябва да поработя още няколко години, но Дони е убеден, че ще преуспея. Като погледна този дом, ми е трудно да повярвам откъде започнахме. Не мога да забравя и как го постигнах. Ако не беше ти... — Той я прегърна.

Лорийн се усмихна и продължи да се гримира. Да, онези дни, когато Майк учеше денонощно, когато бе готов да върши каква да е обща работа, онези дни бяха безвъзвратно отминали.

— Ще имаме повече време един за друг.

— Ако стоя вкъщи с престилка и тиган в ръката? — Прибра четката в несесера.

— Не вярвам, че изцяло ще се посветиш на домакинството. Все пак трябва да обсъдим и това, както и една по-дълга почивка. Кога ще си вземеш отпуска, за да уговоря с Дони моята?

Тя бавно нанесе червилото. Сините ѝ очи се възряха в собственото ѝ отражение в огледалото.

— Ще поговоря с Руни.

На външната врата се позвъни и Майк отиде да отвори. Носеха пиците. Лорийн внезапно си каза, че трябва да направи следващата стъпка. След минута чу съпруга си да разговаря по телефона с Рита. Уговаряха часа, в който трябваше да дойде при децата. Методичният Майк! Животът му беше разпределен до най-малката подробност. Издигащият се в обществото Майк бе станал толкова различен от преди! Дали няма скоро да го загуби?

Срещу нея Лубрински сякаш се усмихна и тя го погали с върха на пръста си. Бе издъхнал в прегръдките ѝ. Никога вече нямаше да види усмивката му. Понякога ѝ се струваше, че тя самата вече не е жива. Всичко ѝ приличаше на сън — дори този апартамент, с всичките красиви мебели и модерно оборудване, с които Майк го бе натъпкал. Той бе поел цялата организация по преместването им тук, от опаковането до поставянето на пердетата. Лорийн си спомни с носталгия предишното им скромно жилище, съседите. Енергичността на съпруга ѝ я изтощаваше и напоследък се чувстваше постоянно изморена. Откакто се бяха преместили тук, не бе обелила и дума с някого от съседите, дори не ги познаваше по лице.

На вратата отново се позвъни. Майк посрещна гостите, но тя не можеше да се отърси от вцепенението си. Няколко глътки, само няколко, биха възвърнали тонуса ѝ. Извади скритата в чекмеджето на тоалетката бутилка и я надигна.

Дони и Тина бърбреха в кухнята, докато домакинът отваряше бутилката с вино. Тина Патерсън изглеждаше така, сякаш бе тръгнала не на кино, а на оперна премиера. Тя целуна Лорийн, а Дони стисна

ръката ѝ с подчертана сърдечност. Майк ги подкани да седнат в трапезарията и разля виното в чашите. Той вършеше всичко — разположи гостите около масата, донесе огромните плата с пиците, извини се за твърде баналната вечеря, като обясни, че Лорийн току-що се е върнала от дежурство.

Тя мълчаливо отпиваше от чашата си. Ярките цветове на пиците я отвращаваха. Докато оживено коментираха развода на Колъридж, Дони постоянно потупваше Майк по рамото в израз на доверие и покровителство, което я дразнеше почти толкова, колкото грижливо лакираните нокти и подутите от колагенови инжекции устни на жена му.

— Човек никога не би казал, че си ченге, Лорийн. Тя се усмихна насила.

— Гордея се с жена си. — Майк хвана ръката ѝ. — Вече два пъти я награждават за смелост. — Той стана и донесе две снимки. На едната Лорийн, в пълна парадна униформа, позираше за снимка с президента Рейгън, а другата бе групова фотография на най-награждаваните полицаи на страната. — Може би знаете, че тя залови убиеца на онова малко момиченце, което намериха захвърлено във вентилационната шахта.

Разкри, че е убито от училищния портиер.

Тина произведе подходящите за подобен случай възклицания, въртене на очи и одобрително поклащане на главата, вероятно в знак на възхищение, предположи Лорийн.

— Ще приготвя кафе. — Тя пресуши чашата си и тръгна към кухнята. Без глътка водка не можеше да продължи играта на любезна домакиня. Тъкмо връщаше бутилката в хладилника, когато в кухнята влезе Тина, натоварена с чиниите от вечерята.

— Да оставим мъжете за малко сами. Имаш ли нужда от помощ?

Лорийн се засмя, ободрена от поредната порция водка.

— Вземаш ли ги навътре? — попита гостенката, докато нареждаше съдовете в миялната машина.

— Моля?

— Когато разплиташ тези убийства, вълнуваш ли се от съдбата на жертвите? Например аз винаги познавам кога Дони има заплетено дело. Става мрачен и раздразнителен. В такива дни винаги ходи на

фитнес, за да се разтовари от напрежението, но все пак... Онзи случай с убийството на детето... Трябва да е било ужасно.

— Беше само на шест години. — Лорийн взе подноса за кафе. — Казваше се Лора Бradли. Бе изнасилена, измъчвана. Лицето ѝ бе като на ангелче. Да, болезнено понасям подобни случаи. — Тя поставяше бавно и внимателно чашките върху чинийките, загледана някъде далече навън. — Дълго време след това дело изпитвах страх, че някой ще отвлече моите момиченца. И все още ме е страх. Човек си мисли, че времето лекува, но не винаги е така.

Тина бе излязла и разговаряше с мъжете в другата стая.

— Е, добре, господа. Край на всякакви разговори за бизнес. Днес ще се забавляваме. Нали щяхме да ходим на кино?

Филмът бе предшестван от толкова много реклами, че Лорийн не издържа и излезе от салона под претекст, че отива до тоалетната. Възнамеряваше да отскочи до близкия бар, да пийне нещо и да се върне, преди филмът да е започнал.

Когато жена му не се върна до средата на филма, Майк също се извини и тръгна към телефона. Не, отговори на въпроса му Рита, Лорийн не се беше обаждала вкъщи. Той се върна в салона и събщи на Петерсънови, че жена му се чувства зле и се е прибрала у дома, за да не разваля настроението на компанията с неразположението си. Около полунощ, когато се прибра вкъщи, от Лорийн все още нямаше ни вест, ни кост. Той провери разписанието на дежурствата ѝ, макар да беше сигурен, че след нощната смяна ѝ се полагат два почивни дни. С надеждата, че е станала грешка, набра телефона на участъка.

Свързаха го с Бил Руни.

Следващите няколко часа прекара в нервни обиколки на апартамента, превключи няколко пъти поред всички телевизионни канали, няколко пъти надникна в детската спалня. Лорийн я нямаше. На разсъмване заспа на дивана облечен.

Събуди го женско кикотене под прозореца. Лорийн стоеше пред входа и подаваше пари на таксиметровия шофьор. Майк забеляза, че в таксито имаше още двама души. Тя изпусна портмонето си и докато се навеждаше да го вземе, загуби равновесие. Успя да се изправи облегната на стената и с олюляване тръгна нагоре. Входната врата я

очакваше широко отворена. Тя пое дълбоко дъх и с престорена усмивка надзърна в жилището си. Съпругът ѝ чакаше до вратата. Той рязко я дръпна за лакътя и я поведе към кухнята.

— Къде беше досега? — попита Майк и затръшна с крак вратата.

— Ох, имах малко работа — запелтечи тя с надебелял език.

— Какво?!

— Разпитвах един задържан. — Опитваше се да си придаде сериозно изражение. — Изморена съм, остави ме!

— Пий! — Сложи пред нея чаша с кафе и придърпа един стол за себе си. — Опитай се да изтрезнееш. Зная всичко, Лорийн.

— И какво знаеш? — зарови лице в шепите си тя.

— Говорих с Руни. Зная за стрелбата по момчето. Защо не ми каза? — Хвана ръката ѝ през масата. Лорийн сви рамене и се опита да я издърпа, но той я стискаше здраво. — Защо не искаш да разговаряме, Лорийн?

— Няма нищо особено за разказване — отблъсна го най-после тя.

— Какво значи „нищо за разказване“? — Той стана от масата, защото се боеше, че в следващия миг ще я зашлеви. — Била си пияна по време на дежурство и наричаш това „нищо особено“?

— Не се оплаквам.

Сграбчи я за косата и рязко дръпна главата ѝ назад.

— Убила си дете! — Лорийн не направи даже опит да се освободи и той я блъсна напред с отвращение. — Застреляла си го.

Тя кимна. Майк не можеше да разбере дали жена му изобщо е в състояние да мисли. Очите ѝ блестяха, на устните ѝ играеше странна усмивка.

— Уволнена си, разбираш ли поне това? Изритали са те от полицията. Руни ми каза, че са ти отнели значката.

Лорийн отново сви рамене.

— Добре, Майк. Ще си купя изкуствен маникюр, ще си накъдря косата и ще заприличам досущ на Тина Патерсън. Нали това искаш от мен? Това ли искаш от мен, питам? — Лицето ѝ се изкриви от гняв. По него нямаше ни следа от срам или угризение.

— Иди да спиш, Лорийн! — тихо каза той.

Тя стигна залитайки до спалнята и се тръшна на леглото. Майк не си направи труда даже да я съблече. Затвори вратата след нея и тръгна към кухнята.

— Не помня, нищо не помня — хлипаше във възглавницата тя.
— Той е мъртъв, мъртъв, мъртъв...

Лорийн започна следващия ден с чаша уиски, сякаш нищо на този свят не я интересуваше.

— Клин клин избива. — Вдигна чашата към седналия срещу нея Майк. — Срещу махмурлук.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Имаш предвид дали ще започна работа?

— Имам предвид дали ще те дадат под съд.

— Не зная.

— Според мен причината е Лубрински. Ти се промени откакто започна да работиш с него.

— Лубрински е мъртъв, за Бога!

Майк втренчено я наблюдаваше как долива чашата си, после рязко скочи и грабна бутилката от ръката ѝ.

— Достатъчно, Лорийн! Часът е само девет и половина. Откога пиеш сутрин?

— Какво ти става, Майк? — Тя му подаде чашата си с изражение на погнуса, сякаш държеше нещо мръсно. Той грабна и нея. За миг изпита желание сам да си налее. — Искях само да пийна против махмурлук. Действа ми отпускане. Напоследък бях много напрегната. — Той я слушаше онемял. — Нямам сериозни проблеми, просто напоследък не ми върви. А от миналата нощ не помня нищо.

— Убила си дете, Лорийн! — Той преглътна мъчително. — Уволнена си, отнели са ти званието. Никога вече няма да работиш в полицията.

— А-ха — отвърна тя, разглеждайки внимателно пръстите на краката си, сякаш разговаряха за времето.

— Ще говоря отново с Руни. Трябва да разбере дали възнамеряват да предявят обвинения към тебе и какви.

— Нима вече си говорил с него?

— Нали ти казах снощи? Да, говорих, иначе откъде ще знай цялата история? И замисляш ли се как ще реагира Дони, ако излезе в пресата?

— Дони ли? Какво общо има той с полицията?

— Той има много общи неща с мен. Знаеш, че ми е възложено важно дело. Какво ще си помислят колегите и клиентите ми, като научат, че не само си застреляла едно дете, а и че си го направила в пияно състояние?

— Това не им влиза в работата. — Тя се почеса безгрижно по бузата.

— Не им влиза в работата ли? — Майк затвори очи. — Мислиш ли, че пресата ще пропусне подобен скандал?

Лорийн запали цигара с треперещи пръсти.

— Помниш ли онзи хубав ден? — Гледаше го право в очите. — Аз не мога да го забравя, денят на твоето дипломиране. Най-хубавият ден в живота ми. Какво стана след това, Майк? Ти се промени. Чувствам се изгубена, сякаш не те познавам. Не ми харесва начинът, по който се променяш. От доста време те наблюдавам и знай, че не мога да ти попреча да станеш това, което си решил. Вече не сме същите един към друг. Ти обичаш кариерата си повече от мен.

Майк си наля два пръста уиски и го изпи на един дъх. Чувстваше, че губи почва под краката си. Всичко, към което се бе стремил през живота си, започваше да се руши.

— Абсолютно нищо не се е променило между нас. Аз те обичам. Винаги съм те обичал. Вярно, напоследък имах много работа, но и ти беше твърде заета. Предложих ти да напуснеш, но ти отказа. Мислиш ли, че не забелязвам колко напрегната работата ти? Защо вече не споделяш нищо с мен?

Лорийн коленичи и обви с ръце краката му.

— Искам да бъдем такива, каквито бяхме, когато нямахме нищо.

— Ти имаше работа и успешна кариера. Аз бях този, който нямаше нищо друго освен тебе.

— Работех денонощно, за да имаме дом и ти да получиш шанс в живота.

— Не си ли забелязала колко печеля сега? — Нежно я целуна по челото. — Вече не е нужно да работиш, а освен това пропускаш най-интересната възраст на децата. — Лорийн облегна глава на коленете

му и той я прегърна. — Каквото и да стане, заедно ще преодолеем този момент.

Този ден те се любиха за първи път от много време. Вечерта Лорийн се зае с вечерята, но докато поставяше свещите, чувството за паника внезапно се върна. Започна както обикновено, с виденията на познати, близки лица — ту Лубрински, ту Лора Бradли, а сега и момчето. Едно момче бяга по улицата. Якето му има жълта лепенка на гърба. Само една глътка, колкото да превъзмогне страха и да прогони виденията! Една-единствена глътка, за да възвърне спокойствието си. Продължи да готви вечерята, като от време на време отпиваше от чашата. После започна да я долива.

Майк се върна едва след полунощ. Видя тържествено наредената маса и капките восък по покривката. В кухнята откри две бутилки от вино и една от уиски — и трите празни и изхвърлени в кошчето заедно с остатъците от вечерята.

Лорийн бе заспала с дрехите. Той внимателно изтегли покривката на леглото и нежно я загърна. Искаше му се да я събуди, за да ѝ каже, че Дони му е предложил съдружие във фирмата. После обходи целия апартамент, събра всички бутилки с алкохол, които успя да открие, и ги изхвърли в шахтата. Едва когато си легна до нея, забеляза, че Лорийн държи в прегръдките си снимката на Лубрински. Майк се опита внимателно да я изтегли, но тя простена в съня си и се обърна на другата страна. Дали помежду им е имало само колегиално приятелство, или нещо много повече, питаше се той, но сънят го погълна.

На следващата сутрин Лорийн стана рано и приготви закуска. Майк я чуваше от спалнята как се смее и разговаря с децата. Когато влезе при тях, малките вече бяха готови за детската градина.

— Аз ще ги закарам днес. Ти остани да закусиш — каза Лорийн.

— Не, аз ще ги закарам — възрази той.

— Кога ще се върнеш довечера?

— Късно. Имам дело в съда. — Той излезе, без да я целуне за довиждане, и затръшна вратата след себе си.

Лорийн вече оправяше леглата, когато Майк позвъни, за да каже, че ѝ е запазил час при лекар.

— Лекар ли? За какво ми е той?

— Скъпа, послушай ме! Той е светило и ти можеш да разговаряш с него за каквото пожелаеш. Приятел е на Дони.

— Нямам нужда от никакви психиатри — прекъсна го тя, — особено пък от приятелите на Дони! Нищо ми няма. Имам нужда единствено от малка почивка и ще бъда...

— Имаш нужда от лекар, Лорийн. Слушай, не затваряй телефона! — Не искаше да бъде груб, но не можеше да се овладее.

— Отговорът ми е „не“. — Гласът ѝ бе леден, овладян и спокоен. — Не съм болна, разбра ли? Край. Ще се видим довечера.

Тя не се реши да позвъни в участъка, но редовно проверяваше дали не е излязло някакво съобщение във вестниците. Страхуваше се да не види името си в някое от заглавията. Боеше се дори да излиза и в следващите няколко седмици не напусна дома си. Сутрин, след като изпратеше Майк на работа, поръчваше продукти по телефона и се залавяше с домакинството, докато Рита доведе децата от градината. Играеше с тях, четеше им приказки, разказваше им смешни случки, после се залавяше с вечерята. Той знаеше, че жена му продължава да пие, макар тя да отричаше. Никога вече не я видя с чаша в ръка, макар че по-рано тя прекарваше часове наред пред телевизора с бутилка водка пред себе си. Вечер изглеждаше винаги трезва и спокойна, а през нощта той тайно обхождаше апартамента да търси празни бутилки. Бе предупредил и Рита да му съобщи веднага, ако види жена му с бутилка, особено в присъствието на децата. Искане да се излъже, че кризата е отминала, и усилията му до голяма степен намалиха напрежението в отношенията им.

Няколко седмици по-късно Рита позвъни в кантората му.

— Моля ви, господин Пейдж, елате у дома. Не зная какво става. Оставила е децата сами и е изчезнала. Всичко може да се е случило.

По пътя за дома Майк караше като луд. Оказа се, че децата са били сами почти през целия ден. След като ги успокои, той помоли баващата да остане при тях и излезе побеснял от гняв. Беше решен да намери жена си на всяка цена. След три часа напразни обиколки из града отново позвъни вкъщи. Рита плачеше. Лорийн се бе прибрала мъртвопияна.

Тя го посрещна олюлявайки се с цигара в ръка и с извинението, че е имала важна среща. Не чуваше и не разбираше какво ѝ говори. Майк се опита да я хване, но при всеки негов допир Лорийн надаваше пронизителни писъци. После неочаквано утихна и го помоли да я прегърне.

На следващата сутрин му обеща, че повече никога няма да я види в това състояние. Бе зачервена от срам. Кълнеше се, че повече няма да сложи капка алкохол в устата си.

Той се стараяше да я разбере и да ѝ повярва. Помоли Рита да не оставя жена му сама с децата, преди да се е прибрал от работа. Но сякаш нищо вече не можеше да помогне. Няколко пъти я разобличи, като ѝ показва празните бутилки, които намираше скрити из апартамента. Лорийн отричаше, дори обвини Рита, че нарочно ги е оставила, за да я компрометира.

Майк усещаше, че е на границата на търпението. Опитваше се да я разбере. Представяше си как би се чувствал, ако е убил невинно дете и е загубил любимата си работа. Естествените чувства, които изпитваше в тези моменти на превъплъщение, бяха срам и вина, а Лорийн не показваше ни най-малки следи от едното или другото. Напротив, все по-упорито твърдеше, че причината за нейния провал е неговата успешна кариера.

— Ти развали всичко. Защо трябваше да се местим тук? Толкова щастливи бяхме в старото жилище. — Непрекъснатите ѝ натяквания за жилището го караха да подозира, че умишлено го предизвиква да я удари. — Всъщност ти беше домакинята, Майк, а аз — мъжа. Обикалях улиците, защото трябваше да работя за двама, макар че гърдите ме боляха, подути от кърма, а през това време ти седеше вкъщи.

Каквото и да ѝ кажеше, тя винаги изопачаваше думите му. Дори и да бе имал угризения за годините, през които жена му издържаше него и децата, грубите ѝ оскърбления ги заличиха от паметта му. Отегчението и страхът, че ще го посрещне с поредния скандал, го отдалечаваха от нея и убиваха желанието му да се прибере вечер у дома. Но имаше и други моменти, в които, паднала на колене, Лорийн прегръщаше краката му, питаше го дали ще ѝ прости и го молеше да я занесе на ръце до леглото. Дори и тогава обаче очите ѝ оставаха сухи.

Накрая Майк не издържа и се срещна с приятеля на Дони. И имаше нужда да разкаже на някого поне част от мъчителното си ежедневие. Докторът го предупреди, че ако Лорийн не се подложи на лечение, ще го повлече със себе си. Посъветва го да я напусне и така да я принуди да отиде на лекар, но чувството му за вина и споменът за всичко, което бе направила за него, го възпираха. Реши се на един последен опит, когато намери дъщерите си, изплашени до смърт от вида на пияната им майка.

Най-после тя се съгласи и той я поведе, притихнала и трезва, към кабинета на лекаря. Консултацията продължи два часа, първо в присъствието на Майк, после само на доктора. Лорийн напусна кабинета триумфираща и възродена, дори го обвини, че напразно пръскал пари, защото, както и трябвало да се очаква, тя била напълно здрава.

На следващия ден той позвъни на лекаря. Оказа се, че жена му отказала всякаква медицинска помощ и дори не позволила да ѝ вземат кръвна проба, настоявайки, че е в състояние сама да се приспособи към новия живот на неработеща домакиня.

Пиянството ѝ обаче продължи, а с него растеше пропастта между двамата. Лорийн категорично отказваше да се подложи на лечение с твърдението, че макар и да пие, може да се контролира. Вече почти не излизаше от жилището. Тя все така криеше пълните бутилки от съпруга си и той все така ги намираше празни и скрити на най-невероятни места.

Шест месеца след уволнението Майк подаде молба за развод. Отказа се от всякакви претенции и прехвърли целия апартамент заедно с мебелировката на нейно име. Лорийн възрази на желанието му да вземе децата при себе си, но, от друга страна, това сякаш не я интересуваше. Остави ѝ пет хиляди долара и издръжка от три хиляди месечно. Когато донесе за подпис бракоразводните документи, тя изглеждаше странно възбудена, сякаш не вярваше, че той ще доведе нещата докрай. Подписа ги, изчервена и усмихната.

— Лорийн, ти разбираш какво подписа, нали? — тихо попита Майк.

— Да — отвърна тя със смутена усмивка. Той я сграбчи в обятията си.

— Аз те напускам и вземам децата, ала обещавай ми, че ще ми се обаждаш винаги когато имаш нужда от нещо! Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна. Ти имаш нужда от помощ, Лорийн! Защо не искаш да го признаеш?

Тя му помогна да си събере багажа и дори коленичи, за да закопчае куфара. Беше боса. Светлосинята дънкова риза подчертаваше още по-силно блясъка на русата ѝ коса. Съкрушен, Майк с мъка преодоля желанието си да я прегърне и да я люби. Обземаше го лудост.

Патерсънови дойдоха да му помогнат за багажа. Децата мислеха, че отиват на екскурзия, и взеха да разпитват Тина за майка си. Нима след всички години, които бяха преживели заедно, мислеше Майк, бяха нужни само два часа, за да събере багажа си и да се прости с нея. Обземаше го лудост.

— Тина ще вземе децата в колата си. Искаш ли да им кажеш довиждане?

— Не, не искам да ги разстройвам. — Тя чуваше долу гласа на Джулия. Детето питаше дали ще ходят при баба и защо мама няма да пътува с тях. Тина я успокои, че мама ще идва често да ги вижда. После Дони извика, че всичко вече е в колата и могат да потеглят, а Майк му отвърна, че слиза след минута. Чу разтреперания глас на Рита, която се сбогуваше с Лорийн.

Майк влезе в кухнята. Лорийн вдигна чашата си, за да му я покаже по-добре.

— Мляко, само мляко, Майк.

— Не искам да тръгна, Лорийн.

— Не ми изглежда така.

— Обичам те.

Тя отметна назад кичур коса.

— И аз те обичам, Майк.

Нямаше нищо друго за казване. Той пристъпи и я прегърна. Лорийн склони глава на рамото му, както бе правила толкова пъти и той вдъхна аромата на лимони, свежия аромат на нейния шампоан. После нежно я целуна. Тя го гледаше с най-красивите ясни сини очи, които някога бе виждал, и кротко се усмихваше.

— Обещавай ми, че ще отидеш на лекар.

— Всичко ще бъде наред, не се безпокой за мен.

Седнал зад волана, Дони Патерсън с тревога наблюдаваше как Майк бавно слиза по стълбите.

— Наред ли е всичко, съдружнико? Добре ли си? Майк влезе в колата и се изсекна.

— Чувствам се като мръсник. Тя не осъзнава какво става.

— Виж, момче — прегърна го през рамото Дони. — Преживял съм три развода и зная, че не е лесно. Слава Богу, свърши. Ще видиш как ще ти олекне. Тя има сериозни проблеми, които трябва да реши сама. Ти направи всичко, за да ѝ помогнеш.

— Може би един ден пак ще се съберем — отвърна Майк.

— Господи Боже мой! — Дони стисна коляното му. — Ще прогледнеш ли най-сетне, Майк? Тя е алкохоличка. Ако не беше се разделил с нея, щеше да повлече и тебе. Щом отказва да се лекува, трябва да я забравиш и толкоз. Все едно, че е умряла. Повярвай ми, това е най-доброто, което можеш и трябва да направиш. Кажи си, че е мъртва, и ще ти олекне.

Майк кимна мълчаливо. Сърцето му се късаше.

— Обичах я — прошепна той със затворени очи.

Лорийн седна на дивана и започна да сменя каналите на телевизора. Вече нямаше нужда да крие бутилката и тя лежеше на дивана до нея. Най-последно можеше да прави каквото поиска. Знаеше, че не заслужава обич и уважение, и се срамуваше, че няма сили да си пререже вените. А може би не заслужаваше толкова лека смърт? Беше съдия на самата себе си. Трябваше да се накаже сама.

Водката бързо свърши и тя тръгна да търси следващата бутилка. Вратите на спалнята и на полупразния гардероб зееха отворени. Водката се оказа скрита в кухнята. След като изпи и нея, тя тръгна към детската стая. После се отпусна в креватчето на Сали, притиснала до гърдите си почти празното шише. От възглавницата я лъхна ароматът на детето, сякаш я целуваше отдалеч. Лорийн се пресегна към другото легло и взе възглавницата на Джулия. „Рожбите ми, рожбите ми“ — шепнеше унесено, притиснала двете възглавнички до лицето си. Припомни си песничката за зайчето, която често пееше на децата си.

Приятна топлина се разля по цялото ѝ тяло като пухкавото бебешко одеяло, с което я завиваха, когато беше малка. Или като онова, с което бе завила телцето на малката Лора. В този момент чу гласа му.

— Как я караш, Пейдж? — викна ѝ Лубрински.

— Добре съм, колега — отвърна му на висок глас.

Нещо стегна гърдите ѝ и тя сбърчи вежди. Кой крещеше така? Някой крещеше! Пронизително, ужасяващо, отново и отново. Скочи от леглото и хукна да бяга от стая в стая. Дивият вик я следваше. Тя падна, помъчи се безуспешно да стане на крака и започна да лази. Допълзя в спалнята и изведнъж видя в огледалото на тоалетката една друга жена, на колене като нея. Захапа пръстите си, за да спре дивия вой на жената. Да, тя беше тази жена, нейният вик изпълваше празното пространство. Но къде да избяга от себе си?

Той я гледаше усмихнат от нощното шкафче.

— Лубрински, помогни ми! — помоли го тя и притисна снимката до гърдите си.

— Разбира се, мила! — отвърна все така усмихнат той. — Пийни си още една глътка и после ще обиколим баровете.

— Дадено, Лубрински! С тебе и накрай света, кучи сине!

Нервен смях се изтръгна от гърдите ѝ. Вече не изпитваше страх. Паниката постепенно я напусна и тя бавно дойде на себе си.

Това беше първата нощ, през която пиеше от самота. Не запомни нито бара, нито лицата на онези, с които излезе оттам. Не я интересуваха, а и те нямаха нищо против от време на време да ги нарича Лубрински. Много непознати, приличащи на него идваха и си отиваха. Зареди се безкрайна върволица от пиянски нощи, в които вече не се интересуваха дали Лубрински върви до нея. Искаше само водка, още и още, докато заглуши писъците на виещата в дома ѝ жена.

От деня, в който Майк я напусна, тя се спускаше все по-надолу и по-надолу по спиралата на забвението. Измина дълъг и ужасяващо лесен път. Хората от баровете се отнасяха приятелски с нея, но крадяха парите ѝ, подиграваха ѝ се, използваша я. Когато парите свършиха, Лорийн разпродаде мебелите, а след тях и апартамента. Дебелата пачка банкноти я успокои за известно време, защото не трябваше да мисли

как да намери пари за следващата бутилка, но не можа да прогони жената в синьо, която все така отчаяно викаше от мъка по някого.

Понасяше с безразличие подигравките на проститутки и сводници. По дяволите, колко такива като тях бе вкарала в ареста. Обиждаха я, унижаваха я, но Лорийн не обръщаше внимание на униженията, тъй като беше мъртвопияна. Само когато беше мъртвопияна, не чуваше онези ужасяващи писъци. Само тогава не забелязваше лигавите устни на мъжете, които я мъкнеха в квартирите си, и не чуваше детски гласове да припяват песента за бягащото зайче, онези тънички детски гласове, които преминаваха в писъци: „Бягай! Бягай! Бягай!“

ГЛАВА 1

Калифорния, 11 април 1994

Тази нощ Лорийн за малко не умря. Шофьорът сигурно така и не бе разбрал, че е блъснал човек, а тя самата не помнеше нищо от инцидента. Отнесоха я в болница с тежки черепно-мозъчни травми. Заредиха се седмици, в които един кошмар се сменяше с друг. След като се изясни, че няма нито пари, нито медицинска осигуровка, започнаха да я местят от една благотворителна организация в друга. Накрая ѝ сложиха диагноза „шизофрения“ и я настаниха в психиатрична клиника. При първоначалните изследвания лекарите дори не разбраха, че е алкохоличка, защото другите ѝ болести отвлякоха вниманието им. Лорийн страдаше от няколко тежки абсцеса, една-две лечими венерически болести, генитален херпес, кожни алергии и общо изтощение поради недोхранване. Осемдесетте цигари на ден я бяха довели до хроничен бронхит. Тя разви пневмония и за известно време не се знаеше дали ще оживее. Едва след като преодоля болестта, лекарите обърнаха внимание на халюцинациите, постоянното повръщане и пристъпите на параноя, подсказващи тежка форма на алкохолен глад.

Заредиха се прегледи при психиатри и специалисти по вътрешни болести. След два месеца интензивно лечение по най-различни програми я изпратиха в клиниката за душевноболни на град Уатс, недалеч от Лос Анджелис, където настаняваха само най-тежките и безнадеждни случаи — малолетни наркоманки с умствени увреждания, сенилни бабички, дами на средна възраст с неизлечима мания за самоубийство. Сякаш всички отритнати от обществото женски създания на този свят бяха събрани тук и оставени на произвола на съдбата.

Към епикризата на Лорийн се прибави и хроничен алкохолизъм. Лекарите я предупредиха, че черният ѝ дроб почти не функционира и

ако не престане да пие, след по-малко от година ще бъде мъртва. Накрая я преместиха в рехабилитационния център „Уайт Гардън“.

Роузи Хърст работеше на половин ден в кухнята на центъра. Едра и тромава, със ситно накъдрена коса, тя самата бе доскорошна пациентка на центъра. От шест месеца не беше близвала алкохол и се смяташе за излекувана. Изпитваше симпатия към обитателите на центъра и те ѝ отговаряха със същото. Някои от по-леките случаи работеха при нея като миячки и сред тях един ден видя Лорийн Пейдж.

Лорийн не искаше да живее. Често се питаше защо все още не е мъртва и след известен размисъл си отговаряше, че всъщност може би вече е. Клиниката ѝ се струваше ад, и не защото обстановката беше лоша, напротив — лекарствата дори успокоиха нервите ѝ, а защото отникъде не можеше да се намери нещо за пиене. Мисълта за бутилка водка бе единственото, което занимаваше нейното замъглено съзнание. Устата ѝ беше постоянно пресъхнала и подута, а езикът — надебелял, Прекарваше часове над чешмата в коридора, с ръка подпряна на крана така, че струята да попада право в широко отворената ѝ уста, и все не можеше да утоли чувството на мъчителна жажда.

— От колко време си алкохоличка? — Роузи я бе наблюдавала от дъното на коридора в продължение на няколко минути.

Лорийн сви рамене. Досега не бе признавала това дори пред себе си. Обичаше да пие и толкоз! Имаше ли значение откога?

— Какво си работила преди това? — продължи жената.

Не можа да отговори и на този въпрос. Не помнеше какво бе правила през последните няколко години. Седмиците и месеците се сливаха в безкрайната мътилка на годините. В паметта ѝ бяха останали само нощите в кръчми и долнопробни барове сред сутеньори и уличници, които много отдавна бе арестувала за проституция. Сводниците се забавляваха при мисълта, че могат да продават евтино една бивша началничка на патрулен отряд. Известно беше, че Лорийн е готова да тръгне с когото и да е, стига да ѝ купи нещо за пиене. Хотели, кръчми, купони... Не се интересуваше с колко мъже ще преспи през нощта и кои са те, стига да има пари за пиене. Няколко пъти я арестуваха за скитничество, после я освобождаваха.

Многобройните ѝ висящи дела така и не стигнаха до съда, защото след всеки арест тя сменяше града, а често и щата.

По времето на инцидента бе достигнала дъното на безпътицата. Нито един сводник не искаше да я приеме в своя контингент. След толкова скитане даже и не разбра, че се е върнала в Лос Анджелиес. Нямаше нищо друго освен дрехите на гърба си; бе продала и брачната си халка. Уличните проститутки не я допускаха в района си, защото ужасният ѝ вид отблъскваше клиентите им. Не можеше да заработи и няколко цента за парче хляб.

Никой в Лос Анджелиес не помнеше лейтенант Пейдж, нито можеше да я познае. Търговията с плът бе интензивен бизнес, променяше се бързо и постоянно. Младите полицаи, които често я виждаха да залита и пада по улиците, нямаха представа коя е. Сержант Руни бе повишен в капитан. И той не си спомняше за нея, не знаеше дори дали е още жива.

Никой не мислеше за нея, дори съпругът и децата ѝ. В годините след раздялата Майк беше правил безуспешни опити да ѝ помогне. Тя се обаждаше само на рождените дни на децата и за Коледа. Говореше несвързано и изпадаше в неловки паузи, обикновено след като му поискаше пари. Връзката им прекъсна, когато Майк се ожени повторно и семейството се премести в нова къща. Децата постъпиха в друго училище. Постепенно образът ѝ избледня в съзнанието им, защото вече имаха нова майка, по-добра от предишната. Лорийн не се опита да възстанови връзката с тях. Беше доволна, че е изгорял и последният мост към миналото.

В целия свят единствено Роузи със своя открит и благ характер изпитваше съчувствие към слабичката, бледа жена, с почернели от никотин пръсти и руса, неравно остригана коса. С времето започна да разбира, че под невзрачната външност на приятелката ѝ се крие нещо повече от обикновена алкохоличка, и започна тайно да я изучава. От всички миячки единствено Лорийн веднага запомняше кой болен каква диета трябва да спазва и винаги разнасяше правилно чиниите с храна. В безформената синя нощница, увиснала на слабите ѝ рамене като на закачалка тя гледаше хората някак странно изкосо, със сведена настрана глава и леко присвити като от късогледство очи. Беше загубила един от предните си зъби, а лявата ѝ скула бе пресечена от грозен белег.

— Сигурно някога си имала професия? — отново започна стария разговор Роузи. — На колко си години?

— Трябва да съм вече около трийсет и шест. Имаш ли цигари?

Роузи поклати отрицателно глава. Беше отказала цигарите заедно с пиенето.

— Аз бях компютърен оператор. А ти какво си работила? — попита отново тя.

Лорийн ровеше в кошчето за боклук с надеждата да намери захвърлен фас.

— Сигурно няма да повярваш, ако ти кажа... — Тя се отказа да рови в боклуците и взе да си мие ръцете. — Ще видя дали мога да открадна от някого една цигара.

После затътри огромните си, намерени кой знае къде обувки към лудата Мона, която винаги пазеше пакет цигари в резерва. Пребърка джобовете ѝ, докато се преструваше, че уж я гъделичка на шега, но Мона усети коварството и се развика. Все пак Лорийн се върна с цигара в устата.

— Имаш ли семейство? — продължи разследването Роузи.

— Не.

Улисана над чиниите, Роузи подхвърли, че тя самата не е виждала нито сина си, нито баща му от години. Едва когато взе да сваля престилката си, забеляза, че Лорийн е изчезнала и никой не слуша разказа ѝ. Време беше да получи надницата си. Заплащането ѝ беше мизерно, но тя смяташе, че за работа на половин ден трудно ще намери по-добра заплата, а и по-голяма част от персонала бяха мексиканци, които сигурно получаваха по-малко и от нея.

— Ще се видим след два дни — кимна тя на администраторката и се упъти към изхода.

— Вън е много горещо. — Момичето посочи с глава огромната ѝ провиснала жилетка. — Защо си се навлякла така?

Роузи сви рамене. Сутрин, на излизане от къщи, беше доста хладно. Тя закопча жилетката си и се поинтересува колко време ще държат Лорийн в центъра.

Администраторката погледна в книгата.

— О-хо, тези дни ще я изписват. Може да не я завариш следващия път, макар че лекарят още не е подписал болничния лист. Как се държи тя в кухнята? Краде ли като останалите?

Роузи изтръпна. Днес беше скътала в чантата си няколко пържоли, половин пиле, захар, картофи и моркови. Ако я хванеха да излиза с продуктите, щяха веднага да я уволнят. Набързо се сбогува и без да отговори, тръгна към автобуса.

Когато дойде на работа след два дни обаче, Лорийн все още не беше изписана. Изглеждаше по-бледа от всякога и непрекъснато кашляше. Имаше треска и лекарите бяха решили да я оставят под наблюдение още известно време.

След обяда, докато миеха чиниите, Роузи внимателно я попита как се чувства. Лорийн нямаше желание за разговори, нито за работа, и постоянно прибягваше до чешмата в коридора. Нуждата от алкохол ставаше все по-остра. През последните дни постоянно крадеше бисквити, шоколад и цигари от скритите запаси на болните, но те не можеха да утолят жаждата ѝ за алкохол.

Не знаеше къде да отиде след като напусне центъра. Нямаше нито квартира, нито пари. В крайна сметка реши да помоли Роузи да я подслони някъде за известно време. Тайно се надяваше, че в дома на това огромно добродушно същество ще се намери нещо ценно за крадене. Имаше нужда от пари за водка, искаше да се махне от тази лудница, а Роузи имаше нужда от близък приятел.

— Аз мога да ти помогна, стига ти да искаш да си помогнеш сама. Ако ми кажеш „Роузи, искам да си помогна“, ще направя всичко, за да успееш. Ще те заведа на нашите събрания. Имаме консултанти, умни хора, с които можеш да споделяш... Те могат да ти намерят работа. Интелигентна жена си, сигурно можеш да вършиш нещо...

Лорийн я гледаше с леко присвити очи и допушваше някакъв намерен фас.

— Сигурно. Може и да се върна на старата си работа.

— Какво си работила?

— Бях ченге.

Роузи се изхили и взе да разточва една топка тесто.

— Роузи! Арестувана си за малтретиране на тестото! Имаш право да мълчиш. Всичко, което кажеш, може да се използва срещу теб. — Опря пръст в гърба на приятелката си и двете избухнаха в смях.

Съобразителна по природа, Роузи се досещаше, че Лорийн крои нещо, и умишлено спомена жалкото си материално положение.

Надяваше се, че така ще предотврати напразните ѝ надежди за изход от мизерията.

Три седмици по-късно Лорийн беше изписана. Изчисти кухнята още преди Роузи да дойде на работа и едва към обяд ѝ спомена, че напуска. За нейно учудване тя вече знаеше.

— Дълго мислих за това, което ми разказа, Роузи. Реших да дойда на едно от вашите събрания. Искам да се върна към живота — едва чуто промълви. — Ще ти кажа една тайна. Аз наистина бях ченге, лейтенант.

— Сериозно ли говориш?

— Съвсем. Ще ме пуснеш ли да спя у вас на пода, докато си намеря квартира?

Лорийн се надяваше, че миналото ѝ на полицай ще спечели доверието на приятелката ѝ и позна.

— Разбира се. Домът ми не е кой знае какво. Много багаж ли имаш? — Роузи се усмихна широко, за да прикрие колебанието си.

Лорийн съчини някаква история за своя приятелка, у която била оставила багажа си и с която засега не искала да се среща, защото и тя била алкохоличка. Роузи одобри подхода ѝ. Излекуваните алкохолици не трябва да се срещат със старите си приятели поне за известно време, за да не се върнат към старите си навици, каза тя като по-опитна в тези работи.

— Добре, можеш да дойдеш у дома.

Лорийн напусна клиниката с пакет чисто бельо под мишница и смешни слънчеви очила, които някой от пациентите ѝ беше подарил. Изглеждаше още по-висока и слаба в не по мярка широката пола и тясната блуза. Докато я наблюдаваше от автобусната спирка, Роузи съжали, че бе предложила гостоприемството си на жена с толкова съмнителен вид.

Тръгнаха към Пасадена, родното място на Лорийн. Дългият път към града на нейното детство ѝ навяваше нерадостни мисли. Обзе я страх да не загуби Роузи, дори изпита желание да хване ръката ѝ. След като смениха четири автобуса, двете жени най-после стигнаха до града.

Вървяха по широка улица с разнебитени бунгала и един четириетажен блок.

— В този магазин пазарувам, а живея над онзи гараж — посочи Роузи. — Много е удобно.

Лорийн кимна. Вече беше забелязала през витрината щанда за алкохолни напитки. Обля я пот. Докато приятелката ѝ плащаше хляба и кафето, тя наблюдаваше с крайчеца на окото наредените по рафтовете бутилки и от време на време облизваше пресъхналите си устни. Искаше ѝ се да крещи.

— Ето че пристигнахме. Стълбите са доста тесни. Внимавай да не се спънеш на петото стъпало, счупено е!

Те се заизкачваха по дървеното стълбище. Роузи отключи решетката, а след нея и външната врата и докато я отвори, една котка се шумугна между краката на Лорийн.

— Това е Уолтър. Влизай!

Малкият апартамент ги посрещна с миризма на застоял горещ въздух, въпреки че щорите бяха спуснати. Роузи включи климатичната инсталация. Жилището се състоеше от всекидневна, малка спалня и баня. Един мръсен ъгъл на всекидневната бе превърнат в кухня. Роузи посочи леглото, на което Лорийн щеше да спи, и донесе чаршафи и възглавница.

— Искаш ли кафе или нещо безалкохолно? Мисля, че в хладилника има една кутия кока-кола.

Лорийн изгълта колата на един дъх. Бутилките от алкохолния щанд не излизаха от ума ѝ.

— Дръж! — викна Роузи и подхвърли в скута ѝ пакет цигари. — Измий се, срещи се и да тръгваме. Събранието започва след един час.

Лорийн затвори очи и облегна глава на канапето.

— Знаеш ли, доста съм уморена от пътя.

— Ти трябва да дойдеш! — запротестира Роузи. — Ще уредя да те пускат на всички събрания, всеки ден до края на месеца.

Лорийн се усмихна пресилено и тръгна към банята. Тясното помещение беше отрупано с кутии от кремове, туби и изхабени четки за зъби. На връвта висяха чифт стари чорапи, раздърпани гащи и сивкав сутиен, чиито размери я поразиха.

Пусна водата и започна да пие на големи глътки. После блисна две шепи на лицето си и вдигна очи към олющеното огледало. Отсреща я гледаше някакво жалко, непознато същество. Започна внимателно да се изучава, за първи път трезва от години насам.

Подпухнали очи със зачервени клепачи, жълти мръсни зъби с дупка на горната челюст, набрана кожа около белега на лявата буза. Прокара пръсти по напуканите си устни, по рядката, висяща на безразборни кичури коса. Кой бе остригал косата ѝ, сякаш е късал с клещи? Дали не го беше направила тя самата? Не помнеше. От съзнанието ѝ се губеха не само седмици и месеци, а цели години.

— Какво правиш там? — извика Роузи.

— Мия се — въздъхна Лорийн. — Ей сега идвам...

Докато бършеше ръцете си, за първи път забеляза калта под изпочупените си нокти и кафявите никотинови петна на пръстите. Всичко у нея беше противно. Изглеждаше отвратително. Не, не просто изглеждаше, тя действително беше отвратителна. Но коя бе тази противна жена, запита се разгневена? Лорийн я виждаше за пръв път.

— Готова ли си най-после? — Приятелката ѝ я чакаше усмихната на дивана.

Лорийн нахлузи очилата, сякаш искаше да се скрие зад тях.

— Благодаря ти, че ме прие!

— Бях си дала клетва, че ще помогна на някого, както на мене ми помогнаха преди време. Предполагам, че този някой ще бъдеш ти.

Лорийн се сви на последния ред. Посрещнаха я толкова сърдечно, че ѝ се дощя да избяга. Роузи я представи на останалите просто като Лорийн. Никой не беше длъжен да съобщава на останалите фамилното си име, освен ако сам не пожелае. Докато събранието вървеше, внимателно изучаваше присъстващите. Всички изглеждаха добре с изключение на няколко души, които слушаха с наведени глави или с поглед, зареян някъде далече. Тя постепенно се заслуша.

Една от жените разказваше как не е знаела нищо за себе си в продължение на петнайсет години, които ѝ изглеждали като една дълга, мрачна нощ. И ето днес бе станала ведро елегантна дама благодарение на това, че от четири години не е вкушвала алкохол. Бе срещнала човек, който ѝ дал обич и сигурност. Жената се надяваше скоро да събере смелост и да му признае, че е била алкохоличка. Веднъж, спомни си тя, се спънала и паднала по лице на улицата. Той бил толкова смутен. „Не ми даде сърце да му призная, че през живота

си съм лежала по лице повече, отколкото съм се държала на краката си. — Развълнувана, тя започна да ръкомаха като баптистки свещеник. — Ето, вече стъпих на краката си и стоя изправена пред вас. Искам още малко да укрепна и ще му кажа, че съм била алкохоличка. Ще го доведа тук. Той ще разбере, че това е болест, и ще повярва, че съм напълно оздравяла. Искам да оздравея, макар да знам, че ще си остана завинаги алкохолик. — Сълзи задавяха думите ѝ, но тя продължи: — Да, аз съм алкохолик. Благодаря ви, че ме изслушахте! Благодаря ви, че сте тук! Бог да ви благослови...“

Лорийн слушаше отегчена и смутена от откровеността, с която жената разкри чувствата си. Испита облекчение, когато събранието свърши. Хората се хванаха за ръце и започнаха в един глас да се молят за здраве и спасение. Не се присъедини към тях. Забеляза колко дълбоко преживява молитвата приятелката ѝ. Тя повтаряше със затворени очи думите на молитвата, стиснала здраво ръцете на своите съседи.

През цялата вечер Роузи възбудено коментираше събранията. „Тези срещи спасиха живота ми. Някои от членовете ги посещават от десет, че и петнайсет години. Не е достатъчно само да осъзнаеш кой си, защото алкохоликът си остава винаги алкохолик. Една чаша и край! Отново се свличаш в пропастта.“

Трябва да осъзнаеш, че си болна и тази болест те убива. Ако аз не бях спряла да пия, сега щях да съм мъртва, както и повечето от хората, които видях тази вечер.“

Тя седна на масата и наля в чашите вода с лед. Беше вир-вода от горещината на печката. Лорийн изпи няколко чаши и едва докосна яденето. Роузи обаче изсипа остатъка в своята чиния и започна лакомо да го поглъща.

— Сега трябва да помислим как да ти намерим някаква работа — започна тя с пълна уста. — Доколкото разбирам, нямаш пукнат грош. Ако искаш, след вечеря можем да вземем автобуса и да отидем на една друга среща. Може там някой да предложи нещо подходящо за работа.

Лорийн нямаше сили за още едно подобно събрание.

— Спи ми се, Роузи. Изморена съм.

Приятелката ѝ кимна. Може би не трябваше да бъде прекалено настоятелна от самото начало. Тя оживено заразказва за работата си като компютърен оператор в банка, извади семейния албум и взе да

показва къщата на родителите си, бившия си съпруг и детето, които не бе виждала от пет години. Говореше без да спира, макар че очите ѝ се затваряха от умора.

— Изгубих много, Лорийн. Изгубих всичко. Но се надявам, че скоро пак ще видя сина си. Мъжът ми се съгласи да изляза с момчето за един ден. Искам синът ми да види как изглеждам сега. Най-важното е, че всеки преживян ден ми носи радост, защото е ден без алкохол.

Лорийн се усмихна и тайно си пожела да остане поне за малко сама. После се прозя с надеждата, че намекът ѝ ще бъде веднага разбран. Мина обаче още един час. Роузи не преставаше да ѝ чете цитати от книгата за алкохолизма, сякаш четеше Библията. Най-последна от масата.

— Постоянно си повтаряй: „Аз нося отговорност“, Лорийн — размахва дебелия си пръст тя и тръгна към банята.

Лорийн се хвърли с облекчение на дивана. Дълго слуша бръмченето на климатика, мляскането на котарака, който довършваше млякото си, и мислеше как да си купи нещо за пиене, без Роузи да разбере. Най-последно се унесе в сън. Сън без алкохол и без лекарства.

Събуди се в пет сутринта и свари кафе. Беше гладна и хапна хляб и сирене. Бе изпила четири кафета и изпушила пет цигари, когато домакинята се появи на рамката на вратата.

— Добро утро, кафето е сварено.

Роузи изръмжа нещо, взе чашата си и тръгна обратно към спалнята.

Лорийн остана до прозореца с поредната цигара. Още един ден. Можеше ли да го изживее, без да пие? Щеше ли да успее? И най-важно, искаше ли да успее? Не знаеше. Искаше само да се наслаждава на аромата на кафето и на красивия, изгряващ ден.

Роузи се събуди в мрачно настроение. Лорийн влезе в банята, но дори и там чуваше непрекъснатото ѝ мърморене. Остана под душа повече от час, като внимателно изучаваше тялото си. Бедрата ѝ бяха покрити с белези, а кожата — с малки кафяви петна като следи от цигари. Най-потресаващи бяха краката ѝ — старчески, криви пръсти, груби, напукани пети и дълги мръсни нокти. Защо поне в солницата не ги бяха изрязали? Тя се изтри до зачервяване, после дълго масажирала тялото си с лосионите на Роузи и накрая внимателно изми зъбите си. Устните ѝ боляха и затова ги намаза с крем.

Роузи кипеше от гняв. Гостенката бе влязла в банята в седем и половина, а вече минаваше девет. Когато най-после излезе увита в хавлиите ѝ, тя мина край нея и затръшна вратата на банята.

— Благодаря ти, че източил топлата вода! Сега трябва да чакам поне един час, за да се стопли отново. Всяка сутрин вземам душ. Ела тук, ако обичаш.

Лорийн въздъхна отегчено и последва командата. Приятелката ѝ я чакаше с ръце на кръста.

— Виж какво, това не е хотел, нито болница. Няма да е зле да си оправяш леглото веднага щом станеш. Ще бъде много мило от твоя страна, ако се научиш да си измиваш чиниите, след като си яла в тях. Това е моят дом! Може и да не е много уютен, но той е всичко, което имам, и аз държа да бъде спретнат и чист.

Грабна завивките от дивана и ги хвърли в краката на Лорийн, после грабна пепелника и го пъкна под носа ѝ.

— Не понасям цигарения дим. Моля те, поне отваряй прозореца, когато пушиш, и си измивай пепелника, защото вони!

Затръшна вратата на спалнята зад себе си, но след няколко секунди се появи отново и заповяда на безмълвната Лорийн веднага да измие банята.

— Тя приличаше на мръсна дупка и преди да се изкъпя в нея. Щом си такава чистофайница, измий си я сама! — възрази ѝ тя.

— Хич не ми развивай теории, ами хващай прахосмукачката! — изкрещя Роузи.

— Току-що се изкъпах, не искам отново да се цапам. Роузи извади една стара прахосмукачка от шкафа и взе да чисти с нея.

— Личи си колко отдавна не си го правила. — Лорийн наблюдаваше огромното тяло в изпънатата по него найлонова нощница. Роузи продължи да влачи из стаята огромните си чехли плавници с изображение на Мики Маус на единия и Плутон на другия. — Навсякъде е пълно с котешки косми. Днес ще ходиш ли в болницата?

— За да можеш спокойно да претършуваш жилището ли? Не, скъпа. Ако не си забравила, аз работя само в понеделник и четвъртък.

Продължи да мърмори и да търка пода, докато гостенката ѝ се опитваше да си спомни кой ден беше днес. Блъскането на чекмеджетата и скърцането на пантите на гардероба още повече усили

главоболието ѝ. Накрая Роузи се появи с куп дрехи и ги хвърли на дивана.

— Виж дали нещо от тези вехтории няма да ти стане. Не знам защо ги пазя още. Мислех, че може да поотслабна и да ги износя някой ден.

Лорийн започна да рови в странната купчина парцали. Бяха с различни размери — от четиридесета до петдесета големина. Нищо не ѝ беше по мярка. Няколко от тях бяха що-годе чисти. Нямаше нито бельо, нито обувки. Най-после избра една щампована рокля три размера по-голяма от нейния и я стегна с колан. После обърна наопаки мръсните си бикини и ги обу. Нямаше нито сутиен, нито чорапи. Сети се, че от болницата ѝ бяха дали пакет бельо, но не може да си спомни къде го беше оставила. Събра косата си с ластик, натъпка купчината дрехи в кофата за боклук и я изнесе пред входа.

Денят бе толкова красив, че изпита желание да се разходи. Дълго стоя пред витрината с бутилките в дъното на улицата. Нямаше нито цент. Трябваше да открадне бутилка, за да си пийне. След кратък размисъл неохотно тръгна обратно. На входа спря и се замисли. Чуваше как Роузи говори по телефона и седна на стълбите, за да слуша.

— Надявах се да се видим тази събота. Имам няколко дни почивка и мога да дойда с автобуса...

Разговорът продължи още няколко минути. После чу тежките стъпки на приятелката си по скърцащия под и влезе. Тя я чакаше облечена с бяла блуза и пола на големи цветя.

— Водата беше почти ледена. Снощи си изпила последната ми кола. Аз не съм благотворително дружество! Сега дай да видим на кое събрание да отидем... — Дълго говори по телефона с някого, когото наричаше свой спонсор. — Джейк смята, че не съм подходяща за твой спонсор, но все пак ще опитам. Без друго вече те взех при себе си. От днес нататък, ако ти се допие, или искаш да споделиш нещо, трябва да се обръщаш към мен. Тази сутрин пиеше ли ти се?

— Ти как мислиш?

— Нямам излишни пари да те разхождам из Ел Ей. Ти никакви средства ли нямаш?

— Не, но ще намеря...

Роузи сложи купа с овесени ядки и плодове на масата и шумно започна да яде. Това я успокои и тя отново се превърна в старата сърдечна приятелка. Направи комплимент на Лорийн за свежия ѝ вид, после извади портфейла си и започна да разглежда съдържанието му. Лорийн се опита да отгатне сумата. Трябваше да изчезне с него при първата възможност.

— Имаш ли някакви социални осигуровки? Подавала ли си молба в общината?

Лорийн сви рамене. Не искаше да признае, че не може да кандидатства, защото щяха да я арестуват и да извадят от архива всичките ѝ висящи дела. За социална помощ и дума не можеше да става. Роузи набързо изгълта кафето си и започна да пресмята нещо, като постоянно дъвчеше края на молива.

— Добре. Имаме достатъчно, за да преживеем няколко дни. Трябва да започнем работа. Ще те заведе до общината. Може да ти издействаме някаква месечна помощ. Зная, че сумата е мизерна, но все пак е нещо...

— Защо „ние“? Аз мога сама да се оправя.

— Не можеш, миличка. Нямам намерение да те оставя тук сама, поне докато не се уверя, че заслужаваш доверие. Ето какво... Тук съм записала някои места, където можем да постъпим като миячки или сервитьорки. Направих и списък на събранията на Дружеството на бившите алкохолици.

— Спомена веднъж, че си работила нещо, свързано с компютри. Не можеш ли да си намериш по-прилична работа?

— О, сигурно мога! — изглежда я с ирония Роузи. — Мога например да постъпя в някоя банка като главен касиер. Хм, пали уж си била ченге? Не знаеш ли, че на такива като мен им вземат и шофьорските книжки? Бях уволнена. Никой не ме уважаваше, да не говорим, че никой не би ми дал препоръчително писмо или нещо подобно. Впрочем защо ти не си намериш работа, щом преди си работила в полицията?

Лорийн дъвчеше ноктите си. Беше изпушила цигарите и сега мечтаеше не само за водка, а и за една цигара. Изведнъж я обзе умора и тя се прозя.

— Мога ли да използвам тоалетната?

— Що за въпрос, Боже Господи!

Когато тя не се показва в продължение на петнайсет минути, Роузи реши да види какво става. Намери я свита на леглото. „Някога е била хубавица“ — помисли тя, докато изучаваше нежните черти на спящата жена. Устата ѝ беше затворена и дупката в зъбите не се виждаше, а белегът бе скрит от възглавницата. За пръв път Роузи се замисли за миналото на тази непозната жена, все още убедена, че историята за ченгето си е чиста измислица.

Тихо излезе от спалнята и започна да рови из оскъдния ѝ багаж. В пакета с бельото нямаше нито снимки, нито писма, нито дори червило. Найлоновото портмоне, което ѝ бяха дали от клиниката, също беше празно. Едно нещо бе сигурно — Лорийн лъжеше, че не е имала семейство. Хубава жена като нея сигурно е имала някого и даже не кой да е.

Остави я да спи почти цял ден. После прегледа една книга, говори няколко пъти по телефона и си приготви обяд. Храната беше едно от малкото удоволствия в живота ѝ. Около четири часа телефонът иззвъня. Роузи веднага го грабна, за да не събуди Лорийн.

— Здравей, мамо — прозвуча детски глас. Сърцето ѝ се сви. Най-после синът ѝ я бе потърсил.

— Джоуи, как си детето ми? Нали ще се видим тази неделя?

— Не мога, мамо, имаме мач. Играя баскетбол във втора дивизия и не мога да не участвам... Хайде, довиждане, трябва да тръгвам.

— Почакай, Джоуи, не затваряй! — в паника извика майката. Искаше да му каже, че е готова да прекоси целия град, само и само да гледа мача, но думите ѝ секнаха. — Защо не вземеш автобуса и не дойдеш за малко при мен? — попита със стегнато гърло.

— Заминавам за Флорида. С татко ще се местим там. Купихме си и къща.

— Флорида?! — Настъпи безкрайна тишина, в която долови как синът ѝ разговаря с някого шепнешком. — Джоуи, онази жена ще дойде ли с тебе? Чуваши ли ме? Кажи ма баща си, че искам да говоря с. Ало! Ало! — разтреперана извика тя. Онази евтина кучка бе там и слушаше разговора. После чу как детето вика баща си. Някой постави слушалката върху твърда повърхност. След малко се чу нечия тежка въздишка. Той сякаш се приготвяше не за разговор, а за бой. Роузи

настръхна при мисълта за нравоучителния тон, с който бившият ѝ съпруг винаги разговаряше с нея. — Какво означава всичко това? Защо не си ми казал, че смяташ да отведеш детето ми във Флорида?

— Роузи, успокой се! Когато се настаним окончателно, ще ти пишем. Намерих си много по-добре платена работа. — Произнасяше бавно и отчетливо всяка дума, сякаш се боеше, че тя няма да разбере.

— Аз съм спокойна. Искам да видя Джоуи. Не ме интересува заплатата ти. И без това не съм получила нито цент от нея. Искам да видя сина си!

Отново прозвуча въздишка и гласът отново занарежда дума по дума, че тъй като е лишена не само от родителски права, но и от режим на свиждане с детето, тя няма право на мнение относно местожителството му. Тези въпроси се решават от бащата, подчерта гласът, той е отговорен за бъдещето на малкия и ако това не ѝ харесва, може да си наеме адвокат.

— Адвокат ли? И откъде да намеря пари за адвокат?

— Трябва да си купуваш по-малко пиене, Роузи. Впрочем сигурно пак си къркана. Преди винаги пияна се обаждаше на Джоуи. От шест месеца не си разговаряла с него. Знаеш ли, той вече не се интересува от тебе. Причината не е нито у мен, пито у Барбара, а у...

— Копеле!

— Роузи, съжалявам, но трябва да затворя. — Той дишаше тежко, като човек, достигнал границата на търпението си. — Пали вече казах, че ще ти пишем, ще поддържаме връзка с тебе... Хайде да не се караме! Затварям.

Тя внимателно затвори слушалката и я погали, сякаш беше главата на сипа ѝ. Не знаеше даже колко е пораснал. Ще дойде лен, реши тя, когато ще може да го прегърне и той ще ѝ прости. Нещо я стисна за гърлото. Тя дълго рида, но колкото повече плачеше, толкова по-остра ставаше болката за всичките безвъзвратно отминали години.

Лорийн се събуди от трясъка на разбита врата. Гърмеше музика, после се чу шум от строшени стъкла. Тя скочи от леглото и отвори вратата на спалнята. Дъхът ѝ спря. Роузи танцуваше из стаята с бутилка бърбън в ръка. От време на време се удряше в мебелите и после се хилеше на падналите на пода предмети.

— Искаш ли една глътка? Хайде, идвай! — Тя посегна към една чаша, но я изтърва и, псувайки, взе да рита парчетата с крак. Зачервеното ѝ лице плуваше в пот. После успя да вземе друга чаша и отля от питието. — Хайде, Освиенцим, ела да се подкрепиш.

Лорийн посегна към чашата, но в този момент вратата се отвори и в жилището врхлетя нисък, набит мъж. Той избягаше чашата от ръката на Роузи, грабна бутилката и я изля в мивката. Тя изпищя от ужас и се хвърли към него, но залитна и падна върху шкафа. После се опита да се изправи, но не успя и се тръшна на пода скимтейки. Мъжът продължаваше да излива съдържанието на бутилката и едва когато и последната капка отиде в канала, погледна към хлипащата на пода жена.

— Помогнете ми да я отнеса в банята и, за Бога, изключете тази шибана музика — обърна се той към Лорийн.

Двамата помъкнаха под мишниците огромната Роузи. Той пусна душа, пъхна главата ѝ под струята и я държа така, докато тя започна да повръща. Докато се давеше мъчително, мъжът подпираше челото ѝ с ръка, без да забелязва, че водата го облива от главата до петите. После каза на Лорийн да пригответи хавлии и възглавница.

— Ще поспи и ще изтрезнее. Ти ли донесе бутилката? — попита той, докато се подсушаваше с кърпите. Тя поклати отрицателно глава. — Каква може да е тогава причината?

Той включи кафеарката и донесе чаши, като внимателно прескачаше стъклата по пода.

— Нямам представа. — Скръсти ръце и преглътна. Миризмата на бърбън все още изпълваше въздуха и я влудяваше. — Имаш ли цигари?

Мъжът хвърли на масата смачкан пакет и взе да разтвива рамото си.

— Тази жена тежи поне тон. Стар съм вече за такива работи. Веднъж ми навехна рамото, че и вратните прешлени. Просна ме на земята с един удар. Не си донесла бутилката, така ли? Значи тя сама е решила да кърка.

— Не зная, бях заспала. — Лорийн запали цигара и прибра пакета в джоба си.

— Аха, разбирам. Ти първа си паднала под масата. Агресивният му тон я дразнеше. Целият му вид беше отблъскващ — късия врат, мазната, оредяваща коса, тлъстите ръце.

— Ти гадже ли си й?

— Какво?! Майтап ли си правиш с мен? Нейните гаджета трябва да бъдат значително по-едри от мене. Аз съм неин спонсор, макар че не знам още колко ще издържа. Позвъниха ми от гастронома. Бях се договорил с тях да ми съобщават, ако я видят да купува пиене. Ти й предложи да си пийнете и тя реши да отскочи до магазина, нали? Щом веднъж почне, Роузи не може да се задоволи с една бутилка. Веднага отива и купува втора. Няма спасение. — Той отпи от кафето и доля чашката й. — Аз съм Джейк Валсек.

— Лорийн.

— И тъй, изкарахте нощта заедно. Какво стана после? — Той погледна часовника си и се ухили. Когато се усмихваше, лицето му се преобразяваше и маймунското му изражение изчезваше. — Изкарала си „на сухо“ почти цял ден? Хайде да тръгваме! Ще те водя на събрание. Тя няма да се събуди скоро.

Нямаше никакво желание да ходи на второ събиране и каза, че ще остане при Роузи. Джейк отново се ухили и тя отново забеляза колко е противен.

— И тъй, Лорийн, какво си работила преди да се пропиеш?

— Бях секретарка.

— Значи можеш да пишеш на машина. С какво се занимаваш сега? Роузи ми спомена, че ще си търсиш работа.

— Да не си решил да ме наемеш при себе си?

— Ха, да не съм идиот!

— Какво работеше преди да се пропиеш, Джейк? — Седна на облегалката на фотьойла и го изгледа присмехулно. Той я погледна изкосо, досущ като шимпанзе.

— Бях лекар. И все още съм, но не мога да практикувам. В момента участвам в изграждането на клиника за наркомани, пияници и други подобни елементи, които като Роузи имат нужда от помощ.

Лорийн не можа да издържи болката в малките му животински очи и отмести поглед. Хрумна й, че може би и той вижда нещо подобно у нея, защото постепенно смекчаваше топа си. Джейк отвори портфейла си и извади визитна картичка. Подаде й я.

— Можеш да ме откриеш на този телефон. Един мой познат търси секретарка. Работата не е тежка. Можеш да започнеш и мри мен.

Имаме нужда от допълнителна работна ръка. Бедата е там, че нямаме пари да плащаме на хората.

Тя пусна картичката в джоба си и напипа цигарите. Пушеше ѝ се, но не смееше да ги извади от страх, че Джейк ще си ги вземе. Мъжът стана и хвърли поглед към разбитата входна врата.

— Кажи на Роузи, че съм на разположение.

Лорийн дълго гледа как тремавата му фигура се отдалечава по пътя.

Не след дълго от банята се разнесоха стонове. Роузи се мъчеше да стане.

— Май пак се натрясках, а?

— Точно така — засмя се Лорийн. Току-що бе намерила дамската чанта на приятелката си и проверяваше съдържанието на портмонето ѝ. — Твоят човек, Джейк, беше тук и преди малко си тръгна.

— Така ли? Е, хайде, ще ми помогнеш ли да стана или ще продължаваш да злорадстваш?

Тя се опита да я вдигне и падна върху нея. След кратко боричкане по хлъзгавия под Роузи успя да седне, хвана главата си с две ръце и започна да охка. Лорийн я наблюдаваше без сянка от отвращение. Бе виждала подобни сцени хиляди пъти, а и тя самата неведнъж бе изпадала в това положение. Донесе чаша вода, която Роузи изпи на един дъх и поиска друга. След четвъртата чаша се облегна на стената и затвори очи.

— Значи Джейк е бил тук? — избухна в сълзи тя. Задавените ѝ хълцания се смесваха с думи на обожание към маймунообразния човечец, комуто дължала толкова много.

— Излизам да си търся работа, Роузи, чуваш ли?

— Добре. Прави каквото намериш за добре.

— Мога ли да взема няколко долара? — провикна се от трапезарията Лорийн.

— Разбира се, скъпа, стига да намериш. Не помня колко изхарчих в магазина. — Най-после успя да стане и тръгна със залитане към телефона. — Ще му се обадя след малко. Трябва да говоря с него. Ти май по-добре ще се справиш без мен. Знаех, че не ме бива за спонсор. Джейк излезе прав. Трябва да се гордееш със себе си, Лорийн. Ти не пи от бърбъна, нали?

— Нито капка. — Лорийн изпразни съдържанието на портмонето и излезе.

Нямаше намерение да се връща. Чувстваше се уверена в себе си, което отдавна не ѝ се бе случвало. Беше издържала на изкушението. Може би щеше да допие бутилката, ако Джейк не бе връхлетял, но фактът си беше налице — не пи нито капка.

Усещаше топлината на паважа през евтините си обувки и не можеше да се насити на своето ново постижение — способността да управлява краката си, волята си, да върви без да залита. Свали ластика от косата си, тръсна глава и вдъхна аромата на лимоновия шампоан. Някога използваше същия, много, много отдавна. На ъгъла спря и запали цигара. Вдишваше дима с пълни гърди и наблюдаваше как колелцата му бавно изчезват. Не искаше да мисли за миналото. Не искаше да знае коя е била в миналото и каква е днес.

На няколко крачки от нея спря тъмносин седан. С крайчеца на окото Лорийн набързо огледа шофьора. Облечен бе с ленено сако и синя риза с отворена яка, имаше рядка, лошо подстригана руса коса и големи влажни устни. Той надникна от прозореца усмихнат и прокара палец по устните си. Попита дали иска да я откара някъде. Тя пристъпи и наведе глава така, че белегът ѝ да не се вижда. Не искаше да го изплаши още в началото. Беше опитна в този бизнес и знаеше, че ако е ченге, ще я провокира да си каже името и цената.

— Да не сте объркали пътя? — попита го и сложи ръка на дръжката на вратата. — Имате ли нужда от мен?

Той я изгледа втренчено няколко мига, после се озърна и кимна:

— Влизай!

Лорийн седна в колата и той подкара като луд. Говореше бързо и задъхано, че иска орално и на публично място. От време на време облизваше дебелиите си устни с език. Тя обгърна с ръка облегалката, но щом докосна тила му, той конвулсивно се дръпна. Не понасял да го докосват. Колата летеше с бясна скорост, изпреварвайки всеки автомобил, който ѝ се изпречи на пътя и най-после спря в паркинга на някакъв супермаркет. На първия етаж гъмжеше от автомобили и хора, които щъкаха към щандовете и обратно с пълни пазарски чанти.

Той отмина първия етаж, след него втория. Гумите свиреха на всеки завой. Едва на четвъртия етаж намери свободно място за паркиране и още докато изключваше мотора, разкопча ципа на панталона си. Лорийн постави ръка на слабините му, но той я блъсна.

— Казах ти, че не искам да ме пипаш!

— Добре, успокой се. Искаш ли да ти говоря мръсотии? Какво искаш да направя?

Той стоеше скован, а пръстите му стискаха и отпускаха волана.

— Искаш да ти духам, така ли? Направо тук, в колата? Мисълта, че някой може да те види в това положение те възбужда, нали? Ах, ти лошо момче! Имаш късмет, защото това е тясната ми специалност. Много съм добра! Кажи, нали това искаш от мен?

Очите му шареха по паркинга, а устните му се гърчеха безмълвно. Лорийн продължи да шепне и да премлясва от време на време. Той затвори очи.

— Както вече казах, ще ти бъде хубаво. Тук е истинско публично място. Виж колко хора има наоколо. Първо обаче трябва да уредим сметката. Какво ще кажеш?

Той погледна през прозореца. Няколко души приближаваха и гласовете им отекваха в бетонната сграда. Близостта им го възбуди още повече и той нетърпеливо пхна ръка в гащите си.

— Духай, кучко!

Тя се изтегли към вратата и хвана дръжката.

— Двайсет долара.

Семейство с две деца паркира до тях. От удоволствие устата му се разтегли в мокра усмивка, а розовият му пенис щръкна навън. Той отпусна глава на облегалката и започна да онанира, докато лявата му ръка смъкваше седалката назад.

— Двайсет долара — повтори Лорийн.

Ерекцията му спадна. Очевидно беше полуимпотентен ексхибиционист, изруга наум тя. Той припряно взе да рови из портфейла си, намери дваисетдоларова банкнота и я подхвърли към нея.

— Виж какво можеш да направиш за тези пари, кучко! После внезапно я хвана за косата и натисна главата ѝ в скута си, върху малкия розов червей. Лорийн усещаше миризмата на панталоните и кожата му.

Дали заради уханието на лимон на косите си или защото беше напълно трезва, тя изведнъж разбра, че не е способна да направи това, за което току-що получи пари. Бе го правила хиляди пъти с всякакви, нормални и извратени типове, по никога трезва. Призракът на лейтенант Пейдж изплува от дълбините на душата ѝ, готов да се бие за всяка трошица от загубеното си достойнство.

— Съжалявам, не мога. Вземи си парите.

Той натисна още по-силно тила ѝ. Тя се опита да се освободи, но не успя. Наведена напред, бе хваната като в капан, а воланът допълнително ѝ пречеше да се изправи. Чу го да отваря жабката, но не видя какво вади оттам. Направи опит да се отпусне, за да заеме по-удобна поза, но той продължаваше да натиска главата ѝ със свободната си ръка.

Първият удар я зашемети. Удари я с такава сила, че натискът на ръката му отслабна и в този кратък миг Лорийн, напрегнала всичките си сили, се изправи рязко, удряйки с глава гърдите му. Той залитна в смъкнатата назад седалка и едва тогава тя видя, че в дясната си ръка стиска извит, подобен на тесла чук, готов да замахне втори път. Щеше да я убие! Лорийн се извърна с лице към него и с всички сили захапа врата му. Усети как зъбите ѝ разкъсват плътта. Той се разпищя, пусна чука и се опита да се откъсне от нея, но тя стискаше с всички сили.

Хората от спрелия до тях автомобил тъкмо слагаха продуктите в багажника, когато чуха виковете. Мъжът надникна през замъгленото стъкло на седана, а жената дръпна децата в колата и подвижна на съпруга си да се прибере в автомобила. Той обаче не обърна внимание на предупрежденията ѝ.

— Хей, какво става там? — извика непознатият и отвори вратата на седана. Лорийн излетя от колата и падна по лице на цимента. От главата и устата ѝ течеше кръв. Жената и децата се развикаха за помощ.

Колата рязко дръпна назад и я повлече за роклята, закачена за лоста на седалката. Мъжът я грабна, за да я издърпа изпод колелата и политна назад заедно с нея. Вратата се затръшна и седанът излетя под дивия вой на гумите.

Жената се наведе над нея и се опита да я повдигне. Докато ставаше, Лорийн видя в краката си портфейла на експозициониста. Очевидно бе паднал по време на схватката.

— Той се опита да ме ограби, открадна чантата ми — захлипа тя и грабна портфейла. Жената извика на мъжа си да се обади в полицията, но Лорийн я спря.

— Няма нужда от полиция, ще се оправя сама. Важното е, че не е взел портмонето ми.

— Но вие сте цялата в кръв!

— Нищо ми няма. — Напипа раната на тила си и усети как кръвта ѝ се стича по гърба. — Благодаря ви много! Ще се оправя.

Мъжът се приближи със зачервено от гняв лице.

— Обадих се в полицията. Добре ли сте?

Съпругата му го хвана за ръката и хвърли подозрителен поглед към Лорийн.

— Да се прибираме. Тя не иска помощ. Иди при децата, чуваш ли!

Объркан, той гледаше ту жена си, ту ранената.

— Благодаря ви, ще се оправя — повтори Лорийн с измъчена усмивка.

Семейството тръгна към автомобила и до нея достигна гневният шепот на съпругата:

— Не виждаш ли, че е уличница? Сигурно е искала да го обере. Виж ѝ само лицето на какво прилича. Да се махаме оттук!

Колата потегли. Разстроен и шокиран, мъжът хвърли последен поглед назад, преди да изчезне зад завоя.

Лорийн влезе в женската тоалетна и се помъчи да почисти раната с мокри салфетки. Кръвта не спираше. Устата ѝ също беше разкъравена. Нима я беше ударил и в лицето? Краката и едва я държаха и тя седна разтреперана на тоалетната, за да не припадне на пода. С последни сили отвори портфейла. Имаше шофьорска книжка, разписки от химическо чистене и триста и петдесет долара. Натъпка долларите в бикините си, изхвърли портфейла в кофата и отново започна да се мие.

Петнайсет минути по-късно спря едно такси и даде адреса на Роузи.

Нямаше сили да слезе от таксито. Шофьорът побесня, когато видя, че тапицерията е изцапана с кръв, и се развика. Джейк, който бе

дошъл да провери състоянието на Роузи, видя сцената от прозореца и реши, че Лорийн се връща пияна. Двата слязоха и ѝ помогнаха да се изкачи по стълбите. Щом видяха окървавената ѝ глава, решиха да я отведат в болницата, но тя отказа. Не искаше никакви полицейски доклади и болнични отчети. А най-хубавото беше, помисли между другото тя, че и този ден не бе сложила капка алкохол в устата си.

Раната обаче продължаваше да кърви. Най-после се съгласи да я зашият в клиниката на Джейк. Докато я почистваха, разказа как се е подхлъзнала и паднала върху остър камък. Джейк я слушаше с недоверие. Раната очевидно бе причинена от удар в тила. Само два сантиметра по-нагоре и тя щеше да бъде мъртва.

Роузи настани бинтованата си гостенка в своето легло, даде ѝ успокоителните и антибиотиците, които Джейк бе предписал, и се върна в трапезарията.

— Има ли нещо в нейния разказ, което ти прилича на лъжа? — попита Джейк.

— Може би това, че някога е била полицейски служител.

— Това са фантазии, разбира се — засмя се той. — Според мен тя е проститутка и затова отказа да отиде в полицията. Днес някой се е опитал да я убие. Както и да е... разтревожен съм повече за тебе. Ти се развиваше толкова добре, преди тя да дойде при теб.

— Тя няма нищо общо с днешното ми напиване, Джейк. То стана заради мъжа ми.

— Може би. Трябва да знаеш обаче, че все още си слаба и уязвима, скъпа, лесно можеш отново да се върнеш към алкохола. От колко време тя не е пила, според теб? Не много, нали?

Роузи знаеше, че е прав, но не искаше да го търси само като свой спонсор, макар че имаше пълно право да го прави.

— Самотна съм, Джейк. Имам нужда от приятел.

— Кой съм аз, че да те уча какво да правиш? Утре ще дойда да оправя вратата. Пантите трябва да се сменят.

Роузи въздъхна и хвърли поглед към спалнята.

— Мисля, че всичко ще бъде наред. Поне тази нощ. Когато се грижа за нея, забравям собствените си проблеми.

— Както искаш, но бъди внимателна. — Джейк нахлузи самото си. — Тази жена ми изглежда доста съмнителна.

Той не спомена, че докато я преглеждаше, изпод полата ѝ се посипаха банкноти и на въпроса му отговори с „не е твоя работа“. Това били нейните спестявания. Беше сигурен, че тя има доста дебело досие в полицията. Виждаше се по лицето ѝ. Трябва да е яка като мъж, щом може да се движи след такъв убийствен удар в тила, помисли той.

Въпреки горещината Роузи реши да сготви пилешка супа. Чувстваше се неспокойна и изяде почти цялата тенджера. Лорийн беше будна от доста време, но лежеше със затворени очи. Имаше главоболие.

— Супа — обяви Роузи и седна на леглото ѝ, държейки купичка и голяма лъжица.

Лорийн се усмихна. Горещата вечер убиваше апетита ѝ, но щом опита първата лъжица, разбра колко е гладна. Лакомо изяде супата и накрая обра остатъците с парче хляб.

— Щях да ти сипя още, но нали съм прасе, всичко изядох — призна си приятелката ѝ.

— Преядох. Беше много вкусно... Защо не спиш с мен, онзи диван е малък за тебе.

— Благодаря за комплимента — засмя се Роузи. — Мислех да сложа възглавниците на пода. Щях да те изхвърля, но Джейк предупреди, че не трябва да се движиш. Никакво въртене на главата наляво-надясно! Мисля, че ще изтърпя една нощ на дивана.

Докато слушаше тежките ѝ стъпки из апартамента, Лорийн държеше ръката си върху скритите в гащите банкноти. Действаха ѝ успокояващо. С триста долара можеше веднага да се махне оттук. Подът се затресе и Роузи влезе, този път с чаша течен шоколад. Остави напитката на масичката и взе да оправя одеялото. Сърцето на Лорийн се сви. Грижовността на приятелката ѝ ѝ напомни детството.

— Роузи... тук ли си?

— Да, нося се като цепелин из стаята. Не забравяй да си вземеш хапчетата.

Лорийн се изправи на лакът с изкривено от болка лице.

— Искаш ли аспирин? — Тя донесе две хапчета и поднесе чашата към устата на Лорийн. — Ако ти потрябвам, извикай ме.

— Роузи, аз... — тя се изчерви — наистина искам да променя живота си. Щом трябва, ще идвам редовно на тези събрания.

— Надявам се. — „Лека нощ, да спиш в кош“ и утре се връщаш на дивана.

Лорийн се засмя и се пхна под одеялото. Изведнъж ѝ хрумна, че не се е смяла от години. Това я отпусна. Вече четвърти месец не беше вкушвала алкохол. Можеше ли, искаше ли да се откаже окончателно от пиенето? Парите сякаш натежаха върху корема ѝ. Мушна банкнотите под възглавницата и миг преди да се унесе, си спомни, че снимката в шофьорската книжка нямаше нищо общо с ексхибициониста. Колата по всяка вероятност е била открадната, а портмонето беше на действителния ѝ собственик. Да държиш чук в жабката? Хм, удобно измислено. Положението, в което натискаше главата ѝ, полусвалената седалка подсказваха, че го е правил и друг път. Джейк бе казал, че е извадила невероятен късмет. Ако ударът бе попаднал два сантиметра по-нагоре, щял направо да разтвори черепа ѝ. Ако не беше го ухапала за врата, сега щеше да бъде мъртва. Дълбоката рана го бе белязала. Дали да не се обади в полицията като анонимно лице и да опише случая? Тя се прозя и реши първо да се наспи добре.

Роузи нареди на пода възглавниците от дивана, намали звука на телевизора и се разположи удобно. Искеше ѝ се да погледа някоя забавна програма. Новините не я интересуваха. Тази вечер например показаха няколко пъти снимката на някой си Норман Хейстингс, чийто труп бе намерен в багажника на тъмносиния му седан. Експертизата установила, че е умрял от удари с чук, а портфейлът му бил откраднат. Говорителят помоли всички, които могат да съобщят някакви подробности по случая, да се обадят в полицията. На екрана блесна телефонен номер. Тя изключи телевизора и въздъхна. Утре я чакаше труден ден. Трябваше да признае пред събранието, че е „прегрешила“. Започна да изброява наум дванайсетте правила на дружеството. Никога не можеше да запомни повече от седем. И тази нощ стигна едва до третото: „Единственото изискване за членство в дружеството е желанието да се откажеш от алкохола.“

ГЛАВА 2

Новината за откритото в багажника тяло на Норман Хейстингс бе повторена в сутрешния телевизионен бюлетин, придружена този път с данните на тъмносиния седан. Повториха и апела на полицията към всички граждани, които могат да съобщят информация за случая. Разследването бе възложено на капитан Уилям (Бил) Руни от отдела за убийства на полицията в Пасадена.

Веднага след новините в отдела позвъни някой си Дон Самърс. Той мислеше, макар да не беше съвсем сигурен, че предишния следобед е видял същия седан в паркинга на един супермаркет. Руни не го разпита, защото не беше уверен в стойността на показанията му. Свидетелят не беше сигурен дали е видял точно тази кола, не беше записал регистрационния ѝ номер, нито беше видял шофьора, а само някаква руса жена, която пътувала с него. Данните от аутопсията показваха, че по времето, когато семейство Самърс са видели автомобила, Норман Хейстингс вече е бил мъртъв. Знаеше се, че същия ден жертвата е изтеглила неколкостотин долара от банковата си сметка. Капитанът предположи, че вероятната цел на убийството е грабеж, тъй като в момента липсваха основания за друга хипотеза. Хейстингс се ползваше с добро име сред колегите си, нямаше врагове и съперници, а бракът му беше щастлив. Едва когато получи пълния протокол от аутопсията и съдебномедицинската експертиза, капитанът промени подхода си по случая. Въпреки че вътрешността на колата бе измита и полицаите не откриха никакви отпечатъци, даже тези на жертвата, съдебните медици бяха открили две петна от кръв — едното на мястото на шофьора, а другото в жабката. Но имаше още едно обстоятелство, което накара Руни веднага да извика Самърс на разпит — под седалката на шофьора бе намерена разкъсана женска обувка. Оказа се, че тя не е на госпожа Хейстингс.

Руни изслуша свидетелствата на семейство Самърс за това, кога и къде видели колата, как чули мъжа да крещи и господин Самърс надникнал да види какво става. Този път свидетелят беше сигурен, че

на паркинга е видял колата от фотографията, която му показаха. Госпожа Самърс все пак направи уговорката, че ако не е същата, го поне е от същия модел и цвят.

— Добре, кажете ми нещо повече за жената, която твърдите, че сте видели в колата — подкани ги Руни.

Самърс я описа подробно. Висока и слаба, облечена в рокля на цветя, изцапана с кръв. Била ранена. От устата ѝ течала кръв, а на него му се сторило, че и на — главата ѝ има рана.

Здраво стискала портфейла. Казала, че шофьорът се опитал да я ограби. Госпожа Самърс добави, че според нея това било чиста лъжа, защото когато предложили да извикат полиция и Бърза помощ, жената категорично отказала. Руни ги помоли да опишат жената още веднъж. Самърс се колебаеше, но съпругата му бе категорична. Жената била много слаба, с лошо подстригана рядка руса коса, болнав вид и всъщност приличала на проститутка.

— Какво ви кара да мислите така? — попита полицаят.

— Не мога да кажа — прехапа долната си устна госпожа Самърс, — може би това, че беше доста загрубяла. Във вида ѝ имаше нещо грубо. И, разбира се, това, че беше цялата в кръв.

— Това все още не означава, че е проститутка.

— Може би наистина не е. — Господин Самърс хвърли поглед към жена си. — Знам само, че тази жена беше ужасена, в шок. Беше много сериозно ранена. Цялата беше в кръв.

Показа им обувката. И двамата потвърдиха, че жената е била само с една обувка.

— Трябва непременно да открием тази Пепеляшка — пошегува се Руни, но семейство Самърс не оцениха шегата му, може би защото модерната сграда на полицията и многото компютри им вдъхваха страхопочитание.

Сградата наистина бе толкова просторна, че Руни дори я намираше неудобна. Не беше свикнал с толкова дълги коридори, просторни кабинети, секции и чиновници. Тъгуваше за старата сграда, където човек можеше да вкара арестанта в олющеното, мръсно помещение, да поговори с колеги, да изпуши цигара. Тук пушенето бе забранено в цялото здание и единствено той продължаваше да работи, обвит в цигарен дим. Честно казано, тази луксозна обстановка като че ли не беше за него, но до пенсионирането му оставаха броени месеци.

Кой знае, може би случаят „Норман Хейстингс“ бе последното дело в кариерата му, помисли той, и дай Боже, да приключи бързо. Перспективата да напусне с прилична пенсия го притесни. Не знаеше нищо за света извън полицията. Целият му живот от осемнайсетгодишна възраст досега бе преминал зад стените на полицията.

Малко след разпита на Самърс в отдела се получи второ обаждане. Свидетелката отказа да съобщи името си, но даде най-подробно описание на човека, който според нея карал колата на убития — висок около метър и седемдесет, макар че не можеше да каже със сигурност, тегло около осемдесет килограма, сини очи, розови очила със златни рамки, правилен нос, дебели устни, облечен с ленено сако и риза. Имал и дълбока, прясна рана от ухапване около адамовата ябълка, която би трябвало да се вижда над яката на ризата. Раната трябвало, според нея, да се възпали, тъй като кожата била разкъсана и кървяла. Освен това мъжът държал чук в жабката на колата.

Капитанът погледна записките на дежурния офицер.

— И тя изпя всичко това по шибания телефон?!

— Да, господин капитан. Веднага след това затвори телефона.

— Проследи ли от кой телефон говори? Работа за две секунди при цялата тази модерна апаратура.

Разговорът не беше проследен, защото дежурният помислил, че някой си прави шеги с полицията, а когато се изяснило, че информацията е автентична, свидетелката вече била затворила. Руни се втурна към кабинета си и хвърли на своя помощник, лейтенант Джош Бийн, запис на разговора.

— Прочети го! Тази жена иска да хванем шофьора на всяка цена, тя даже е описала оръжието на убийството! Има обаче и нещо странно. Тя е категорична за всички подробности, с изключение на една — височината му. За всичко останало — облекло, коса, очила, уста, даже и теглото, е напълно сигурна. Защо не си е казала името? Нашите мухльовци не проследили телефона!

Бийн хвърли поглед на записа.

— Не е посочила и номера на колата — забеляза той.

— Според мен госпожа Самърс е права, че жената е била проститутка и затова не може да каже колко висок е бил шофьорът — поде Руни, докато се настаняваше в скъпия кожен стол зад бюрото си.

— Вероятно той изобщо не е излизал от колата, а просто я е взел от улицата.

— Освен ако и семейство Самърс, и свидетелката не описват друг човек. В града има и други сини седани.

— Може би — Руни се облакът на бюрото, — но чукът, чукът е доказателството. Ако си чел съдебномедицинската експертиза, сигурно си обърнал внимание на оръжието, с което е убит Хейстингс: „Тъп предмет, подобен на чук, широк пет сантиметра в диаметър, с дупка за вадене на гвоздеи, дълга три сантиметра.“ — Той прехвърли бумагите и извади снимките с трупа на убития. По тила, скулите и брадата ясно личаха следите от ударите. — Ако трябва да се вярва на анонимната свидетелка, ние търсим убиец с голяма рана от ухапване на врата. Е, при това положение не би трябвало да ни отнеме много време. Първо трябва да проследим всички познати на Хейстингс. Който не е хапан, отпада от списъка.

Лейтенант Бийн сбърчи вежди. Не разбираше дали шефът му се шегува, или говори сериозно.

— Какво чакаш, действай! — извика Руни.

— За Бога, не викай. Помислих, че се шегуваш.

— Майка му стара! Това обаждаме е важно! Хайде, тръгвай! Между другото, обувката под седалката вероятно е на проститутката. Семейство Самърс казаха, че била с една обувка, но не бяха много сигурни.

— Ще я взема със себе си. Ще накарам всички жени в царството да я пробват. Кой знае, може и да открия собственичката.

Бийн се шегуваше, но на Руни, изглежда, никак не му беше до смях. Той отвори папката и продължи да работи по случая. Нещо в описанието го смущаваше. Бе пристигнало съвсем навреме. Дали не беше кърфишек? Свидетелката обаче споменава за чук в жабката. При огледа на колата бяха открили следи от кръв точно там. Пълно съвпадение. Той предположи, че тази свидетелка е може би жената, която семейство Самърс са видели в колата. Госпожа Самърс бе права. Жената по всяка вероятност бе проститутка.

Лорийн умираше от главоболие. При всяко ставане от леглото ѝ се завиваше свят, при всяко движение ѝ се повръщаше. Благодарение

на антибиотиците болката в очите започна да отшумява. Тя се възползва от отсъствието на Роузи, която отиде да купи лед от гастронома, и се обади в полицията. Говори кратко, за да не проследят номера на телефона.

Торбичката с лед, която държеше на главата си, поуспокои болките, но за събрание не искаше и да мисли. Бе довольна, че може да остане сама. Цялото тяло я болеше, но острите болки в очите бяха просто непоносими. Дори не ѝ се пиеше. Искеше само едно — да не я боли.

Остана на легло около седмица. Беше толкова изтощена, че не можеше да отиде до тоалетната без помощта на Роузи. Всеки шум отекуваше болезнено в главата ѝ, дори радиото и телевизорът я дразнеха. Хранеше се добре, за радост на Роузи, която най-после се чувстваше нужна някому.

Изминаха две седмици. Джейк така и не се свърза със своя приятел, който можеше да даде работа на Лорийн. Той също се привърза към нея заради чувството ѝ за хумор и стоицизма, с който понасяше страданията си. Предупреди Роузи, че ако състоянието на ранената не се подобри, ще трябва да я приемат в болницата.

На третата седмица главоболието започна да отшумява и тя успя дори да се изкъпе. Джейк извади конците от раната, но коафьорското му изпълнение даде печални резултати. На тила косата бе остригана почти нула номер, а отпред висеше на дълги кичури. Всички се смяха, когато Лорийн ги върза с панделки, за да не ѝ падат в очите.

Доларите бяха скрити под дюшека. Понякога изпитваше угризения от това, че Роузи плаща всичко, но не знаеше как да ѝ предложи пари, след като вече я беше убедила, че няма пукнат грош, а не можеше да измисли правдоподобно обяснение. Слава Богу, Джейк не спомена нито веднъж за тях.

Най-после измисли как да заговори за разходите. Когато една вечер Роузи се върна от работа, Лорийн ѝ даде петдесет долара.

— Можеш да се гордееш с мен. Днес ходих у приятелката, за която ти споменах, и продадох всичките си вещи на една заложна къща. Тези пари са твои.

Роузи изобщо не се запита как тя е напуснала дома ѝ, но реши да уреди въпроса със спането. Увери я, че не иска да я гони, но има нужда да си отспи в собственото си легло. Същия ден Лорийн се върна на дивана.

Вече месеци не бе пила никакъв алкохол. От покушението бяха минали шест седмици. Лежеше с часове на неудобния диван и мислеше за бъдещето. Хубавото беше, че не изпитва желание да пие. Дали щеше да бъде така издръжлива и след като оздравее напълно?

Макар че триста долара ѝ се струваха цяло състояние, с тях нямаше да преживее дълго. Искаше да се премести, но нямаше представа къде би могла да живее. Какво би могла да работи? След два дни стана ясно, че не би могла да се крие в малкия апартамент още дълго време. Роузи няколко пъти намекна, че петдесетте долара са се стопили в гастронома.

Не мислеше за бъдещето. Интересуваше я единствено настоящето. Редовно гледаше телевизия и следеше хода на следствието. Често показваха рисуван портрет на жената от синия седан. Лорийн се забавляваше. Нямаше никаква прилика с нея. Не се чувстваше виновна, че не се обади повторно в полицията. Полицаяте разпитваха всички таксиметрови шофьори дали жена, отговаряща на рисунката, не е наемала такси в деня на убийството. Провериха и във всички болници. В нито една нямаше регистрирана пациентка, отговаряща на описанието. Телефонните показания на Лорийн ставаха все по-важни за хода на следствието.

Джейк наблюдаваше с безпокойство апатията ѝ. Един ден подметна, че негов познат може да се погрижи за зъбите ѝ. Те имаха спешна нужда от стоматолог, а липсващият зъб никак не допринасяше за добрия ѝ външен вид. За цялото лечение щяха да са нужни не повече от трийсет долара, каза той.

— И той ли е уволнен по познатите нам причини? — осведоми се тя.

Джейк се засмя. Действително неговият познат беше член на дружеството и след лечение от алкохолизъм се опитваше да възстанови лекарската си практика.

Лорийн прекара мъчителни дни на зъболекарския стол, но търпението ѝ бе възнаградено. Два предни зъба бяха облечени, а всички развалени — пломбирани. Венците ѝ бяха излекувани, а зъбите

— почистени. Устата ѝ беше подута, но упражнението си заслужаваше усилията. Тя отново прибягна до приказката: за продадените вещи и плати трийсет долара, а на Роузи даде двайсет, като не пропусна да спомене, че вече не ѝ е останало нищо за продан. Роузи повярва. Лорийн беше добра актриса. Скоро след това се отби във фризьорския салон и се подстрига. Боядисаха кичурите ѝ на светло и тъмноруси ивици. Пагубният ефект от коафьорските упражнения на Джейк не позволяваше подходяща прическа. Тилът ѝ бе остриган толкова късо, че белегът от раната се виждаше. Фризьорката обаче подстрига предните и страничните кичури още по-късо, оформи и бретон, подчертаващ красивите ѝ скули. Лорийн заприлича на младо момиче. В никакъв случай не можеше да мине за красива с посплеснатия от счупване нос и дълбокия белег на лицето, но видът ѝ вдъхваше доверие.

Роузи започна да сипе комплименти още щом я видя. Джейк също не остана назад.

— Малката, ти трябва да си била страхотно маце — подсвирна той.

Роузи дори изпита завист. Каквото и да направеше със своята ситно накъдрена коса, никога нямаше да заприлича на Лорийн. Освен това Лорийн очевидно имаше пари за скъпи фризури, а не даваше и цент за домакинството. Доходите на Роузи едва стигаха да издържа себе си, а какво остава за още един човек. Дразнеше я и това, че приятелката ѝ не идваше на събранията. Предпочиташе да чете вкъщи. Трябваше да ѝ покаже, че апартаментът ѝ все още не се е превърнал в благотворително заведение и е време да си вдига чукалата.

Лорийн се боеше да напусне сигурността на този дом. Дори присъствието на Джейк ѝ действаше успокоително. Все още пазеше в тайна скритото си „съкровище“. Парите ѝ даваха сигурност, дори можеше да си устрои един хубав запой. Мисълта за пиенето все още не бе я напуснала, напротив, оставаше в съзнанието ѝ като път за бягство. От доста време обаче се събуждаше без да мисли за чаша водка, макар че все още се страхуваше да остане сама, без контрол.

Роузи и Джейк ѝ вярваха. Беше изключително чиста, къпеше се всеки ден, а понякога и по-често. Дълго изучаваше лицето си в огледалото, разглеждаше зъбите и белега и се опитваше да разбере коя е всъщност и къде е била през последните шест години. Хранеше се

добре и изпиваше поне една бутилка вода на ден. Кожата ѝ възвърна своята свежест и ноктите ѝ започнаха да растат. Тя с часове ги пилеше и лакираше, изцяло заета със себе си. Никога не се занимаваше с домакинска работа. Не изпра нито веднъж. Ядеше каквото Роузи е сготвила и се преструваше, че не разбира намеците на приятелката си, че злоупотребява с нейното гостоприемство.

Накрая Роузи помоли Джейк да обясни на Лорийн, че трябва да напусне.

— Мислех, че я харесваш — учуди се той.

— Вярно е, но тя просто ми тежи. Не говоря само за парите. Тя използва цялата топла вода, използва вещите ми. От известно време даже не казва едно „благодаря“. По цял ден стои пред огледалото и се гласи. Понякога даже има претенции за котката ми. Трябва да се махне, защото ми лази по нервите.

Един ден той се появи, докато Роузи беше на работа. Лорийн четеше до прозореца. Тя го поздрави и отново се зачете.

— Трябва да поговорим — започна мъжът. Лорийн дори не го погледна. Той седна на дивана и кръстоса късите си крака. Разбирам, че се страхуваш да напуснеш това жилище. Тук се чувстваш на сигурно място, връщаш се към нормалния живот. Но това е домът на Роузи, а тя няма пари да издържа себе си, камо ли още един човек.

— Добре, ще се махна. — Тя рязко затвори книгата.

— Не е нужно да се махаш, но трябва да си намериш работа, да даваш пари за поддържането на домакинството, да помагаш в домашната работа. Когато стъпиш на крака, ще можеш да помислиш и за самостоятелна квартира.

— Не зная... — Погледна лакираните си нокти и се обърна към Джейк. Светлите ѝ очи бяха широко отворени, безизразни, непроницаеми. — Отдавна не съм работила сред нормални хора. Джейк. Може би вече не съм способна да нося отговорност. Живея ден за ден. Въпреки това разбирам проблема и ще напусна.

— Къде смяташ да отидеш?

— Не зная — сви рамене. — Какво те засяга?

— Засяга ме, и то много, особено след стоматологичните инвестиции, които вложих в тебе. Не искам да напуснеш, само за да се върнеш в тинята. Защото, ако излезеш оттук без предварително избрана цел, скоро пак ще обикаляш бардаците.

— Бардаците... — Тя прокара пръсти по белега на тила си. — Там, където се запознахме? Шегувам се, Джейк, не се засягай. Уморена съм. Ако нямаш нищо против, бих искала да си ходиш...

— Ще сваря кафе. — Той стана и тръгна към кухнята. Виждаше, че иска да я остави сама, но още не беше казал всичко. — Ще си тръгна, но нека първо да поговорим. Както казах, трябва да си избереш цел. — Лорийн хвана книгата, но той я грабна от ръката ѝ. — Номера можеш да пробутваш на Роузи. Тя е отчаяна, слаба и има нужда от близък човек, за да не мисли за собствените си проблеми. Сега обаче ще трябва да смениш курса, разбра ли?

— Ти си смени курса, Джейк! Щом си толкова загрижен за нея, защо не вземеш да я изучаеш поне веднъж? Не виждаш ли, че това ѝ е проблемът. Не е лягала с мъж от пет години.

Прииска му се да я зашлеви, но се сдържа.

— Тебе май неотдавна те чукаха, помниш ли? — попита, без да отмества поглед от бледосините ѝ очи.

— Достатъчно, за да ми стигне за цял живот.

— В това поне съм сигурен. Има достатъчно пияници, които ходят по курви срещу едно питие.

Лорийн го напсува.

— Нуждаеш се от Роузи, от нейния дом, защото тя е всичко, което имаш. — Джейк сграбчи кокалестата ѝ китка. — Но ти я използваш. Аз искам само да помогна. Ти вече започваш да мислиш за себе си, а това е добър признак.

— Така ли?

— Да. Изглеждаш десет пъти по-добре от времето, когато дойде. Но трябва да помислиш и за бъдещето си.

Тя не показваше и най-малкия признак, че разбира нещо, но все пак изпи кафето си и го слушаше с поглед, закован в стената. Той остави лист с няколко телефона, където можеха да ѝ предложат работа, и си тръгна, потиснат и разочарован. Лорийн даже не му благодари за пакета цигари, който ѝ остави.

Когато приятелката ѝ се върна, апартаментът беше изчистен, леглото ѝ беше оправено, банята светеше и дори котката беше нахранена. Роузи измънка една благодарност под носа си и сложи на масата пазарската чанта. Беше купила пържени картофи, печено пиле и няколко коли. После се зае с вечерята, докато Лорийн продължаваше

да гледа телевизия и отговаряше със свиване на рамене на всеки неин въпрос. Вечеряха в мълчание. Лорийн оглозгваше всеки кокал, накрая почисти чинията с парче хляб. Роузи се премести пред телевизора, докато тя вдигне масата и измие чиниите.

— Джейк беше тук — подхвърли, след като оправи кухнята.

— Зная.

— Утре ще започна да си търся работа. Ще плащам част от наема.

— Чудесно — кимна Роузи. — Идваш ли на събранието тази вечер?

— Добре — с колебание отвърна тя.

Както и преди, Лорийн седна на последния ред и извади списъка с обявите, без да обръща внимание на това, което говореха. По едно време усети, че се облива в пот, и излезе в коридора. Изпи около литър преди усещането за пясък в устата ѝ да изчезне. Чешмата се намираше до голямо табло за обяви и тя записа един магазин за дрехи втора употреба.

Роузи надникна през вратата обезпокоена от отсъствието ѝ, но щом я видя да си записва обяви, въздъхна с облекчение.

— Ще трябва да си купя някакви дрехи, за да ходя на работа. Тук някакъв магазин обявява разпродажба на дрехи втора ръка.

Искаш ли да дойдеш с мене?

Едва в магазина, докато Лорийн опаковаше костюми, блузи, обувки, Роузи се запита колко ли струва всичко това? Тя ѝ каза, че е платила петнайсет долара, тъй като магазинът щял да се мести и съдържателката искала по-скоро да се отърве от стоката. Всъщност беше платила над сто и петдесет и сега разполагаше с по-малко от сто долара. Не си даваше сметка, че използвайки парите за нещо различно от алкохол, бе направила още една стъпка напред.

Приятелката ѝ седна с кутия кока-кола, докато Лорийн пробваше дрехите.

— М-м добре... не е лошо. Това ми харесва — мърмореше тя и от време на време прокарваше пръсти през косата си. Изпитваше завист към крачещата напред-назад като манекен Лорийн. Дрехите бяха качествени, особено една блуза от кремава коприна и онзи чифт кафяви велурени обувки, които изобщо не бяха носени.

— За какво са ти всички тези парцали? Като гледам списъка на Джейк, едва ли ще можеш да ги носиш като миячка или келнерка.

— Може пък да си намеря истинска работа — отвърна ѝ, докато се въртеше пред огледалото.

— Каква например?

— Администратор. За нея трябва да изглеждам добре. Посрещам посетители, въвеждам ги и прочие. Кой знае, може да извадя и такъв късмет.

— Може и да не го извадиш — подсмръкна другата жена. Лорийн не можеше да спи. Че диванът беше твърд и неравен, бе само най-малката причина. Мисълта за следващия ден не ѝ даваше миг спокойствие. Четири пъти ходи до тоалетната, като внимаваше да не събуди Роузи, която хъркаше като кит. Беше жадна и изпи колата и минералната вода. Обливаше я студена пот. Към полунощ се започна. Реши, че една бира ще ѝ помогне да заспи, навлече старата рокля на Роузи и откряна външната врата. Нуждата от глътка алкохол погълна цялото ѝ същество. Не можеше да мисли за нищо друго.

Тъкмо излизаше навън, когато видя патрулната кола и двамата полицаи, които оглеждаха прозорците на сградите. Тя остана няколко минути неподвижна и се върна. Проследи ги от прозореца и когато изчезнаха от погледа ѝ, без да се съблича, легна на дивана. Очакваше, че един ден ще я намерят. Значи бяха открили шофьора, който я доведе дотук. Погълната от собствената си метаморфоза и благодарение на привидната незаинтересованост от страна на полицията, бе престанала да мисли за това. Сега си спомни...

Вместо да обмисли настоящето обаче, Лорийн се върна към далечното време, когато сама бе полицаи, при това единствената жена в участъка. Не можеше да отиде даже в тоалетната, без всички останали да разберат. Наложи се заради нея да направят женска тоалетна. Партньорът ѝ от патрулната двойка побесняваше, когато постоянно го караше да отбива до обществените тоалетни. Стигна дотам, че не пиеше вода през целия ден, за да не ходи в тоалетната. Измислиха ѝ прякор Златната Камила, защото дори и в най-голямата жег не приемаше никакви напитки. По-късно не само започна да пие, но можеше да засрами своите колеги. Всичко започна като излишно перчене, за да покаже, че е не по-лоша от всеки друг мъж в участъка, независимо дали е дежурен или не.

Полузаспала, Лорийн извика в паметта си времена, за които не се беше сещала от години. Виждаше се винаги в униформа, а най-много я порази постоянното унижение, което е трябвало да понася. Жена в един мъжки свят, който нито за миг не я допусна в своя кръг. Тя се беше борила за всеки сантиметър от изкачването си в йерархията. Трябваше постоянно да доказва, че е по-способна от мъжете. Не беше по-образована и ако баща ѝ не беше полицай, едва ли някога би помислила за такава работа. Желанието ѝ да стане полицай не беше нищо друго освен акт на протест. Лорийн мразеше баща си заради студенината му. Негов любимец беше братчето ѝ Кит. Каквото и да поискаше малкият, той правеше всичко възможно да задоволи капризите му. Кит беше гордостта на семейството.

Майка ѝ, плашлива, емоционална женица, пиеше тайно, за да си вдъхне повече самоувереност, докато стигна до тежък алкохолизъм. Почти никога не излизаше без да е изпила поредната дажба от бутилката. Най-неловко беше положението, когато колегите на мъжа ѝ я връщаха вкъщи с патрулната кола. Каквото и да направеше в пияно състояние, бащата на Лорийн никога не я обвиняваше за нищо. Когато крадеше пари или обиждаше, внимателно я отвеждаха в стаята ѝ, заключваха я вътре, а неудобният момент биваше замазван с обяснения, на които никой не вярваше. Лорийн често си запушваше ушите с възглавницата, за да не слуша сърцераздирателните хлипания на изтрезнялата и разкайваща се жена. В дома настъпваха мир и ред само до следващото напиване. Когато израсна, рядко мислеше за майка си. Сега виждаше бледото ѝ лице, провисналата руса коса, белите ѝ пръсти, нервно въртящи брачната халка, и зачервените очи. Лорийн бе копие на майка си, може би затова баща ѝ не проявяваше особено внимание към нея. Не знаеше кога и защо майка ѝ бе започнала да пие. Баща ѝ я караше да намира скритите из дома им бутилки и да ги излива в мивката. В началото винаги му казваше колко бутилки е намерила и къде. Следваха побоища и скандали, за които се чувстваше виновна. По-късно започна да защитава майка си. Изливаше бутилките, без да информира баща си. Елън Пейдж умря тихо, както спеше, само на четиридесет и две години. На тринайсет години Лорийн стана домакинята вкъщи. Готвеше, чистеше, чакаше баща си и брат си. Често наблюдаваше през прозореца как отиват на мач. Винаги заедно, като приятели, а не като баща и син. После дойде

катастрофата. Две деца бяха блъснали брат ѝ с откраднатата кола. Не се беше сещала за брат си от доста време. Сега го виждаше пред себе си, чуваше гласа му: „Здрасти, върнах се. Има ли нещо за ядене?“ Той никога не спомена за „проблема“ на майка им. Когато майка ѝ повръщаше, караха Лорийн да изчисти и да я измие, както се мият малки деца, а той се заключваше в стаята си и надуваше касетофона.

В онази вечер Кит не се върна вкъщи за вечеря. Баща ѝ реши да телефонира. И сега усещаше мириса на пържолата и пържените картопки, които сервираше на масата, когато видя ужасеното му лице. Слушалката падна от ръката му и той облегна глава на стената. После удари с юмрук стената и изскочи в коридора.

— Катастрофа с Кит — докато обличаше самото си, успя да извика той и се втурна навън.

Така двамата останаха сами. До края на живота си баща ѝ не можа да се примири със загубата на сина си. Скръбта го направи още по-студен и безразличен към нея. Дори и да бе изпитвал гордост от това, че я приеха в полицейската академия, никога не го показва. Почина три седмици преди нейното дипломиране.

Лорийн продаде къщата и се премести в апартамент. Докато събираше вещите си, попадна на снимки на майка си и откри, че на младини Елън Пейдж е била крехка плаха хубавица. Намери и няколко албума, в които всеки успех на брат ѝ бе документиран за потомците, а само една-две нейни снимки бяха прибрани в един плик.

Изгори повечето от семейните спомени и продаде мебелите. Запази само една снимка на брат си и сватбената фотография на родителите си. Чувстваше, че би могла да ги обикне като семейство, но не можа, защото всъщност не бяха семейство. И ето, сега нямаше нищо, дори снимка на Майк и децата. Извика ги в паметта си и те дойдоха — малката Джулия, сладкото личице на Сали и... Майк. Мисълта, че ги е загубила безвъзвратно, я натъжи. За да се освободи от тягостното чувство, започна да брои мръсните петна по тавана.

Събудиха я тежките стъпки на Роузи в кухнята. Беше се схванала от неудобната поза, в която беше заспала.

— Закъснявам — както винаги кисела по това време, Роузи нагъваше овесени ядки с мляко. — Ще нахраниш ли котката?

— Мислиш ли, че алкохолизмът е наследствен? — Лорийн се протегна и седна на масата.

— Ако идваш редовно на нашите събрания, ще разбереш и това.
— Остави празната купа в мивката. — Казват, че уж бил. Защо не прочетеш брошурите, които ти оставих?

Докато приятелката ѝ се миеше в банята, мълчешком благодари на Бога, че не беше изпила онази бира. Бе извоювала от пагубната си слабост още един трезвен ден.

На ъгъла на улицата Роузи се размина с патрулната кола. Двамата офицери провериха адреса и надникнаха по разнебитеното стълбище. Шофьорът на таксито не беше сигурен дали това е адресът, на който беше оставил жената, но знаеше улицата и датата. Описанието, което даде за клиентката, съвпаднаше с това на другите двама свидетели. Спомняше си, че я е взел близо до паркинга на супермаркета и че един от предните зъби на клиентката му бил изваден.

Лорийн се изучаваше пред огледалото. Костюмът ѝ беше един номер по-голям, но пхна сакото в полата, за да изглежда като блуза. Резултатът беше повече от задоволителен. Сложи си перлените обеци на Роузи, гримира се с нейните сенки и руж и тъй като всички червила на приятелката ѝ бяха крещящо оранжеви, сложи на устните си малко балсам. Когато на вратата се позвъни, за миг се поколеба — трябваше първо да поиска разрешение от Роузи да използва обещите ѝ. Ако се е върнала, отново щеше да се нацупи. Последва втори звън. Вече знаеше, че не е Роузи. Тя би си отворила сама, затова реши, че може би е Джейк.

В шока си отстъпи крачка назад, докато единият от полицаите мина покрай нея и влезе в жилището. Искал само да ѝ зададе няколко въпроса. Другият остана пред вратата. Лорийн запали цигара и приседна на края на дивана, доволна, че поне беше успяла да оправи леглата.

— Тук ли живеете?

— Да.

— Как се казвате?

— Лора Бradли. Всъщност тук съм на гости, този апартамент не е мой.

— Чий е?

Лорийн каза името на Роузи. Описа я като жена наближаваща четиридесетте, с тъмна коса.

— Дебела ли е?

— Не, защо? — полуусмихната отвърна. — Да не се е случило нещо лошо с нея?

— Тук ли бяхте вечерта на седемнайсети миналия месец? Лорийн кимна.

— Идвал ли е някой друг по това време? Някой, дошъл дотук с такси?

— Не. Сега си спомням...

Полицаят стана и отвори вратата на банята.

— Само двете ли живеете тук? Никой друг? Един нисък мъж с тъмна коса?

— Жилището е прекалено малко — засмя се тя. — Защо питате?

Снимката беше много по-голяма от онази в портфейла, но Лорийн веднага позна собственика на колата. Собственика на портфейла.

— Познавате ли този мъж?

— Не, за съжаление. Какво е направил?

— Бил е убит, госпожо. Не четете ли вестници?

Тя се постара да изглежда умерено шокирана и стана. — Може да е живял тук, преди аз да дойда. Ще попитам приятелката си.

— Благодаря. — Полицаят прибра снимката в джоба си. — В интерес на истината ние се интересуваме само от жената. Шофьорът на таксито си спомня, че я оставил в този квартал.

— Той се усмихна. — Но вие не отговаряте на описанието ѝ. Очевидно сме попаднали в друго жилище. Благодаря ви за съдействието.

— И жената ли е била убита? — попита невинно, докато го изпращаше.

— Не. Предполагаме, че е познавала мъжа, който е шофирал колата на убития. Имаме двама свидетели.

— И те са видели, че тази жена идва насам?

— Не. Видели са я на паркинга на местния супермаркет. Освен това разбрахме, че е дошла дотук с такси. Разпитваме всички, които

живеят на тази улица. Сигурно е била забелязана, защото е била цялата в кръв.

— Ще попитам Роузи, като се върне, дали не е видяла нещо — отвори външната врата. — Бихте ли ми оставили телефон, на който да позвъня?

Полицаят я посъветва да позвъни в местното полицейско управление или на шерифа, които щели да предадат информацията в отдела за убийства. Лорийн затвори вратата и се облегна. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Укоряваше се за проявената глупост. В края на краищата не беше замесена в никакво убийство. Единственото, което беше направила, бе да съобщи в полицията описанието на мъжа в колата. Нямаше от какво да се страхува, с изключение на това, че беше прибрала портфейла. Слава Богу, беше го изхвърлила веднага след това, а парите бяха почти изхарчени. Банкнотите не бяха нови и едва ли можеха да бъдат проследени. Защо трябваше да се тревожи, след като полицаите дори не можаха да я познаят. Тя облиза коронките на предните си зъби. Бе изминала дълъг път за кратко време. Беше се променила не само физически, а и психически. Поздрави се за умението, с което бе заблудила полицаия, дори се учуди, че толкова късно са открили шофьора на таксито. Ако случаят бе възложен на нея, таксито щеше да бъде първата следа, с която би започнала разследването.

Доволна от себе си, тя излезе и с бързи крачки тръгна към спирката. Нищо у нея не напомняше жената, която полицията издирваше. Косата ѝ беше подстригана по момчешки. Изглеждаше елегантна, въпреки че обувките малко ѝ стискаха и нямаше дамска чанта. Чувстваше се по-уверена от когато и да било през последните години. Хвърли поглед към витрината на супермаркета и загледана в собственото си отражение, за първи път не забеляза бутилките, наредени във формата на пирамида. Отиваше си още един ден от нейното прераждане.

ГЛАВА 3

Капитан Руни прегледа докладите на дежурните. Както и очакваше, не съдържаха нищо интересно за следствието. Шофьорът на таксито очевидно не бе запомнил адреса на окървавената жена с едната обувка. Бе изчезнала. Дали не беше вече мъртва? Той отново извика семейство Самърс и им даде описанието на убиеца, получено от анонимната свидетелка. И двамата бяха единомдушни, че убиецът е изглеждал приблизително по същия начин, но не бяха сигурни. Показа им и снимка на Норман Хейстингс. Бяха сигурни, че не той е шофирал седана в онази вечер.

Руни обмисли и втори вариант. Ами ако жената е съучастник в убийството? Двамата са убили Хейстингс и след това са се сдърпали на паркинга. След това тя се обажда в полицията, за да опише своя съучастник, съпруг или любовник... В случай, че е съучастник обаче, тя би посочила точно колко е висок, би могла да съобщи и името му, въпреки че с това би насочила полицията и към себе си. Той заключи, че жената не е свързана с убийството. Не е знаела нито името на убиеца, нито колко е висок, защото, както вече беше предположил, е проститутка, която той е взел от улицата.

Тайнствената руса жена бе главният свидетел по делото. Все някой би трябвало да я познава. Мъж и жена са ѝ помогнали да слезе от таксито. Мъжът дори платил на шофьора. Руни инструктира подчинените си да продължават издирването на жената и извика при себе си полицаите, посетили жилището на Лорийн.

Двамата бяха убедени, че никой от разпитаните не е лъгал. Смятаха, че шофьорът на таксито е допуснал грешка.

— Открихме само една руса жена, капитане, но тя нямаше изваден зъб, освен това беше късо подстригана и доста елегантна на вид. Каза, че е отседнала при приятелката си. Изобщо не приличаше на проститутка.

Той им нареди да проведат още един разпит.

— Ако се наложи, вземете и шофьора на таксито! — извика в отговор на отегчените погледи, които двамата си размениха. — Хайде, тръгвайте!

В този момент влезе Джош Бийн и му подаде един факс.

— По-добре прочетете това, капитане. — Той кимна на двамата полицаи да изчакат навън. — Трябва да проверим тази информация. Прилича ми надтшето изчезнало момиче.

Руни грабна сакото си и каза на чакащите го пред вратата полицаи, че са свободни. Ако информацията се потвърдеше, можеше да се окаже, че са открили главния свидетел.

Стените на порутения блок с нелепото име „Хотел «Рай»“ бяха издраскани със спрейове, а прозорците — изпотрошени. Дворът бе пълен със стари и смачкани автомобили. Стаите бяха украсени с нарисувани по стените палми, под които се препичаха полуголи красавици.

Руни се присъедини към групата около покрития труп. На местопроизшествието бяха дошли пет патрулни коли и гардове, охраняващи следователите в това мръсно и съмнително предградие. На няколко метра от тях група хлапета наблюдаваха новодошлите. Повечето от тях не ходеха на училище, а някои дори криеха пистолети под модните якета. Кварталът беше запазена територия на крадци и спекуланти.

— Кой я откри? — Пристъпи към трупа Руни.

— Ей онзи хлапак с червената шапка. Помогнал да я извадят от багажника и да я довлекат дотук. Колата стои в този двор от седмици.

Руни огледа детето. То бе на около седем години и се хилеше, сочейки с пръст трупа.

— Каза, че я довякъл дотук, защото мислел, че е жива. С други думи, ако по трупа е имало бижута, вече ги няма.

Руни прикри лицето си с кърпа. Вонята показваше, че трупът е поне на два дни. Твърдението на хлапето, че убитата му се сторила жива, беше, разбира се, лъжа. Бе облечена в рокля на цветя и ниски черни обувки. Руни забеляза, че бяха същия номер като обувката, която бяха открили в колата на Хейстингс. Единият крак бе разположен под странен ъгъл спрямо другия. Роклята бе разкопчана на гърба. Рядката

руса коса бе сплътена от черни съсиреци кръв. В основата на черепа зееше дълбока рана, през която се виждаше бялата кост на черепа. Кръв покриваше и гърдите и.

Обзе го чувство на безсилие. Дали това не бе свидетелката, която търсеха. Налагаше се да изчака доклада и протокола от аутопсията.

— Случайно да ѝ липсва някой преден зъб?

Единият от полицаите се наведе над кървавата каша, покриваща лицето ѝ.

— Носът ѝ е толкова смачкан, че нищо не мога да видя. Руни се върна в участъка заедно с Бийн. Отвориха бутилка уиски и си наляха порядъчно количество. Колкото и трупа да си видял, миризмата им винаги остава в ноздрите ти — помисли той. Сладникавата, лепкава миризма на разлагаща се плът.

— Мисля, че това е нашата Пепеляшка — глухо поде Руни. — Майната му! Трябваше да я хванем жива и да я разпитаме.

Секретарката надникна в кабинета. Получило се съобщение от градската морга. Трупът щял да бъде готов за оглед най-рано на другия ден следобед. Дали капитан Руни иска да говори с полицаите, огледали местопрестъплението? Той измърмори нещо за документи, които трябва да довърши, и като кимна на Бийн да поеме работата, седна зад бюрото си. Сержантът вдигна иронично вежди. Шефът му винаги се оправдаваше със спешна документация, когато искаше да си тръгне порано. Този път обаче се заблуждаваше. Руни прекара следващия час в разговори с други полицейски участъци. Искаше да разбере дали на територията на града са регистрирани подобни убийства с удари от чук по тила и лицето. По-голяма част от времето обаче мина в бърборене с колегите. Знаеше, че никой от тях няма веднага да запретне ръкави. Трябваше да ровят в стари досиета, да прегледат всички файлове в компютрите. Губене на време, ругаеше наум той. Все пак научи няколко интересни клюки, уреди една партия бiliarд и се уговори с Колин Спаркс да изпият по едно питие в близките дни. По-рано играеха заедно покер, но не се бяха виждали от години.

Седнал на бара в „Джоус Динър“, той пресушаваше третата си чаша за вечерта. Масивните му хълбоци преливаха извън малкия кръгъл стол. Най-после Колин Спаркс се появи на входа. Руни веднага поръча още две питиета и фъстъци.

— Закъснях, защото твоят случай се оказа много по-интересен, отколкото предполагах. В моя участък е имало подобен случай преди около четири години, тоест преди да ме преместят тук. Убитата е проститутка. Ето, чети. — Подаде му той папката.

— Умен и съобразителен както винаги! — потупа го Руни. — Как си, лейтенант? Как върви службата?

— Не се оплаквам. Още съм нов — усмихна се младежът.

Капитанът отвори делото и внимателно заразглежда снимките. Изрусената коса бе отметната назад, разкривайки няколко сантиметра от естествения кестеняв цвят. Мария Вalez, трийсет и две годишна, полумексиканка. Следващата снимка показваше тялото на жертвата в багажника на изоставен буик. Лицето ѝ беше размазано от удари с тежък предмет. На тила зееше дълбока рана. Предполагаме оръжие — двустранен чук. Следствието бе приключено поради липса на свидетели, а делото бе останало висящо. Той затвори папката и лапна няколко фъстъка.

— Мога ли да я взема за известно време? Искam да проверя дали има съвпадение между кръвните проби.

— Разбира се.

— Благодаря — усмихна се и махна на келнера. — Сега ще те почерпя с най-доброто къри в Пасадена.

Двамата тръгнаха към „Звездата на Азия“. Вятърът развяваше шлифера на Руни. Стиснал папката под мишница, той ускори крачка, за да стигне по-бързо до прохладния ресторант.

Лорийн излезе от фитнес клуба „Стройна като топола“ като мокра котка, смазана от поредния отказ. Петите я боляха, косата ѝ беше влажна от пот, а кремата блуза беше зацапана. Бе проверила за работа на десет места и винаги се оказваше, че или мястото вече е заето, или тя няма нужната квалификация. В този фитнес клуб загуби търпение.

— Каква шибана квалификация трябва да притежавам, за да уреждам срещи по телефона? — извика тя на мускулестата и нахъдрена като Шер дама.

— Искah да бъда учтива с вас — махна с изкуствения си маникюр „Шер“. — Истината е, че изглеждате като смъртта,

гримирана с руж и сенки за очи. Освен това сте твърде стара. Ясно ли се изразих?

Лорийн затръшна вратата след себе си и тъкмо се канеше да се прибира, когато на двайсетина метра забеляза табелата на „Селър Сейлс“, последната фирма от обявите, предлагащи работа. Тя избърса чело с опакото на ръкава си и мезе. Ако беше закъсняла само с една минута, щеше да се размине с капитан Руни, тръгнал към близкия ресторант със Спаркс. Офисът на „Селърс Сейл“ изглеждаше изоставен и мръсен. На тезгяха, който вероятно изпълняваше ролята на рецепция, нямаше никой. На стената висяха два плаката на гей клубове, апелиращи за признаване правата на свободната любов, и реклама на овесени ядки. Мръсна ваза с увехнали цветя допълваше интериора. Тя тъкмо се канеше да излезе, когато от вътрешната стаичка изскочи нисък набит мъж с опъната до пръсване тениска и бели джинси.

— Слава Богу! Влизайте, влизайте, бързо! Аз съм Арт Матюз. Вече се бях отчаял.

След известно колебание Лорийн затвори вратата и го последва. Шишкото я въведе в килер, пълен с бои, дървени маси, рамкирани платна, стълби и навити на рола килими.

— Телефонът и списъците трябва да са някъде тук. — Тъмните му очи изглеждаха още по-големи зад големия диоптър. — Господи, къде ли съм дянал списъците? Ужасно закъснявам! Казаха ми, че ще дойдете няколко часа по-рано.

— Трябва да има някакво недоразумение. — Тя се огледа неловко.

— „Селър“ беше закрит преди месеци — заобяснява Арт с ръце на кръста. — Аз откупих договора за наем и утре откривам картинна галерия. Живопис и фотография. Да не повярваш! Господи, само аз си знам какво ми мина през главата. **КЪДЕ Е ШИБАНИЯТ ТЕЛЕФОН?**

Лорийн посочи с очи под масата. Плешивият дебеланко с мъка се наведе, издърпа го и цветисто изпсува, виждайки, че не е включен.

— С каква цел сте тук? — Той седна на пода с кръстосани крака и извади от джоба си някаква карта. Погледна Лорийн, после картата, отново Лорийн и взе да набира някакъв телефонен номер.

— Администраторка — закашля се тя.

— Тук е Арт Матюз — започна той. — Обещахте ми, че... Проклети телефонни секретари! Някой трябва да се свърже с поканените още днес. Над сто души! — Той скочи на крака. — Имам нужда от помощ. Трябва да сваля мазилката от стените и да окача платната.

— Ще ви помогна — тя съблече самото си. — Колко плащате тук? Арт плесна с ръце.

— Десет долара на час. Обичам ви! Как ви е името, миличка? О, Лорийн! Ето телефона, там има стол. Ей сега ще намеря списъка. Трябва да зная колко от тях потвърждават поканата, за да поръчам виното.

— Поканите изпратени ли са?

— Да, скъпа, но в тях е посочен старият адрес на галерията. Не направя ли откриването навреме, губя доброто си име. Ще ми се разгони фамилията! — Той включи факса. — Започвайте, миличка. Бъдете обаятелна и в същото време спазвайте дистанция. Най-важното е да измъкнете отговор ще дойдат ли или не.

Лорийн извади пакет цигари и хвърли поглед на списъка. Някои имена бяха отбелязани със звездички, други — с цветен флумастер.

— Какво означават звездичките? Важни персони?

— Не, просто готини ебачи. — Арт изквича от удоволствие и в същото време на вратата се позвъни. Все още ухилен от собственото си остроумие, той се обърна и излетя от стаята.

Радостни писъци и възклицания изпълниха помещението. След малко Арт се върна, натоварен със сложна конструкция от аранжирани цветя, следван от двама натруфени травестити. Единият носеше кошница с продукти и каса минерална вода. Другият вървеше след него, натоварен с още два огромни букета.

— Запознай се с най-добрите ми приятели, Нала и Диди. Ще помагат в аранжирането на платната. А това е... — обърна се Арт към нея — как ти беше името, миличка? Тя ще телефонира на поканените. Ще бъде нашата Мис Петък.

Докато Диди и Нала разопаковаха, Лорийн извади един бял лист и започна да набира първия номер. Диди постави пред нея чаша минерална вода и пусна касетофона. Тя изтръпна в очакване на някакъв оглушителен рок. За нейна изненада в малката стаичка се разнесоха първите тактове от Деветата симфония на Малер.

— Обичате ли опера? — дрезгавият му глас звучеше тихо и задушевно.

— О, да — отвърна Лорийн. Никога през живота си не беше слушала оперна музика.

Докато разговаряше по телефона, тя с учудване наблюдаваше как Арт и неговите две приятелки работят със спрейовете. За няколко часа бяха боядисани стените с бързо съхнеща бяла боя, подът беше изметен, боклукът — изхвърлен. Вържени с мечета, тримата вече боядисваха входа на галерията.

— Добър ден, обаждам се от името на Арт Матюз във връзка с откриването на неговата нова галерия — любезно и едновременно делово подхващаше тя. После съобщаваше адреса, часа и уточняваше, че виното и сандвичите ще бъдат сервирани след седем. Повечето от поканените отговаряха, че ще се постараят да дойдат, и само двайсетина уверено потвърдиха поканата.

Тя пресушаваше втора бутилка минерална вода, когато Диди пусна увертюра на Пучини и усмихната до ушите, взе да нарежда на масата бананов сладкиш, плодова салата и сандвичи с пастет. Лорийн скришом наблюдаваше големите ѝ, изцапани с боя ръце. След малко тримата се събраха на кратка почивка и заобсъждаха най-подходящите места за поставяне на картините. От време на време Арт надничаше през рамото ѝ да провери докъде е стигнала. Наближаваше десет часът, когато набра последния номер от списъка. Беше някой се Крейг Лайл, който поиска да го свържат с господин Матюз. Арт подаде четката си на Нала.

— Арт на телефона... — започна той. Лорийн стана и се протегна. Гърбът я болеше, устата ѝ беше суха като пясък. Нала и Диди вече разопаковаха платната.

— Добра новина — извика Арт, като затвори телефона. — Крейг Лайл ще присъства, милички! Вече можеш да си тръгваш, но искам утре да дойдеш пак — обърна се той към Лорийн и погледът му се закова на белега ѝ. — Какво си направила със себе си, за Бога? Автомобилна катастрофа или нещо друго?

— Катастрофа — тя отстъпи назад и неволно взе да опипва белега си.

— Мила, това може да се оправи. Познавам най-добрия хирург в града. — Той я прегърна през кръста с едната ръка, докато с другата

ровеше из джоба си. Най-последно извади тънък портфейл и отброи трийсет долара.

— Довиждане до утре — извика тя на двете помощнички. Арт я изпрати до вратата.

— Ще трябва да се заема с това — измърмори той на прага, отново вперил поглед в белега ѝ.

На няколко крачки от автобусната спирка Лорийн се обърна. Той още стоеше на прага и голото му теме блестеше на уличното осветление.

— Искаш ли да те закарам? — извика някой.

Тя се огледа и видя колата на Джейк от другата страна на улицата.

Нала и Диди се спогледаха.

— Кажу ми — започна Нала.

— За какво става дума? — попита Арт, докато разглеждаше окачените вече платна.

— Мисля, че съм я виждала, но не мога да си спомня къде.

Как е попаднала при тебе?

— Просто влезе и попита за работа. Мислех, че я изпращат от онази агенция. Оказа се, че търси работа при „Селърс Сейлс“.

— Та те от месеци не работят! — Нала изучаваше внимателно маникюра си.

— Не я ли харесвате?

— Изглежда ми някак странна — сви рамене Диди.

— Не е ли време вече да си тръгвате? — Арт искаше сам да разположи платната.

— Добре стана. — Диди огледа помещението, докато Нала събираше вещите в сака. — Утре ще донеса още няколко джунджурии за украса.

— Ще ви чакам! — той ги целуна, просълзен от благодарност.

— Тази нощ ще работите ли?

— Разбира се — отвърнаха двете в хор.

Остана още няколко минути на прага, загледан в отдалечаващите се фигури. Хванати под ръка, с високите си обувки и тесни поли, те

наистина приличаха на две разхождащи се дами и само широките им рамене издаваха техния пол.

— Трябваше да му кажеш всичко — започна Нала.

— Защо ти не му каза? — възрази Диди. — Трябва да се разберем с нея. Той ще побеснее, ако разбере.

След като заключи вратата, Арт извади от джоба си малко бял прах и смръкна дълбоко. Щеше да му стигне за тази нощ. Беше отказал кокаина преди години, но тази вечер имаше нужда от нещо освежаващо. Избърса сълзите, напираси от паренето в ноздрите, и се облегна на стената. След като нареди картините по стените, седна в средата на своята малка бяла галерия и взе да ги оглежда една по една, докато изчакваше ефекта на кокаина. Бяха ужасни и той го знаеше.

Нала взе душ, надяна лачената си минипола и седна пред тоалетката. Гърдите ѝ съблазнително напиреха от деколтето на черното боди.

— Готова ли си, скъпа? — Диди размаха ключовете на колата.

— Хайде, излизай! Трябва да заемеш място, докато се преобличам.

— Е, започва още една нощ. Ще те чакам долу. — Като по-голямата красавица от двете Нала винаги първа заставаше на ъгъла. Тя загреба крем от кутийката и започна да го нанася на лицето си с потупващи движения. Как мразеше ръцете си! Дори и с изкуствени маникюри изглеждаха големи и мъжки. — Знаеш ли, постоянно се сещам за оная, Лорийн. Според тебе тя проститутка ли е?

— Защо не я попиташ? Нали утре пак ще я видим? Изглеждаш страхотно! Хайде, излизай, иначе няма да се приготвя още един час.

Половин час по-късно Нала вече обхождаше своя участък от тротоара, поклащайки бедра и надничайки в преминаващите коли. Шофьорите познаваха и двете. Тази част от квартала бе запазен периметър на травеститите. И двете имаха постоянни клиенти, а и редовно си плащаха.

Къртис не се считаше за сводник, а по-скоро за охранител. Винаги обаче знаеше точния брой на клиентите и събираше своя дял от приходите. В интерес на истината Нала и Диди никога не се пазаряха.

Нямаше смисъл. Освен това той винаги ги предупреждаваше за приближаването на патрулната кола.

Тони де Савой, с прякор Къртис, защото се подстригваше като Тони Къртис, се приближи лъчезарно усмихнат. Целуна любимката си Холи и се обърна към Нала.

— Как си?

— Тази вечер е доста спокойно — сви рамене тя. — Тони, познаваш ли една Лорийн... как беше. Пейдж? Висока блондинка, с белези по лицето?

— Не е от моите. Защо?

— Срегнах я тази вечер. Не мога да си спомня откъде я познавам.

Холи внимателно постави парче дъвка в малката си уста и хвърли станиола.

— Пусни го в кошчето, повлекано — напомни ѝ Тони. Холи се нацупи, но все пак се наведе, вдигна топчето и демонстративно го метна към кошчето за боклук. — Хайде, разклати стегнатото си дупе! — подкани я той и отново се обърна към Нала: — Лорийн, казваш. Не е ли една такава хубавичка, с готино телце?

Ухилена до ушите, Холи се закълчи напред — назад по тротоара, изпъчила напред гърдите си. Нала забеляза как една от колите намали скоростта и се приближи.

— Чао — извика тя на Къртис, който в този момент пригладжаше косата си с гребенче. — Току-що изпусна един клиент. Никой не може да подмине нашата сладка Холи.

Нала пресече улицата към спрелия автомобил.

— Ще бъда в Бар Кю — извика той след нея.

Тя проследи с поглед как той продължи да обхожда участъка, като спираше и разменяше по няколко думи с всяка от своите труженички, после забърза след Холи.

— Не се бутай, Нала. Този е мой. Трябва му истинска жена. Чао, бейби — изсмя се Холи и влезе в колата.

Лорийн седна в спалнята и въодушевено за разказва на Роузи за срещата си с Арт Матюз, после ѝ подаде десет долара за наема.

— Ще отидеш ли на откриването? — троснато попита тя. Лорийн посочи замърсената си блуза.

— Той поиска телефона ми, в случай че се появи още работа. Сигурно ще отида.

— Веднага сваляй обещите ми и следващия път питай дали може, преди да ги вземеш! — Роузи блъсна ядосано възглавницата. — За твое сведение това са истински перли. Единственият подарък от мъжа ми.

Лорийн демонстративно ги свали една след друга и бавно ги постави в кутията. Роузи я наблюдаваше със завист. С всеки изминат ден ставаше все по-уверена и по-елегантна.

— И аз може да дойда с тебе.

— Не прекалявай. Какво ти става днес? — Стана и тръгна към банята.

— Нищо ми няма. Не ти ли мина през ума, че двамата с Джейк ще се тревожим?

— Ти ли го изпрати да ме търси? — Тя отвори ципа на полата си и взе да се съблича.

— Какво друго ми оставаше? Не знаехме къде си. Да беше оставила поне една бележка! — Извърна поглед, за да не гледа хилавото, нашарено с белези тяло. — Какво се е случило с тебе, за Бога? Откъде са всичките тези белези?

— Получих ги, докато бях твърде пияна, за да усещам нещо. — Лорийн се уви с кърпата. — Някои са от цигари. Може би аз самата съм се горила, знам ли...

Роузи въздъхна тежко. Искаше ѝ се да сподели, че са я уволнили от болницата. Нищо особено, просто съкращение на щата, но тежеше.

Когато Лорийн излезе от банята, Роузи вече спеше. Тя угаси лампата и тръгна към всекидневната.

Докато гледаше разсеяно телевизия, все още увита с кърпата, запали цигара и всмукна дълбоко дима. Още един ден без алкохол. Ден, в който бе направила нещо положително. Ала какво значение имаше всичко това? Нима всички дни ще бъдат като този? Затвори очи и се облегна на стената. Докога щеше да обикаля из града и да търси работа? Помисли си каква ли работа са свършили тази нощ Арт и неговите две помощнички. За няколко часа бяха преобразили онази задушна кочина. Не че беше нещо особено, но все пак заприлича на галерия и, кой знае, Арт може би щеше да изкара и някой долар от нея.

Кои бяха Нала и Диди? Може би работеха в друга галерия или в някой нощен клуб? Харесваха ѝ, те и Арт. Може би нещата можеха да се променят. Дали да не послуша Роузи и Джейк и да се радва на всеки ден, преживян без алкохол, и да не прави планове за бъдещето?

Сънят я завладя още преди спомените да изплуват в паметта ѝ. Не знаеше, че колкото по-дълго време остава трезва, толкова по-често виденията от миналото ще излизат на повърхността и ще я преследват, подобно на мъртвия ѝ брат. Миналата нощ бе успяла да прогони Кит, но дали щеше да се справи с другите? Колкото повече миналото приближаваше настоящето, толкова по-ясно щеше да вижда прогонените с алкохол призраци.

На закуска Нала се среща с Къртис и му плати таксата за предната нощ. Приятелката ѝ все още не се появяваше, макар че часът наближаваше шест, и тя предположи, че е попаднала на клиент от някой хотел. Къртис също беше кисел и постоянно разпитваше останалите, дали не са виждали Холи.

Диди я чакаше вкъщи с кърпа лед на челото.

— Добре ли си? — наведе се загрижена Нала.

— Виж ме — изхлипа Диди и махна компреса. Окото ѝ беше посиняло от огромен кръвоизлив. — Черно е, а като слизах от колата, си изкълчих и глезена. Целият е отекъл.

Нала веднага приготви леден компрес и го наложи върху крака ѝ. Физиономията можеше да се оправи някак си, но без здрави крака Диди би останала и без клиенти.

— О, сега се сетих откъде познавам Лорийн Пейдж — отново изохка Диди. — Събранието на бившите алкохолици, миналата седмица, помниш ли?

— Добре, де. — Нала съсредоточено триеше лицето си с тоалетно мляко. Странно, не помнеше да е виждала Лорийн на онова събрание, а по принцип винаги запомняше лицата на хората.

— Как ще отида на откриването с това лице? — продължаваше да хленчи Диди. — Арт няма да ме пусне.

— Къде се подреди така? — Нала погледна остатъците от грим върху памука и с удоволствие погали меката си кожа. — Разтревожих

се, но реших, че може да си извадила късмет с някой мераклия. Холи също не се е мяркала от миналата вечер и Къртис е бесен.

— Едва пристъпвам, както виждаш. Боже мой, на какво приличам в лицето! Голям късмет, няма що!

— Ще се оправиш. Отокът ти ще спадне, а синината може да се замаскира с пудра. Спомням си как веднъж един задник ме халоса право в носа. Мислех, че ще умра. Очите ми бяха подути и посинели, главата ме цепеше. Затова пък обонянieto ми се оправи.

Диди махна компреса и се ококори въпреки отока. После отново нададе той, но Нала остана безучастна и с изражение на погнуса окачи в гардероба изцапаната нощна премяна на контузената. Изведнъж погледът ѝ попадна върху връзка ключове на масата. Обзе я паника. Защо Диди е върнала обратно ключовете?

— Къде е колата? — попита тя и Диди бавно свали леда от очите си. — Какво си направила с колата?

— Трябваше да я оставя отвън, не можех да вървя.

Нала изруга. Искаше ѝ се да я зашлеви, но се овладя, грабна ключовете и затръшна вратата след себе си. Диди рухна върху възглавниците и се преви на две. Понякога Нала наистина я вбесяваше. Нямах ли чувства? Обзе я самосъжаление, но се сети за скрития под възглавницата пръстен с топаз, измъкна го и го надяна на пръста си. Това я ободри. Слава Богу, че успя да запази поне него.

Първите лъчи на изгряващото слънце багреха в тъмнооранжево лъскавия бежов линкълн. Приближаващата патрулна кола рязко спря, вероятно за да провери защо лимузината е оставена в забранена за паркиране зона. Едното от ченгетата слезе, записа регистрационния номер и тръгна обратно към полицейската кола, но подаващото се от багажника парче розов плат привлече погледа му.

Полицайте се обадиха в участъка и въпреки че лимузината не беше записана за издирване, решиха да направят оглед. Вратите бяха отключени и докато единият надничаше в купето, другият отвори багажника.

Тя лежеше свита на една страна, със смазано на пихтия лице и разбит в основата череп. Едва ли някой би я разпознал, ако не беше

тънката гривна на глезена ѝ. На нея с позлатени букви бе изписана дума, която ги накара да предположат, че се е казвала Холи.

ГЛАВА 4

Лорийн се събуди и реши да изчисти жилището преди Роузи да е станала. Сгъна чаршафите и сложи в сака дрехите, които трябваше да отнесе в пералнята. Докато приготвяше кафето, започна да изброява наум какво да купи от супермаркета.

По някое време Роузи се надигна от леглото, огледа се и пусна в ход обичайното си сутрешно настроение. Ранната домакинска активност на приятелката ѝ можеше само да го засили.

— Имаш ли нещо за пране? — попита Лорийн, докато чистеше с прахосмукачката.

— Исусе! Откъде да зная по това време на деня? Може ли да спреш това бръмчило поне докато закусвам?

Последва тръшване на врата. Без да чака по-конкретен отговор, Лорийн взе сака с бельото и излезе.

Тръгна направо към супермаркета, същия, на чийто паркинг убиецът я нападна, но тя не се замисли много над този факт. Всичко, което бе извън нейното настояще, вече не я засягаше, а и паркингът беше от другата страна на сградата.

За първи път от години насам влизаше в магазин. Обходи няколко пъти дългите редици с продукти, но не избра нищо. Гласът на радиоточката, рекламиращ „покупката на деня“, се сливаше с тракането на касовите апарати, подвижванията на продавачките, пищенето на баркодовите апарати. Стори ѝ се, че тя единствена в магазина чува този хаотичен шум. Останалите клиенти сновяха между гондолите, сякаш се състезаваха кой пръв ще стигне от точка А до точка Б.

Замаяна от този отдавна забравен свят, най-после избра пакет домати и ги постави на теглилката. Найлоновата торбичка бе залепнала. Помъчи се да я разтвори, но зад нея се събра опашка и тя безпомощно я подаде на магазинерката.

— Извинете, бихте ли ми показали как се отваря това? Продавачката дори не вдигна поглед от етикетите, които лепеше с

нещо подобно на пистолет. Докато я наблюдаваше, Лорийн най-после разбра откъде идват тракащите звуци наоколо. Тя изчака стрелбата да спре и повтори въпроса си:

— Как се разтваря това нещо?

Без да каже и дума, жената пусна пистолета в джоба си, наплюнчи пръсти и разтри единия край на полиетилен. После го тръсна два пъти и ѝ го подаде обратно.

— Много хигиенично! Благодаря! — Лорийн понечи да тръгне, когато забеляза, че докато се е занимавала с торбичката, някой бе отмъкнал пакета с домати.

Тя купи салата, кисело мляко, плодове, хляб, овесени ядки и фъстъци. Тъкмо оглеждаше пакет череша, когато треската отново я сграбчи. Лорийн се изпъна, за да прогони призрака, и тръгна към хладилния сектор. Цялата трепереше, ръцете ѝ лепнеха от студена пот. Отвори широко вратата на фризера за сладолед, за да се разхлади, и облакът от снежна мъгла я пренесе в деня, когато за първи път отвори хладилник с мъртвец. Заданието се състоеше в сваляне на отпечатьци от труп. Без да издава отвращението и страха си, тя стисна картончето с мастилото и повдигна вкочанената ръка.

— Свали отпечатьците, Пейдж! После ги остави в досието! Жената беше цветнокожа, на около петдесет години. Лорийн не посмя да погледне лицето и се съсредоточи върху свалянето на отпечатьците. Успя с усилие да разтвори единия пръст, но щом го пусна, той отново се сви. Не забелязваше, че целият екип наблюдава с насмешка борбата ѝ с вкочанените пръсти. Най-после успя да обърне нагоре дланта на мъртвата и да я опъне, но когато се помъчи да нанесе мастилото върху пръстите, се оказа, че ролката е залепнала в ръката ѝ. Чу се мъжки кикот. Само един от по-възрастните полицаи прояви съчувствие и пристъпи към нея. Той рязко удари мъртвата ръка в лакътя и сгърченият юмрук се отпусна. След заданието останалите го притиснаха до стената за оказване помощ на новобранец. Тогава Лорийн се засмя пресилено, за да покаже, че приема всичко на шега, но след този случай няколко пъти ѝ се присъни, че същата мъртва ръка посяга да я хване.

— Моля, затворете фризера! — Управителката на първия етаж прекъсна кошмара. Лорийн се подпря на вратата и виденията започнаха да отстъпват. Ръцете ѝ все още трепереха.

Когато се върна, Роузи преглеждаше обявите за домашни помощници. До средата на деня беше звънила на няколко от тях, но работа не се намери. Тя седна отегчена пред телевизора с пакета фъстъци в скута и не обърна внимание на съобщението, че някоя си Анджела Холоу, седемнайсетгодишна, с прякор Холи, е била брутално умъртвена от неизвестен убиец.

Лорийн изсуши косата си и се намаза с овлажняващ крем. Тъкмо разтриваше върховете на пръстите си, когато лейтенант Пейдж отново застана пред нея. Гумените ръкавици, с които правеше оглед на трупове, винаги ѝ създаваха усещане за сухота и затова винаги държеше туба с крем в чекмеджето си. Останалите обичаха да я подиграват за козметиката, но тя не можеше без нея — не толкова заради сухотата, колкото заради сладникавата миризма, която лъхаше от всички трупове, дори и от съвсем пресните. Лорийн не употребяваше парфюми и може би затова овлажняващите кремове ѝ действаха успокояващо със своето ухание на прохладна свежест.

Казват, че полицаят помни до края на живота си първото убийство в своята практика. Изпратиха я по сигнал за семеен скандал. Колата ѝ първа се озова на адреса. Отвън малката къща изглеждаше толкова спретната и мирна, че двамата с колегата ѝ позвъниха в участъка да проверят дали са записали правилно адреса. Съседите бяха позвънили в полицията, след като от къщата се разнесли писъци и изстрели.

Външната врата бе отключена. Гърлото на жената, ръцете и гърдите ѝ бяха нарязани с нож. Памучният ѝ пенъоар бе целият просмукан от яркочервена кръв. Намериха съпруга ѝ в една от спалните. Ръката му още стискаше пистолета, с който си беше пръснат черепа. Стените и леглото, на което се беше свлякъл, бяха опръскани с кръв. Във втората спалня откриха третия труп. Дванайсетгодишното момиченце бе ударено с нож в сърцето. Лежеше завито с одеяло, прегърнало с една ръка някаква кукла. В началото двамата помислиха, че е заспало. При обиска на дома откриха видеокасети с порнографски филми на мъжа и детето. Лорийн никога не можа да забрави нито тези отвратителни „семеини спомени“, нито лицето на завинаги заспалото със своята кукла момиченце. Този случай я научи никога да не съди за

хората по привидните белези на личността, като външността или общественото им положение. Семейството нямаше криминални прояви. Почтената семейна двойка от заможното предградие се ползваше с добро име. И двамата съпрузи имаха престижни професии. В същото време бяха устройвали зловещи, перверзни игри със собственото си дете. Случаят бе поучителен урок за едно двайсетгодишно момиче, току-що постъпило на работа в полицията. Седнала пред тоалетката на Роузи, тя усети вледеняващ студ, сякаш чуваше предсмъртните викове на детето.

Руни обикаляше около носилката и от време на време докосваше върха на носа си, без да откъсва поглед от трупа. Чукът на убиеца бе смачкал носа, скулите и дясната челюст. Ударът в тила бе разтворил черепа. По тялото нямаше други следи от насилие, ноктите ѝ бяха цели и непокътнати, ала лекарят констатира стари следи от побои. На седемнайсет години Анджеа Холоу, руса, висока около метър и седемдесет, имаше вече три ареста за проституция.

Той благодари на санитаря и се върна в кабинета. Бийн вече го чакаше. Току-що бе разпитал сводника на Холи и още четири момичета, които я бяха видели вечерта преди убийството. Нито един от свидетелите не бе видял лицето на мъжа, в чиято кола Холи се беше качила, тъй като карал от другата страна на улицата. Една от жените си спомни, че колата била бежов металик. Единственото, което повтаряха, бе, че Холи пресякла улицата и се качила в някакъв автомобил. Оттогава никой не бе я виждал.

Руни прегледа докладите и подхвърли на Бийн папката на Колин Спаркс.

— Хвърли един поглед и на това, Джош. Искам пълен анализ на кръвната група на петната, намерени в бежовия линкълн и в колата на Хейстингс. Резултатите да се сравнят с кръвната група на жертвите.

Бийн излезе от стаята, но почти веднага се върна с дълъг вътрешноведомствен факс.

— По-добре виж това. Току-що го получихме.

Докато излизаше, Бийн чу как шефът му изпсува. Факсът бе отговор на неговите телефонни разговори. В различно време през последните седем години, в различни квартали на града бяха регистрирани убийства на още три момичета, ударени с чук в тила, а лицата им — обезобразени. И трите бяха проститутки на различна

възраст, и трите бяха намерени в багажниците на откраднати автомобили. За нито едно от убийствата не бяха намерени свидетели и делата бяха оставени висящи. Броят на жертвите става седем, мислеше Руни, докато ги изброяваше наум: освен тези три, още Анджеला Холоу, Мария Вalez, неизвестната жена от хотел „Рай“ и, разбира се, Норман Хейстингс. Ако всички бяха убити от един и същ човек, както подозираше, веднага трябваше да пристъпи към събиране на всички общи, съвпадащи подробности и да повдигне обвинение срещу сериен убиец.

По-късно същия следобед той получи първото потвърждение на тази хипотеза. Кръвната група от петната в колата на Хейстингс съвпаднаше с пробите от кръв, взети под ноктите на Мария Вalez. Вероятно се бе съпротивлявала, подобно на жената от колата на Хейстингс. Резултатите от аутопсията потвърждаваха, че е одрала с нокти своя убиец. Никоя от следващите жертви не бе оказала съпротива. Бяха умъртвени мигновено от удара в тила.

Руни извика за трети път семейство Самърс. Тайно се надяваше, че трупът от хотел „Рай“ и жената от тъмносиния седан ще се окажат различни. В такъв случай можеше да се предположи, че на паркинга е имало неуспешен опит за убийство с чук, вероятно на същия убиец, и че Пепеляшка е жива. Това би облекчило следствието с показанията на основен свидетел и, който знае, може би съучастник на убийствата.

Семейство Самърс и този път проявиха готовност да съдействат на полицията. Никога не бяха попадали в морга, нямаха и представа от следствие, камо ли от разследване на убийство. Руни предложи двамата да огледат трупа едновременно и ги придружи до залата за наблюдения.

— Тя е зад завесата. Ако искате да я огледате по-добре, можем да я обърнем наляво, надясно или по гръб. Не бързайте.

Той натисна копчето и завесата на прозореца се вдигна.

Мъртвата жена бе измита и сресана, а лицето ѝ — майсторски реставрирано от хирурга. Лекият слой грим още повече подчертаваше мъртвешката му бледност. Очите ѝ бяха затворени.

Госпожа Самърс тихо извика и пристъпи напред, докато съпругът ѝ остана неподвижно взрян в картината зад стъклото. Руни не го

изпускаше от очи. Той беше видял жената от непосредствена близост, бе разговарял с нея.

— Да — отсече госпожа Самърс.

— Не зная... — каза съпругът ѝ.

— Тя е. Същата руса коса.

— Може би.

— Сигурна съм, че е тя — обърна се към Руни госпожа Самърс. Той кимна и погледна мъжа.

— Какво мислите? Искате ли да я обърнем наляво или надясно?

— Не е нужно. Мисля, че жена ми е права. Това е жената, която видях.

Капитанът зададе въпроса по друг начин. Попита го това ли е жената, на която се е опитал да помогне на паркинга.

— Да — отвърна господин Самърс.

Бийн го очакваше с последната информация за жертвата. Казваше се Хелън Мърфи, трийсет и девет годишна, проститутка и майка на три деца, всички настанени в детски дом. Тялото ѝ бе намерено три седмици след съобщението за нейното изчезване.

Грешната идентификация на семейство Самърс остави Лорийн извън всяко подозрение, макар тя самата да нямаше и представа за това. Руни и неговият екип се заловиха да търсят връзка между Хелън Мърфи и Норман Хейстингс.

Капитанът обаче бе недоволен. Той отново прочете доклада и поиска да му представят резултатите от стоматологичната експертиза. Шофьорът, откарал жената до дома ѝ, твърдеше, че единият от предните ѝ зъби бил изваден. Оказа се, че Хелън Мърфи имала изкуствени зъби. Извикаха шофьора на таксито. Той не беше сигурен като семейство Самърс. „Прилича на нея — каза той, — и тя беше руса, висока и слаба.“ В крайна сметка реши, че тялото е на жената, която бе отвел до дома ѝ. Руни трябваше да приеме, че жената от колата на Хейстингс и Хелън Мърфи са едно и също лице. Посещенията в дома на Роузи станаха безпредметни и тази линия на разследване бе затворена.

В пет часа свика екипа си на съвещание. Бе поканил и полицаи от други отдели.

— И така, това е Хелън Мърфи — започна той. — Проститутка, руса, на възраст трийсет и девет години. Тялото е намерено в

багажника на катастрофирал автомобил близо до необитаемия хотел „Рай“ и е преседяло там не повече от два-три дни.

Полицаяте внимателно разглеждаха фотографиите. Следваха Анджеа Холоу, после Мария Вalez и още три жени с неустановена самоличност. Накрая Руни показва фотографиите на Норман Хейстингс и направи пауза. Аудиторията тихо обсъждаше видяното, някои си водеха записки.

— Очевидно убийството на Норман Хейстингс трябва да се разглежда отделно от останалите, защото е мъж. Може би е видял как убиецът се опитва да открадне колата му и се е сбил с него? — продължи Руни. — Все едно, убит е по същия начин — с чук. Знаем, че оръжието не е едно и също в различните случаи. Убиецът е използвал различни чукове. Общото е, че всички жертви са били обезобразени и убити с удар в основата на черепа. Когато жертвата е с лице надолу и чукут се заби в черепа, при вдигането му той отваря разбития череп. Отново направи пауза, после продължи:

— Жените са проститутки, с досиета при нас и очевидно всичките са блондинки. Свидетели липсват. Досега не е намерен възможен мотив, не е открита и връзка между жертвите, освен общата им професия и факта, че всички са руси, високи и с изключение на Анджеа Холоу, известна като Холи — грозновати.

Той продължи анализа още около час с показанията на семейство Самърс, изчезналия портфейл на Хейстингс и описанието на мъжа, шофирал колата на Хейстингс.

— Според телефонните показания на Хелън Мърфи човекът, който издирваме, има дълбок белег от ухапване на шията, близо до адамовата ябълка — уточни той. — Първите убийства с чук, за които имаме данни, са извършени съответно през 1986, 1987 и 1988. Следва убийството на Мария Вalez през 1991, а последните три — Анджеа Холоу, Хелън Мърфи и Хейстингс, следват през интервали от месеци и седмици. Между 1988 и 1991 имаме пауза от три години, освен ако не излязат данни за други убийства през този период. Да се надяваме, че това няма да се случи, и нека отдадем всичките си усилия в разследването на тази зловеща серия — обобщи в заключение.

Млад полицай попита откъде трябва да започнат и Руни, сам несигурен в отговора, отбеляза, че след като всички жертви са проститутки, полицията трябва да започне от бардаците и улиците на

долнопробните квартали. Като начало капитанът препоръча разследването да се пази в тайна и пресата да се държи далеч от него колкото е възможно по-дълго.

Върна се в кабинета си изморен и гладен.

— Какво ще кажеш за нещо печено, полято с кърви? — обърна се той към Бийн. Сержантът не беше гладен, но се съгласи да придружи шефа си. Искаше да сподели, че изолирането на пресата не е най-добрият подход.

— В момента един сериен убиец броди на свобода — започна той. — През трите години, в които не се е проявявал, може би е лежал в затвора.

— Каквито и да са шибаните причини, сега той е на свобода.

— Тъкмо там е работата, Бил! За броени седмици той уби още трима души. Какво от това, че са проститутки? Мисля, че трябва да предупредим уличните момичета по някакъв начин.

Както и очакваше, шефът му пренебрегна това съображение.

— Ако пресата научи, ще разтръби историята в преувеличен вид. Сега имаме възможност да спечелим време.

— Някъде някой познава човек с белег на врата, разговаря с него и прочие, без да знае, че той е търсен от полицията.

Руни запали двигателя.

— Пресата не бива да научи, защото иначе Дракула и чичо му ще ни скрият шайбата. Добре, ще предупредим проститутките. И какво от това? По-добре от мене знаеш, че те не се спират пред нищо. Ще продължават да проституират, независимо какво им говорим.

— Какъв е този човек според тебе? — Не се отказваше Бийн.

— Някой, който мрази високи, руси и хилави курви. Що за въпрос? Нали четете описанието му? Ти какво мислиш за него?

— Не зная.

— Точно така. И аз не зная. Никой не знае. Ще ни снабдят с психологически профил, направен от някое светило в тази област. От него можем да разберем защо убива и какво получава от това. Когато обаче кажеш: „Добре, разбрах. Сега ми кажете къде да го открия?“, няма да получиш отговор. В най-добрия случай ще ни насочат към всеизвестен куку, защото така не поемат отговорност за информацията,

която ни продават. Нашият човек е хладнокръвно копеле, което върши убийства от години. На всичкото отгоре нито една от хипотезите не се потвърждава напълно заради Хейстингс, който е мъж, при това почтен човек. Настъпи мълчание.

— Той очевидно има нещо към проститутките — въздъхна Бийн.

— Кой знае, може майка му или жена му да са били проститутки — подсмъркна Руни. — Веднага ще предположат, че по този начин ненормалният копелдак убива нея. Пълни лайна! Аз мразех майка си, но това не ме кара да убивам всеки дебелобузест, червенокос тиранин, когото срещна, нали? — Той спря пред „Звездата на Азия“. Съжаляваше, че започна този разговор. — Това означава, че всеки път, когато се сети за своята тесла, той я вади и я забива в главата на някоя проститутка. А сега млъкни, защото съм гладен и не искам повече да говорим за гадостта.

Докато заключваше автомобила, Руни зърна галерията на Арт.

— Господи, кога изникна това нещо? До вчера беше стара агенция за недвижими имоти.

Тръгна към входа, откъдето се виждаше оживената тълпа на гостите. Красив мъж с елегантен светлосив костюм плати на таксито, от което току-що бе слязъл, и също се насочи към входа в компанията на две загорели дами. Докато Руни влизаше в ресторанта, Арт посрещаше приятеля си Крейг Лайъл с възторжени възклицания.

Малко по-късно Лорийн, Роузи и Джейк паркираха зад колата на Руни. Джейк бе облечен в евтин костюм, с найлонова риза и вратовръзка на ярки цветя. Последва го Роузи, която беше с кожени сандали и подобна на шатра рокля, създаваща впечатление, че е още по-дебела. Няколко разноцветни гердана се люлееха на гърдите ѝ и потракваха при всяка нейна стъпка. Лорийн бе отново в своята светлобежова пола и черна копринена блуза с надиплен на раменете шал. Тази вечер бе сложила високи обувки и изглеждаше още по-висока и слаба. Гримът ѝ едва се забелязваше, а беше без бижута, защото Роузи бе отказала да даде обещите си. Арт се втурна към нея, отрупа я с комплименти и сърдечно посрещна „нейните двама приятели“.

Докато ги представяше един на друг, до тях застана келнер с поднос винени чаши. Лорийн понечи да вземе една, но Джейк високо попита за минерална вода и тя засрамено отдръпна ръката си. Тримата

стояха на прага на претъпканата с посетители зала и неловко се оглеждаха.

— Искате ли да видите картините? — подкани ги Лорийн.

— Къде има картини? — приятелката ѝ взе да оглежда стените.

В този момент зад гърба им изникна Нала.

— Сетих се къде сме се виждали — стисна тя лакътя на Лорийн.
— На събранието!

Лорийн погледна чашата с вода и забеляза, че Нала пие същото. За да прекъсне неудобната пауза, попита за Диди и получи в отговор обстоен разказ за изкълчения ѝ глезен.

— Колко жалко, че след всичката работа, която свърши тук не е могла да дойде. Картините продават ли се?

— Надявам се. Арт е разорен, впрочем като всички нас.

— Ела да се запознаеш с моите приятели — предложи Лорийн. Джейк се държа любезно, но Роузи я загледа с толкова неприкрит възторг, че се почувства неудобно. Нала обаче нямаше нищо против това. Вниманието на непознатата дебеланка я ласкаеше. Заразказва за галерията, колко работа свършили двете с Диди и колко чудесна била Лорийн.

— С кого работиш? — ни в клин, ни в ръкав се намеси Роузи.

— С всеки, който ме наеме, мила — засмя се Нала, навела глава на една страна.

Роузи не разбра какво означава това, но реши да не изяснява. Краката я боляха, чувстваше как капки пот се стичат по гърба ѝ.

— Слушай, май сгрешихме, като дойдохме тука, а? — обърна се тя към Джейк. — Хайде да си тръгваме.

Тримата се насочиха към изхода, но пъргав както винаги, Арт ги настигна и дръпна Лорийн за ръката. Искал да я запознае със свои приятели. След около десет минути тя излезе на входа на галерията и махна с ръка на Роузи и Джейк:

— Тръгвайте, аз ще остана още малко. Трябва да помогна на Арт.

Джейк отвори вратата на колата и тъкмо влизаше, когато от съседното заведение излезе мъж с огромно шкембе, който разгорещено обясняваше нещо на своя млад колега. Докато ровеше в джобовете си за ключа на колата, дебелият случайно зърна Лорийн и спря по средата на изречението.

— Лорийн? — чу го да казва с изумление Джейк. Тя се обърна и несъзнателно отстъпи.

— Това е Лорийн, нали? — пристъпи към нея Руни. Джейк видя как тя настръхна и стисна юмруци.

— Лорийн! — отново повтори дебелият, сякаш виждаше привидение. Едва когато тя кимна с глава за поздрав, той я позна. — Това е Лорийн Пейдж — каза сякаш на себе си капитанът.

Проследи я с поглед, после кимна за поздрав към Джейк и Роузи.

— Какво означаваше всичко това? — Роузи се настани на мястото до шофьора, без да откъсва очи от Руни.

— Той е ченге — сви рамене Джейк. — И младият мъж с него — също. Този ресторант е известен като клуб на местната полиция. Името на дебелия е Бил Руни. Гадно копеле.

— Боже, никога не съм те чувала да говориш така.

— Има още маса неща, които не знаеш за мен. И за съквартирантката си също. Онзи тлъст никаквец ме е арестувал, а вероятно и нея. Лорийн очевидно не иска да се знае, че капитанът я познава. — Той измина няколко метра с колата и спря. — Дали да не се върна? Искам да проверя дали всичко е наред. Изглеждаше доста объркана.

Докато направи обратен завой, от галерията излязоха Лорийн и Нала и започнаха да махат на минаващите таксита.

— Знаеш ли нещо повече за нея? — обърна се той към Роузи и потегли. — Споменава ли ти е, че някъде държи пари? Спомняш ли си онази нощ, когато се върна пребита и каза, че паднала върху остър камък? Тогава носеше със себе си доста пари.

— Каза, че продала личните си вещи, които държала у своя позната. — Роузи разсеяно гледаше през прозореца. — Джейк, ще й кажа да напусне дома ми. У нея има нещо, което... Хм, не зная, но...

— Безпоощадно?

— Да! И егоистично. Искам да кажа, че... радвам се, че бързо се възстановява, но и днес зная за нея толкова, колкото в първия ден, когато я срещнах в клиниката. Понякога ми се струва, че не желае никой да знае коя е тя.

— Ченгето обаче знаеше. И то много добре.

Руни спря пред апартамента на Бийн.

— Няколко пъти я арестуваха за проституция. Последния път трябваше да я сложат в усмирителна риза. Дотам я беше докарала.

— Тази вечер изглеждаше доста прилично. — Бийн сложи ръка на бравата.

— Да, по дяволите! — кимна капитанът. — Едно време беше доста хубаво момиче. Много-много не разбирам от тези работи, но си спомням, че хващаше окото. С никого не флиртуваше, даже мисля, че имаше две деца. Мъжът ѝ беше адвокат. Така или иначе, взе да пие като смок. Семейството ѝ, кариерата — всичко отиде по дяволите.

Бийн отвори вратата. Историята на лейтенант Пейдж не го интересуваше, но Руни разгорещено продължи:

— Застреля едно хлапе, при това невъоръжено. Изпразни цял пълнител в стомаха му! И знаеш ли кое беше най-гадното? — поклати глава той. — Беше толкова натряскана, че през цялото време се хилеше като идиот. Без майтап, беше се напикала. Мислех, че вече не е между живите.

— Лека нощ — сбогува се Бийн.

Капитанът остана замислен в колата. Виждаше я заспала под канапето, с пола, вдигната до хълбоците, и със същата усмивка, с която му бе кимнала онази вечер.

Лорийн огледа ексцентричната мебелировка в жилището на Нала. Всекидневната бе отрупана с драперии, изкуствени леопардови кожи и огромни картини на голи женски двойки с мъжки полови органи, застинали в гротескни пози. Тъкмо се чудеше дали двете обитателки са изцяло трансформирани в жени, или все още носеха мъжките си гениталии, когато от спалнята излезе Нала.

— С една наша приятелка се случило нещо ужасно — разстроена започна тя.

След нея, накуцвайки в копринено цикламено кимоно, се появи Диди. Очите ѝ бяха подпухнали и червени.

— Беше само на седемнайсет години — захленчи тя. — Намерили я скрита в багажник. Главата ѝ била разбита с чук. Обезобразена. Боже, каква ненормална свиня е могла да направи това?

— Миналата вечер бяхме заедно — заподсмърча Нала. — Горката Холи, беше толкова готина...

Лорийн не знаеше за кого говорят и на два пъти понечи да попита дали не трябва да си тръгне, щом са разстроени от нещастieto. Хлипанията и хълцанията обаче продължиха, сякаш двете не я забелязваха. Диди очевидно беше по-неутешимата от двете.

— Драго ни е, че дойде — най-после каза Нала. — Така по-лесно ще престанем да мислим за Холи. Тя беше почти дете. Диди, трябва да се занимаваме с нещо. Хайде да нахраним тази сладурана. Слагай престилката и започвай!

Диди послушно закуцука към кухнята. Нала въздъхна след нея.

— Ще се оправи — каза след нея Нала. — Новината ѝ подейства като удар, но аз зная как да я ободря.

Вечерята беше чудесна. Първоначалният шок от смъртта на Холи постепенно изчезна и разговорът се завъртя около общия приятел Арт. Стана дума за това колко гениален фотограф бил някога, за любовниците и банкрута му, за невъзможността отново да започне бизнес.

— Този апартамент беше негов. — Нала направи широк жест с ръка. — Едно време беше червив с пари и ни го даде. След като се разори, нито веднъж не спомена, че иска да напуснем, макар че беше без пукната пара.

Лорийн кимна. Жилището беше ужасно, но може би само за нейния вкус, реши тя и продължи да наблюдава с интерес своите домакини. Те ръкомахаха, разказваха смешни истории, показваха плакати и албуми от времето, когато работели като танцьори. Постепенно ги налегна умората и се умълчаха. Тихата музика бе изключена и Лорийн реши, че е дошъл моментът да си тръгне. На вратата тя благодари и се сбогува.

— Откога не пиеш? — попита я на прага Нала.

— Около четири месеца и половина.

Нала се засмя. Тя самата била на „суха диета“ от осем години, а Диди — от четири.

— Мисля, че е добре да ти кажем и още нещо. И двете работим като проститутки. Ти си умна жена и сигурно вече си разбрала. Предпочитаме да го чуеш от нас, отколкото от клюки. Заповядай

отново на гости! — Прегърна я през рамо и тежкият ѝ парфюм удари Лорийн в лицето.

— Виж какво, аз мога да ти осигуря работа. Имам връзки с доста прилични мъже. Трябва само да поискаш.

Лорийн обясни, че засега има работа и отвори външната врата. Не искаше да изглежда студена и недостъпна, но двете засегнаха онази тъмна, почти нереална част от живота ѝ, за която все още не искаше да си спомня. Двете очевидно знаеха, че някога е проституирала, и това я дразнеше.

— Идвай винаги, когато пожелаеш и не забравяй, че можем веднага да ти намерим няколко клиента, ако захъсаш за пари.

— Ще си помисля.

С облекчение се раздели с тях и с облака от сладникав тежък парфюм. Все пак без да подозират, Диди и Нала ѝ помотаха да преодолее едно препятствие, от което винаги се бе страхувала. Неочакваната срещата с Бил Руни и унижението от нея още свиваха стомаха ѝ. Последните банкноти, припечелени в галерията, отидоха за такси, но Лорийн ги даде без да се замисли. Тази нощ бе разбрала за себе си нещо много важно — завинаги бе скъсала с пиенето и проституцията.

Тя уморено се заизкачва по дървеното стълбище в очакване на предстоящата разпра. Роузи я очакваше пред телевизора подобно на Буда, въоръжен с дистанционно управление. Лорийн влезе и тръгна към банята. Телевизорът мигновено замлъкна.

— Трябва да говорим!

— Зная, но първо ще взема един душ. Телевизорът отново заработи.

Влезе във всекидневната, увита в хавлиена кърпа, и махна с ръка към дивана:

— Чакай да си взема нещо за пиене. — Хладилникът се оказа съвсем празен. — Благодаря! Къде отидоха колите, които купих тази сутрин?

— Сега и ти знаеш какво е да намираш хладилника празен — смръкна Роузи.

— А-ха, значи нарочно си изпила всичко. Ти, дебело прасе! Бях купила достатъчно за цяла седмица.

— Така ли? А кой според тебе пълни шибания хладилник, откакто се нанесе тук?

— Боже мой! Нали ти дадох пари!

— А аз ти дадох покрив и легло, когато беше болна. Хранех те, перях те, а ти нито веднъж не каза едно „благодаря“.

— И сега искаш да ме изгониш. В това ли е проблемът? — въздъхна Лорийн.

— Защо не престанеш да си вириш носа и не стъпиш на земята? Аз съм откровена с тебе. Кога и ти ще ми отговориш със същото?

— Откровена за какво?

— Коя си ти, по дяволите? — изкрещя Роузи. Лорийн вдигна ръце в израз на безсилие.

— Знаеш коя съм. Казах ти шибаното си име. Аз съм Лорийн Пейдж.

— Името не е достатъчно. Знаех го още в болницата. Зная още, че живея с човек, който не дава пет пари за мене.

Лорийн запали цигара, затвори очи и приседна на края на креслото.

— Роузи, не мога да ти кажа много по този въпрос, защото сама не зная коя съм. Опитвам се да разбера. Щом го проумея, веднага ще те уведомя. — Стана и закрачи нервно из стаята. — Гледам се в огледалото и се питам дали винаги съм изглеждала така. Виждам ужасни белези по тялото си и не зная кой и кога ги е направил. — Тя рязко отметна назад кичур коса и посочи белега на лицето си. — Всеки може да ги види. Не зная обаче нищо за белезите в съзнанието ми. Губят ми се цели години. Понякога се питам дали наистина искам да науча къде съм била тогава.

— Какво стана тази вечер? — кимна приятелката ѝ. — Изглеждаше направо шокирана. Онзи дебелият те познава отнякъде. Три пъти повтори името ти. Кой беше той? Защо не ми кажеш? Е, добре, ще ти помогна. Той е ченге. Джейк го познава. Не ми пука дали си лежала в затвора и защо, но искам ти да ми кажеш.

— Казах ти, но ти не повярва — нервно се изсмя Лорийн. — Още в болницата ти казах какво съм работила. — Тя отново седна в креслото и отпусна назад глава. — Бях ченге, Роузи, лейтенант. Дебелият мъж, когото видяхме тази вечер, бе моят шеф. Казва се Бил

Руни. Изглеждаше смаян, нали? Сигурно си е мислел, че вече трябва да съм умряла. Кой знае, може би се е надявал, че съм.

— Защо си напуснала?

— Изритаха ме, защото пиех. — Тихо и безизразно, сякаш това не я засягаше, тя започна своя разказ. Говореше за децата и мъжа си, за развода и родителските му права над Сали и Джулия, за втория му брак, за това, че не е виждала дъщерите си вече шест години. — След развода продължих надолу по наклонената плоскост, докато те срещнах в клиниката. Продадох всичко — апартамента, мебелите, а колата ми беше конфискувана, защото шофирах пияна. Не си спомням добре какво съм правила, но знаая, че когато вече не остана нищо за продаване и парите свършиха...

Тя започна да се дави в ужасна, разкъсваща кашлица. Тялото ѝ се тресеше, от очите ѝ потекоха сълзи.

— Продължавай по-нататък! Какво стана, след като не е останало нищо за продан? — Роузи я гледаше как посяга за нова цигара, щом кашлицата утихна.

Лорийн я погледна с типичния си кос поглед, леко наклонила глава встрани.

— Взех да продавам себе си, Роузи. Работех за сводници, които преди това бях арестувала. Тръгвах с всеки, който ми купи къркане. Напивах се с курвите, които някога прибирах в ареста за проституция. Заспивах в бардаци, дупки, под баровете. Не си спомням ясно нито един ден от това време. Понякога алкохолният глад ме довеждаше до лудост. Буйствах, крещях. Мисля, че по времето, когато камионът ме блъсна и ме взеха в болницата, вече бях стигнала самото дъно. Това е. Сега знаеш коя съм.

Роузи стана и започна да приготвя леглото ѝ. Гадна история, но тя беше слушала и още по-ужасни. Всички, които посещаваха събранията, както и тя самата, можеха да разкажат същия или подобен разказ за загуби, страдания и черно отчаяние. Това, което отличаваше Лорийн от останалите, бе способността ѝ да разказва за себе си безпристрастно, без капчица вълнение.

— Мисля си... — започна тя, докато се завиваше с чистите чаршафи.

— Какво? — попита Роузи.

— Мисля, че... не е толкова важно дали се възстановявам и как. Не ми пука особено. За кого го правя? Би било добре, ако — това ми доставяше радост, ако знаех защо го правя, в името на каква цел. Но цел няма.

Роузи стоеше насред стаята, внушителна като слон.

— Правиш го за себе си. Това е твоят живот. Или за двете момиченца. — Лорийн остана мълчалива и тя продължи: — Майка ми умря, когато бях на десет години. А исках да я питам за толкова много неща, например от кого съм наследила тези тлъстини. Баща ми беше кожа и кости. Исих да зная дали ме е обичала. Тя се самоуби със свръхдоза...

— Знаеш ли, Роузи, понякога те ненавиждам, особено сутрин. — Лорийн се изправи на лакът. — Но ако забравя да ти кажа, знай, че съм ти благодарна. Никой на този свят не дава пет пари за мен. Нямам никого освен тебе. Благодаря ти!

— Лека нощ, Лорийн! — Изчервена, приятелката ѝ побърза да излезе.

Лорийн чуваше тежките ѝ стъпки в спалнята, после всичко утихна. Тя лежа дълго с очи, вперени в тавана. Дъщерите ѝ... Вече пет години имаха нова майка и сигурно бяха пораснали. Вероятно нямаше да искат да я видят. Не знаеше дори къде живеят. Колкото и да се мъчеше, не можеше да си представи лицата им. Вместо тях виждаше лицето на детето, чието убийство трябваше да разследва. Лора Бродли, шестгодишна, която бе видяна за последен път пред оградата на училището, докато чакала майка си да дойде да я вземе. Лорийн претърси цялата сграда и откри телцето ѝ в една от вентилационните шахти. Приличаше на парцалена кукла, мъничка и безпомощна. Голото телце бе още топло и заблудена от това, бе опитала дишане уста в уста. Нежният гръден кош се повдигна, но се оказа, че това бе нейният собствен дъх. Животът безвъзвратно бе напуснал Лора Бродли.

Тя стана и започна да кръстосва стаята. Защо? Защо и днес си спомняше все това дете? Лора бе брутално изнасилена, вътрешните ѝ органи бяха разкъсани с тъп инструмент. Незадоволен дори и след половия акт, насилникът бе продължил да измъчва беззащитното дете. Раните ѝ бяха толкова ужасяващи, че полицаят, който работеше заедно с Лорийн, изтича до тоалетната да повърне. Дори грамадният Бил Руни се затресе в мъчителен плач, когато я видя. Обзета от единствената

мисъл да хване убиеца, Лорийн работеше денонощно. Не отделяше и минута за собствените си деца. В един скандал по този повод изкрещя на Майк, че децата няма да бъдат сами дори за миг, и веднага нае бавачка, която да ги води и прибира от училище. „Опитвам се да намеря убиеца на Лора Бradли, разбра ли? — чу се да крещи на Майк в пристъп на гняв. — Може да ти изглежда дреболия, защото не си държал като мен мъртвото й тяло в ръцете си. Няма да заспя, докато не видя това копеле зад решетките, докато не се уверя, че моите деца и всяко друго дете може свободно да играе на улицата, без заплаха от смърт и насилие.“

Майк напразно я умоляваше да вземе отпуск. Тя посети родителите на Лора и им се закле, че убиецът ще бъде намерен и наказан. По това време методът на ДНК за идентификация на престъпници още не беше въведен в работата на полицията.

От първия ден, в който у нея се събуди подозрение към училищния портиер, до последния, тя постоянно усилваше натиска върху него. Интуицията й подсказваше, че той е убиецът. Дори шефът й реши да се намеси в полза на портиера и един ден я посъветва да разхлаби „примката“. Лорийн отказа. Няколко пъти прави оглед на местопрестъплението и обискира дома на заподозрения. Накрая го извика за пореден път при себе си. Показа му дрехите на Лора и фотографиите на трупа й. Разпитът продължи шест часа. Изтощен и объркан, той призна всичко. Лорийн беше горда. Повишиха я. Лора Бradли можеше да почива в мир.

Изтръпна при мисълта, че тъкмо под това име се беше представила на полица, който дойде да я разпитва в дома на Роузи. Изрече го без дори да се замисли. Едва сега си даваше сметка, че бе ощетявала семейството си заради работата си. И нещо повече, беше се пристрастила към напрежението и вълнението от опасностите като към наркотик, докато един ден вече не можеше да се отпусне и да отдъхне, дори и да искаше.

Отново си легна. Може би трябваше да последва съвета на Роузи и да им се обади. Искаше й се да даде обяснение на Сали и Джулия, да им поиска прошка. Да, нейният собствен живот заслужаваше тези усилия, дори и само за да се помири с децата и Майк. Поуспокоена, угаси лампата и заспа.

За първи път разтвори една от страниците на своето минало без да трепери. Спомни си всичко и остана спокойна. Застави се да анализира подробностите и успя, без да изпада в отчаяние. Може би тази вечер бе направила следващата стъпка към своето възкресение.

Бе разказала на Роузи живота си, без да изпита съжаление или даже угризение. Напротив, през цялото време се владееше, сякаш се развеждаше с онази Лорийн от разказа.

Роузи знаеше колко тежка е действителността за лекувания се алкохолик. За разлика от Лорийн тя не можа да заспи и постоянно се връщаше към разказа ѝ. Много пъти сама си беше задавала въпроса, дали си струва да премине през адските мъки на лечението от алкохолизъм, само за да осъзнае каква е била и какво е загубила. В трезво състояние ѝ се струваше, че няма смисъл да живее. От Джейк чу за първи път, че нейният собствен живот и синът ѝ заслужават да се бори и да го изживее по друг начин. Още не можеше да се пребори с копнежа да види детето си и с мъчителната мисъл, че Джоуи живее под: един покрив с друга жена, на която казва „майко“. Не можеше спокойно да разговаря с баща му, страхуваше се да види новия дом, построен за новото си семейство.

Тя стана. Искаше да предупреди Лорийн, че трябва добре да се подготви преди срещата със семейството си. Не биваше да я кара да бърза, може би все пак стената, която Лорийн изграждаше около себе си, щеше да я предпази и те с Джейк не биваше да проникват през нея. Но приятелката ѝ спеше, с ръка под брадичката си и с неизменната лека усмивка. Само дълбокият белег разваляше изражението на детска невинност на лицето ѝ.

Докато я наблюдаваше, Роузи се закле никога вече да не я гони и да не ѝ отнема чувството за сигурност. Тя се върна в спалнята вече поуспокоена и сънят я погълна.

ГЛАВА 5

На следващия ден Лорийн постъпи на работа в цветарница. Временно заместваше една от продавачките. Четири вечери седмично работеше в галерията на Арт, която бе отворена до десет часа вечерта. Посрещаше посетители и клиенти, тъй като самият Арт рядко се задържаше там. Успя дори да продаде няколко платна, но като цяло бизнесът не процъфтяваше. Той обикаляше из града да търси нови картини и винаги, когато я видеше, я поздравяваше любезно.

Това бе една от най-успешните ѝ седмици напоследък. Имаше добра работа, даже спести малко пари. Нала и Диди се отбиваха от време на време да побъбрят и винаги носеха домашно приготвен бананов кейк. Диди все още леко накуцваше, но не даваше и дума да се каже за посещение при лекар. Двете с възхита обсъждаха уменията на Лорийн да се облича елегантно и често ѝ показваха какво са си купили от магазините за дрехи втора употреба. Поради внушителните им размери облеклото и особено обувките често им създаваха затруднения. От ден на ден Лорийн ставаше все по-хубава, може би защото напоследък бе напълняла с няколко килограма. Внезапните изпотявания бяха изчезнали и силите ѝ се възвръщаха.

Роузи бе намерила надомна работа като секретарка, заради която се наложи да наеме компютър и принтер. Двете си поделиха домакинската работа, разходите за покупки и наема за жилището.

Когато цветарката се върна от отпуск, Лорийн попита Арт, дали не иска да я наеме за повече време. Той веднага ѝ предложи да работи по два пълни дни от седмицата, освен четирите вечери. Работа имаше — картините се продаваха, а и той, бе успял да открие нов художник. Въпреки тези мимолетни успехи, приходите от галерията бяха толкова незначителни в сравнение с разходите за поддържането ѝ, че Лорийн често се питаше как още не е фалирала. На път за вкъщи всеки ден минаваше покрай фитнес клуба „Стройна като топола“, който вече се наричаше „Стройна и във форма“, и един ден реши да се запише в групата по степ — аеробика. На първия урок издържа едва десет

минути и рухна изтощена на килима. Краката ѝ бяха омекнали като желе. Но Лорийн не се отказа и започна да тренира в галерията с два големи телефонни указателя.

Всеки ден по няколко часа въртеше телефоните за справка в различни щати с надеждата да открие Майк и децата. Попадна на много Майкълсовци с фамилия Пейдж, но нейният съпруг сякаш бе потънал вдън земя. Една вечер Роузи я посъветва да се обърне към Асоциацията на американските адвокати. Още на другия ден оттам ѝ дадоха телефона и адреса му.

Майк живееше в Санта Моника. Секретарката потвърди, че дъщерите на господин Пейдж се казват Джулия и Сали, но преди да запита кой го търси, Лорийн затвори телефона. После сложи на пода двата телефонни указателя и тренира до пълно изтощение.

Беше петък вечер, две седмици след деня, в който бе научила адреса на Майк. Все още не смееше да му се обади. Често набираше номера, но затваряше веднага щом чуеше гласа на секретарката. Пред себе си изтъкваше извинението, че няма пари за билет до Санта Моника и че все още е твърде зле облечена за среща с него и децата.

Тя се прибра вкъщи с част от банановия кейк на Диди и Нала. Беше изморена и поруменяла от пътя. Сутринта бе тренирала няколко часа с Хектор, собственика на „Стройна и във форма“. Уговориха се да започнат програмата за укрепване на атрофирали мускули, предназначена за слаботелесни клиентки.

Роузи надникна зад купчина кафяви пликове. Лорийн вадеше от чантата си едно след друго шишета с разни витамини. Хектор ѝ ги беше подарил, защото повечето от тях бяха рекламни мостри. Посъветва я да взема редовно витамин Е, С, D и B12, а за пораженията от алкохолизма ѝ бе препоръчал и цинк. Всички в клуба знаеха, че е била алкохоличка. Нала им беше казала, но Лорийн не се разгневи. Така ѝ беше по-леко, освен това никой от тях не пиеше и нямаше опасност да я изкушават.

— О, ние пак сме били на фризъор! Дали пък Хектор не е впрегнал мускулите си и в това поприще? — подхили се Роузи.

— Нищо подобно, бях в кварталния салон. Приятелката ѝ облиза поредния плик. Не ѝ се искаше да признае колко хубава изглежда

Лорийн тази вечер. От постоянния маршрут до галерията и обратно бе леко загоряла. Дори стойката ѝ бе станала по-изправена и елегантна.

Лорийн преброи банкнотите в портмонето си, отдели няколко настрана, без Роузи да забележи, и тръгна към спалнята. Докато пъхаше парите в една от обувките си, където криеше всичките си спестявания, усети тежка миризма на пот. Дрехите на Роузи миришеха. Дали някога щеше да има свой собствен гардероб?

— Ще дойдеш ли с мен на събранието? Първо ще отида до пощата да изпратя писмата и оттам ще тръгна направо към Дружеството? — провикна се Роузи.

— Трябва да се върна в галерията. Ще излагаме нови картини.

— А-ха. И докато ти окачаш картини, Хектор ще ти помага с напътствия, нали?

— Хектор е гей, Роузи — въздъхна с раздразнение тя.

— Кой го знае, някои от тях „работят“ и в двете посоки.

— Хайде, не започвай пак! Иди да си изпратиш писмата, а аз ще приготвя нещо за вечеря.

Роузи излезе намусена. Лорийн изчисти кухнята, седна до телефона и след кратко колебание вдигна слушалката. Знаеше, че Майк едва ли е в офиса си, тъй като работният ден отдавна бе приключил, но реши отново да се обади, дори и само за да чуе телефонния секретар. Изненада се, когато чу на запис гласа на самия Майк. Той съобщаваше друг телефонен номер, на който можеха да го търсят при неотложни случаи. Затвори телефона, но после отново вдигна слушалката и започна да набира.

— Ало? — чу се детско гласче.

Лорийн затвори, запали цигара и жадно я изпуши. Повторно набра номера. Този път в слушалката прозвуча неговият глас. Гърлото ѝ беше пресъхнало и тя преглътна няколко пъти, докато успее да проговори.

— Майк, аз съм, Лорийн. Настъпи пауза.

— Здравей! Доста време мина. Как си?

— Искам да те видя, тебе... и децата.

Последва още една пауза. Той се изкашля и пое дълбоко дъх.

— Разбирам. Нямам нищо против. Кога искаш да дойдеш? Ръцете ѝ трепереха. Тя понечи да каже нещо, но гласът ѝ бе секнал и Майк помисли, че връзката се е прекъснала.

— Може би този уикенд? — попита той.

— Искаш да кажеш утре? — прошепна най-после тя.

— Или неделя. Какво ще кажеш за дванайсет и половина? Ще обядваме, после ще се разходим по плажа.

— Дванайсет и половина в неделя — повтори като ехо Лорийн и затвори слушалката.

На масата лежеше листчето с адреса му. Тя го прочете няколко пъти, после повтори наум всяка дума от разговора. Най-после бе направила решителната стъпка. Дали щеше да се справи в неделя? Досега бе успяла да се справи и със себе си, и с хората около себе си. Изглеждаше добре и най — важното — беше напълно трезва.

Бил Руни седеше срещу шефа си и се клатеше на стола.

— Нищо. Нямаме къдрав свидетел. Майкъл Берило се наведе към него.

— Нали имаше някаква свидетелка. Бил?

— Да, Хелън Мърфи — кимна той. — Предполагаме, че я е проследил и втория път вече я пречукал успешно.

— Преди да умре, тя се беше обадила по телефона и...

— Точно така. Това беше ръководната ни нишка. Доста подробно описание, но освен него не разполагаме с нищо друго.

— Ами раната от ухапване?

— Сигурно вече е заздравяла.

Майкъл Берило беше едър мъжага с вечно намръщено лице. Той се облегна на стола и мощният му гръден кош изпъна ризата до пръсване.

— Нищо ли не успяхте да измъкнете от познатите на тази Хелън Мърфи?

— Тц. Тази стара кранта се оказа толкова противна, че се чудихме какви ли смелчаци са се решавали да я чукат. Повечето от хората, които я познават, не знаеха почти нищо за нея. Освен това не се е задържала много-много на едно място. Не можем да открием и мъжа ѝ. Той е шофьор на камион и постоянно пътува. Установихме, че има три деца, всичките настанени в дом за сираци.

— Ирландка ли е?

— Какво?

— Питам дали не е ирландка — прозя се шефът. — Мърфи е ирландска фамилия.

— Не. Фамилията е на мъжа ѝ, а той самият е родом от Детройт. Разговаряхме с нейна бивша съквартирантка, но и тя не беше виждала съпруга ѝ от шест-седем месеца. Във всеки случай изпратихме циркулярно писмо до всички участъци из страната и щом го засечем някъде, веднага ще го разпитаме.

Двамата потънаха в размисъл.

— Шест... — рече най-после Берило.

— Точно така. Даже седем, ако вземем предвид и Хейстингс. Разпитахме всичките му роднини и познати. Жена му е хубавица, има и две деца. Не открихме никакъв конфликт между него и останалите. Обикновен, почтен човек. Обичал от време на време да играе покер с неколцина приятели, ходел редовно на баскетболни мачове, в работата си бил считан за добър специалист.

— И никаква връзка с нито една от останалите жертви? — Берило стовари тежките си лакти на бюрото. — Не разбрахте ли дали от време на време не е ходел по курви?

— Дори и да го е правил, жена му и останалите не знаят нищо — поклати глава Руни.

Шефът нервно забарабани с пръсти по дебелото досие.

— Добре. Ще го разсекретим. Ще проверим дали останалите щати нямат нещо подобно из архивите. Работата е там, че за да продължа разследването, ще ми трябват още аргументи. Доста хора ни гледат и чакат да стъпим накриво. Налага се да обявим случая в пресата.

— Лайна и половина! Знаеш какъв цирк ще стане. Може и да ни уволнят. Само им подшушни, че пак се е появил някакъв сериен убиец, и гледай сеир.

— Досега случат беше изцяло твой, Бил, но ти нищо не успя да откриеш. Навън се разхожда извратен маниак, а ние се правим, че нищо не се е случило. Ще включим в екипа ти и психолог криминолог.

Руни подсмръкна отегчено.

— Имаш нужда от помощ, Бил — удари по бюрото Берило. — Ако ти и твоят екип не стигнете до някакъв резултат в най-скоро време, ще ти отнема случая. Впрочем ти си наясно с това, нали? Доведи този шибан съпруг на Мърфи. Засега той се явява като единствения възможен заподозрян, а тъкмо от такъв тип имаш остра нужда.

— Какво искаш да кажеш?

— Глух ли си? Трябва ми нещо повече от пиклив криминолог с неговите психологически портрети. Натискат ме отгоре. Последното хлапе може и да е било проститутка, но за обществото тя е непълнолетно миловидно момиче, а Норман Хейстингс е типичен пример за среден американски гражданин. Да не мислиш, че семейството му още дълго ще мълчи? Въпросът не опира само до няколко стари курви. Онази от участъка на Спаркс може и да чака, но Хейстингс не може. Синеокото седемнайсетгодишно ангелче, наречено Холи, също не може. Ясен ли съм?

Руни усети как издърпват чергата под краката му. Щом искаха психолог, добре. Щеше да включи един. Ако кажеха, че трябва да включи Клинт Истууд, щеше да го включи. Беше готов на всичко при мисълта, че могат да го уволнят няколко месеца преди пенсионирането му.

— Ясен сте, шефе.

— Добре, Бил. Всички гениални идеи, които ти дойдат наум отсега нататък, ще минават първо през мен. Ти пусна снежната топка по нанадолниците и сега вече не можем да я настигнем. Съжалявам!

Руни скочи и излезе.

За свое нещастие Бийн се оказа на работното си място.

— Размърдай си задника! — кресна му капитанът. — До довечера трябва да намериш психолог и да ми го доведеш. Не говори! След един час искам всички в заседателната зала. Мъжът на Хелън Мърфи трябва незабавно да бъде открит и доведен тук.

— Има още една — тихо се покашля Бийн.

— Какво?! — Руни стана тъмноморав.

— Казах, че има още една. Съобщението е на Брайън Джоунс, от Санта Моника. Оставих го на бюрото ти.

Капитанът грабна факса. „1992 година. Убита проститутка, намерена в багажника на кадилак, лицето и черепът — разбити. Вероятно оръжие — чук“. Той се тръшна в стола и грабна снимките. Мона Скинар беше грозна, с тънка като червей уста и изрусена проскубана коса. Очите ѝ гледаха злобно и нагло, сякаш псуваха. За петнайсет години бе осъждана девет пъти за сводничество. Четири години бе лежала в затвора за хулиганство и присвояване на чужда собственост.

Руни скочи от стола. Не можеше да си прости, че беше отворил консервата и единственото, което му оставаше сега, бе да гледа как от нея излизат червей след червей и пъплят по него. Той потърси някаква връзка на Мона Скинър с останалите жертви и откри, че е била в затвора заедно с Хелън Мърфи, а преди това двете са живели в един и същи мотел. Заповяда незабавно издирване на съпруга на Мърфи, който наистина щеше да се окаже главният заподозрян в делото.

Роузи изяде пълна тенджера със спагети и се тръшна на дивана. Коремът ѝ щеше да се пръсне от преяждане. Тя грабна както обикновено дистанционното управление и започна да превключва канал след канал.

— Още не са открили убиеца на онзи мъж. И знаеш ли кое ме учудва най-много?

— Кажи — отвърна Лорийн, докато переше в банята.

— Ами това, че приканват всички, които са видели нещо, да го съобщят на полицията. Убийството е станало преди няколко седмици. Откъде ще си спомням дали съм видяла тъмносин автомобил преди няколко седмици? Аз не помня какви коли видях тази сутрин, камо ли преди месец.

— Може да ти изглежда чудно, но хората си спомнят. Веднъж имах подобен случай. Свидетелят не можеше да си спомни нищо и го подложихме на хипноза. Така научихме не само номера на автомобила, който издирвахме, но още маса важни подробности.

— Не бих се съгласила на хипноза — вметна Роузи и превключи канала. — Кой знае какво още ще измъкнат от мене, нали съм им в ръцете?

Лорийн остави прането и седна до нея. В паметта ѝ изплува лицето на нападателя с чука. Не се учудваше, че още не е открит. Затвори очи, за да възстанови цялата сцена в колата. Виждаше го съвсем ясно, сякаш беше станало вчера. Спомни си ръцете му с дълги треперещи пръсти. Имаше ли пръстен? Тя се напегна да си спомни. Не, пръстен нямаше, но виждаше ръкава на самото му и бутонелите на ризата. Тръсна глава. Какво значение имаше това? Не беше нейна работа. Трябваше да забрави за тази случка и да се съсредоточи върху настоящето.

На следващия ден, докато пътуваше към галерията, забеляза огромните заглавия на вестниците и си купи един. „ПОЛИЦИЈАТА ПО СЛЕДИТЕ НА СЕРИЕН УБИЕЦ“ — гласеше първата страница. Тя прочете статията и сгъна вестника. Беше смешно, че следствието е възложено тъкмо на Бил Руни. От собствен опит знаеше, че обявяването на подобни случаи в пресата трябваше да прикрие безсилието на полицията, което впрочем личеше от призива към гражданите, които могат да дадат информация по случая.

Звънецът избръмча и Арт врхлетя възбуден и зачервен, със спортен сак на рамо.

— Мисля, че току-що направих удар, миличка! Миналата вечер ме запознах с един от големите дилъри в Ню Йорк. Видя новите експонати и се шашна. Тази вечер ще дойде да разгледа цялата експозиция. Искан да откупи всичко!

Лорийн го слушаше с щастлива усмивка. Новината означаваше, че и тя ще получи премия. Арт беше обещал да ѝ повиши заплатата, щом бизнесът потръгне. Той затанцува из залата, грабна мимоходом пощата и тръгна към фитнес клуба.

Тя огледа още веднъж новите платна. Приличаха ѝ на безразборни цапаници. Какво ли толкова намираше самият Арт в новото си откритие?

Малко по-късно в галерията се появи Нала.

— Изглеждаш чудесно. — Прегърна я през рамо тя. — Щом косата ти порасне още малко, помоли Диди да те фризира. Тя е истински стилист. Може и да боядисва. Виж как е боядисала моята. Правеше и прическите на Холи. О, забравих! — прикри устата си тя.

— Чете ли днешната статия? — попита Лорийн и ѝ подаде вестника. — Има и снимка.

— Но Холи беше много по-красива! Да ти кажа честно, от няколко дни ченгетата обикалят нашия район всяка нощ. Бизнесът ни е пред провал, но какво да се прави? Подозират, че маниакът преследва само проститутки. Останали сме само на редовните си клиенти.

— Внимавайте! — предупреди я загрижено Лорийн. — Записвайте си номерата на колите, а най-добре изобщо не се качвайте в автомобили.

— И ченгетата ни казаха същото!

— Значи трябва да ги слушате — усмихна се тя.

Нала извади от чантата си малък пакет и ѝ го подаде.

— Предай това на Арт. Малко картички и наемът на апартамента. Довиждане!

Лорийн го пусна в чекмеджето и тъкмо го затваряше, когато забеляза дебела пачка банкноти, захванати с ластик. Боязливо се огледа и разлисти пачката. Бяха поне три хиляди долара.

Час по-късно Арт се върна от тренировка зачервен и с лъщящо голо теме. Той хвърли сака на стола и понамести едно от платната.

— Искам да ти кажа нещо, Арт.

— О, много си сериозна. Целият съм слух.

— В чекмеджето са оставени няколко хиляди долара. Знаеш, че не се заключва, а и външната врата е доста паянтова. Всеки може да влезе, да ги вземе и да изчезне.

Той приближи с танцова стъпка към бюрото.

— Мислех да ги внеса в банката тази сутрин, но забравих. Сега трябва да тръгвам. Заключи и остави ключа на Хектор. — Взе пачката и я хвърли в сака, после сбърчи вежди и извади тънкия си портфейл. — Ах, останал съм без пари. Може ли да ти дам заплатата за тази седмица следващия понеделник?

— Трябват ми днес. Ще пътувам през уикенда — изчерви се тя и неволно погледна към сака.

— Тези пари са на един приятел, не са мои — обясни той.

— Какво да се прави, ще трябва да изчакам до понеделник — сви рамене Лорийн.

— Прекрасно. Могат ли да взема този вестник, ако вече си го прочела? — Той се вторачи в снимката на Холи и въздъхна: — Не я познавам, но зная, че беше приятелка на Диди и Нала.

Арт грабна сака и с валсова стъпка излезе от галерията. Минута по-късно тя се сети за пакета на Нала и хукна след него, но успя да зърне само голото му теме на задната седалка на таксито.

Лорийн се върна обезкуражена. Парите ѝ трябваха да купи подарък за децата. Тя погледна пакета и след кратко колебание го отвори. Искаше да вземе полагащата ѝ се сума и да остави бележка, че ще я възстанови в понеделник. Освен банкноти той съдържаеше и дебел запечатан плик. Отброи шейсет долара, учудена от огромния наем, който двамата травестити плащаха, после внимателно разлепи плика,

любопитна да провери дали картичките не са репродукции на картини, предназначени за галерията.

Извади картичките и поразена седна на стола. Повдигаше ѝ се. Познаваше и порока и порнографията, но това, което видя, надминаваше и най-пошлите ѝ спомени. Докато ги разглеждаше отново и отново, ѝ стана тъжно за Нала и Диди. Че използват апартамента като порнографско студио, можеше да се предположи от пръв поглед, стига човек да го очаква. Но защо са се подложили на подобни унижителни, отвратителни актове? Само за пари ли, питаше се тя. Първите няколко снимки представяха само тях двете в сексуални пози, при които на преден план изпъкваха гърдите и половите им органи. Следваха пози на съвкупление с животни и маскирани фигури. На няколко от снимките тя съзря ангелското лице на Холи. Едва сега разбираше защо Нала и Диди бяха толкова разстроени от смъртта ѝ! Детското ѝ изражение контрастираше с извивките на очевидно опитното ѝ тяло. Погледът ѝ беше разконцентриран като при наркоманите. Ако снимките представяха само Диди и Нала, дори и с Холи, Лорийн нямаше да бъде толкова отвратена. В края на краищата бяха проститутки. Ала след тях последва серия от фотографии на хомосексуални актове между малолетни момчета.

Тя запали цигара и пое дълбоко дима. Не беше светица. Знаеше, че в миналото и сама бе участвала в подобни сеанси, за да изкара някой долар. Нервно закрочи из залата, като от време на време ту вдигаше някоя от снимките, ту отново я пъхаше в купчинката. Не знаеше какво да прави. Първата ѝ мисъл беше да изпрати целия пакет в полицията. Дали убийството на Холи не беше свързано по някакъв начин с този бизнес? Едва ли, опроверга се тя, вероятно ставаше дума за съвпадение. Едно обаче беше ясно — Холи бе вършила всичко това с пълно съзнание и трудно можеше да мине за невинна жертва на насилието. Лорийн разгледа още веднъж нейните снимки. Дали все пак не е била дрогирана? В такъв случай дали е била принуждавана с дрога да участва в сеансите, или го е правила доброволно тъкмо защото е била под въздействие на drogата?

— Не ми влиза в работата — произнесе тя на глас, ядосана, че отвори пакета. Сега всичко се променяше. Ако го изпрати в полицията, Диди и Нала щяха да бъдат арестувани. Можеха да обискират и галерията. Щяха да извикат Арт и нея самата на разпит при Бит Руни.

Край на сигурността, която с толкова труд се мъчеше да си създаде. Мисълта да бъде разпитвана от Руни сви стомаха ѝ. Щяха да я разпознаят като жената, избягала от синия седан с портфейла на Норман Хейстингс. В паметта ѝ изплува снимката му от шофьорската книжка.

Лорийн седна на бюрото и подпря челото си с длани. Каква отвратителна каша! Трябваше да се овладее, да подреди мислите си. Портфейлът на Хейстингс... Знаеше, че той няма никакво значение за разследването. По-важно беше как е попаднал у убиеца. Очевидно го е взел от убития Хейстингс. Ако се вярваше на вестникарската информация, трупът е бит открит в багажника на собствената му кола, същата, която ексхибиционистът шофираше и в която се опита да я убие. Излизаше, че докато тя е била в колата, тялото на Хейстингс вече е бито натъпкано в багажника.

Полицаяте, които дойдоха в апартамента на Роузи, издирваха нея самата. Защо не се върнаха, питаше се Лорийн. Дали все още я търсеха? Тя съжали, че не беше запазила вестника. Струваше ѝ се все пак, че в статията не се споменава за издирването на жена, видяна в синия седан. В същото време бяха публикували дословно описанието на убиеца, което им беше дата по телефона. Значи полицията го приемаше като напълно достоверно! Нищо повече не можеше да се направи.

— Това напълно ме устройва! — гневно промълви тя и запали нова цигара, после рязко отвори чекмеджето и започна да рови сред хартиите, без да знае сама какво търси. Вратът ѝ се схвана, гърбът я болеше. Разгърна дневника на продажбите и разгледа цените, на които Арт бе изкупувал картините. Всички бяха ненормално ниски. Оказа се, че повечето от картините, които мислеше, че е продала, са бити върнати обратно от купувачите. Тя подреди отново чекмеджето и отново спря поглед на фотографиите.

— Не е хубаво да ровиш в чужди вещи! — прозвуча гласът на Арт. Лорийн ахна. Кога беше влязъл? Очевидно звънецът не беше наред. Той грабна снимките и взе да ги подрежда, за да ги събере в плика.

— От доста време съм тук и те наблюдавам. — Почука с пакета по бюрото той. — Какво търсиш всъщност?

— Не зная — изчерви се тя.

— Е, не ти ли подействаха възбуждащо?

— Ни най-малко! — отсече тя.

— На някои им действа, скъпа...

— Сигурно...

— Върнах се, защото ми стана криво, че не ти платих. — Той сложи фотографиите в сака и затвори ципа. — Добре, че се върнах! Бях забравил, че днес Нала трябваше да ги остави тук.

— Това всичко е само фасада, прикритие, нали? — Тя мина пред бюрото и с широк жест посочи картините по стените.

— Не всичко, миличка — огледа платната той. — Понякога успявам да продам туй-онуй. Толкова пъти ме ограбваха до шушка, че гледам на тях като на хоби. Може би един ден, ако имам достатъчно пари, ще успея да открия някой истински талант. Тези картини са кич, купувам ги за стотинки.

— А порното върви добре на пазара, така ли?

— Откъде мислиш вземам пари да поддържам галерия, а? — Зад диоптрите очите му изглеждаха огромни като фарове. — Имам редовни клиенти, ти познаваш повечето от тях. Доколкото си спомням, даже ги покани на приема.

Той взе пачката и отброи петдесет долара.

— Това е премията ти. Лорийн дори не ги погледна.

— Там има и снимки на Холи, убитото момиче...

— Е, и? Те едва ли ще смутят паметта ѝ — сви рамене Арт.

— Ще бъдат крайно интересни за полицията.

— Не виждам с какво. Тя явно се е забавлявала, никой не я е принуждавал да го прави. Всъщност аз дори не съм я виждал.

— Кой прави снимките?

— Не е твоя работа! Предлагам да приключим този разговор и да го забравим. Какво ще кажеш?

— От тебе зависи дали ще го считам за своя работа или не. — Лорийн се стараеше гласът ѝ да звучи тихо и твърдо.

— Моля?!

— Добре чу. На тези снимки видях малолетни деца. Така че... ще се наложи да ми платиш достатъчно, за да си затворя устата.

Арт се колебаеше. Извади пачката от сака, претегли я на длан, докато реши какво да прави.

— Знаеш ли кой е най-големият ми проблем в този живот? Вярвам на хората. Сприятелявам се лесно, отнасям се с уважение към тях и те естествено ме прецакват. Вземай ги, мършава неблагодарна кучко! — подхвърли той парите към нея.

Тя сложи пачката в джоба си и извади пакета цигари, но Арт го грабна от ръцете ѝ.

— И слушай какво ще ти кажа, миличка! Сега ще ми подпишеш разписка за тази сума, ясно ли ти е? Искам да се застраховам, в случай че пак нахълташ тук и...

— Никога няма да ме видиш, Арт. Обещавам ти. Надраска една бележка на бюрото, подписа се и тръгна към вратата. На изхода се обърна и го погледна полуусмихната.

— Гледай да поправиш този звънец, Арт. Може да ти изиграе лоша шега.

Вратата тихо се затвори след нея. Той ритна вратата на бюрото и изруга. Не го биваше да се оправя с хората и никога нямаше да се научи!

Лорийн реши да напазарува. От допира на пачката в джоба ѝ се чувстваше лека като перце. Купи първо две кукли за дъщерите си, няколко кутии боя, четки и малък шкаф за дрехи. После избра памучна нощница за Роузи, няколко чифта бельо и чорапи за себе си и спря едно такси.

Роузи я гледа няколко минути с увиснала челюст.

— Исусе Христе! Да не си спечелила от лотарията?

— Продадохме доста платна, а това е от моята премия — засмя се тя.

— А кой според тебе ще се занимава с боядисване?

— Ние двете.

Роузи подсмръкна недоволно, но подаръкът отвлече вниманието ѝ.

— О-хо! Но това е чист памук! Съвсем нова нощница! Тя посегна към двете кутии и отвори първата.

— Това пък какво е? Вярно, че понякога се вдетинявам, но все пак...

— Куклите са за дъщерите ми. — Взе кутията от ръцете ѝ и затвори капака.

— Значи си говорила вече с тях?

Лорийн излезе без да отговори. Пред външната врата беше оставила цяла камара други покупки. Тя извика Роузи да ѝ помогне и докато се мъчеха с шкафа, на стълбището се появи Джейк. Двете жени веднага го впрегнаха в работа. Задачата му беше да изчисти едната стая и да я подготви за боядисване. Със зле прикрито нежелание за подобен вид дейност той се извини и обеща да намине вечерта. Лорийн не чу кога излезе. Цялото ѝ внимание бе заето от мисълта да прибере на безопасно място куклите, за да не се замърсят при почистването.

Двете похапнаха и се заловиха за работа. Лорийн се надяваше да обновят жилището бързо, както Арт и неговите две приятелки бяха преобразили галерията, но работата се оказа далеч по-трудна. Когато Джейк се върна, бяха успели да боядисат само една стена.

Той и Лорийн се захванаха с трапезарията. Едва към полунощ успяха да върнат мебелите по местата им. Джейк обеща да дойде на следващия ден и да започне ремонта на кухнята.

Тя се изкъпа и изчисти пръските боя от косата си. Чувстваше се приятно уморена. Въпреки болките в ставите тя си легна, изпълнена с ведро спокойствие. Не мислеше за трудното бъдеще, за необходимостта отново да търси работа. Не искаше да прави планове дори за следващия ден. Картата на Санта Моника и разписанието на автобусите бяха вече прибрани в сака ѝ при двете кукли — едната руса, а другата тъмнокоса. Вълнуваше я единствено мисълта, че след броени часове ще види децата си.

ГЛАВА 6

Роузи внезапно се събуди и седна в леглото, но след секунда отново се отпусна на възглавницата. Лорийн беше в банята. Будилникът показваше осем и половина. Окончателно разсънена, тя все пак стана и надникна в прясно боядисаната трапезария. Сакът чакаше до вратата, на масата димеше кана току-що сварено кафе. Роузи претопли няколко кифлички и слезе да провери дали не са пристигнали неделните вестници.

Лорийн излезе от банята гримирана, облечена с нова блуза и стария спортен костюм. Вече не се нуждаеше от грима и бижутата на Роузи, защото имаше свои. На ушите ѝ блестяха фалшиви перли.

— Не само изглеждаш, но и миришеш страхотно! — ахна приятелката ѝ. — На работа ли отиваш?

— Да днес ще посрещаме някакъв голям търговец на картини от Ню Йорк. Трябва да отключа галерията. Извинявай, ако съм те събудила.

— Нищо. Ще хапнеш ли кифлички?

— Благодаря, вече закусих. Трябва да тръгвам.

Когато след час Джейк позвъни, Роузи все още прелистваше вестниците.

— Добро утро. Вън е страшна жегата още от сутринта. Къде е Лорийн?

— Тръгна за галерията. Искаш ли кифлички и кафе?

— Няма да откажа.

Тя сложи пред него каната и чинията със закуските, като не пропусна да си вземе още една, после му подаде няколко страници от вестника. Настъпи мълчание, в което двамата дъвчеха съсредоточено, четейки новините.

— Намерили са още един труп — обади се най-последно той. — Проститутка от Санта Моника. Същото убийство като онова преди два месеца.

— Тя излъга! — извика Роузи и пусна вестника. — В никаква галерия не е трябвало да ходи. Тръгнала е за Санта Моника при дъщерите си. Боже, колко е потайна! Знам, че е намерила адреса им, защото го видях записан на едно листче до телефона. Сигурна съм, защото е взела и куклите. Кажи ми, защо трябваше да ме лъже?

— Такава си е, какво да се прави... — той сгъна вестника. — Искаш ли да я изненадаме? Хайде да пребоядисаме кухнята, докато се върне оттам.

— Надявах се, че вече си се отказал от тая работа — намуси се тя. — Мразя да боядисвам. Гърбът ми се схваща, получавам мускулна треска. Даже и Уолтър е като замаян. Котките не понасят миризмата на боя, нали знаеш? В края на краищата днес е неделя, ден за почивка.

Без да отговори. Джейк стана и започна да почиства кухнята. Бе толкова малка, че едва ли щеше да му отнеме повече от два часа. Надяваше се до вечерта да пребоядиса и спалнята и тогава наистина щеше да изненада приятно Лорийн.

Руни пуфтеше от горещина. Бе едва десет, а температурата прехвърляше двайсет и шест градуса. Мразеше да работи в неделя. Налагаше се да прекара целия ден в участъка, вместо да си почива под сянката на някое дърво на двора и да чете пресата. Докато вървеше по дългия коридор с вестниците под мишница, забеляза пред себе си Бийн и някакъв оплешивяващ мъж.

— Добро утро, капитане.

Руни се намръщи.

— Това е той, нали? — обърна се той към Бийн.

— Точно така. Работи на свободна практика. Изглежда добро момче, скромно и почтено.

Руни ги въведе в кабинета. Ендрю Фелоуз се оказа по-млад, отколкото бе очаквал. Преждевременното оплешивяване и големите уши, които се движеха нагоре-надолу, докато говореше, бяха единствените недостатъци на иначе красивото му, мъжествено лице. Колкото повече се въодушевяваше, толкова по-интензивно подскачаха ушите му, а професор Фелоуз си беше по принцип въодушевена личност. Ръкомахаше като диригент, а стройното му тяло, в безупречно чиста тениска и сини джинси, изглежда не можеше да стои

неподвижно повече от две секунди. Руни го въведе в наскоро създадената секция за разследване на убийствата с чук. Стените бяха покрити с фотографии от всички разкрити до момента случаи, на бюрата бяха инсталирани компютри.

— И тъй, имате ли вече някаква хипотеза? — попита го Руни.

— Три дни изучавах материала по следствието. — Докато Фелоуз отвори куфарчето си, ушите му направиха един пълен оборот. — Опитах се да вникна в най-важните аспекти, да отделя семето от плявата. По-голямата част от материалите, които ми предоставихте, се оказа напълно безполезна. Ето защо насочих вниманието си основно върху онова подробно описание, получено по телефона от анонимната гражданка... — Той закрачи из стаята. Руни въздъхна отегчено, погледна Бийн, после втренчи поглед в тавана. Фелоуз плесна с ръце, — ... която точно е описала убиеца с изключение на действителния му ръст. Това ме кара да мисля, че не го е познавала. Той очевидно е седял зад волана, когато тя се е качила в колата му, и следователно той също не я е познавал. Предлагам да му дадем някакво условно име, вместо непрекъснато да повтаряме „убиеца, убиеца“. Защо да не го кръстим Учителя поради липса на нещо по-добро? — Фелоуз се изсмя. — Извинете, но този негов словесен портрет много ми напомня един от моите университетски преподаватели.

Руни направи гримаса, която трябваше да прилича на усмивка. Фелоуз пристъпи към наредените на стената портрети на жертвите.

— И тъй, има основания да считаме, че всички тези жени плюс Норман Хейстингс са убити от Учителя, а Хелън Мърфи — той посочи погрешно друга фотография и Бийн го поправи, — ах, извинете, коя беше Хелън Мърфи, онази там ли? Та значи трупът на Хелън Мърфи е бил открит в багажника на изоставена кола. Предполагаме, че Учителят се е опитал да я убие, но не е успял. После я е проследил, защото е знаел къде живее или в кой район работи и тъй нататък, отново я е нападнал със същото оръжие и я е умъртвил. Прав ли съм?

— Да, да — въздъхна отново Руни, — но честно казано вие ни губите времето. От вас искаме да разберем, по-точно аз искам да разбера единствено що за човек е това копеле. Нищо повече!

— Това личи от подробното описание, с което разполагате. Но както и да е. Не ме прекъсвайте, моля. В цялата работа има някаква

грешка. Когато се запознах с информацията за Хелън Мърфи, открих нещо, което ме обърка и смути.

Капитанът нервно се изкашля.

— Това, което можем да извлечем от описанието му, професоре, е, че копелето никак не е бедно, има добра заплата и...

— Да, да. Чакайте, ще стигнем и дотам. Това, което прави впечатление в случая с Хелън Мърфи, защото е напълно нелогично, е следното: една жена е била пребита почти до смърт, както личи от показанията на семейство Самърс. Предполагаме, че същата жена се е обадила в полицията, тоест предприела е смела стъпка към изобличаването му, описала е дори с какъв чук е била нападната. Питам се как е могла след всичко това отново да влезе в колата му? Предполага се, че той я е качил в колата си за втори път, нали? Впоследствие трупът ѝ е намерен в катастрофирал автомобил, изоставен в някакъв двор месеци преди убийството, за разлика от останалите случаи, при които колите са били откраднати ден-два преди съответните убийства. Излиза, че нашият Учител е убил Хелън в една кола и после е пренесъл трупа ѝ в друга. Ето защо убийството на Хелън Мърфи не съвпада със схемата на останалите убийства.

Руни се смръщи. Сам бе мислил върху това и имаше обяснение, но Фелоуз продължи, обръщайки се към Бийн:

— Дежурният, приел обаждането на непознатата, казва, че е говорила ясно и бързо. Отказала е да съобщи каквото и да било за себе си. Той не е успял да я попита дори как се казва, защото е говорела бързо, без прекъсване и накрая е затворила. Целият разговор обаче е бил записан. Така ли е?

Бийн кимна. Чувстваше се гузен от това, че Фелоуз говореше на него, а не на капитана.

— Разполагате със свидетелски показания за Хелън Мърфи, нали?

— Да, но повечето от тях не са записани от мен, а от...

— Коя е била Хелън Мърфи? — Прекъсна го Фелоуз и размаха ръце. — С рождено име Хелена Дупчек, алкохоличка, наркоманка, скандалджийка и... вече не си спомням всичките ѝ подвизи. Имала изкуствени зъби, а според патолога и дефект на горната устна. Впрочем той личи и на ей тази снимка. — Той замълча, докато Руни бавно се надигаше от стола си, после отново започна да ръкомаха. —

Един момент. Нашата анонимна свидетелка не каза ли, че господин Учителя тежи около осемдесет килограма? Това не ви ли се струва странно? Не е казала „дебел“, „строен“, „добре сложен“, а че тежи осемдесет килограма. Според вас така ли би се изразила Хелън Мърфи? Освен това изобщо не отчитате факта, че с тези изкуствени зъби и дефект на устната Хелън Мърфи сигурно е имала и говорни дефекти, и чужд акцент. Тя все пак не е родена в Съединените щати, нали? — Той прокара ръка по лъскавото си теме и подръпна ухото си. — Разбирате ли накъде бия? Смятам, че жената, дала описанието на своя нападател, е много добре запозната с полицейските процедури. Тя знае как се прави обобщена характеристика на дадено лице. Тази жена не е Хелън Мърфи.

Руни се отпусна обратно в креслото, объркан от информацията, с която Фелоуз го заливаше.

— Вярно е, че жените са до една проститутки, но към момента на смъртта им нито една от тях не е била обладавана. — Професорът бе застанал с лице към стената и гледаше наредените на нея портрети. — Нито един полов акт. Защо тогава ги е качвал в колата си? Какво ги е карал да правят? Съмнявам се, че е искал сношение. Вероятно е имал нужда от симулативен секс, колкото да се изпразни. Според мен той има сексуален проблем, по всяка вероятност е импотентен. Те се качват в неговата, най-често открадната, кола и той ги отвежда някъде. Ако те са се навеждали над слабините му, тогава за него е било много лесно да ги удари с чука точно в основата на черепа. Да се върнем отново към семейство Самърс. Те видели, че устата на жената кърви. Нали така? Руни кимна и допълни.

— Тя също призна, че го е ухапала по врата.

— Да, но каза също, че раната на врата му е дълбока, че кожата е разкъсана, неговата кожа. Следователно кръвта по устата ѝ, която Самърс са видели, е била неговата кръв. Тя е била с лице към свидетелите Самърс и те твърдят, че не е имала рани по лицето. Да, на лицето не е имала поражения, но отзад, на главата е имала кървяща рана. Независимо от това жената е могла да се изправи, да върви, да спре такси и да се прибере. Питам, възможно ли същата тази жена, само няколко дни след това да тръгне със същия човек, да застане в същата поза и да се остави да бъде ударена смъртоносно по главата със

същото оръжие? Съмнявам се, освен ако не го познава и не е била негов съучастник в другите убийства.

Капитанът се чувстваше неловко. Това жестикулиращо кречетало с големи уши само с бегло прелистване на огромната им документация бе успяло да достигне до изводи, които те сякаш чуваха за първи път. Стори му се, че след още едно дръпване на ухото си Фелоуз ще назове името на убиеца. Ала той замълча, загледан в маратонките си.

— Той е болен, изтерзан човек и според мен убива отдавна и редовно. Не мисля, че е попадал в затвора. Напротив, живее свободно, сигурен е в себе си и не изпитва страх от възмездие, защото се чувства безнаказан. Колкото до съобщенията в пресата, въпросът е дали това ще го накара да спре. Може би. Надявам се. Но може да го направи и по-изобретателен. Вижте, ще му се прииска да докаже колко е умен и хитър. Няма никога да го хванете, освен ако той не допусне грешка. Вестникарската сензация може да го накара да спре само за известно време. Но той никога няма окончателно да се откаже от убийствата, защото според мен само по този начин може да получи сексуално удоволствие.

Фелоуз се изправи и отново закрачи край стената с портретите на жертвите.

— Той има постоянна и добре платена работа. Може би е свързана с продажби и чести пътувания. Той е постоянно в движение. Би могъл да бъде например търговец на коли, защото очевидно добре познава автомобилите, знае как успешно да ги открадне. Предполагам, че има собствен гараж, където може спокойно да скрие откраднатата кола. Не мисля, че има жена или деца. Изпитва омраза към възрастните жени, чудовищна омраза.

Руни попита какво обяснение може да се даде в такъв случай на убийството на Анджеа Холоу.

— Да, тя е съвсем млада, последната му жертва. Проститутка, излязла на работа в нощта на убийството. — Фелоуз погледна снимката на Холи. — Проверете дали по същото време до нея не се е намирала друга жена. Може би Холи е пресякла улицата и е седнала в колата му, когато той всъщност е искал да качи другата. Това е напълно възможно. Защото в противен случай нейното убийство не пасва на хипотезата ми. Тя не е от неговата категория жени. Ето това ме тревожи... — Той потупа снимката на Норман Хейстингс. — И при

него има нещо странно. Оставил е колата си, не си спомням точно къде, после се връща и хваща Учителя точно в момента, когато я краде. Хейстингс започва да вика, опитва се да го спре... Но тогава защо смъртоносната рана е отзад на главата му, като при жените? Възможно е друго. Хейстингс отваря вратата на колата си и в този момент Учителят му излиза в гръб и го удря в тила.

— Той е ходил до банката и... — Руни дръпна колана на панталона си.

— Това няма нищо общо със случая — прекъсна го психологът. — Учителят не иска пари, не е докоснал дори бижутата на жертвите си. Не, той не се стреми към нещо толкова обикновено като парите, не е крадец. Той е сексуален убиец и иска сексуално удовлетворение, нищо повече. — Фелоуз въздъхна и седна на стола, все още загледан в снимката на Хейстингс. Руни не смееше да го прекъсне. — Възможно е да са били познати. Възможно е да греша. Нищо в докладите не дава основание за друга хипотеза, освен тази, че Хейстингс е бил просто един нещастник, който е имал злата участ да попадне на неподходящо място в неподходящ момент. Това, което трябва да разберем, е къде точно е мястото. Близко до банката? На някакъв паркинг? Досега не се е появил свидетел, видял Хейстингс в деня на убийството му. Тогава къде е бил убит? Не знаем.

Фелоуз отново замълча и хапейки долната си устна, отново се върна при стената. Той внимателно разгледа снимките на автомобилите, в които бяха намерени телата на жертвите: „Линкълн континентал“, „Крайслер ле барон“, „Сааб“, „Мерцедес“ и кадилакът, в който бе оставена Хелън Мърфи. После премина към картите на кварталите, където автомобилите са били оставяни. Бевърли Сентър он Мерлоуз, паркингът на супермаркета Ван Нуйс, Западен Холивуд, булевард „Санта Моника“, Сенчъри Сити и накрая търговския център на Санта Моника. Погледът му бродеше по фотографиите и картите, търсейки някаква закономерност между местопрестъпленията и начина на умъртвяване на жертвите. Нужни му бяха точните дати на убийството на Хелън Мърфи, нападението над непознатата в паркинга на супермаркета, която бяха взели по грешка за Хелън Мърфи, и накрая — убийството на Холи. Предполагаше, че неуспешният опит за убийство на паркинга е станал между двете последни убийства.

— Колко дни делят последните две убийства? — Той посочи портретите на Хелън и Холи.

Бийн пристъпи към информационното табло на стената.

— Нападението на паркинга е станало в деня на убийството на Хейстингс. Според аутопсията Хелън Мърфи е била убита приблизително три дни преди да я открием.

— Приблизително три дни, така ли? Не може ли да се прецени по-точно? Доколкото разбрах, трупът е бил доста разложен.

Бийн кимна и премина към информацията за Холи. Фелоуз извади малък черен бележник и взе да го разлиства.

— На коя дата е убита Холи, лейтенант? — отново попита той.

— На петнайсети този месец. — Бийн погледна Руни.

— Разполагате ли с точните дати на останалите убийства? — Професорът прехапа долната си устна. — Проверете дали не са ставали приблизително по едно и също време. Зная, че някои от жертвите са убити преди пет-шест години, и ще бъде трудно да се определи точният ден, но датите са важни. Нужен ми е календар на убийствата. Можете ли да ми го направите?

Бийн отново кимна.

— Съжалявам, но за днес мога да кажа само толкова — обърна се Фелоуз към Руни с унила усмивка. — Трябва ми време. Сигурен съм, че вие сами вече сте достигнали до същите заключения. В края на краищата моят метод не е нищо друго освен просто придържане към здравия разум.

Той взе куфарчето си.

— Нима си тръгвате? — попита с безпокойство капитанът. — След малко ще дойдат и останалите колеги от екипа. Ще обсъдим целия следствен материал.

— Убеден съм, че можете сам да им преразкажете всичко, което говорихме. Чакат ме за голф и трябва да тръгвам. Ако обаче ме държите в течение на по-нататъшния ход на следствието, ще мога да доразвия хипотезата си.

— Какво мислиш за него? — попита Бийн, след като Фелоуз излезе.

— Вземам думите си назад.

— Странен характер, нали? — усмихна се лейтенантът.

— Големи уши — въздъхна Руни. — Върна ни в самото начало. Явно версията ни за съпруга на Хелън Мърфи е погрешна. Така или иначе, този тип се оказва неоткриваем. Знаеш ли, преди години имахме случай с изчезнало дете. Не можахме да открием нито една улика и бяхме на път да се откажем. Спомняш ли си жената, която видяхме пред ресторанта? Тя работеше по случая и накрая откри телцето на момиченцето в една от вентилационните шахти на училището. Лорийн, говорих ти за нея.

— Пияната по време на дежурство и прочие? — вдигна вежди помощникът му.

— По времето, когато детето изчезна, тя все още не пиеше. Беше добро ченге, старателна, всеотдайна. Както и да е, не искаше да се откаже за нищо на света, сигурна, че момиченцето е убито от портиера на училището. Нямахме никакви улики срещу него, напротив, човекът имаше желязно алиби. Шефовете я предупредиха да го остави на мира, забраниха ѝ даже да посещава училището. Лорийн обаче продължи разследването в извънработно време. Работеше изцяло по интуиция.

Бийн се прозя и погледна часовника си. Не разбираше какво иска да каже шефът му с тази история. В коридора вече се чуваха стъпките на идващите за съвещанието полицаи.

— Не зная как, но накрая успя да го пречупи — продължи Руни, все така загледан през прозореца. — Извика го на разпит в участъка, може би за десети път, разпитва го шест часа. Капитанът беше бесен. Мислеше, че накрая злощастният портиер ще ни осъди за нарушаване на човешките права. По едно време тя излезе от кабинета с вид на олимпийски шампион. Вдигна нагоре палец и обяви, че портиерът е направил пълни самопризнания. Признал, че е убил детето.

Бийн вече не слушаше.

— Останалите вече дойдоха и ни чакат. Няма ли да започваме?

— Може би трябва отново да се срещнем с жената на Хейстингс. — Руни вдигна колана на панталона си. — Изглежда, трябва да пипаме по-здраво. Бяхме много снизходителни, а кой знае, Хейстингс може и да не е чак толкова почтен и праведен. Веднага ще подновим издирването на изчезналата свидетелка. Никакъв отказ от делото. Продължаваме, нали?

— Дори и да я открием — въздъхна помощникът му, — може да се окаже, че няма какво повече да ни каже освен това, което вече

съобщи по телефона.

— Грешеш! Ще ни каже къде се е качила в колата му. Знае много повече от това, което е казала по телефона. А сега да започваме, че и неделята мина. Трябва да намерим тази кучка на всяка цена, а дотогава — никакви отпуски и почивки.

Таксито спря пред триетажна къща с изглед към океана. Не беше нещо особено, но Лорийн веднага изчисли, че струва поне три милиона долара. Майк Пейдж очевидно печелеше добре.

— Ще обикаляме ли още или ще слезете? — попита шофьорът.

— Ще се поразходя още малко.

— Добре, госпожо, както желаете.

Колата направи още една обиколка на Санта Моника и се върна пред къщата на брега.

— Дотук, госпожо. Имам клиент с предварително заявен час и трябва да тръгвам, ако не възразявате...

Лорийн разбираше, че шофьорът лъже, може би защото бе неделя и бързаше да си отиде вкъщи. Още щом плати и слезе, колата избръмча и изчезна. Тя остана сама на алеята, водеща към дома. Нямаше сили да пристъпи напред, но вече не можеше и да се върне. Стоеше неподвижна като стълб.

— Лорийн? — прозвуча познат до болка глас.

Тя се обърна и заслони с длан очите си. Сърцето ѝ биеше до пръсване, кръв нахлу в главата ѝ. Той приближи по алеята, а до него пристъпваше голямо рунтаво куче. Бялата спортна риза още повече подчертаваше загара му. Забеляза мрежата от ситни бръчици около очите му, но освен тази едва забележима следа на времето, той си беше същият, какъвто го бе видяла за последен път.

— Здравей. Очаквах те по-късно — усмихна се широко и посегна към чантата ѝ.

— Взех такси. Нося нещо дребно за децата. Ще си тръгна днес, няма да оставам...

Той я хвана под ръка и я поведе към къщата, но след няколко крачки спря.

— Те отидоха да поплуват, но няма да се бавят дълго. Тъкмо ще поговорим, докато ги чакаме.

Тя тръгна към вратата, но Майк влезе отстрани, през големите френски прозорци на верандата.

— Хубава е. — Гласът ѝ прозвуча глухо.

— Да, макар че ме разорява, но какво да се прави, децата я харесват. — Той направи кратка пауза. — О, може би не знаеш, че имам двама сина. Слязоха на плажа с Кати и момичетата.

Лорийн кимна и реши, че Кати е мащехата им. Влязоха в огромна стая, чиито прозорци гледаха към океана. Навсякъде бяха разхвърляни играчки, вестници и дори чинии с остатъци от закуската.

— Извинявай за бъркотията. В неделя не се занимаваме с домакинска работа.

Тя седна на широкия диван и започна разсеяно да разглежда картините, килимите, песъчинките, пръснати навсякъде по пода.

— Мога ли да пуша?

— Разбира се. — Майк прибираще разхвърляната маса. — Ей сега ще намеря пепелник.

Пръстите ѝ трепереха, докато палеше цигарата и тя погледна дали Майк забелязва това, но той излизаше от стаята с куп чинии. Вратата се затвори. Останала сама, Лорийн пристъпи към стъклената стена, вдишвайки дълбоко дима, за да потисне вълнението си.

Навел глава, Майк стисна ръба на мивката и се опита да овладее шока от срещата. Защо бе толкова остаряла и хилава? Кожа и кости, и този грозен белег на бузата, който създаваше впечатление, че е кривогледа... Той тръсна глава. Съжаляваше, че няма достатъчно време да подготви поне момичетата. В този момент чу гласа на Сиси. Понечи да ѝ каже, че не трябва да слиза долу, но преди да успее, тя изтича по стълбите и влезе в хола. Той остана заслушан до вратата.

Загърнатата в свободно памучно кимоно, по което дългата ѝ до кръста коса падаше като пепеляворус водопад, Сиси влезе в хола и за миг замръзна на място. Красивите ѝ ръце дръпнаха кимоното, под което беше съвсем гола.

— Извинете, не знаех, че в стаята има някой...

Бе силно загоряла от слънцето. Не бе по-висока от Лорийн, но имаше пълни гърди и стегнати, леко мускулести бедра.

— Аз съм... сигурно са ви казали, че днес ще дойда. Аз съм Лорийн.

— О, да. Извинете. Къде е Майк?

— Отиде да направи кафе — с мъка преглътна Лорийн, докато се питаше коя ли е тази красавица.

— Скъпи, защо не ми каза, че Лорийн е дошла? — извика тя и тръгна към кухнята. — Ще ви оставя да си поговорите и ще отида да взема един душ.

Той излезе от кухнята и я прегърна през кръста.

— Е, най-послед се срещнахте. Това е жена ми Сиси. Лорийн се усмихна насила, докато съпругата на Майк изтича нагоре по стълбите.

— Много е красива — промълви тя.

— И момичетата я обожават — кимна Майк. — Ей сега ще направя кафето.

Тя запали следващата си цигара от догарящата, но димът я задави и предизвика разкъсваща кашлица. От очите ѝ потекоха сълзи. На няколко пъти се опита да поеме въздух и да я потисне, но не успя.

— Трябва да ги оставиш. — Майк влезе с чаша вода и погледна към пакета цигари.

Лорийн повдигна рамене и пие чашата, докато все още се бореше с кашлицата, после излезе на терасата и внимателно постави празната чаша на масата. Слава Богу, че поне ръцете ѝ вече не трепереха. След няколко минути той се появи с подноса. Тя се усмихна и за първи път, откакто бе дошла, му напомни за някогашната Лорийн, която притежаваше най-сините очи на света.

— Е, много време мина, нали? Често съм си мислил как си, надявах се да се обадиш.

Тя не отговори, загледана някъде напред. Майк ясно виждаше дълбокия белег на лицето ѝ, усещаше, че леко трепери. Много пъти си беше представял как ще реагира, ако я срещне. Бе очаквал, че ще изпита яд или даже влечение към нея, понякога бе имал опасения, че може да стане достатъчно състоятелна, за да заведе дело за родителските права и да си върне децата, но никога не бе мислил, че ще предизвика у него само дълбока тъга. Износеният старомоден, костюм, евтините обувки, състареното лице — всичко у нея бе някак си изхабено и занемарено. А най-голямата тъга будеше самата тя. Преди бе толкова жизнена, самоуверена, често арогантна. Сега до него седеше само жалка сянка на някогашната чаровна жена. Той усети потискаща жал и огромно облекчение, че тя вече не е част от живота му.

— Аз... вече не пия, Майк — гласът ѝ бе станал по-нисък и дрезгав, вероятно от цигарите.

— Добре, това е добре... — отвърна нерешително.

— Но сега като нищо ще се справя с една чаша.

ГЛАВА 7

Заслонила очи с ръка, тя се взираше към плажа, където играеха дъщерите ѝ. Майк излезе на верандата с два албума и седна до нея. За един кратък миг раменете им се докоснаха.

— Ето ги моите момчета. Това е Чип. Истинското му име е Чарлз. А това е Майк младши.

Лорийн погледна разсеяно двете момченца, руси и красиви като майка си и започна да разлиства страниците назад, към началото. Синовете на Майк не я интересуваха. Тя задържа поглед на първата фотография. Помнеше деня, в който беше направена. Четиримата седяха около пианото, а усмихнатата Сали току — що бе извадила предния си млечен зъб.

Откъм плажа се чува детски гласове и Майк вдигна поглед.

— Ето ги...

Тя стана и се надвеси над перилата. Сиси водеше за ръце двете момченца, зад нея вървеше стройна тъмнокоса девойка, а най-отпред бягаха Сали и Джулия и махаха с ръце.

— Боже мой! — промълви Лорийн.

С цепнати на коленете джинси и избелели тениски, загорели като Сиси, те изглеждаха толкова пораснали, толкова различни, че едва ли би ги познала, ако ги срещнеше на улицата.

— Да-а, бързо растат — усмихна се Майк.

Сали беше вече на десет години, а Джулия — на дванайсет, за кой ли път изчисли Лорийн. Шест години бяха голям период от време.

Още щом стъпиха на верандата, въодушевлението на двете момиченца изчезна и те се обърнаха назад да видят дали Сиси е с тях в този момент. Майк ги подкани да приближат. Джулия изглеждаше висока за възрастта си, също както Лорийн на нейните години.

— Здравей.

Лорийн се усмихна. Искаше ѝ се да прегърне дъщеря си, но не посмя. Сали боязливо се криеше зад гърба на сестра си.

— Защо тримата не покажете на Лорийн албумите, а аз през това време ще приготвя обяда? — предложи Сиси и прегърна през рамо Джулия.

— Добре — тихо се съгласи детето.

Сали боязливо приближи и седна до Лорийн, но Майк тръгна след жена си към кухнята. На прага той се обърна да ги погледне, преди да затвори плътно вратата след себе си. Настъпи неловка тишина. Лорийн вече знаеше, че куклите са грешка, особено за Джулия, която бе пораснала и станала малка госпожица.

— Извинете, че не ви се обаждах — със заекване промълви тя.

— Няма нищо. Това съм аз, с първата награда по плуване в училище.

Лорийн се наведе да види снимката и напрежението започна постепенно да спада.

Обядът бе сервиран в къщата, за да избегнат все по-непоносимата жегата. Джулия й показва банята, за да си измие ръцете, и Лорийн се възползва от тези няколко минути, за да разгледа етаж. Надникна в няколко от стаите, докато накрая намери стаята на дъщерите си. Цялата бе отрупана с плакати, сувенири, стари плюшени мечета. Полуотвореният гардероб бе претъпкан с дрехи, а леглата — неоправени, но беше стая, която всяко момиченце би искало да има. Последната врата, която откряхна, водеше към кабинета на Майк. Голямото модерно бюро бе отрупано с папки и документи. Тъкмо затваряше вратата, когато съзря своя стара снимка с децата. Учудена, че той още я пази, пристъпи напред и се наведе над бюрото, за да я види по-добре, но без да иска събори на пода част от документите и изтръпнала, започна да ги събира. Едно от писмата задържа погледа й. Беше от фирма за реставриране на стари модели вносни автомобили и представляваше жалба срещу клиент, отказал да плати поръчаната от него кожена тапицерия на мерцедес, произведен през 1966 година. Не съдържанието на писмото обаче привлече вниманието й, а буквите S&A в символа на фирмата. Беше съвсем сигурна, че го е виждала някъде, може би не на бланка... „На бутонели!“ — сети се Лорийн, но в този момент чу гласа на Майк и побърза да излезе.

По време на обяда разговорът непринудено се завъртя около автомобилите.

— Каква кола караш? — попита тя.

— За тази челяд ми трябва най-малкото джип — изсумтя Майк и ощипа едно от момченцата. — Сиси обаче кара MG, спортна английска кола.

— Нямам представа какво е MG — отвърна Лорийн.

Сиси стрелна с поглед съпруга си и се усмихна.

— Беше по-скоро мой каприз. Постоянно е в сервиза, не защото катастрофирам често, а заради резервните части.

— Има ли добър сервиз наблизо? — невинно попита гостенката.

— Да, има — кимна Майк. — Специализиран в поддържане на старинни автомобили. Голям бизнес! Работят с марки като „Ролс-ройс“, „Бентли“, „Мерцедес бенц“...

— Самата компания голяма ли е? Колко служители имат? — прекъсна го Лорийн.

— Доста — озадачено я погледна Майк, — поне шейсет-седемдесет. Защо?

— Една приятелка си купи кола от Санта Моника — усмихна се тя. — Мисля, че фирмата се казваше C&A.

— Това е символът на компанията, за която говорим — кимна той. — Те са мои клиенти. А ти успя ли да получиш обратно шофьорската си книжка?

— Не още, но и без това не мога да си позволя кола — изчерви се тя.

— Не и кола от C&A — засмя се Майк.

— Вашата приятелка наблизо ли живее? — обади се Сиси.

— О, не. Знам само, че купи колата си от същата фирма.

В този момент Джулия стана и прошепна нещо на ухото на Сиси.

— Не, не може. Седни на масата — сви вежди тя. Детето се нацупи и демонстративно седна на стола си. Сиси вдигна свършените си рамене. — Искате да играе тенис.

— Винаги играя тенис в неделя следобед — възрази Джулия.

— Не и тази неделя — предупреди я с пръст Майк. — А сега помогни на майка си да прибере масата и...

— Нека да излезе — Лорийн стана. — Иди да играеш тенис, Джулия. Аз и без това трябва да тръгвам.

— Както искаш, но след толкова път... — За да прикрие смущението си, Майк започна да събира чиниите.

— Ще дойда пак, ако нямате нищо против.

— Къде е Руфус? — попита Сали и всички започнаха да викат кучето, сякаш това беше най-удобният претекст да излязат от стаята.

Лорийн отвори сака си и извади едната кутия.

— Сали? — Тя излезе на верандата. — Донесох ти това. Може би е малко детинско за голямо момиче като тебе, но реших, че ще ти хареса.

Момичето отвори кутията.

— Говори ли? Моята приятелка Анджела има кукла, която говори, спи, плаче, пие вода и се напишква.

Лорийн гледаше с удивление тъжното лице на детето.

— Тази пие вода, а после, като ѝ натиснеш стомахчето, изплюва водата в лицето ти.

Устните на Сали трепнаха.

— Това е шега — опита се да обясни Лорийн, но детето хукна към стаята, мина покрай Майк и се скри в кухнята. — Всичко е наред, Майк. Нали знаеш, че открай време трудно общувам с тях. Трябва да тръгвам.

— Съжалявам! — Той се облегна на парапета. — Може би им трябва повече време, за да свикнат с теб. Ако смяташ да се виждаш с тях редовно...

— Ти съгласен ли си?

— М-да, може би... Не зная, този път всички бяхме някак си неподготвени. Според мен те се уплашиха, че си дошла да ги вземеш. — Той я гледаше право в очите. — Ти... не си дошла за това, нали?

— Не бих направила нищо, което да ги разстрои. Освен това не ги познавам добре. Станали са толкова странни. Ти също си се променил. Сиси те е превърнала в „семеен“ мъж. Вариш кафе, слагаш масата...

Сиси се появи на верандата с поднос кафе, остави го на масата и отново влезе в стаята.

— Моля те, поръчай ми такси.

Лорийн въздъхна с облекчение, когато таксито спря пред къщата. Бе решила да задържи втората кукла. Не искаше Джулия да помисли, че майка ѝ не знае колко е пораснала. Забеляза, че Сали дори не извади своята от кутията. Детето отказа да я целуне за довиждане и срамежливо се вкопчи в ръката на Сиси. Майк я целуна по бузата.

— Елате отново. — Сиси студено я изгледа и стисна ръката ѝ. Докато наблюдаваше от прозореца на таксито как ѝ махат, застанали един до друг, Лорийн разбра, че никога няма да дойде отново тук.

Помоли шофьора да мине край С&А. Магазинът беше затворен. Двете огромни зали бяха пълни с ретро автомобили, щандовете бяха отрупани със сувенири, коли — играчки, но колкото и да се взираше през витрините, Лорийн не забеляза копчета и бутонели. Наближаваше три следобед и жегата ставаше непоносима. Тя помоли шофьора да спре пред най-близкия супермаркет с намерение да се разхлади с чаша кока-кола.

В десет часа Роузи разтревожена позвъни на Джейк и му съобщи, че Лорийн още не се е прибрала. Той я успокои с предположението, че е останала да спи в Санта Моника.

— Защо не се обадиш, нали знаеш номера на телефона? — предложи с леко раздражение. Беше капнал от умора и искаше да се наспи. Двамата бяха работили през целия ден, докато пребоядисат спалнята и кухнята.

В единадесет Роузи позвъни на Майк Пейдж. Отговориха, че Лорийн е тръгнала в три следобед. Тя отново се обади на Джейк.

— Какво очакваш да направя? Не съм ѝ бавачка. Не нося отговорност за това, което Лорийн прави или не прави. Сега ме остави на мира — бе категоричният му отговор.

В полунощ жената си легна, но миризмата на прясна боя не ѝ позволи да заспи. Направи си чай с лед, погледа телевизия, после постоя на прозореца и около два и половина заспа.

В понеделник сутринта отново набра номера на Джейк, но той бе на работа. Когато Лорийн не се появи до четири следобед, тя отиде до галерията. Беше заключена. Погледна през витрината и забеляза, че всички картини са свалени. Помещението изглеждаше изоставено.

На свечеряване, за да разсее тревогата си, тя се залови да оправя спалнята. Извади вещите на Лорийн от своя гардероб и започна да ги нарежда в купения два дни преди това шкаф. Докато преместваше обувките ѝ, забеляза, че едната изглежда някак си пълна и откри скътаните в нея пари. Преброи ги, учудена откъде приятелката ѝ е припечелила такава сериозна сума, после отново ги върна в обувката, засрамена, че рови в нещата ѝ. И друг път го беше правила, разбира се, но съвсем добронамерено.

Джейк дойде към седем. От Лорийн все още нямаше ни вест, ни кост. Той отказа да излезе с колата на своя приятел да я търси и за разтуха заведе Роузи на събрание, сигурен, че Лорийн ще се появи всеки момент.

Върнаха се в десет. Около полунощ, когато привършваха вечерята си, отвън се разнесе дрезгав вик и двамата скочиха. Джейк даде знак на Роузи да остане на стола и надникна през прозореца.

— Върна се — въздъхна той, — но едва стои на краката си. Ще ѝ помогна да се качи.

Лорийн залиташе по средата на улицата и размахваше някаква кукла. Блузата ѝ беше разкъсана, полата ѝ изхлузена и мръсна.

— Майната ти! — изкрещя на Джейк тя. — Пусни ме, лайно такова! И сама мога да вървя.

Той отскочи встрани с вдигнати ръце и Лорийн безуспешно се опита да го ритне. Докато го псуваше, забеляза, че минаващата край тях жена забави крачка, за да види какво се е случило.

— Какво си ме зяпнала, курветино? Върви си по пътя, че като те настигна...

Джейк с мъка я придума да се успокои, накрая успя да я хване и довлече до входа, но изкачването на стълбищата му отне четвърт час. Тя се заливаше в пиянски кикот, постоянно падаше и се свличаше надолу, после решаваше да се върне, защото изпуснала куклата. Накрая двамата се добраха до вратата.

— Здравсти, Роузи. Тоя още ли не те е чукал?

Докато мъжът я влачеше към дивана, Лорийн раздра напълно блузата си и я захвърли, после взе да опипва панталона му. Той блъсна ръката ѝ и след кратко боричкане я пусна на дивана, но тя се прекатури и падна на пода.

— Пусни душа, Роузи! — извика той.

От Лорийн се разнасяше воня на повръщано, на урина и алкохол. Отказваше да пусне куклата дори и след като я понесоха към банята. Роузи я доразсъблече, докато Джейк я държеше под ледената струя, без да обръща внимание на голотата ѝ. Само когато забеляза пресните синини и старите белези, хвърли многозначителен поглед към готовата да се разплаче Роузи. Лорийн постепенно утихна, остави се да я изсушат с кърпи, но отказваше да пусне куклата. Сложиха я в леглото заедно с нея.

— Остави я, като поспи, ще дойде на себе си — каза Джейк. Изхвърлиха дрехите ѝ в кофата за смет. Той си тръгна угнетен, макар че случилото се не беше съвсем неочаквано, а и имаше горчив опит с Роузи. Лорийн поне беше по-лека, а това имаше значение, особено при изкачването на стълбищата. Роузи не заспа цялата нощ, уплашена, че приятелката ѝ може да повърне както спи и да се задуши.

На сутринта тя стана и се опита да върви, но непоносимото главоболие я накара отново да легне.

— Кафе — бе единственото, което успя да изрече. Лицето ѝ беше преbledняло, моравосини кръгове обрамчваха очите ѝ. Роузи приготви торбички с лед и нежно ги постави на челото ѝ.

Лорийн спа почти целия ден. Вечерта се събуди отново и взе душ.

— Какъв ден е днес?

— Сряда — отвърна плахо Роузи.

— Събуди ме в петък — изхриптя със слаба усмивка тя, преди отново да легне.

Последните два дни Роузи, останала без пари, трябваше да пазарува със скритите спестявания на Лорийн. Всеки път, когато вадеше обувката, тя си повтаряше, че ще обясни всичко на приятелката си веднага щом изтрезнее, и как един ден ще ѝ върне взетото на заем.

В петък Лорийн стана. Притихнала, тя седеше с часове на дивана, взряна в някаква въображаема точка. Няколко пъти се опита да проговори, но гласът ѝ секваше по средата на изречението.

— Мило, моля те, успокой се. Не е нужно да обясняваш нищо. Нали и аз съм била в същото състояние — каза ѝ веднъж Роузи и я погали по челото. — Като се оправиш напълно, ще говорим.

— Благодаря — промълви едва чуто тя.

Приятелката ѝ се усмихна, после отиде в спалнята, измъкна няколко банкноти от обувката и излезе. Бе решила да пригответи пържоли на скара. Лорийн имаше нужда от силна храна. Вече беше платила със спестяванията ѝ телефонната сметка и електричеството. „Не е кражба, а необходимост — успокояваше се тя. — Какво да се прави, като самата аз нямам пукната пара. Като се оправи съвсем, ще ѝ обясня и ще ѝ ги върна.“

В събота Джейк дойде да я види.

— Е, значи се върнахме в света на живите?

— И ти ли беше тук? — Тя се изчерви и го погледна със своя кос, почти кривоглед поглед.

— Кой, мислиш, те качи по стълбите? Къде се подреди така?

— Един Господ знае. Задникът ме боли, сякаш съм седяла на въглени.

Той извърна лице. Никога нямаше да я разбере. Беше способна да бълва мръсотии като уличница и в следващия момент да проговори като истинска дама.

— На твое място бих отишъл да се прегледам в поликлиниката. Не зная къде си ходила и какво си правила, но от тебе се разнасяше миризма на обор.

Тя наведе глава. „Добре е, че поне не е загубила чувство за срам“ — помисли той.

— Роузи не се отдели от леглото ти. Като се пооправиш, не забравяй да ѝ кажеш едно „благодаря“.

— Не е нужно да ме учиш какво да правя. — Гласът ѝ беше толкова прегракнал, че думите ѝ бяха почти неразбираеми.

— Моля?

— Казах, че ще отида на лекар. Сега чу ли?

— Добре. Предлагам да дойдеш и на няколко събрания, освен ако не смяташ отново да тръгнеш на работа. Мислиш ли, че ще можеш да продължиш в галерията? Преди няколко дни минах оттам. Затворена е, а вътре няма нищо. Изглежда, са се изнесли.

Лорийн тръгна към спалнята.

— Щом се оправя, ще си потърся друга работа. Роузи влезе, натоварена с покупки.

— Доста разточително пазаруваш напоследък — отбеляза Джейк и пое от ръцете ѝ част от товара.

— Да речем, че напоследък ми е провървяло. Защо не останеш на вечеря? Ще хапнем пържоли с картофи и салата.

— Добре — засмя се той и шепнешком добави: — Тя трябва да отиде на лекар.

— Но това е само махмурлук, Джейк.

— Кой знае дали не е пипнала СПИН, венерически болести и Бог знае какво още. Накарай я да се прегледа.

Роузи погледна боязливо към спалнята, за да провери дали Лорийн е чула думите му.

Лорийн чу всичко и се отпусна на леглото. Бе съвсем трезва. Не помнеше почти нищо, освен че се отби да купи кока-кола, а излезе от магазина с две бутилки водка. Смътно помнеше как шофьорът я изхвърли от таксито, как след това бе спряла на автостоп някакъв камион, а после всичко ѝ се губеше.

Може би така беше по-добре. Защо да се връща към живота, след като вече знаеше, че няма за кого да живее? Затвори очи и се закле, че щом Джейк и Роузи излязат, ще си вземе парите, вещите и ще се махне оттук. Ще влезе в първия бар и ще се напие така, че никога да не изтрезнее. Изпитваше само едно желание — да прати по дяволите всичко, а най-вече себе си. Решението сякаш я облекчи. Загърна се с пеньоара си и усмихната, влезе в кухнята.

— Колко хубаво мирише! Празненство ли ще имаме?

Руни огледа подредената с вкус стая, картините по стените и библиотеката. По рафтовете се виждаха снимки на Норман Хейстингс — ту с дъщерите си, ту с кучето, или сам в колата. Норман Хейстингс, порядъчният съпруг и баща. От двора долитаха радостните подвиквания на момиченцата, които си играеха с кучето, и тези обикновени човешки звуци се смесваха с аромата на печен сладкиш от кухнята, за да допълнят атмосферата на спокоен семеен уют в дома. Нямаше го само стопанинът.

Госпожа Хейстингс внесе поднос с кафе и домашни бисквити. Бе хубава жена, с гъста коса и миловидно, кукленско лице. Тя сервира кафето и се разположи на креслото срещу Руни.

Седеше сякаш на тръни, с ръце на коленете и той забеляза поддържаните ѝ, ниско изрязани нокти.

— Съжалявам, че идвам при вас без новини — започна той. — Госпожо Хейстингс, моля да ме извините, ако този разговор засегне стари рани, но се налага да ви задам още няколко въпроса.

Тя прехапа устни, готова всеки момент да заплаче. Руни мразеше тази част от своите задължения, но бе твърдо решил да проведе разговора, а и тя очевидно разбираше, че е дошъл да иска нещо конкретно.

— Разкажете ми как преминаваше една обикновена седмица във вашето семейство.

Госпожа Хейстингс взе бисквита и внимателно отхапа крайчето ѝ преди да започне своя разказ. Норман ставал сутрин по едно и също време, дори и в почивните дни. Водел децата на училище, после отивал на работа. След работа се връщал вкъщи и вечерял със семейството си. Два пъти седмично ходел на боулинг, или играел покер с приятели. Уикендите му били запазени за семейството.

— Имаше ли друго хоби?

— Обичаше да работи в градината, да дърводелства. Той направи гардероба в стаята на децата и кухненските шкафове.

— И нищо друго?

Тя поклати глава, но за миг се поколеба.

— Преди три години се записахме в един клуб за кънтри и уестърн. Ходихме няколко пъти, но той не прояви интерес. На мен ми беше много интересно, но Норман казваше, че хората от клуба не са неговият тип.

— Продължихте ли да го посещавате?

— Не, защото за тези танци трябва партньор... Май няма да мога да ви помогна много...

— Имал ли е приятел, който вие не одобрявате? Тя поклати отрицателно глава.

— Бихте ли ми показали къщата?

Вдовицата се изненада, но стана и го — подкани с ръка да я придружи. Докато го развеждаше из стаите, госпожа Хейстингс не пропускаше да посочи какво е измайсторил съпругът ѝ — телефоните деривати, шкафовете, бюфета. Руни я следваше със зле прикрито отегчение. Накрая го въведе в работилницата. И тук, както в цялото жилище, рафтовете бяха отрупани със семейни снимки. Норман със съпругата и децата си, Норман с партньорите си на покер, Норман с

компанията си за боулинг. Той се вгледа в лицата им с надеждата да открие сред тях някой с дебели, влажни устни, очила и белег от ухапване на врата, но остана разочарован. От фотографията го гледаха четирима дебеланковци с ръце в джобовете и едва забележими усмивки на хора, които знаят как да се забавляват; Капитанът се намери да тръгва и в този момент забеляза на стената светло правоъгълно петно.

— Тук е имало друга снимка, нали?

— Не си спомням. Норман я е махнал.

— Бихте ли я потърсили? — Руни разбираше, че вдовицата лъже и реши да атакува по фланга.

Тя се поколеба за миг, после отвори чекмеджето, но в този момент откъм двора долетя детски плач.

— Ей сега ще се върна. Дъщеря ми сигурно пак е паднала от люлката.

— Мога ли да видя какво има в бюрото?

— Предпочитам да не го правите.

— Добре, ще ви изчакам. — Капитанът вдигна ръце в знак на извинение и седна на стола.

Останал сам, той набързо прерови чекмеджетата, но освен данъчни разписки, медицински такси и застрахователни полици не видя нищо друго. На бюрото бе поставена още една семейна снимка — госпожа Хейстингс с децата. Руни я взе и я обърна. На рамката имаше кукичка. Без да се колебае, той я наложи върху петното на стената, после веднага я върна на бюрото и надникна през прозореца. Жената още разглеждаше коляното на детето. Руни отвори рамката и извади снимката, но под нея нямаше нищо. Капитанът изруга. Рамката напълно съвпаднаше с очертанията на петното, но от това едва ли можеха да се направят никакви заключения.

Все още държеше в ръка фотографията, когато госпожа Хейстингс се върна.

— Нищо особено, одраскала си е коляното. — Тя втренчено изгледа Руни, после фотографията.

— Хубави снимки!

— Да, правени са от професионален фотограф.

— Веднага си личи. Тази рамка е била окачена на стената, вероятно със снимка на някой друг, заради когото вие сте я махнали

оттам и сте сменили снимката. Прав ли съм?

Жената скръсти ръце. Вече не изглеждаше миловидна. В погледа ѝ просветваха стоманени отблясъци.

— Точно така. Сега си спомних. Ако обичате, напуснете. Моля.

Той не мръдна.

— Госпожо Хейстингс, съпругът ви бе брутално убит. Все още не мога да намеря мотив за подобно деяние. Защо е бил убит?

— Грабеж. Още не сте намерили портфейла му, нали? Убит е заради парите. Така поне писаха във вестниците.

— Не можете да се сетите за друг възможен мотив, така ли?

— Не. Все едно, той вече е в земята. Всичко свърши. Искam веднага да си тръгнете.

Тя отвори вратата и Руни излезе, но щом стигна до входната врата, отново спря.

— Ах, да, фотографът. Знаете ли името и адреса му?

— Не. Норман го викаше да ни снима, не аз.

— От нашия град ли е? — Руни се почеса по главата.

— Не си спомням — изчерви се тя.

— Но вие сте го канили доста често. Сигурно можете да си спомните.

— Не мога.

— Защо лъжете? — тихо попита той, наведен към нея.

— Тръгвайте си. Оставете ме сама.

Руни затвори вратата. Тя го блъсна, но веднага след това отстъпи назад в коридора.

— Не искам да говоря за това! — Разтреперана и с пламнало лице, тя отстъпи още няколко крачки.

— За какво, госпожо Хейстингс? — Той тръгна към нея. — Хайде да седнем и да поговорим още няколко минути?

— Не!

Руни огледа прясно пребоядисаните стени.

— Не ме карайте да взема един взвод полицаи и да обискирам всички фотографии из града, госпожо, не ми губете времето. — Гласът му беше тих, спокоен, безизразен. — Седем жени са убити по същия начин като вашия съпруг — с чук. Ако имате и най-малкото съмнение, което би ни помогнало да намерим убиеца, съветвам ви веднага да ми го кажете!

— Казах му, че ако още веднъж го хвана да... ще се разведа, ще кажа на родителите му, на шефа и колегите му... — Все още разтреперана, тя се обърна и го погледна в очите. Лицето ѝ беше пепеляво.

— Какво правеше той?

— Обличаше се в женски дрехи.

Руни не показа и следа от учудване или отвращение. Една вечер госпожа Хейстингс отишла в клуба по кънтри и уестърн сама, защото Норман не го харесвал.

— Всички ми изглеждаха някак си глупаво с тези каубойски ботуши и дънкови костюми с ресни. Помислих си, че Норман е прав, и след няколко минути си тръгнах. — Тя се разхълца, но продължи: — Той не чу, че се прибирам. Знаех, че е в спалнята, защото от улицата видях, че свети. Искях да го стресна на шега и тихо открях вратата. Не знаей кой от двамата ни беше по-стреснат. Той стоеше пред огледалото, гримиран с червило и сенки, с руса перука и някаква отвратителна рокля с къдри около деколтето. Аз... не повярвах на очите си. — Тя избухна в ридания. Руни я изчака търпеливо да се овладее. — Както и да е... По-късно, защото аз избягах в банята и се заключих, той падна на колене пред вратата и... плачеше и ме молеше... Отворих, защото се страхувах, че децата ще се събудят и ще го видят. Беше съблякъл дрехите, но по лицето си още имаше следи от...

Норман Хейстингс се закле на колене и с ръка върху Библията, че освен жена му никой друг не го е виждал така, че никога преди не го е правил и че няма да го прави. Разбира се, не удържал клетвата си. Жена му намирала рокли, перуки, изкуствени маникюри, скрити в гаража, в работилницата му. След погребението изгорила всичко.

— Онзи фотограф — поде Руни и извади бележника си — да не е имал същите наклонности?

— Беше хомосексуалист. След като сварих Норман, му забраних да го кани къщи.

— Как се казваше?

— Моля ви, нали това няма да се появи в пресата? Родителите на Норман са възрастни хора, той имаше и много приятели. Ами дъщерите ми? — кършеше ръце жената.

Капитанът я успокои, че нищо от това, което чуе от нея, няма да се появи във вестниците. Лъжеше. Името на фотографа бе Крейг Лайл. Тя си спомни домашния му адрес и дори адреса на студиото му.

Руни излезе по чистата алея и преди да отвори колата си, погледна още веднъж малката, спретната къща. Голямоухият гений се оказа прав. Сега вече имаха на какво да стъпят, за да продължат следствието. Той си спомни случая „Лора БRADли“. Лорийн Пейдж бе разстроена от спокойната, нормална атмосфера в дома на брутално умъртвеното дете. Изведнъж къщата на семейство Хейстингс престана да му изглежда спретната и уютна. Обзе го жал за мъжа, принуден да живее в този малък чистичък затвор. Кой знае защо, за първи път изпита съчувствие към Лорийн. Тя беше чудесен полицаи преди много години. Жалко!

— Лорийн, Лорийн, ние тръгваме. Чува ли?

— Добре. Ще се видим довечера.

С нетърпение чакаше да заминат, за да си вземе багажа и да се махне завинаги оттук. Отвори шкафчето си веднага след като чу затварянето на вратата и извади обувката, но щом я погледна, падна на колене като покосена. Няколко мига съзерцава в недоумение жалката сума, после започна трескаво да рови из вещите, но други пари в шкафа нямаше.

— Роузи! — неистово изкрещя тя и хукна по стълбите. Роузи и Джейк тъкмо излизаха от блока, когато по стълбите към тях се втурна Лорийн. Тя сграбчи приятелката си за шията и с истерични викове започна да я души.

— Къде са? Къде са? Къде са?

Джейк се опита да ги раздели, но Лорийн го блъсна с такава сила, че той загуби равновесие и падна върху кофите за смет. Роузи се опитваше да се освободи от желязната хватка с пронизителни писъци, но се подхлъзна и падна.

— Парите ми! Къде са парите ми? Ти си ги откраднала, шибана кучко! — Бе паднала върху нещастната си жертва и блъскаше главата ѝ в паважа. — Двучино лайно! Мръсница! Къде са ми парите?

Минувачите се спираха да погледат как Джейк се опитва да я вдигне и как Лорийн го дере с нокти и плюе, докато с другата ръка

стиска косата на стенещата под нея дебелана. Задъхана и прегракнала, най-после се търкулна встрани и започна да бие паважа с юмруци.

Разтреперана от ужас, Роузи внимателно се изправи и започна да бърше кръвта от носа си. Джейк направи последен опит да укроти Лорийн и успя да я изправи на крака. Беше виждал пиански истерии, с много от тях бе успявал да се справи, но силата на тази жена, при това в трезво състояние, го изумяваше. Току-що едва не бе счупила долната му челюст. Докато я влачеше към входа, той се обърна към насъбралите се зяпачи.

— Шоуто свърши. Довиждане.

Тя, изглежда, бе достигнала границата на изтощението, защото вече не се мятеше, а само скимтеше и той я повлече нагоре по стълбите. На безопасно разстояние зад тях с разпрана рокля и все още кървящ нос пристъпваше Роузи.

Джейк сложи Лорийн на дивана.

— Какво означава всичко това?

— Кажи му ти! — изкрещя към разплаканата Роузи, после скочи от дивана и я удари с юмрук. Хълцанията на Роузи преминаха в сърцераздирателен вой. За да ги разтърве, Джейк блъсна Лорийн на дивана.

— Добре, щом тя не иска да си признае, аз ще ти кажа. Откраднала е всичките ми спестявания, заради които си разпрах задника от работа. Останали са ми двайсетина долара от хиляда и нещо!

— Откъде имаш хиляда долара? — намръщи се той. — Да не си обрала банка?

— Не е твоя работа! Разпит ли ще ми провеждаш? Това си бяха мои пари. Толкоз!

Той стана и прокара пръсти през косата си.

— Колко са останали?

— Няма да стигнат и за лимонада, камо ли за къркане. Искях да се напия до смърт и най-после да сложа край!

— А-ха, искала да умре! Майната ти! Всеки, който може да изкара хиляда долара за една седмица, обикновено бяга от някого. Освен ако все пак не си обрала банка, но се съмнявам.

— Ще ти кажа — с изнудване. Изнудих едно копеле...

— Кое е то? — усмихна се Джейк. — Я кажи, та и ние с Роузи да го поизнудим малко.

— Арт, от галерията. Той е в порнографския бизнес. Никакви картини, никакво изкуство — порно с деца!

Руни влезе сияещ и се наведе над Бийн.

— Ха, познай! Норман Хейстингс бил обратен!

Той му подаде снимките от студиото на Крейг Лайл.

— Господи! Невероятно! — Лейтенантът ги гледаше в недоумение. С дълга руса перука, дебел слой червило и сенки на клепачите, Хейстингс сладко се усмихваше срещу обектива.

— Възможно е Учителят да го е взел за проститутка и да го е качил — предположи капитанът, но Бийн охлади ентусиазма му. Трупът на Хейстингс бе в мъжки дрехи, напомни му той. — Може да са се познавали. Може двамата заедно да са се преобличали от време на време — настояваше Руни.

Макар да съзнаваха, че тази диря може да ги отведе до погрешни резултати, те се радваха, че вече имат поне диря. Всички приятели и колеги на убития трябваше отново да бъдат разпитани.

— Как изглежда самият фотограф?

— Ексцентричен, суетен. И той вероятно е обратен. Трябва да се срещнеш с него, защото като видях фотографиите, от радост може и да съм пропуснал нещо.

— Фелоуз излезе прав — забеляза Бийн, докато излизаха. После спря, озарен от нова идея. — Бил, Хелън Мърфи може би наистина не е жената, която Учителят е нападнал на паркинга. Може би наистина трябва да разпитаме още веднъж Лора Бradли.

— Какво?! Повтори пак. Да разпитаме кого?

— Лора Бradли.

Бийн преразказва доклада на двамата полицаи за срещата им с жената на посочения от таксиметровия шофьор адрес.

— И тя се е казвала Лора Бradли? — Руни стоеше като закован. В паметта му изплува Лорийн Пейдж, надвесена над тялото на малкото момиченце. — Проверете я!

Лорийн привърши разказа си за Арт, Нала и Диди, за срещата си със семейството на Майк. Бе напълно изтощена и изчерпана. Имаше нужда от дълбок, безпаметен сън.

— Сигурно ще си спомниш и онази вечер, когато се прибра с разбита глава. — Джейк нежно докосна главата ѝ. — И тогава имаше доста пари.

— Вие, изглежда, сте решили да ме печете на бавен огън.

— Ни най-малко. Зная само, че когато разказва за себе си, на човек му олеква. Все още ли искаш да си прережеш вените?

— Вече не чак толкова — усмихна се тя.

— Браво. Та как си разби главата?

— Нали знаете гастронома в края на улицата — прозя се Лорийн.
— Точно там, като пресичах при светофарите... нали ги знаете?

— Знаем ги — отвърна Роузи.

— Като пресичах, се подхлъзнах и паднах.

Двамата избухнаха в смях. Лорийн гледаше ту единия, ту другия и накрая също се разсмя. В този момент дървените стълби заскърцаха под нечии тежки стъпки и Роузи надникна през прозореца.

— Полицията.

Джейк погледна Лорийн. Бе побеляла като платно.

ГЛАВА 8

Лорийн запази самообладание. Взе пакета с цигари и тръгна към спалнята.

— Джейк, ако питат за Лора Брадли, кажи им, че е живяла тук известно време, но вече си е тръгнала.

— За теб ли идват? — попита Роузи.

— Да, но ви се кълна, че нищо лошо не съм извършила. Просто имам много актове за неспазване на пътните знаци...

— А защо Лора Брадли? — Той я стисна за лакътя и я бутна към спалнята.

— Защото вече идваха преди време. Онази моя приятелка сигурно им е казала къде съм отседнала. Моля те, махни ги от главата ми. Обещавам, че няма да се самоубия.

Роузи каза името си и мълча през цялото време. Джейк свърши останалото. Посрещна ги спокоен, усмихнат и приветлив. Изказа съжаления, че не може да им помогне, но Лора си тръгнала оттук. Младият полицай, загорял и красив като кинозвезда, козирува и се сбогува с усмивка. Роузи проследи през прозореца как колата се отдалечи и изчезна зад отсрещния блок.

Щом завиха зад ъгъла, полицаите паркираха и се свързаха с участъка. Шофьорът на таксито бе казал, че когато ранената жена слизала от колата, на помощ ѝ дошли дребен мъж и дебела тъмнокоса жена.

Лорийн усещаше, че непременно ще се върнат, и съжаляваше, че бе започнала тази глупава игра.

— Добре — въздъхна тя, когато стълбищата отново заскърцаха. — Не забравяйте, че в онази нощ съм си разбила главата при падане. Кажете им, че и вие сте били там. Връщали сме се от събрание на дружеството. Дръжте на това и не позволявайте да ви притиснат.

— Защо трябва да лъжем? — Приятелката ѝ уплашено гледаше към вратата. Стъпките се чуваха съвсем ясно.

— Защото иначе ще ме арестуват за неявяване в съда. Нали ви казах, че имам много шофьорски актове. Освен това изнудих Арт Матюз, а ти, Роузи, изхарчи парите му. Искаш ли още причини?

На вратата се похлопа и Лорийн отвори. Бе приготвила чантата, цигарите и самото си.

— Добре, момчета. Пред вас е Лора Бradли.

Роузи и Джейк бяха отведени с втора кола, докато Лорийн пътуваше с двамата полицаи в патрулната. Въведоха я направо при Джош Бийн. Веднага призна, че се казва Лорийн Пейдж. Той прие обяснението ѝ, че е излъгала, за да не се намесва в историята, тъй като е бивш полицай. Докато разговаряха, тя видя с крайчеца на окото си, че от факса излиза пълното ѝ досие. Радваше се, че поне капитан Руни не е в стаята. Самото ѝ присъствие в сградата на полицията караше коленете ѝ да треперят.

Бийн обясни, че са я довели във връзка с разследването на едно убийство, и я попита къде е била през нощта на седемнайсети миналия месец. Лорийн отговори, че е била на събрание на Дружеството на бившите алкохолици, и посочи адреса. Лейтенантът се държеше приветливо, почти приятелски и се извини за неудобствата, които евентуално са ѝ причинили.

— Търсим една изключително важна свидетелка — поясни той.

Лорийн усещаше, че докато разговарят, той внимателно я изучава; очевидно не я смяташе за жената, която търсят. Най-малкото защото не ѝ липсваше нито един зъб.

— Какви ли не ходят по улиците! — Съвършено хладнокръвна, тя реши, че си струва да се пошегува с младия лейтенант. — Миналата вечер например някаква пияна жена събуди целия квартал с крясъците си.

Приятелите ѝ стриктно се придържаха към историята за събранието в дружеството. Роузи разказа как срещнала Лорийн в клиниката и как я прибрала в дома си. Попитаха ги дали в нощта на седемнайсети миналия месец са помагали на ранена жена да слезе от някакво такси и да се прибере. Двамата заявиха, че тогава не са били вкъщи, но през цялото време си разменяха нервни погледи.

— Да сте виждали някога тъмносин седан, паркиран на вашата улица? Разгледайте внимателно снимката.

— Не си спомням. Тази снимка я показвах по телевизията, нали? — отвърна Роузи.

— Познавате ли господин Норман Хейстингс?

Тя поклати отрицателно глава.

— Този, когото намериха убит, нали? — вметна Джейк.

— Не го познавам, но прочетох всичко във вестниците. Какво общо има тази история с нас? — попита Роузи.

Освободиха ги, но ги предупредиха да уведомяват полицията при всяка промяна на адреса си, защото при необходимост може пак да ги извикат на разпит. Джейк попита дали и Лорийн е освободена. Отговориха му, че нейният разпит още не е приключил.

— Ще я почакаме — поясни той.

Те се свиха един до друг в просторната чакалня. Чувстваха се дребни, подозрителни, не смееха да говорят. Нещата изглеждаха много по-сериозни от няколко акта за нарушения. Не подозирах колко дълго ще се наложи да чакат на канапето.

Четири часа след като влезе в полицията. Лорийн бе отведена на очна ставка. Тя запази спокойствие и помоли само за кафе и цигари. Когато чу, че приятелите ѝ още чакат, помоли да им кажат, че няма смисъл да я чакат, освен ако и те не подлежат на очна ставка. Оказа се, че било почти невъзможно да се намерят дванайсет дебели, къдрави жени и още дванайсет ниски набити мъже за един следобед, за да се организира очна ставка за всеки от тях. Джейк и Роузи напуснаха полицията. Не знаеха нито защо Лорийн е задържана, нито кога ще я освободят. Но Джейк си беше имал доста работа с полицията и разбираше, че задържането им няма нищо общо с правилата за движение по улиците.

Лорийн познаваше твърде добре полицейските процедури и се постара да покаже недвусмислено, че желае да съдейства на следствието. Тя търпеливо чакаше и си представяше суматохата, която в момента кипи зад кулисите. Капитан Руни още не се появяваше и тя мислено му благодари за това.

Залата за очни ставки не се различаваше много от някогашната, но бе по-просторна и добре оборудвана. Стъкло за едноразично виждане отделяше заподозрените от свидетелите и полицаите. Лорийн с възхищение оглеждаше всеки детайл в новата сграда на полицията в Пасадена и се питаше как ли се е приспособил към тази модерна обстановка Бил Руни.

Избра си номер седем, без да има нещо предвид. Искаше просто да не бъде в края или в средата. Останалите единайсет жени влязоха и се наредиха на тясната платформа. Някои бяха затворнички. Други имаха вид на домакини или миячки, готови винаги да припечелят някой допълнителен долар. Имаше и две проститутки.

Когато семейство Самърс пристигна, Бийн им обясни как протича ставката и ги посъветва да не бързат. Ако разпознаят търсената в някоя от присъстващите на платформата, трябваше да излязат и да съобщят номера ѝ. Ако считаха, че трябва да видят как някоя от заподозрените говори, трябваше да кажат на полицаия какво искат да чуят, а той щеше да предаде това на съответното лице зад стъклото.

Първ мина покрай редицата господин Самърс. Той се спираше пред всяка от жените, оглеждаше я внимателно и преминаваше към следващата. След него влезе жена му. Смутена, че първия път са заблудили полицията, припознавайки Хелън Мърфи, тя нервничеше през цялото време.

— Може ли да се усмихнат? — прошепна тя на полицаия. — Искам да им видя зъбите.

В наблюдателната стая влезе капитан Руни и веднага забеляза Лорийн. По-висока от останалите, тя стоеше неподвижно, с безизразно лице, вдигнала високо брадичка. Той приближи до стъклото и внимателно се взря в белега на лицето ѝ. Все още носеше следите на някогашната си хубост. Очите ѝ гледаха право в неговите, макар че нямаше как да види кой стои зад стъклото.

Третият свидетел бе шофьорът на таксито. Небръснат, подпухнал, той постоянно мърмореше, че са го вдигнали от сън, защото работел само нощна смяна, и няма ли поне да му платят за това безобразие. Освен това нали вече веднъж бил казал, че онази, умрялата, е същата жена. Кой знае защо очакваше, че ще види дванайсет трупа, и силно се изненада, че са живи и прави.

— Е, казвай — Руни се обърна нетърпеливо към Бийн.

— И двамата Самърс посочиха номер четири, а тя е от затвора. Шофьорът посочи кльошавата, номер две. Тя е проститутка, но на седемнайсети е била задържана, защото се опитала да обере автомобил.

— Прекрасно — въздъхна капитанът.

Помолиха Лорийн да почака в приемната. Бе стояла на платформата с изправени рамене, с поглед напред. Това беше още един трик, който знаеше от опита си на полицаи. Постоянното шаване, преглъщане, пристъпване от крак на крак караше подложения на огледа да изглежда подозрителен. „Не трепвай, не се усмихвай, само гледай право напред. Те не могат да издържат на директната конфронтация“ — гласеше едно от правилата.

Руни седна и започна да се върти на стола, докато Бийн преглеждаше досието на Лорийн.

— Ако искаш, ще я задържим. Скитничество, проституция, двайсет и пет транспортни нарушения, пет пъти неявяване пред съда.

— Знам — изсумтя Руни.

— Казва, че била на събрание на Дружеството на алкохолиците. И приятелите ѝ го потвърдиха. Ако искаш, ще проверим и това.

Той сви рамене. Лорийн не отговаряше на описанието, в момента, изглежда, бе стъпила на здрава почва, не пиеше.

— Мога да разбера защо е искала да избегне полицията при първото ни посещение. Ще поговоря с нея. Ти можеш да си вървиш. Почини си, защото скоро отпуски няма да има.

Руни кимна и широко отвори вратата. Тя седна на стола срещу неговия и зачака. Той бавно мина от другата страна на бюрото, потъна в огромния стол и се облакът на бюрото.

— Лора Бradли.

— Да-а — усмихна се тя. — Не зная защо го казах. Изглежда, това дете никога няма да ми излезе от главата. Съжалявам, ако съм ви загубила времето...

Руни разлистваше досието ѝ.

— Сигурно тази, която търсите, е дала моя адрес. Стар трик — продължаваше Лорийн. — Проверихте ли в съседните апартаменти? Доста странни типове влизат и излизат от тях, а на ъгъла има магазин за алкохол и...

— Познавам квартала. От колко време не пиеш?

— Една година — излъга тя.

Той въздъхна тежко. Дори Бийн не знаеше къде е бил от началото на разпита й. Майкъл Берило го бе извикал. Още с първото изречение шефът го бе туширал на килима.

— Много ме натискат за това разследване. Шефът ми намекна тази вечер, че ще ме уволни, ако скоро не получа резултат. Остават ми няколко месеца до пенсия...

— Какъв е случаят?

— Седем проститутки са убити с удари от чук по тила. Едната е на седемнайсет години, останалите са стари кранти. — Той подсмръкна. — Може би някои от тях са ти приятелки. Искаш ли да ги погледнеш?

— Не, благодаря.

— С какво се занимаваш сега?

— Работя в една картинна галерия, ходя от време на време при децата си. Доста скучно, но това ме крепи. Мога ли да си тръгвам вече?

— Не. Имам нужда да поговоря с някого. Какво мислиш за новата сграда? От пет години сме тук. Май още не беше построена, когато ти напусна, нали?

Тя запали цигара. Руни зарови лице в шепите си.

— Остават броени дни до пенсионирането ми, а аз няма да мога да се добера до нея. Лутам се от една задънена улица в друга. Нищо не се връзва с фактите. — Той вдигна глава и рязко стана.

— Хайде, ела. Може би ще познаеш някоя от тях. Лорийн продължаваше да го гледа, без да мигне.

— Хей, бъди по-любезна. Ако поискам, мога да те арестувам. Знаеш ли колко акта са ти съставени? Двайсет и пет, миличка, така че се размърдай!

Тя го последва. Полицайте по бюрата се обърнаха като по команда. Руни я представи като бивш полицай и из стаята се понесе шушукане. Две от полицайките я бяха видели в залата за очни ставки. Тя запали нова цигара. Някой напомни, че в сградата не се пуши. Лорийн не му обърна внимание.

Капитанът й показа фотографите на стената и местата, където са били намерени. Тя внимателно разгледа случая Хейстингс. До

портрета му бе залепена друга снимка, на която той бе преоблечен като жена.

— Какво ще кажеш за това? Иначе почтен гражданин, само дете през свободното си време предпочита да е педераст.

Той я гледаше, сякаш очакваше да изръкопляска. Руни я задържа повече от два часа. Говореше без прекъсване, за да излее насъбралото се напрежение. Тя го слушаше.

— Ти сецаш ли се понякога за хлапето? — изведнъж без всякаква връзка попита той. — Онова, дете го застреля.

Лорийн извърна лице. Не беше мислила за него и това я накара да се чувства виновна.

— Ти беше доста добра — продължи капитанът. — Ако не беше започнала да къркаш, щеше да стигнеш далеч. Много от нашите хора пропадат, е, не чак толкова ниско, колкото тебе... Ти май я удари съвсем през просото, нали, по пиаците...

— Точно така. — Тя стана. — Слушай, искам да си ходя.

— Не може. Веднага седни на стола! Лорийн се подчини и в следващия миг онемя.

— Искам да ми помогнеш. Предлагам ти сделка. — Разлисти досието ѝ и го размахна. Тя продължаваше да го гледа втрещена.

— Виж какво можеш да ми предложиш като информация. Нали познаваш курвите из града. Поразпитай тук-там...

— Ти майтап ли си правиш?

— Ни най-малко. — Гласът му прозвуча глухо и враждебно.

— Сделката е следната: ти ще разузнаеш каквото можеш, а аз ще изчистя досието ти. Само ако наистина успееш да ми помогнеш. Все някой трябва да е познавал тези проститутки. Някой някъде знае куп неща, например къде е Мърфи. Опитваме се да открием мъжа на едната. Досега обаче все удряме на камък. Добереш ли се до факт, връзка, следа — това досие изчезва от полицията.

— Аз имам работа, Бил — засмя се Лорийн.

— Не ти предлагам работа, а сделка. — Той се наведе над нея толкова близо, че тя усети тежкия му дъх. — Или ще ми помогнеш, или ще те арестувам като заподозряна.

— Ще ми трябва автомобил и...

— Я си гледай работата! На тебе ти е отнета шофьорската книжка за системни нарушения. Погледни. Осем пъти си хващана да

караш без книжка, без застраховка и в пияно състояние. Това не мога да изчистя. Другото мога да махна — проституция, неявяване в съда и прочие.

— А разходите ми?

— Ти ми скриваш шайбата — изсмя се Руни.

— Бил, нали трябва да ям, да плащам наем? Ще трябва да напусна работата си...

— Прави това, което вече си правила, миличка. Продавай си задника...

— Защо ти не си навреш тези бумаги в задника? Той е достатъчно грамаден, за да побере целия ви архив.

Руни продължи да се смее, накрая удари с длан по бюрото.

— Добре. Петдесетачка.

— На ден?

— На седмица.

— Майната ти! Зная колко плащате на информаторите. Зная и колко ще получиш в края на месеца. Ще си го разделите с останалите от отдела, а на хартия ще отчетете още двамазет фиктивни имена. Зная, Били! Петдесет долара на ден. Мога да ходя по улиците, по баровете, по пиаците. Ще намеря кой да ми предостави информация. Както вече ти самият каза, едно време бях добро ченге.

Той стана и отиде до прозореца.

— Откога не пиеш?

— Казах ти, от година. Обади се на мъжа ми, той ще ти каже. Попитай, ако искаш, съквартирантката ми. И тя ще ти каже. Не пия вече. Бил.

Той продължаваше да гледа през прозореца и да пипа по навик върха на носа си. Нищо чудно, че е винаги червен, помисли Лорийн.

— Ще се обаждаш ли всеки ден?

— Ще ти се обаждам на кръгъл час, ако поискаш.

— Искам.

Неохотно извади портфейла си. „Господи — помисли тя, — той е готов да плати тук и сега!“ — Ще ми трябва досието на делото, всички доклади. — Руни кимна мълчаливо, докато отброяваше сто долара.

— Ето, Лорийн. И знай, че ако се опиташ да ме разиграваш, ще те докарам тук и вече няма да излезеш. Трябва ми информация.

— Ще ми трябва и целият снимков материал. Погледна я и за миг се подвоуми.

— Бил, трябва да познавам целия случай!

— Да, да, разбирам.

Руни наблюдаваше от прозореца как Лорийн излезе от сградата и спря такси. После си каза, че е идиот. Бе забравил да я накара да подпише дори разписка за сумата. Бе й дал копия от всички материали по делото. За миг го обхвана паника. Ами ако отиде и разкаже всичко това на някой вестник? Щяха да го изхвърлят на часа! После изведнъж се успокои. Какво значение имаше това? Нали без друго вече го бяха предупредили. Той погледна часовника си и нареди да го свържат с Андрю Фелоуз.

— О, капитане! Съжалявам, че не можах да се свържа с вас, след като ми изпратихте новите материали за Хейстингс. Причината е, че чета лекции в няколко града и постоянно пътувам.

— Ще ви бъда много благодарен, ако ми съобщите заключенията си час по-скоро.

Руни слушаше с усмивка провлечения му говор и чакаше да чуе това, което според него трябваше да последва. И дочака.

— Предполагам, че сигурно има някакъв начин да ме финансирате. Тази консултация ми отнема доста време.

Капитанът отвърна, че ще постави въпроса на вниманието на шефа си, и затвори телефона. Шефът без съмнение щеше веднага да уреди плащането, нали той даде идеята за консултанта психолог.

Спомни деня, в който намери Лорийн под канапето съблекалнята, спомни си усмивката на лицето й, когато в колата й пхна под носа уокмена на хлапето. Сега щеше да е живо, ако не беше тази кучка, помисли той. Искаше да се ядоса, но някак си не можа. Трябва да е много жилава, щом при такъв живот бе оцеляла и даже бе успяла да се изправи на крака. За миг си представи как тя влиза в някой бар с куфара документи в едната ръка и парите в другата. Тръсна глава, за да пропъди кошмара. Ако това все пак се случеше, бедната Лорийн щеше скъпо да си плати.

Лорийн чете документите до сутринта. Беше толкова съсредоточена, че дори не обръщаше внимание на гърмящия телевизор. Когато Роузи заспа, тя продължи да се рови из материалите. Четеше всяко показание, разглеждаше внимателно всяка снимка, от време на време си водеше записки. Около четири сутринта стана и се протегна. Бе седяла няколко часа с подвити колене както някога, когато вземаше работа въщи. Разтри бедрата си и се облегна на стената. Те действително бяха с празни ръце. Нямаха дори един свидетел, освен самата нея. Ако Руни само знаеше! Тя бе гледала убиеца от непосредствена близост. Знаеше всяко движение от акта на убийството, самата едва не умря от удара. И още нещо. Спомняше си съвсем ясно бутонелите на ризата му. Чудеше се дали Нормън Хейстингс някога е купувал реставрирани коли. От това, което прочете, едва ли... Но тогава защо си беше спечелил име на идеален съпруг?

Около пет сутринта бе вече толкова уморена, че не можеше да заспи. Диванът беше прекалено мек, а гърбът я болеше. В полусънно състояние тя се облегна на възглавницата и в този момент пред нея застана момчето. Виждаше ясно черното яке с крещяща жълта лепенка на гърба му, чуваше стъпките му.

— Стой!

Тя скочи и рязко дръпна завесите. Не искаше да мисли за това дете, за гърчещото се под куршумите тяло. Трябваше да мисли за убиеца. Дали живееше в този град? Отхвърли това предположение. Беше твърде добре облечен, подобно на хората, които пътуват в командировка. Не, мъжът на Хелън Мърфи никак не се връзваше с цялата история. Затвори очи, за да си представи по-добре лицето му. Очилата със златни рамки, сините очи, острия нос, дебелите, влажни устни. Спомни си дума по дума целия разговор в колата, как натисна главата ѝ и отвори жабката на колата. Остави го свободно да се движи из съзнанието ѝ, без да изпита никакъв страх, и както някога Лора Брамбли тихо си повтаряше: „Ще те хвана!“

ГЛАВА 9

Потънала в ужасяващите подробности на докладите, свидетелските показания и снимките, Роузи не чу кога Лорийн влезе в спалнята.

— Това е секретно, Роузи, не трябва да го четеш.

— Какъв кошмар са тези снимки от моргата — сви извинително рамене тя. — Фотографирали са ги съвсем отблизо. Не знаех, че човек изглежда така, като умре. А как ли са ги почистили след това? — Вдигна двете снимки на Хелън Мърфи. — Това е тя, когато са я открили, а това — пак същата жена, но в моргата. Изглежда като заспала.

— Зашили са я, после са я гримирали, за да бъде разпозната. Единственият заподозрян засега е мъжът ѝ. Грешат, разбира се. Той няма нищо общо с убийството.

— Съмнявам се, че някой ще заплаче за тези жени. — Роузи затвори папката. — Доста са смачкани. Някои от тях изглеждат пощастливи в смъртта, ако разбираш какво искам да кажа. Е, с изключение на малкото русо момиче. Тя е била готика.

— Да-а. — Лорийн се облегна на вратата на банята. — Тя не се вписва в пейзажа, нали? Останалите са стари, изхабени, очукани...

— Знаеш ли какво си мисля? — Роузи облиза устните си, преди да продължи. — Мисля, че той е хванал и тебе, после се е опитал да те пречука, ама ти някак си отървала кожата. Спомням си, че беше на седемнайсети миналия месец. Беше ударена точно като тях, по тила. Въпреки че е невероятно.

— Защо?

— Защото в същия ден е бил убит и Норман. Не знам кой си, дето го намерили в собствената му кола. Не е възможно онзи да убива Норман и в същото време да те налага с чук по главата, нали?

— Аз паднах на паважа, Роузи.

— Да, да, аз пък съм Шарън Стоун.

Лорийн пусна душа и дръпна найлоновата завеса. Последната забележка я накара да се замисли. Не че Роузи бе казала нещо умно или вярно. Лорийн бе ударена в главата по начин, описан още осем пъти в делото, и не се искаше кой знае каква интуиция, за да се направи едно просто сравнение. Удиви я абсурдността на мисълта, че някой може да убие Хейстингс и един час по-късно да повтори същото убийство, но с друга жертва. Върху това си струваше да се помисли. Трябваше да провери точните дни и часове на убийствата.

Чувстваше приятна умора. Бе работила над следствения материал до сутринта. Стана ѝ приятно, макар че не искаше да си признае, да побъбри с Роузи за делото. Макар и за кратко се почувства като лейтенант Пейдж. „Скицирах основното в картинката“ — обичаше да казва тя за този първи етап на всяко разследване.

С лице срещу водната струя тя си спомни как през първите години обсъждаше всеки отделен случай с Майк. После той загуби интерес към проблемите ѝ. Не искал да слуша повече за проститутки, сутеньори и убийци. Предпочитал да си чете учебниците по право. Лорийн престана да споделя проблемите си, а имаше огромна нужда да разкаже на някого поредния случай, най-малкото за да се разтовари.

Тя спря горещата вода и пусна студената. Не искаше той отново да се връща в живота ѝ. „Не сега, Лубрински, моля те!“ Нали той единствен разбираше, че ужаса, страха, шева, отвращението, всички чувства, които ежедневието на полицаия може да предизвика у едно нормално човешко същество, тя натрупва в себе си — без пауза, без отдушник, без приятел, който да я разбира. Пръв ѝ предложи да пийнат след една нощ, когато в някакъв бордей намериха труповете на момче и момиче, застинали в прегръдка. Юношите бяха прекалили с дозата. Воняха отвратително, но бяха хубави като ангели. Тя се напи тогава и рухна, а Лубрински я сграбчи в прегръдките си и дори плака заедно с нея. Галеше я, успокояваше я, повтаряше, че е по-добре да излее отровата, отколкото да я държи заключена в душата си: Лубрински!

Роузи нагъваше поредната кифличка. По бузата ѝ и по хартията личаха следи от мармалад.

— Виж какво си направила! — Лорийн грабна папката от ръцете ѝ.

Дебеланата изми демонстративно ръцете си и отново я отвори.

— Този Ендрю Фелоуз е външен, нали? Прочете ли какво е казал за мацето, как ѝ беше името... Холи? Излиза, че убиецът обича стари кранти, нали така?

— Да, Холи е изключение.

— Е, може пък в онази нощ да му е провървяло. Забърсал е нещо свежо.

Лорийн се облече и започна да се гримира.

— Можеш ли да вземеш за малко колата от приятеля на Джейк?
— попита тя, влизайки отново в стаята.

— За какво ти е притрябвала кола?

— Трябва да отскоча до Санта Моника във връзка с разследването. Искаш ли да ми помогнеш?

— А ще ми платят ли?

— Да, Роузи.

Решиха да наемат кола от магазините за наем на леко катастрофирали автомобили. Оказа се, че освен таксата от петдесет долара на ден и разходите за гориво трябва да платят и сто долара депозит за един очукан мустанг. Човекът не прояви никакъв интерес към шофьорската книжка, която Роузи пъхна под носа му. Тя начерта диаграма на всички охлузени места, за да не се наложи да плащат и за тях, и сред облаци от пушек двете напуснаха двора на магазина.

Покривът беше смъкнат и не можеше да се вдигне. Облегнала глава на скъсаната седалка, Лорийн си представяше как ще минат разговорите с мъжете от сервиза за антикварни коли. Единственото, което трябваше да разбере, бе, продават ли бутонели за ризи, колко са продали досега и колко работници имат от тях. Трябваше да види и дали някой от работниците не отговаря на описанието на убиеца. Опитваше се да си почине след безсънната нощ, доколкото шофьорските умения на Роузи позволяваха това. Тя се оказа страстен свирач на клаксон, със завидно самочувствие и постоянно насочен към изпреварващите я коли среден пръст. Все пак шофираше компетентно и Лорийн за втори път се изненада от новия начин, по който мислеше за своята приятелка.

Тежка въздишка се изтръгна от пищната гръд на Роузи, когато след поредния завой Лорийн отново поклати отрицателно глава. Вече

час не можеха да намерят пътя към сервиза. Знаеше, че са близо, но не ѝ се искаше да разпитва минувачите. Накрая реши, че за да го намери, трябва да тръгне както първия път от дома на Майк.

С пронизително свистене на гумите Роузи направи остър завой и потегли обратно към брега. Лорийн не възнамеряваше да спират до къщата на брега, но още щом я показа, Роузи удари спирачките.

— Ето я, отсреща.

— Боже, каква прелест! Сигурно струва сума ти пари.

— Продължавай, Роузи!

— Как да продължа, когато ти не знаеш къде отиваме?

— Нищо, карай напред! Не искам Майк да ме види.

Тя се облегна и затвори очи, за да си спомни откъде бе минала първия път към сервиза на C&A, но виждаше само лицата на Майк и децата.

Приятелката ѝ отново удари спирачките.

— Ама ти даже и не гледаш пътя! Искам да ти напомня, че бензинът е на привършване.

Лорийн слезе от колата и се облегна на перилата, отделящи крайбрежния булевард от плажа. Роузи я наблюдава няколко минути, после слезе и застана зад нея.

— Добре ли си?

— Не съвсем.

Двете останаха мълчаливи една до друга. Отдалеч напомняха плакат на филмова комедия — едната висока и слаба, а другата кръгла като топка, подобно на Лаурел и Харди в женски вариант.

— Знам, че завинаги съм загубила децата си, Роузи. Не е честно след толкова години да настоявам за свиждания. Те са щастливи, имат уютен дом, наричат я „мамо“. Забравили са ме. И за какво ли да ме помнят?

— Не говори така. Човек трябва да помни и доброто, и злото. Нещата ще се оправят. Следващата среща няма да бъде толкова тежка.

— Наистина ли?

— Сигурна съм.

— Ти си невероятен оптимист. — Прегърна я и се взря в пълното, загрижено лице. — Щастлива съм, че те срещнах, Роузи.

— И аз.

Лорийн се обърна към пътя и се опита да си представи накъде бе тръгнал шофьорът на таксито. Като че ли на първото кръстовище бе завил надясно.

— Добре, тръгваме. Мисля, че вече зная откъде трябва да минем.

— Сигурна ли си, че искаш да се занимаваш с това?

— Защо според тебе дойдохме дотук? Хайде, качвай се в колата и да потегляме. Тъкмо обмислях какво да правим по-нататък. Ще ти нарисувам бутонела и ти ще го покажеш на продавача. Ще кажеш, че съпругът ти е имал същите, но е загубил единия и трябва да му купиш нов. Слушаш ли ме? Завий, завий веднага наляво!

След около осем километра те паркираха пред входа на сградата до изложбения салон. Роузи повтори четири пъти въпросите, които трябваше да зададе, взе скицата на копчето и тръгна към огромните стъклени стени на салона. Лорийн се смъкна ниско на седалката, без да откъсва очи от нея.

Тя застана пред огромния махагонов щанд и зачака. След малко се появи някакъв мъж, размени няколко думи с нея и я поведе към левия край на залата. Лорийн ги загуби от поглед. Без да откъсва очи от входа, тя се смъкна още по-ниско на седалката и запали цигара. Дали не искаше твърде много от Роузи? Тъкмо се канеше да влезе в залата, когато едрата фигура на приятелката ѝ се появи на входа.

— Извинявай, но това момче се оказа много приказливо. С какво да започна — с добрата или с лошата новина?

— Давай добрата.

— Добре, те наистина са продавали копчета и бутон ели по време на някаква рекламна кампания, започнала през 1990. Нали разбираш, вземат от някого сто осемдесет и пет хиляди долара за кола стар модел, след което великодушно му подаряват безплатни бутонели. За целта произвели общо около двеста и петдесет чифта. Това е лошата новина.

— По дяволите! — Лорийн удари с юмрук по таблото.

В сервиза работеха петдесет и осем служители, всеки от които получил по един чифт бутонели заедно с коледната си премия. Първата партида била от евтино сребро. Бутонелите се оказали много търсени и компанията поръчала втора партида, този път от деветкаратово злато. Тя обаче била раздадена само на мениджърите.

— Имаше указателно табло на отделите, с имената на мениджърите. Осем на брой. Тя извади от чантата си някакъв

бележник с Мики Маус на корицата и започна да записва. Лорийн я наблюдаваше удивена. Роузи тихо се засмя и подчерта последното име. Бе запомнила всички заедно с титлите им.

— Винаги побеждавам във викторини. Сега остава да си спомниш дали копчетата, които си видяла, са били сребърни или златни.

— Не видя ли някой русоляв, с очила и голяма влажна уста?

— Тц. Продавачът вътре е нисък и въздебел. Изглежда така, сякаш в панталоните си има торба с картофи.

Лорийн се усмихна и взе списъка с имената. Петдесет и осем работници, всичките с едни и същи сребърни бутонели на ризите и осем началници — със златни. Към тях трябваше да прибави и неколкостотин собственици на старинни автомобили.

— Онзи спомена, че сребърните били некачествени и се чупели след няколко закопчавания. Даде ми и едни за спомен.

Лорийн грабна кутийката от ръцете ѝ, отвори я и щом ги погледна, разбра, че бутонелите на похитителя бяха златни, а не сребърни като тези.

— Роузи, ти си чудо!

Оставаха осем заподозрени, които можеше да провери един по един. Трябваше да внимава, за да не предизвика подозрения. От друга страна, трябваше да бъде напълно сигурна, за да не заблуди Руни с невярна информация. Щеше да я арестува и да я прати на съд, без да му мигне окото. Вече беше приготвил досието с убитото момче. Лорийн знаеше, че не може да си позволи повече грешки. Твърде много бе грешила досега.

ГЛАВА 10

На следващата сутрин стана рано и след като не можа да измисли какво да предприеме по-нататък, тръгна към „Стройна и във форма“.

— Постоянно съм уморена — оплака се тя на Хектор.

— Естествено — сви рамене той. — Години наред си унищожавала организма си и няма да се възстановиш изведнъж. Нищо не става за една нощ. Нужни са време и постоянство.

Той обеща да ѝ разработи подробна въглехидратна диета и напитка с високо съдържание на белтъци. Уговориха се да започнат програма от упражнения три пъти седмично. Натоварена с поредния пакет витамини, се върна вкъщи.

— Бих започнала някакво лечение заедно с тебе, но имам непоносимост към хапчета — подхвърли Роузи.

— Изглеждаш пълна с енергия, за какво ти е лечение — засмя се Лорийн. — Случайно да имаш фотоапарат?

— От седем месеца е в заложената къща.

— Може ли да го взема оттам?

— Не знам къде ми е разписката, пък и няма да е съвсем евтино. Доста скъп модел е.

След като порови из хартиите на бюрото, тя успя да намери разписката. Оказа се, че трябва да платят сто и петдесет долара. Дали не беше по-добре да купят някой евтин фотоапарат?

— Има ли телеобектив?

— Откъде да зная? Продаваше се в комплект с най-различни джаджи. Не съм го използвала досега.

— Добре, иди да го вземеш. Ще те чакам. И вземи тези пари. Те са последните, които имам.

Роузи тръгна неохотно, мърморейки, че я използват като пиколо.

— Да не би да имаш нещо по-интересно за правене? — попита Лорийн.

— Не, но за какво ти е притрябвал фотоапарат?

— Ще правя снимки.

Тя прерови телефонния указател, извади всички имена от списъка на Роузи и започна да звъни с въпроса, дали съответното лице не работи в автомобилен сервиз. След около час броят им бе намалял наполовина. Тя все още седеше до телефона, когато след два часа приятелката ѝ се върна с фотоапарата.

Оказа се професионална камера с няколко обектива и лазерна бленда за нощни снимки. Лорийн просия. Щеше да снима цяла нощ! Роузи я наблюдаваше с възторг как умело завива и отвива обективите, проверява визъора и другите аксесоари.

— Откъде разбираш толкова от фотография? — попита плахо тя.

— Това бе част от професията ми. При наблюдение на обекти работехме само с високотехнологични прибори. Изкарах и два-три курса.

В този момент телефонът иззвъня.

— Защо не си по улиците? — изръмжа Руни. — Какво правиш вкъщи?

— Дай ми малко време, за Бога! Нали ти обещах, че щом се добера до нещо, веднага ще ти се обадя. Искам да се срещна с Фелоуз.

— За какво ти е притрябвал Фелоуз?

— Искам да поговоря с него. — Чуваше учестеното му дишане в слушалката. — Както кажеш, но...

— Стой по-далеч от него! Дръж ме в течение. Имам нужда от сведения.

Той затвори. Защо ѝ трябваше да се среща с Фелоуз? Спомни си силната ѝ полицейска интуиция. Може би е открила нещо, което той е пропуснал, или просто го будалкаше? В този момент Бийн му напомни, че втората смяна вече го чака за сутрешния брифинг.

— Тръгвай, идвам след тебе — отвърна Руни.

След малко двамата с Майкъл Берило влязоха в заседателната зала. Указанията се състояха в оглед и разпити из бардаците на наркоманите и травеститите.

— Първостепенната задача на всеки от вас е да се добере до някакви контакти на Норман Хейстингс из тези среди. Хейстингс е главната ни връзка с убиеца, защото в схемата на убийствата той е най-нередовният.

Разнесе се смях и Руни подсмръкна, за да прикрие усмивката си. После ги уведоми, че вече разполага с надежден информатор, който скоро ще предостави още сведения.

— Кой е твоят информатор? — попита го Берило, след като останалите излязоха.

— Проститутка. Арестувана е няколко пъти. Дължи ми една услуга. Има указания да разпита уличните момичета и сводниците. Някои от тях за нищо на света не биха проговорили пред нас, така че тя може да свърши добра работа.

— И толкоз, така ли?

Опита се да се измъкне с успешния пробив при разпита на госпожа Хейстингс.

— Не е достатъчно, Бил. Разбери, че ме натискат отгоре. Викаха ме в общината. Кметът лично ме разпитва докъде сме я докарали с това дело. Трябва ми арест, и то в най-скоро време.

Телефонът иззвъня и Берило вдигна слушалката. Той записа нещо на един лист и го подаде на Руни. *„Днес са заловили Брендън Мърфи и под конвой го карат насам от другия край на щата.“* Думата „щат“ бе подчертана. Лицето на Берило потъмня.

— Бикърстаф — каза той и затвори. — Поздравления, Бил! Хванали са главния ти заподозрян. Лошата новина е, че по-нататък възлагат случая на ФБР. Ще трябва да сядеш разследването и целия материал на едно от техните момчета, Ед Бикърстаф. Познаваш ли го? Не ми харесва тази работа, но нямам друг избор. Няколко пъти ме питаха дали изобщо си способен да ръководиш следствените действия. Борих се за тебе, особено като имам предвид, че до пенсия ти остават няколко месеца. Ако не направиш нещо, може да те пенсионират и порано, отколкото си очаквал.

Още щом влезе в кабинета си, Руни извади бутилка уиски, напълни чашата и я изпи на един дъх, после повтори дозата. Едва след третата чаша се отпусна и започна да обмисля спокойно положението. Какво бе пропуснал? Къде бе сгрешил? ФБР щяха да разнищят целия случай до най-малката подробност. Със сигурност щяха да го изхвърлят от играта, особено като се изясни, че Брендън Мърфи няма нищо общо с убийствата. Той се почеса по брадата. Това бе най-заплетеният случай в цялата му кариера и сякаш напук не бе стигнал до нищо. Трябваше да разчита, че Лорийн Пейдж ще успее да се

добере до нещо съществено. Той вдигна телефона и отново набра номера ѝ. От другата страна не отговори.

Двете седяха в колата пред входа на първия заподозрян от списъка, някой си Сидни Фийлд. По някое време той паркира пред дома си и докато заключваше колата, Роузи излезе и направо го запита дали той е господин Сам Фийлд. Човекът поклати отрицателно глава.

— Провеждам пазарни проучвания, господин Фийлд. Работите ли с компютър?

— Не — намръщено отвърна той.

— Но все пак вие сте Сам Фийлд, нали?

— Не. Името ми е Сидни Фийлд. Механик съм. Имате някаква грешка.

Роузи тръгна, като кимна едва забележимо на Лорийн. Тя извади фотоапарата и направи две снимки.

До края на вечерта успяха да проверят още шест адреса. Бяха изморени до смърт, а в списъка ги чакаха още две имена. Нито един от заподозрените не приличаше на този, когото търсеха.

На следващата сутрин Лорийн позвъни на Руни.

— Имам нужда от пари. Бил.

— Първо ми дай информация.

— В момента проучвам нещо. До довечера ще имам окончателни данни.

— Ела, ще ти дам сто долара. Не забравяй, че ти плащам от джоба си. След четиридесет и осем часа напускам. ФБР поема случая.

— Не искам да се срещаме в полицията.

Той изпсува, но все пак склони да се видят до индианския ресторант.

— Какво става? — Роузи бе чула целия разговор.

— Нищо. Опитвам се да намеря малко пари. Работя за един мой стар колега и приятел.

— Затова ли правим снимки? Колегата да не е онзи, когото видяхме пред галерията, капитан Руни? Само той се занимава с убийствата, нали?

Лорийн бе подценила приятелката си. Без да отговори на въпросите ѝ, тя я подкани да тръгват. Скоро щеше да се стъмни.

Паркираха пред спретнатата редица от бунгала по Ашдън Роуд в околностите на Бевърли Хилс. Районът бе известен като квартал на хомосексуалистите. Гримирани и фризирани мъже вече се разхождаха нагоре-надолу по булеварда, събираха се на групи по ъглите. Някаква руса жена стъпи на един кашон, хвърли на земята отрупаната си с изкуствени цветя шапка и започна да танцува.

От другата страна на улицата спря кола и Роузи приготви бележника си. Сърцето на Лорийн започна да бие лудо. Бе видяла шофьора. Не беше този, когото търсеха. Значи оставаше само един, ако нейната теория бе вярна. След няколко минути Роузи се върна усмихната до ушите.

— Тази работа взе да ми харесва. По-приятна е от лепенето на пликове. Сега накъде?

Последният адрес бе на другия край на града, в Бевърли Глен. С пронизително свистене Роузи направи рязък завой и потегли направо срещу движението.

— Копелета! Аз имам предимство!

Лорийн се хвана здраво за вратата, докато колата направи няколко маневри и пое по Булеварда на залеза.

— Сигурна ли си, че това е пътят? Искам да ти напомня, че нататък живеят само филмови звезди.

— Точно така. Посоката е вярна.

Минаха покрай Бел Еър Гейтс и завиха наляво към Бевърли Глен. Пътят извиваше нагоре покрай хотел „Бел Еър“ и Роузи с блеснал поглед започна да описва зигзагообразни линии по пътя, за да види по-добре разкошните имения от двете страни.

Спряха пред триетажна къща с висока ограда и предупредителни табели за зли кучета и високоволтови проводници по оградата. Входът представляваше масивна желязна решетка. Тук живееше Стивън Янклоу, последният от списъка. Роузи пресече улицата, звънна и се наведе към домофона. През решетките се виждаха два автомобила — един буик и един стар мерцедес.

— Здравейте. Аз съм маркетингов анкетър. Проучвам пазара на компютърни продукти. Искам да задам няколко въпроса на господин Майкъл Янклоу. Може ли да поговоря с него?

От другата страна затвори. Тя отново позвъни и повтори репликите, но още преди да свърши, телефонът отново бе затворен.

Издад къщата се появи градинарят и тръгна към нея.

— Хей, здрасти! — замаха Роузи. — Може ли една минутка? Той не говореше добре английски и трябваше да повтори няколко пъти за какво е дошла.

— Име му не Майкъл.

— С компютри ли работи?

— Не. Работи сервиз, голям сервиз. Ти май нещо сбърка. Махай се!

Роузи се върна в колата.

— Това май бе последният, а? — Тя разказа на Лорийн какво бе чула от градинаря и записа в бележника си регистрационните номера на колите.

Чакаха повече от час. Видяха как градинарят си тръгна с един голям трактор. Вратите автоматично се затвориха след него и една грамадна немска овчарка започна да се разхожда от вътрешната страна на оградата.

Лорийн реши да изпрати Роузи вкъщи, за да избегне срещата между нея и Руни. Каза й, че има важна работа с друг сътрудник, и че ще продължат наблюдението на следващата сутрин. Роузи я остави пред „Стройна и във форма“ и замина.

След петнайсет минути пристигна Руни.

— Разпитах доста проститутки — започна колебливо тя. — Дотук нищо, но скоро ще открия сводника на Холи. Той може да помогне. Имаш ли сведения за някакъв сервиз за стари коли в Санта Моника? — Тя му разказа, че едно от момичетата си спомняло за някакъв свой клиент, който отговарял на описанието и който носел бутонели с емблемата на сервиза. — Сега се опитвам да стесня диапазона от възможните заподозрени. Все пак това са петдесет служители. Не мога да свърша по-бързо. Правя снимки на всеки от тях, после ги показвам на момичетата с надеждата да разпознаят някого като свой клиент. Доста се изхарчих. Трябваше да наема кола, да купя фотоапарат, плащам и на една приятелка, която ми помага.

Руни извади портфейла си.

— Искам да говоря с психолога. Моля те, уреди ми среща.

— Защо искаш да се видиш с него?

— Искам просто да поговоря с него. — Лорийн прокара пръсти през косата си. — Знаеш, че бях добра при сглобяването на отделните

парченца в пъзела. От анализа му оставам с впечатление, че това момче си знае работата.

Той сгъна сто и петдесет долара и ѝ ги подаде през масата.

— Вземи. Искam снимките. Междувременно ще проуча мъжете, които работят в този сервиз. Може някой от тях вече да има досие при нас.

— Направи го тихо, Бил. Ако човекът, когото търсиш, работи там и разбере, че го проучваш, ще го изпуснеш. — Тя сложи ръка на бравата. — Ще ти се обадя.

— Ще говоря с Фелоуз. — Руни се колебаеше. — Можеш да се срещнеш с него, ако той се съгласи. Аз вече съм натикан в ъгъла. Трябва веднага да ме информираш за всичко, Лорийн, всичко, което може да свърши работа, без значение дали изглежда важно или не. Нали знаеш какви надменни копелета са онези от ФБР?

Той дълго гледа след нея. Дългокрака, стегната, с тънка талия. Едно време всички момчета от отряда се бяха опитвали да я свалят, но тя не допусна никаква сцена с нито един от тях. Обръщаше всичко на шега и накрая им отрязваше квитанциите. Озлобени, те бяха направили живота ѝ ад.

— Имаш ли някакви оплаквания? — бе я попитал един ден Руни.

— Никакви — тихо, но твърдо бе отвърнала Лорийн.

Никога не се оплака, не „натопи“ никого от колегите си, дори и след като разбра, че спяха безплатно с проститутките. Бе толкова жилава, че никой не очакваше един ден да рухне и да се пропие. Той се запита колко ли дълго бе крила, че пие редовно. Някога се възхищаваше от упоритостта ѝ. Беше изключително смела. В паметта му изплува една от най-напрегнатите им нощи. Извикаха го по сигнал в един от баровете в центъра на града. Някакъв отчаян мексиканец бе взел за заложица една от сервитьорките в собствения си бар и заплашваше да я заколи. Вече бе ранил с нож двама от посетителите. Всички бяха в истерия, а на улицата се събираше тълпа от зяпачи. Руни бе помолил за подкрепление, което пристигна под формата на патрулната двойка Лорийн Пейдж — Брайън Дъли. По това време Пейдж беше още новобранец. Дъли, дебеланко с щръкнало бирено шкембе, се заклати към Руни и заобяснява, че двамата се нуждаят от разяснения по случая. В този момент от бара се разнесе писък. Трябваше им примамка, която да отвлече вниманието на мексиканеца,

за да го обезоръжат откъм гърба. „Няма начин“ — бе заявил Дъли. Руни тъкмо се канеше да му заповяда въпреки всичко да влезе вътре, когато Лорийн пристъпи напред.

— Аз ще свърша работата. Не можем да оставим момичето нито секунда повече.

Партньорът на Руни и самият Дъли заобиколиха сградата, за да влязат през задния вход. В този момент Лорийн отвори вратата на бара и пристъпи вътре. Полуделият барман стискаше за врата вцепенената жена с опрян в шията ѝ нож. Бе успял да я пореже и по роклята ѝ се стичаше кръв. От ужас тя се беше напикала. Устата ѝ беше широко отворена, очите ѝ щяха да изскочат от орбитите.

Лорийн пристъпи с вдигнати ръце.

— Сама съм, Роберто. Пусни я и дай да поговорим. Барманът блъсна момичето на пода и стъпи върху главата му.

— Твърде късно — изхили се истерично той и вдигна ножа. — Вече е късно за разговори!

Лорийн го гледаше право в очите и пристъпваше бавно към него. Мексиканецът нервно прехвърли ножа в лявата ръка и извади пистолет от колана си. Тя спря, без да сваля поглед от него и сякаш без да забелязва насочения към главата ѝ пистолет.

— Никога не е късно за разговори. Кажи ми какво е станало.

— Изхвърлиха ме от квартирата и взеха децата ми. Те нямат право да постъпват така! Аз работя денонощно, плащам си данъците, те нямат право... Срегнах се с началниците и те ми казаха, че всичко ще се уреди и „никой не може да те изхвърли, Роберто“, но ето, изхвърлиха ме като...

Руни стреля пръв, след него Дъли. Мозък и кръв изпръскаха лицето на Лорийн. Тялото на мексиканеца се свлече върху хълцащата от ужас сервитьорка.

Изправиха я. Тя се хвана конвулсивно за Лорийн и не разреши да я отделят от нея дори и след като лекарят пристигна. Лорийн седна с нея в линейката и изчака действието на успокоителните таблетки.

— Можеше да се мине и без убийство — пристъпи тя към Руни и Дъли, след като линейката потегли.

— Той щеше да я заколи — вдигна ножа към лицето ѝ Руни.

— Ти, какво, оплакваш ли се?

— Не — отвърна едва чуто тя. — Не се оплаквам.

През целия път до дома си той мислеше за Лорийн и Лубрински. Бе сигурен, че между двамата е имало нещо. Бяха толкова близки. Заедно пиеха след дежурство. При мисълта за хубавия, тъмнокос офицер Руни почувства безкрайна тъга. Бе един от най-добрите полицаи, които бе срещал в кариерата си, от типа „самотник“, но без съмнение, истински мъж. Когато им съобщи, че двамата с Лорийн ще работят заедно като патрулна двойка, очакваше буря, а те станаха най-добрата двойка в участъка. Защо сега нямаше двама полицаи като тях да се хванат с разследването на убийствата на проститутките? Уви, такива като тях се срещат веднъж на сто години, помисли със съжаление капитанът. Лубрински и Лорийн — вода и масло, и все пак...

След срещата с Руни Лорийн се отправи към квартала на хомосексуалистите. Седна в едно от кафенетата и започна да се оглежда за Нала и Диди, но те не се появяваха. Тя попита за Къртис и разбра, че обикновено посещавал едно от заведенията по-нататък по улицата.

Барът тънеше в полумрак. Касетофонът гърмеше толкова силно, че беше невъзможно да се разговаря. Тук-там се мяркаха клиенти. Тя седна на бара и си поръча кока-кола.

— Как си? — ухили се негърът, докато ѝ подаваше чашата.

— Отдавна не си се мяркала насам.

— Търся Къртис.

— Ей го къде играе с приятели — кимна барманът по посока на малката зала.

Около билиардната масата стояха четирима мъже с шикозни костюми и ярки копринени вратовръзки. Щампованата коприна в стил „Мики Спилейн“ бе последният моден хит сред сводниците. Лорийн нямаше намерение да прекъсва играта, но Къртис вдигна поглед и я видя.

— Мен ли чакаш, сладурано?

— Ако имаш секунда време... — Тя се обърна и тръгна отново към барплота.

— Коя е тази? — Къртис погледна въпросително останалите, докато натриваше с тебешир края на щеката, но те свиха рамене и

продължиха играта.

Лорийн си поръча втора кока-кола. На бара бяха седнали още няколко души. Силно изрусена дебелана, попрехвърлила четиридесетте, се опитваше да свали неопитен младок, който очевидно за първи път попадеше на подобно място. Кожената ѝ пола, вдигната до хълбоците, пращеше по шевовите, а от деколтето ѝ напиреха огромните разголени гърди. Лорийн с насмешка наблюдаваше изпълнението на „програмата“. Всяко движение бе предназначено да подчертава и предлага обилните ѝ прелести — бавно разтварящите се бедра, честото облизване на ярко начервените устни, дълбоките въздишки, разлюляващи огромната ѝ гръд. Момчето се наведе към нея, сякаш бъдещето му зависеше от нейната дума, а погледът му стоеше като закован в разголеното деколте. Лорийн се усмихна в очакване на момента, когато проститутката ще назове цената, и не се излъга. Дебеланата докосна дискретно гърдите си с ръка и промълви нещо, след което се облегна на стола и зачака реакцията на своята жертва. Момчето плати сметката и я погледна в очакване. Тя гаврътна съдържанието на чашата си и хванати под ръка, те напуснаха кафенето. „Вероятно държи стая в някой от околните мотели“ — помисли Лорийн. Момчето очевидно бе ученик или студент, решен да сложи край на своята девственост. Е, сигурно не е предполагал, че ще бъде толкова просто, усмихна се след тях Лорийн.

В този момент до нея се облакът Къртис и си поръча бира.

— Ти познаваш две мои приятелки, Нала и Диди — започна тя.
— Не мога да ги открия на „стъргалото“.

— Още е рано за тях. Кажи какво искаш.

— Познавам Арт.

— Искаш видео филмчета, така ли?

— Може би.

Къртис внезапно се премести съвсем близо до нея.

— Значи така, познаваш Диди и Нала. — Той я събличаше с очи, докато накрая закова поглед в подножието на корема ѝ. — Но всъщност не си като тях. Искаш ли да изкараш някой друг долар, ако случайно си закъсала?

— Не. Искам само да се видя с тях, но не в апартамента им. Може да прекъсна някой сеанс.

— Не мога да ти помогна, маце — засмя се той. — Техните сеанси не са по моята специалност.

Лорийн също се усмихна. Къртис постепенно се отпускате, а подозренията му към нея намаляваха от дума на дума. В този момент на входа се появи Елза, черна проститутка, с която тя се познаваше отдавна.

— Хей, как си? — изпищя Елза и започна да я прегръща и целува. — Откога не сме се виждали! Ти май успя да се измъкнеш. Бейби, изглеждаш фантастично.

Лорийн едва издържа ласките ѝ. Къртис ги наблюдаваше с интерес, докато чернокожата разказваше колко добре си живеели някога двете. Тя прокара пръст по белега на лицето ѝ.

— Ах, ах, никога няма да забравя онази нощ!

— Аз пък не мога да си я спомня — отвърна Лорийн. Барманът кимна на Къртис и му подаде слушалката. Докато той разговаряше по телефона, Елза се намести на стола му.

— И тъй, как живееш, миличка? Мислех, че си умряла.

— Не, жива съм. Искаш ли нещо за пиене?

— Разбира се, щом искаш да почерпиш. Кола и бърбън.

Те седнаха на една отдалечена от входа маса, но вниманието на Елза бе приковано към вратата, за да не изпусне евентуален клиент.

— Познаваш ли Холи?

— Да, мила, беше едно от момичетата на Къртис. Той много тежко го понесе.

Лорийн се опита да разбере къде е бил районът на Холи, но Елза не можеше да си спомни добре. Всъщност малката нямала свой район, обясни тя. Останалите момичета я мразели, защото им отнемала клиентите, и тя ходела от едно място на друго. Къртис бил дребна риба, имал пет-шест момичета и не можел да се мери с останалите от бизнеса. Никой не искал неговия контингент. Е, имал и едно-две пиленца като Холи, неговото момиче, но вместо да ги пласира, той изглежда предпочитал сам да ги чука, поясни Елза и млъкна.

— Ти не я ли видя в онази нощ, когато я убиха?

— Не, аз бях в мотел „Лонг Даун“ по това време. Имам стая там. Опита се да измъкне повече информация за Холи, без да събуди подозренията на Елза, но единственото, което разбра, бе, че в онази

нощ бизнесът не вървял, нямало много клиенти и всеки един бил хващан още щом се появи в района.

— Нали знаеш, имаме и добри нощи, но понякога просто не върви и толкоз.

— Да-а — промълви разбиращо Лорийн.

В този момент негърката забеляза клиент и скочи след него.

— Какво става, още ли искаш видеокасети? — Къртис бе приключил телефонния си разговор и стоеше зад нея. — Може и да ти намеря. Обади се след час-два. Сега имам работа.

Барманът отново му даде знак, че го викат по телефона. Къртис въртеше бизнес с порно касети и наркотици из баровете. Той наистина беше дребна риба. Срещата с Лорийн го притесни. Ни за миг не бе повярвал, че търси касети.

— Елза! — извика той и негърката тутакси дотърча до бара. — Кое беше русото маце?

Тя погледна клиента, който я чакаше на масата.

— Проститутка. Ловеше клиентите по баровете около плувния басейн. Някога е била... така де, истинска дама, обаче пратила всичко по дяволите. Викахме ѝ Мързеливата Лорийн. Никога не се пускаше да си намери клиент. Чакаше да остане без пукната пара и тогава тръгваше с всеки, който ѝ обещае къркане. Обикновено беше толкова пияна, че едва ли е разбирала дали я чукат или не. Невероятни мутри се въртяха около нея, но на нея не ѝ пукаше, щом има пиене. — Елза се наведе към него и продължи шепнешком: — Мен ако питаш, стой далеч от нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... казваха, че едно време била ченге.

Лорийн се отби в още два бара и докато вървеше към третия, забеляза Нала да слиза от едно такси. Щом чу името си, тя се огледа озадачена и едва след няколко мига позна Лорийн.

— Имаш ли време да пийнем нещо?

— Не, закъснявам.

— Как е Диди?

— Още има проблеми с глезена, но не иска да чуе за лекар — сви рамене Нала. Двете тръгнаха надолу по тротоара. Лорийн успя да я

склони да изпият по едно еспreso, но Нала бе нащрек през цялото време и погледът ѝ не престана да шари по тротоара.

— Искам да ми кажеш какво знаеш за нощта, в която убиха Холи. Една моя приятелка попаднала на някакъв гад, който доста я изплашил. Бил противен, с големи влажни бърни и очила без рамки. Приличал на новодошъл от Средните щати. Струва ѝ се, че го е виждала същата нощ, когато Холи беше убита, и допуска, че той е убиецът. Както и да е, тя свършила работата и успяла да се измъкне от колата му.

— Не съм виждала подобен тип през онази нощ. — Нала разбърка кафето си. — Но Диди може да го е мярнала. Видяла, че автомобилът приближава към нея, и тъкмо се канела да го хване, когато малката Холи я изпреварила и седнала преди нея в колата.

— Почакай! Искаш да кажеш, че Диди е видяла как Холи се качва в колата му?

— Да, бил бежов автомобил.

— Казвала ли си това на някой друг?

— От къде на къде?

— Може да е бил убиецът на Холи.

— Да, но може и да не е той. Беше доста рано, аз току-що бях застанала на ъгъла...

Не искаше да изглежда прекалено настоятелна и смени темата, но Нала не прояви никакъв интерес към разговора.

— Как мислиш, дали онзи тип всъщност не е бройкал Диди?

— Боже, откъде да знам какво е искал? Защо ми задаващ тези въпроси?

— Просто любопитство. — Лорийн запали цигара. — Диди ще работи ли тази нощ?

Нала обясни, че приятелката ѝ напоследък работела със свой редовен клиент в някакъв мотел, но понякога по малките часове идвала и тук.

— Трябва да тръгвам — продължи тя. — Сега, когато останахме без Арт, трябва постоянно да работим. Нямаме пари. Бях решила да не ти проговоря, ако те срещна, заради Арт. Ти постъпи зле с него. Той е почтен човек и не го заслужаваше.

— Стига. Нала! Той е уреждал на клиентите си чукане с малолетни. Видях снимките. На някои от тях видях и Холи.

— Защо толкова се интересуваш от Холи? Какво ти пука за нея?

— Убиха я. Мъчно ми е за нея.

— Хм, и на мене ми е мъчно. Тука идваха всякакви ченгета. Щяха да ни провалят бизнеса! Някакво копеле им пошушнало, че при нас ще открият нещо. А снимки не сме правили от седмици, заради тебе! През цялото време, откакто те видях в галерията, се чудя къде съм те виждала преди. Диди твърди, че сме те виждали на събрание на алкохолиците. Както и да е. Искам да знаеш, че те смятаме за доста съмнителна и не искаме да имаме нищо общо с тебе. Стой далеч от нас!

Тя излезе и Лорийн стана да плати, но когато тръгна към изхода, видя Къртис и Нала да разговарят пред кафето. Тя му посочи кафето, а той блъсна ръката ѝ и надникна през прозореца. Изглежда, спореха за нещо. Лорийн бавно пристъпи към дъното на салона по посока на тоалетните. След секунда сводникът влезе и попита една от келнерките, дали не е виждала Лорийн.

Тя седеше притихнала на тоалетната чиния, когато чу стъпките на Къртис. Той влезе, спря за миг и отвори съседното помещение. Лорийн очакваше всеки момент да отвори и нейната врата, но в този момент сервитьорката влезе и му каза веднага да напусне дамската тоалетна. Петнайсет минути по-късно Лорийн излезе и надникна в салона. Къртис стоеше точно пред вратата на кафето, а друг изход нямаше. След секунда размисъл смело тръгна към него.

Щом я видя, той се сепна и стисна ръката ѝ над лакътя.

— Ходиш наоколо и разпитваш за Холи. Искам да зная защо. Какво искаш да разбереш за моето момиче?

По изражението му разбра, че няма намерение да я нарани. Той не беше уплашен, а само много разстроен.

— Какво те засяга?

— Тя беше мое момиче.

— Нямам причини, просто ми беше симпатична. — Лорийн се дръпна и освободи ръката си.

— Познаваше ли я? — Той понечи да тръгне.

— Къртис, почакай! Да, познавах я бегло.

— Не зная какво искаш, но те предупреждавам да стоиш далече оттук.

— Може би работя за полицията. — Видя как той сви юмруци и разбра, че ако бяха сами, щеше да я удари. — Но не така, както си мислиш, Къртис. Е, хайде, нали знаеш, че и аз бях курва. Имам задача да открия каквото мога за нейния убиец. Те все още нямат никаква информация за него. Нима ти самият не искаш да го хванат? Беше толкова младичка и красива, наистина красива. Беше твоето момиче. Къртис.

— Тя е мъртва. Край. Разкарай се!

Той се обърна и Лорийн тръгна след него. Къртис зави по една пуста уличка и спря. Наоколо нямаше жива душа и безопасността ѝ вече беше под въпрос.

— Имаш много здрави нерви, маце. Разкарай се от мене!

Тя стоеше на три крачки от него, за да избегне евентуален замах с юмрук, и все пак достатъчно близо. Сините ѝ очи не се отделяха от неговите.

— Плащат ми под тезгяха, за да науча нещо. Петдесет долара на ден. Единствената ми задача е да разбере дали някой не е видял лицето на човека, в чиято кола се е качила. Нищо друго не ме засяга. Помогни ми! Защо не искаш да ми помогнеш? Човече, нали Холи беше твое момиче?

Той се облегна на стената и за нейно учудване избухна в сълзи.

— Някой я взел от ъгъла на Диди и Нала. Тогава си я видял за последен път, нали? — Тя пристъпи още по-близо. Къртис кимна. — Защо в онази нощ е излязла да работи по пистата на транссексуалните? Спомни си дали за миг не си зърнал лицето на шофьора.

— Нямаше къде да застане. — Той се изсекна и започна да бърше мокрото си лице с опакото на ръката. — Малко по-нагоре я бяха набили преди няколко дни. След боя, като обсъждахме какво да правим, тя поиска да слезе към другия ъгъл. Обещах да ѝ го уредя с момичетата. Така... не ми остана време да ѝ кажа, че... ми е много скъпа.

— Сега можеш да направиш нещо за нея, Къртис. Ако дочуеш нещо или познаваш някой, който може да даде сведения, ще ми се обадиш, нали?

— Не работя за ченгета.

— Аз не съм ченге.

Тя го накара да запише телефонния ѝ номер на дланта си. Къртис се подчини и бавно се отдалечи.

Лорийн въздъхна, загледана след съкрушената фигура.

„Стой! Полиция!“ — чу глас зад себе си. Пред нея вместо Къртис бягаше момчето. Жълтата лепенка се открояваше на фона на черното яке.

„Стой! Полиция!“

Той не спря, защото не беше чул предупреждението, а и нямаше защо да спира. Нали не носеше оръжие, а само един уокмен? Обля я пот. Гърлото ѝ пресъхна, сякаш бе погълнала пясък. Тя се обърна и хукна в противоположната посока. Блъскаше се в минувачите, в спрените край тротоара коли. Единствената ѝ мисъл бе да намери чаша водка. *„Не! Недей! Ще ти мине, само не спирай! Не спирай, бягай, бягай!“*

„Ти застреля детето — нашепваше нечий глас. — То нямаше нищо общо с наркоманите. Е, какво трябва да направиш със себе си, пияна кучко? Каквото и да направиш, то умря. Ти изпразни цял пълнител в гърба му!“

Едва когато почувства, че паниката я напуска, тя седна на бордюра, задъхана до задушаване от продължителното бягане. Знаеше какво е направила, но отказваше да го проумее. Никога нямаше да го проумее.

— Как си? — над нея се беше навела Диди и я гледаше удивено. — Току-що профуча край мене, сякаш бягаше от привидение.

— Бягам от бутилката.

Диди се засмя разбиращо.

— Дано вече да си по-добре. Е, аз тръгвам.

— Почакай, искам да те попитам нещо. За Холи. Моля те, почакай!

— Слушай, нищо не зная, нищо не съм видяла, нито чула! Даже не зная защо разговарям с теб. Заради тебе сега сме разорени, нямаме пукнат грош. Идваха ченгета и ни разпитваха. Оттогава не можем да хванем къорав клиент.

— Диди, аз не съм ченге, разбери! Бях някога, но толкова отдавна, че едва си спомням за това време. Години наред проституирах и пиех като смок. Впрочем ти знаеш. — Лорийн я хвана за ръката и

усети тежкия златен пръстен. — Моля те, кажи ми кой взе Холи. Ти не може да не си видяла. Нала ми каза, че си го видяла.

— Нищо не помня. Не си спомням дори какво съм правила през онази нощ. За мен всички нощи са еднакви.

— Стига, Диди! През същата нощ си яла бой. Върнала си се насинена.

— Може би. Значи Нала ти е казала?

— Да, и Къртис. Те двамата искат да ми помогнат. Моля те, кажи ми само какво стана тогава.

Диди разказа почти същата история, която вече бе чула от Нала — как колата се появила иззад завоя и спряла до нейния ъгъл, но Холи в последния момент я изпреварила и се мушнала вътре.

— Значи той е искал да качи тебе или Нала, но не и Холи?

— Както виждаш, имали сме късмет.

— Затвори очи и се опитай да си представиш сцената. Рус ли беше или тъмнокос? Нямаше ли плешиво теме? Мисли за него.

Диди се напрегна, но нищо не можа да си спомни.

— Имаше ли очила? Устата му не беше ли голяма и сякаш мокра?

— Да, да, точно така.

— А не беше ли късо подстриган, русоляв?

— Точно така.

— Спирал ли е преди това в твоята територия?

— Никога преди това не бях го виждала, а аз помня всеки, който има що-годе нормален вид.

— Нали не повтаряш „да, да“ само защото аз ти подказвам как е изглеждал? Наистина ли изглеждаше така?

— Защо ще те лъжа? Наистина изглеждаше така, както ти го описваш. Доста отдавна беше, не мога да си спомня подробности. Виж какво, аз, както и всички от този квартал, познавахме Холи и искаме да забравим за тази лайняна история.

— Ако си спомниш още нещо, ще ми се обадиш ли? Диди кимна и закуцука към своя ъгъл.

Когато се прибра, намери бележка от Роузи, че Руни се е обаждал и че тя отива на събрание. Лорийн не го откри в полицията и позвъни

на домашния му телефон. Бе по-груб от всякога.

— Можеш да се видиш с Фелоуз. Той те очаква. А аз чакам най-после да ми доставиш материал.

Лорийн хапна, изгълта шепа витамини и излезе.

В същото време Роузи паркира пред дома на Янклоу и зачака. Нощта беше по-подходящо време за наблюдение заради естественото прикритие на мрака, повтори си за десети път тя и извади фотоапарата. После прочете няколко пъти инструкциите и направи няколко пробни снимки. След малко пред желязната ограда спря автомобил. Беше мерцедесът. С големи усилия жената сниши тялото си на седалката и надникна през стъклото.

— Хайде, копеле, излизай! Искам да ти направя хубава снимка — прошепна за кураж тя.

За съжаление шофьорът отвори вратата дистанционно и без даже да погледне в нейната посока, паркира в двора. Единственото, което виждаше, бе част от профила и отражението на светлината от очилата му. Тя щракна с апарата, излезе от колата и като пристъпваше предпазливо покрай оградата, без да го изпуска от очи, се опита да нагласи фотоапарата за нощни снимки. Обективът обаче не беше добре завит и докато го оправи, мъжът потъна в къщата.

Роузи се върна в колата. Е, поне бе опитала, утеши се тя и завъртя ключа, но колата не запали. Опита пак, но моторът се закашля и отново млъкна. След още няколко напразни опита и порой от ругатни тя излезе и тръгна пеш.

Пътят беше лошо осветен и Роузи се стараеше да върви точно по средата. Две коли я задминаха и нито една не спря, макар че тя енергично размахваше палец за стоп. До главния път оставаха още няколко километра. Краката я боляха, по гърба ѝ се стичаха струйки пот. Фотоапаратът ѝ тежеше и тя съжали, че не го бе оставила в багажника.

Когато най-сетне стигна до главния път, вече беше забравила и за Янклоу, и за целия случай. Ставаше все по-хладно, беше и гладна. Тъкмо се канеше да пресече, когато чу зад гърба си шума на мотор. Роузи се обърна и видя мерцедеса точно пред себе си. Престори се, че насочва фотоапарата към огромния плакат „Карти на Холивуд“ и направи снимката точно когато светофарът светна зелено. Шофьорът обаче беше жена с дълга руса коса, тъмни очила и копринен шал,

заметнат около шията. Преди автомобилът да изчезне, Роузи успя да направи още няколко снимки и тръгна към автобусната спирка.

Тя слезе на Булеварда на залеза и позвъни, но Лорийн още не се беше върнала. Озадачена, реши да занесе веднага филма в някое денонощно студио и докато чака за снимките, да похапне нещо. Трябваше да се обади и в гаража, откъдето бяха взели колата, и да съобщи на собственика, че може да си я прибере от Бевърли Глен.

Тя подаде филма на фотографа и седна пред студиото с купа малинов сладолед. Тъкмо бе преполовила купата, когато отново видя мерцедеса на Янклоу да се връща. Русата дама шофираше приведена над волана с кожени ръкавици и все още с тъмните очила. Роузи облиза показалеца си и в този момент се сети. Беше виждала това лице някъде. Но къде ли? Помнеше физиономии и винаги без затруднение нареждаше онези пъзели с лицата на холивудските звезди, защото ги разпознаваше само от един фрагмент — устните на Джули Ендрюз, очите на Голди Хоун, носът на Джейн Фонда... Тя се концентрира над характерното очертание на профила... Галерията! Разбира се, беше видяла тази жена в галерията, на онзи прием. Въодушевена, тя стана без да довърши сладоледа и влезе в студиото. Снимките бяха готови.

Докато чакаше автобуса за Пасадена, разгледа фотографиите. Бяха лоши, но слава Богу, имаше няколко съвсем чисти. Вече минаваше десет часът, когато отвори вратата на апартамента и с разочарование откри, че Лорийн още не се е прибрала. Обезпокоена, тя нахрани котарака, нареди снимките на масата и започна внимателно да ги проучва. Профилът на русата жена беше някак си особен. Роузи вдигна снимката към светлината, повъртя я под различни ъгли и изведнъж разбра. Това не беше жена, а мъж! После сложи една до друга снимката на русокосата и снимката, на която мъжът с очилата влизаше с колата през желязната врата. Профилът му, макар и непълен, бе ясно очертан. Сравнението бе красноречиво. Русата жена и мъжът, когото те с Лорийн мислеха за Стивън Янклоу, бяха едно и също лице.

ГЛАВА 11

Таксито спря пред Калифорнийския университет. Лорийн влезе и огледа пустото фоайе. Портиерът лъскаше пода и не ѝ обърна внимание.

— Извинете, имам среща с господин Фелоуз. Той изключи машината и помещението утихна.

— Той не е тука. Срещата ви уговорена ли е?

Тя кимна, но портиерът все пак погледна в книгата за посещения.

— Не е в лабораторията. Мисля, че играе скуош на кортовете. Никой повече не ѝ обърна внимание, докато вървеше към спортния комплекс. Край нея минаваха весели групи студенти, с бели екипи за тенис, нарамили ракети и сакове. От време на време избухваше заразителен младежки смях. Почти детските им загорели лица, блестящите зъби, лъскавите коси и слънчевите усмивки я караха да се чувства стара и мръсна.

Професор Фелоуз играеше на шести корт с някой си Брад Торнбърн, както сочеше табелата за резервации на оградата. Звукът на черната топка напомняше гръмотевичен грохот. Лорийн приседна на края на реда и започна да наблюдава играта. Нито един от двамата не я забеляза.

Тя се опита да отгатне кой от тях е Ендрю Фелоуз. Може би онзи, зачервеният като рак, който при всеки скок надаваше радостни възклицания. Надяваше се той да е човекът, с когото трябваше да разговаря, защото партньорът му бе смущаващо красив, може би най-привлекателният мъж, когото бе виждала от години. Той не викаше като червендалестия, а надаваше кратки, сподавени стонове, които мъжете обикновено издават, когато усещат приближаването на оргазма. „Да, да, да“, повтаряше той при всеки сполучлив удар и се усмихваше виновно, когато пропуснеше. Бе доста по-висок от Фелоуз, може би около метър и осемдесет и пет, прецени Лорийн. Най-красива обаче бе усмивката му и по-точно полуотворените му устни. Имаше великолепно фигура, дълги, мускулести крака, покрити едва-едва с

тъмни косъмчета и тя веднага си представи гъстото окосмяване около гениталиите, както у всички тъмнокоси мъже. Късата му гъста коса бе полепнала по челото. И гърдите му сигурно бяха окосмени, тя почти ги виждаше през бялата тениска. Този мъж бе много различен от Фелоуз. Той постоянно подръпваше шортите си, докато размахваше ракетата напред-назад, като ту се навеждаше напред, щом другият заемаше поза за удар, ту изтриваше чело с лентата на китката си. Ръцете му бяха силни и големи. Тъмните вежди бяха изящно очертани, а очите... Той се обърна и погледна към нея. Бяха синьо-зелени.

По-ниският я съзря и махна с ръка.

— Вие ли сте Лорийн Пейдж? Ей сега идвам.

Играта продължи още десет минути. Накрая Фелоуз извика нещо радостно, прегърна другия и по това тя предположи, че е спечелил гейма. Партньорът му избърса лицето и ръцете си с бяла кърпа, метна я на раменете си и напусна корта, без да погледне към нея. Фелоуз обаче се обърна широко усмихнат и извика, че ще я чака на рецепцията след пет минути.

Остана на пейката още няколко минути. Бе шокирана от силата, с която Брад Торнбърн я привличаше. Не помнеше откога не бе пожелавала мъж. Неговата мъжественост я прободеше като нож в слабините. Коремът я болеше от възбуда, бе обляна във влага, а коленете ѝ омекваха при спомена за всяко негово движение. Лорийн остана на пейката без да помръдне, от страх, че ако стане и тръгне, може да се изправи срещу него. Събра цялата си воля, за да извика призрака на лейтенант Пейдж — онази Пейдж, която не даваше пет пари за който и да е мъж независимо от чувствата, които ѝ вдъхва.

Фелоуз се появи на рецепцията още по-зачервен отпреди, метнал през рамо сака си за скуош. Ризата му падаше свободно върху дънките, а на раменете си бе наметнал пуловер.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, но капитан Руни не уточни кога ще дойдете.

— Няма значение. — Тя хвърли бърз поглед зад него, без да знае дали иска или не иска да види Брад Торнбърн. Той не се появи. Фелоуз я хвана кавалерски за лакътя и я поведе към паркинга. Предложи да проведат обсъждането в неговия апартамент, тъй като по това време

лабораторията му била вече затворена. Портиерът му подаде ключовете на колата. Докато пресичаха паркинга, край тях бавно мина спортна английска кола, модел MG. „Като на Сиси“ — спомни си Лорийн. Фелоуз махна с ръка за довиждане и разбрала по жеста му, че това е колата на Торнбърн, тя умишлено не погледна към нея. За да прикрие вълнението си, започна да благодари на професора за готовността да се срещнат. После седна в малката му японска кола, силно притиснала бедра, ядосана, че все още не може да потуши сексуалната възбуда. Кой ли беше този мъж, питаше се тя, който я накара отново да се почувства жена.

— Направихте интересна игра — отбеляза с възможно най-безпристрастния си тон Лорийн.

— Да, първата игра за тази година, в която успях да го победя. Той е мой стар приятел. Заедно следвахме в Харвард.

— И той ли преподава тук?

— Боже мой! Не преподава, богат е като Крез. Писател е, но същевременно притежава и автомобилен сервиз за стари модели в Санта Моника. Внася колите от чужбина, реставрира ги и след това ги продава с огромна печалба. Впрочем за Брад това не е бизнес, а по-скоро хоби. Сам притежава цял гараж с подобни луксозни модели. Започнал случайно, за да реставрира собствения си парк, постепенно започнал да търгува с тях и днес бизнесът му процъфтява. Всичко, до което този мъж се докосне, процъфтява. Притежава магическата способност на Мидас да превръща в злато всичко, до което се докосне, макар че от пръв поглед не му личи. Чаровен мъж. Съжалявам, че не остана време да ви запозная с него. Впрочем и вие сигурно не сте дошли дотук само за да се запознаете с мой приятел от студентските години, нали госпожице Пейдж?

Фелоуз продължи да бърбори за тенденциите в търговията с недвижими имоти и как Неговите загубили стойността си. Говореше маловажни неща, без да спре, докато се опитваше да отгатне какво бе стреснало Лорийн. Виждаше, че е напрегната и разсеяна. Дали не се притесняваше, че непознат мъж я води у дома си? Едва ли, каза си професорът, нямаше вид на жена, неумееща да се грижи за себе си, особено след всичко, което Руни му бе разказал за нея. Сякаш прочела мислите му, тя го запита какво му е разказал капитанът за нея.

— Че сте били лейтенант, и при това много добър.

Тя се засмя и на него му се стори, че в приятния гърлен звук има нещо повече от смях.

— И само това ли?

— Да, намекна, че сте забъркали голяма каша, но не се впусна в подробности.

— И какво каза все пак?

— Спомена нещо за проблеми с алкохола. — Той зави по Мармън Авеню и сви по една алея, в дъното на която се намираше неговият дом.

Къщата бе спретната и чиста като самия Фелоуз. По-голяма част от градината бе заета от басейн. Лорийн изчисти наум, че имотът струва не по-малко от милион и четвърт.

Той отвори вратата на градината и тръгна след нея. В този момент на прага на къщата застана приятна възпълна жена и им махна с ръка.

— Дили, това е Лорийн Пейдж. Работи по случая, за който ти разказах.

Вътрешността на къщата отразяваше щедрата личност на Дилисандра, която глезено наричаха Дили — просторен интериор, с удобни мебели, без следа от показност и снобизъм. Ниските светли дивани, разположени в дневната, приканваха госта да се разположи удобно. Сред тях бяха пръснати масивни марокански масички за кафе, а аплиците и абажурите създаваха красиви светлинни петна върху ярките живописни платна. Една от картините, разположена над каменната камина, привличаше погледа. Бе портрет на гол, облегнат на колона мъж, с впечатляващо голям пенис. Където и да седнеше, вниманието на госта неизбежно биваше привлечено от платното.

Докато приготвяше бутилката с вино, Дили изреждаше получените през деня телефонни обаждания. Фелоуз се извини и тръгна към кабинета си, за да прослуша съобщенията на телефонния секретар.

Вечерята бе проста — салата и пържоли, но сервирана красиво. Лорийн се отпусна и с наслада следеше приятния разговор. По някое време Дили заговори за Брад Торнбърн.

— Това е мъж, с когото бих тръгнала накрай света — обърна се тя към Лорийн. — Картината над камината е негов портрет. Не си прилича много, защото отказа да ми позира и не успях да довърша

главата, но всичко останало съм уловила както трябва. Е, Анди казва, че твърде оптимистично съм представила гениталната му област, но в интерес на истината нищо не съм преувеличила. Нарисувах това, което виждах, и в интерес на истината понякога четката трепереше в ръцете ми — засмя се тя.

Усмехнат, Фелоуз гледаше с обожание жена си. В погледа му нямаше и следа от ревност или раздразнение.

— Запознавах го с цяла армия момичета. Всичките полудяваха по него, но той се оказа наистина много придирчиво момче.

— Той внезапно стана и закачливо разроши косата на жена си.

— Все пак госпожица Пейдж не е дошла, за да обсъжда Брад Торнбърн. Ще донесеш ли кафето в кабинета?

— Разбира се. Как го пиете, Лорийн?

— Черно и с мед, ако ви се намира.

— Знаех си, че тъкмо така обичате кафето. Черно кафе с мед най-добре подхожда на прямотата ви.

— Не му обръщайте внимание — шеговито намусена подметна Дили. Този израз е негов стар номер. Някога с подобни забележки хвърляше във възторг всички наши гости, а сега просто тренира, за да не загуби формата си.

Стените на кабинета бяха покрити с лавици книги и фотографии, повечето от които бяха снимки на Брад Торнбърн. Широкото бюро бе отрупано с книги и печатни материали. Лорийн мина край коженото кресло и се загледа в една от снимките, представяща домакина и Торнбърн на риболов. Фелоуз стоеше зад нея.

— Къде живее той?

— Горе, в Каньона. Там има семейна къща. Впрочем неговите семейни къщи са пръснати по всички краища на света, но тази си е избрал като един вид база, където прекарва по-голяма част от времето. Получил е доста странно възпитание. Баща му оставил майка му, когато Брад още прохождал, после се женил не зная колко пъти още.

— Значи е единствено дете?

— Мисля, че има по-голям брат, но Брад получил наследството.

Дили остави кафето и им пожела лека нощ. Лорийн усещаше безкрайна симпатия към семейство Фелоуз. Той беше човек, на когото можеше да се довери, на когото искаше да се довери. Бе почтен, открит, честен, без задни мисли.

Професорът накратко очерта своята роля в разследването. Тя го слушаше внимателно, макар че знаеше повечето от нещата, само заради чувството на спокойствие и сигурност, което гласът му ѝ вдъхваше.

— Разбрах, че в случая с Норман Хейстингс нещата са се придвижили малко по-напред. Той има хомосексуални наклонности. Бях казал на Руни, че очаквам около Хейстингс да се появят нови факти. Интересно, нали? — завърши той, с което елегантно пренесе топката в нейната половина.

— Да, действително.

— Искали сте да ме видите. Защо?

— За да разбера дали не знаете нещо повече.

— Смятате, че зная повече?

— Не зная.

— Мисля, че знаете.

Погледите им се срещнаха и Лорийн първа сведе очи.

— Какво го кара да убива?

— Лорийн, никой не може да каже защо един мъж убива, освен когато е войник в сражение или под действието на непоносимо емоционално напрежение. — Той се облегна в креслото. — Аз не вярвам, че човек е способен да убива просто така. Винаги има причина, която го подтиква към това.

— Каква причина има нашият убиец?

— Не зная. Липсва ми спойката, обединяващият елемент. Не всички са стари, грозни проститутки. Една от жертвите е мъж, който обича да се облича като жена, а другата е седемнайсетгодишно миловидно момиче.

— То е попаднало в колата му по погрешка.

— Какво искате да кажете?

Лорийн му разказа чутото от Нала и Диди. Фелоуз се намръщи.

— Казвате, че нашият убиец всъщност е искал да вземе една от вашите приятелки. Тя руса ли е?

— Изрусена. Казва, че шофьорът спрял пред нея, но Холи се настанила в колата му. Струва ми се, че Хейстингс е познавал убиеца. Той е или хомосексуален, или травестит.

— Защо мислите така?

— Защото очевидно мрази жени на неговата възраст. Струва ми се, че мрази жената, в която самият се превръща, или иска да се превърне, когато се облича в женски дрехи.

— Каква е връзката с убийството на Хейстингс? — Той затвори очи и облегна глава на креслото.

— Познавали са се. Може би Хейстингс го е подозирал, или го е заплашил, че ще съобщи в полицията.

Фелоуз подръпна едното си ухо.

— Има едно лице, което може да даде ключа към загадката — жената, която той се е опитал да убие на паркинга. Боя се, че полицията не осъзнава напълно важността на тази свидетелка. Тя го е видяла, разговаряла е с него, усетила е миризмата му. Той се е нахвърлил върху нея с чука и според показанията на семейството тя е излязла от колата обляна в кръв. Описанието на жената, дадено и от семейството, и от шофьора на таксито, е едно и също — груба, жилава, с липсващ преден зъб, кльощава, с рядка руса коса.

Сърцето на Лорийн биеше до пръсване.

— Не мисля, че е била улиčníца — продължи професорът. — Поне не като останалите. Тази е била по-различна — образована, достатъчно добре информирана, за да... — Той я погледна право в очите. — Четохте ли записа на телефонното обаждане? Ясно, кратко и изчерпателно описание на убиец. Казах на Руни, че е действала почти като професионалист. Сякаш някога е работила в полицията.

Лорийн се изкашля. Фелоуз се оказа невероятно добър психолог.

— Съгласна съм, но не мисля, че ще я открият.

— Ако не я открият, значи не я търсят — сви рамене той. — Тя е тук, в града.

— Защо мислите така?

— Защото не е поискала да каже името си. Иска да остане анонимна.

— Това още не означава, че не е могла да вземе първия автобус и да замине за друг град. Само фактът, че не е казала името си, не означава нищо.

— Тя иска полицията да го залови! Ако пътуваше от място на място, нямаше изобщо да се обади в полицията. Мисля, че и досега живее в този град.

— Мислите ли, че той ще извърши ново убийство?

— Разбира се, веднага щом изпадне в това настроение. Предполагам, че в момента изпитва задоволство от безсилието на полицията. Дори и пресата утихна. — Той направи пауза и след малко продължи: — Убийствата са неговият сексуален живот, неговият акт. Причината е свързана със собствената му сексуалност. Той не може да получи удоволствие от мастурбация, а вероятно е напълно импотентен. Неговата мъжественост е деформирана, извратена. Той е едновременно и мъж, и жена, но убива в качеството си на мъж. Ние обаче знаем това благодарение на анонимната свидетелка. Така че не търсим мъж, който се преоблича като жена и след това излиза и убива. Не, ние търсим мъж, който има потребност да убива системно. Съгласен съм с вас, че с тези убийства той иска да убие жената в себе си. — Фелоуз седна върху облегалката на креслото и започна да поклаща крака си. — Руни ми каза, че сте убили дете. Били сте пияна по време на дежурство.

Думите му я прободоха като нож. Притесняваше я и начинът, по който той я наблюдаваше, докато ѝ задаваше въпроса.

— Спомняте ли си какво изпитавте в момента на това убийство?

— Трябваше да застрелям много хора по силата на своя дълг. Не съм забравила нито един от тях.

— Не отговорихте на въпроса ми. Попитах помните ли какво изпитавте, когато убихте онова дете.

— Да — промълви тя, — помня.

Той я наблюдаваше напрегнато. Знаеше, че лъже, но бе изумен от самообладанието, с което издържа погледа му, без да мигне.

— Били сте отровена от алкохола.

— Да.

— И все пак помните.

Тя сведе поглед и Фелоуз разбра, че самообладанието ѝ е почти изчерпано. Лорийн стана и подръпна полата си.

— Не е нещо, което може да се забрави, професоре.

— Защо?

— Много ясно защо. Момчето бе невинно, а аз — пияна.

— И въпреки че сте били пияна, вие помните. Както сама казвате, такова нещо не се забравя. Какво конкретно не забравяте?

Лорийн въздъхна и запали цигара.

— Не виждам какъв е смисълът на този разговор. — Вдъхна дълбоко дима, издиша бавно и понечи да дръпне втори път, когато

изведнъж бързо започна да описва черното яке, лепенката на Супермена, как детето полетяло и паднало на асфалта с прострени напред ръце и как дългата му коса се разпиляла, как тялото се свило и потръпнало в предсмъртна конвулсия, преди да застине. В гласа ѝ нямаше и следа от вълнение. Веднъж започнала, Лорийн не можеше да спре и продължи с това как Руни ѝ заповядал да се прибере в колата, как минал пред нея, навел се над трупа и как после разгърнал мръсната си носна кърпа, за да ѝ покаже уокмена, в който касетата още се въртяла, как в крайна сметка хлапето било невъоръжено, а тя изстреляла в него шест патрона. После внезапно млъкна. Фелоуз бе очаквал, че ще рухне в креслото, обляна в сълзи.

— Какво стана после? — тихо запита той. Тази жена му ставаше все по-интересна.

Лорийн смачка недопушената цигара, ядосана, че той отклонява разговора към нейния личен живот.

— Бях разярена, отвратена от себе си, отчаяна, загубена и единственото, което исках, бе да забравя.

— Как успяхте да го забравите?

— С алкохол.

— Алкохолът даде ли ви желаната забрава?

— Да. Зная, че би трябвало да отговоря отрицателно. Очаквате да кажа, че въпреки пиянството картината е била винаги пред очите ми и винаги ще бъде. Съжалявам, но трябва да ви разочаровам. Аз изобщо не мисля за това.

— Но вие сте пиели и преди това. — Професорът вдигна едно преспание от бюрото си и взе да си играе с него. — Какво ви направи зависима от алкохола?

— Имала съм предразположение. Майка ми беше алкохоличка. Казват, че се предава по наследство.

— Защо започнахте да пиете, Лорийн?

— Отпускаше ме. Чувствах се по-сигурна и самоуверена. Не мислех и не чувствах. Ако нямате нищо против, предпочитам да поговорим за проблема, заради който дойдох.

— Какво не е трябвало да чувствате? — Той я погледна в очите със загриженост и съчувствие. — Извинете, нямам желание да си пъхам носа в живота ви.

— Защо не? Заповядайте! — засмя се тя.

Фелоуз нежно докосна бузата ѝ.

— Вие сте умна и силна жена, може би най-силната, която съм срещал. Не искам да се ровя в личния ви живот, а да ви накарам да мислите и чувствате като него. Да го разберете. Както вие сте изпитвали остра необходимост от още една чаша, така и той изпитва нужда да убие още веднъж. Той е изтерзан, измъчен и деформиран от нещо, което някога е преживял, и единственият начин да продължи да живее в обществото като привидно нормален човек е този. Когато всепоглъщащата болка го сграбчи, той започва да се бори с нея, подтиска я, докато в един момент вече не може да я потуши и я освобождава от себе си, като нанася върху главата на жертвата си смъртоносните удари с чук. Едва след това освобождаване се чувства облекчен, успокоява се и възвръща своята нормалност. — Фелоуз крачеше край своите рафтове с книги, всичките до една посветени на серийните убийства. Плъзна пръст по средната редица. — Изследвал съм под лупа синдрома на гнева във всички тези случаи. Той изригва под формата на остра нужда да причиняваш болка, да рушиш, да нараняваш. Понякога гневът е сексуален. Страдащият изпитва блажена наслада, когато дебне, наднича, наблюдава какво прави една любовна двойка. Много от тези хора събират изрезките от вестници, известяващи за извършените от тях престъпления, и злорадстват. Съзнанието, че са достатъчно интелигентни, за да се изплъзнат от преследването и да оставят полицията с празни ръце, стимулира насладата от престъпленията им. Когато поредният пристъп отмине, те отново се интегрират в обществото и стават нормални бащи, съпрузи, колеги. Тайната им е като обичана любовница, над която те бдят, която хранят, защитават, управляват, докато болката не удари отново. Това е ужасяващ, непрекъсваем порочен кръг, който може да бъде разрушен единствено със залавянето на убиеца.

Лорийн постави цигарите и запалката в чантата си.

— Трябва да тръгвам. Бихте ли ми поръчали такси.

Фелоуз вдигна слушалката и докато набираше номера с привидна съсредоточеност, сякаш между другото я попита защо, ако наистина иска да помогне на следствието, все още не признава, че тя е именно жената, която убиецът е нападнал на паркинга.

— Защото, професор Фелоуз, аз не съм тази жена.

Той поръча таксито и се обърна към нея с ръце в джобовете.

— Зная, че сте били проститутка. Зная, че адресът, който току-що ми казахте, за да ви поръчам кола, се намира много близо до мястото, където таксито е оставило ранената. После сте позвънили в полицията. Вие сте бивш полицаи и вие сте дали онова професионално описание на убиеца. Единственото, което не разбирам, е защо лъжете.

— Не лъжа.

— Той каза, че сте един от най-добрите професионалисти, с които някога е работил.

Лорийн измънка, че Руни има голяма уста, но за личния ѝ живот, след като напуснала полицията не знае нищо. Това като че ли за миг ядоса Фелоуз. Той се пресегна, отвори една от папките на бюрото си и извади от нея полицейското ѝ досие.

— Мисля, че тук има доста сведения.

— Руни е обикновено копеле! — Тя прехапа устни и отново седна в дълбокото кожено кресло. — Той знае ли?

— Не. Не бях сигурен, докато не ви срещнах. Намирате се в много рискована позиция, драга моя.

— Как разбрахте?

— Реших да хвърля празно, за да хвана пълно — засмя се той. — С налучкване.

Тя отметна глава назад и се разсмя със своя гърлен, кадифен смях.

— Всичко в описанието съвпада — висока, руса, няма го само извадения зъб — засмя се и Фелоуз.

— Направих си коронка.

Той седна на облегалката на креслото ѝ.

— Не виждам защо Руни трябва да знае, освен ако не криете нещо важно.

Лорийн хвана ръката му и го погледна.

— Не крия нищо, професоре. Чудя се къде ще си намеря работа за петдесет долара на ден, след като отстранят Руни от този случай. Не зная кой друг, освен него, би доверил на мен подобна професионална задача.

— Защото са глупаци. Искате да кажете, че ФБР ще поеме случая, така ли?

— Да, след два дни. Имате ли някакво становище за датите, на които са извършени убийствата?

— Съмнявам се, че има някаква зависимост. Той убива, когато усети импулс за това, независимо от датата. — Професорът свъси вежди и въздъхна. — Съжалявам, че не можах да ви бъда полезен с повече информация. Ще прегледам отново целия материал и ако открия нещо допълнително, веднага ще ви се обадя. Надявам се, че и вие ще се обадите, ако попаднете на нещо съществено. За мен този случай е много интересен. Иначе не бих посветил на него толкова време, при това без петдесет долара на ден.

На вратата се позвъни. Фелоуз я изпрати до таксито.

— Платено е, така че не се безпокойте за цената. Ако имате нужда от мен, моля да ми телефонирате.

Тя се усмихна за довиждане. Фелоуз остана на прага докато таксито изчезна зад завоя. После се върна в кабинета и взе пълния пепелник. „Петнайсет цигари“, преброи той фасовете, преди да ги изхвърли, после оправи възглавниците на креслото и се качи в спалнята.

Дили вече спеше, прегърнала с две ръце възглавницата си, и се размърда едва-едва, когато съпругът ѝ се пхна под завивките. Той загаси нощната лампа и скръсти ръце под главата си. Мисълта за Лорийн Пейдж не го напускаше. Привличаха го нейната арогантност и прямота. И тази дълбоко спотаявана и дълго напластявана мъка, която, ако психологията е вярна наука, мислеше професорът, много скоро трябваше да избухне.

ГЛАВА 12

Лорийн помоли шофьора да я откара до Бевърли Глен. Бе готова да плати допълнителния маршрут, колкото и да ѝ струваше. Докато стигнат до дома на Янклоу, вече съжаляваше, че бе тръгнала нататък без определена цел. Трябваше първо да попита Фелоуз, дали го познава и дали между Янклоу и Торнбърн има някаква връзка.

Тя застана на няколко крачки от желязната врата. Задрямалата на метър от оградата овчарка веднага я усети и започна да ръмжи. Нищо не подсказваше, че преди това на пост пред къщата е била и Роузи.

Домът тънеше в мрак. Щорите на първия етаж бяха спуснати, липсваха и двете коли, обикновено паркирани на пътеката. Навсякъде цареше зловещо спокойствие. Лорийн пристъпи съвсем близо до оградата и без да иска задейства сигналната инсталация. Внезапно ярка светлина заля цялата къща, пътеката и градината. Уплашена, тя забърза към таксито и в този момент чу зад себе си мъжки глас:

— Бруно пак е включил сигналната уредба. *Бруно!*

На прага се появи Брад Торнбърн, облечен с шорти и джапанки. Кучето се втурна към него. Той го почеса по врата и огледа дали все пак някой не е проникнал в градината.

— Ти май пак си стреснал някой любопитен, Бруно — шеговито вметна. — Браво, добро момче!

Лорийн рязко се обърна, но в този момент шофьорът натисна клаксона.

— Ако ще се бавите тук, аз няма да мога да ви изчакам. Имам друг адрес.

Тя вече влизаше в колата, когато Брад Торнбърн застана на входната врата и огледа пътя.

— Хей, не ви ли видях днес в колежа? — извика той.

— Извинете, на мен ли говорите? — невинно отвърна тя.

— Да, на вас. Струва ми се, че днес ви видях на корта, докато играех с Ендрю Фелоуз.

— Какво съвпадение! — усмихна се тя.

— Проблем ли имате?

— А. не съвсем. — Пристъпи към оградата. — Трябва да се отбия у една приятелка, която живее в този район, на номер триста и осемдесет, доколкото си спомням.

— Ако искате да ѝ се обадите, може да ползвате моя телефон.

— Ей сега се връщам — подвикна тя на шофьора, който кимна намусено и се извърна. — Шофьорът е уморен до смърт от това обикаляне из Бевърли Глен. Не мога да намеря адреса, а не ми се искаше да звъня по звънците, особено при всичките охранителни уредби в квартала.

Торнбърн притвори вратата, хвана кучето и отново я отвори.

— Бруно все още не може да разпознава „добрите“ от „лошите“ — засмя се той. — Още е малко кутре. Заповядайте...

Дъхът ѝ секна при вида на просторното преддверие. Скъпите барокови мебели се допълваха от масивни полилеи и огледала с позлатени рамки. Благодарение на внушителните размери на помещението тежката мебелировка не действаше потискащо. То бе толкова огромно, че спокойно можеше да послужи за паркинг на дузина автомобили.

— Телефонът е на масичката зад арката. Аз съм Брад Торнбърн.

— Лорийн Пейдж.

Тя се отправи към красивия свод. Стаята тънеше в полумрак. Ниските бели кресла подчертаваха красотата на разноцветен букет върху малка стъклена масичка. Опита се да пресметне цената на цветята. Бяха от онези, екзотичните, които могат да се видят само на страниците на луксозните списания. На стените висяха големи картини в тежки рамки. Белият телефон бе най-малкият предмет в помещението. Набра номера на Роузи.

— Здравей, аз съм.

Приятелката ѝ я заля с порой от думи, чийто смисъл бе, че е разтревожена и тъкмо смятала да се обади на Джейк, за да тръгнат да я търсят из града.

— Извинявай, загубих се. Идвам ей сега.

Роузи се опита да спомене за снимките, но в този момент Лорийн чу шляпането на джапанките по мраморния под и прекъсна разговора.

— Сега не мога да обсъждам това. Таксито ме чака навън. Довиждане.

— Искате ли нещо за пиене? — Брад бе наметнал върху шортите си широк бял халат.

— О, не, трябва да тръгвам. Благодаря. — Тя почувства, че се изчервява, и сведе поглед.

— У Ендрю ли бяхте тази вечер?

— Да, вечеряхме заедно у тях.

— Предлагам на Дили пари — усмихна се той, — за да свали онази картина. Зная, че сте я видели, защото не смеете да ме погледнете.

Лорийн изобщо не мислеше за картината, макар че той правилно бе забелязал. Наистина не смееше да го погледне, за да не издаде вълнението си. Дватама тръгнаха към изхода, но още не бяха достигнали прага, когато видяха как таксито потегли и изчезна.

— Е, няма ли да промените решението си, след като останахте без транспорт?

— Не, благодаря. Бихте ли поръчали друго такси?

— Не можете ли да карате кола?

— Мога, но доскоро пиех доста здраво. Оказа се, че тези две умения не се понасят. Сега нито пия, нито шофирам.

— Елате да поседнем. — Той я прихвана под лакътя. — Ще ви приготвя кафе, чай или нещо газирано.

Брад я въведе в кухнята и Лорийн отново се почувства като героиня от холивудски филм. Отвсякъде бе обградена с разнообразни достижения на домакинската техника, някои от които ѝ бяха напълно непознати. Той наля чаша вода с лед и докато отиваше към окачения на стената телефон, попита с какво се занимава. Тя без колебание отвърна, че работи почасово в една картинна галерия.

— Коя? Може би съм я чувал?

— Едва ли. Не е от най-известните.

Лорийн се опитваше да се съсредоточи, за да получи колкото е възможно по-изчерпателна информация. Нужно бе да се отпусне, а не да се държи като скована от притеснение гимназистка. Намираще се в дома на Янклоу в края на краищата, а това предоставяше на разследването твърде големи възможности, за да ги пропилее с лека ръка. Брад Торнбърн бе наистина очарователен мъж, но в момента трябваше да забрави за него. Както бе казала Дили, той имаше много жени, все млади и красиви и едва ли би проявил интерес към нея. Но

защо, освен ако вече не беше напълно откачила, защо все пак ѝ се струваше, че... той ѝ подава сигнал, че я харесва? Тя скришом го погледна, но в този момент той се обърна и улови погледа ѝ. Не се усмихна, но щом очите им се срещнаха, отново се обърна към телефона и набра номера.

— Таксито ще бъде тук след около петнайсет минути.

— Благодаря. — Реши най-после да започне онова, заради което бе дошла тук. — Имате прекрасен дом. Сам ли живеете?

— Не, с брат ми. Искате ли да ви покажа къщата?

Той я развеждаше от една стая в друга с кавалерски жестове. Явно неговият собствен дом му беше напълно безинтересен и, забелязвайки това, Лорийн хвърляше кратък поглед на помещенията и преминаваше по-нататък, без да обели дума. Едва на втория етаж неговата мълчаливост започна да я притеснява. Той отвори вратата на една стая, като леко докосна лакътя ѝ. От тавана до пода се спускаше бяла, богато надиплена завеса от коприна, в която Барбара Стануик с удоволствие би се увила. Липсваха свежият вкус и елегантност, характерни за останалите стаи.

— Тази стая е по-различна от другите — забеляза тя и пристъпи напред.

— Това е стаята на майка ми. Харесваше я в този вид. Тоалетката бе отрупана с фотографии в сребърни рамки. В средата бе поставена снимка на изумително красива, платиненоруса жена с изящни класически черти.

— Това е майка ми.

— Красива е!

— Да, по-скоро беше. Сега се е превърнала в нещо подобно на гипсова маска. Променена е до неузнаваемост. Не може да се примири със следите на времето. Вместо да посрещне годините изискано и с чувство за хумор, тя предпочете да замрази всяка от чертите си с операции. А това е баща ми. Според мен единствената причина да запази тази снимка е, че тя самата изглежда много добре на нея. Баща ми почина преди много години.

Лорийн вдигна една от по-малките снимки.

— Това е брат ми — обясни Брад. — Той всъщност ми е полубрат. Аз съм бил на четири години, когато той е бил на дванайсет. Имаме различни бащи.

В този момент отвън се чу шумът на мотор и някой паркира пред къщата. Брад остави снимката и погледна през прозореца.

— Да не е моето такси?

— О, не. Щяха да се обадят по телефона. Прислугата идва на работа. Той припряно тръгна към вратата и направи знак да го последва, макар че с присъщото си кавалерство я изчака да излезе, преди да затвори вратата. Лорийн тръгна към стълбите.

— Не, елате в моя кабинет. — Хвана я под лакътя и я поведе край парапета. Минаха през още един голям свод и спряха пред вратата на кабинета му. — Влезте и ме изчакайте. Ще дойда след малко.

Той мина по обратния път и се наведе над парапета.

— Не включвай алармата — каза на някого. — Чакам такси.

— Ще излизаш ли? — попита някой.

Лорийн спря и се заслуша. Гласът бе мъжки, но по мраморния под се разнесе потракването на дамски токчета.

— Имам гости, които тръгват всеки момент, така че стой долу — обясни Брад.

Токчетата продължиха някъде наляво, чу се затварянето на врата и всичко утихна. Той я покани с жест да влезе в това, което наричаше свой кабинет и което представляваше съвкупност от прозорци и огромна библиотека.

— Какви книги пишете? — Тя разглеждаше свръхмодерния компютър и отрупаното с ръкописи бюро.

— Искате да кажете, какви се опитвам да пиша! Все още не съм довършил ни една. — Брад затвори плътно вратата след себе си и се намръщи. Стъпките приближаваха по стълбата, но след няколко секунди продължиха нагоре към следващия етаж и влязоха в стаята над кабинета. Той въздъхна с облекчение, пристъпи към нея и вдигна една от фотографиите, представяща красива кола отпреди двайсетина години.

— Имам колекция от стари автомобили.

— Тук ли ги съхранявате?

— Не, имам сервиз с гараж. Купих го за собствените си коли и наех механик, за да ги поддържа. Оказа се обаче, че всеки ден идваше някой с кола подобна на моите и питаше дали бих имал нещо против, ако моят механик поправи и неговата, откъде могат да се снабдят с някоя резервна част, дали зная как би могла да се възстанови

тапицерията и прочие. Накрая отворих сервиз за реставриране на стари автомобили.

Той погледна тавана. Стъпките на горния етаж прекосиха стаята, чу се отварянето на врата.

— Извинете ме. — Брад излезе и затвори вратата. Лорийн веднага мина зад бюрото му и започна да прехвърля ръкописите, после надникна и в чекмеджетата с надеждата да открие нещо съществено. Нямаше нищо интересно, освен пликове и бланки със знака на фирмата. Тя обходи библиотечните рафтове. Романи, теология, медицина, речници, биографични справочници, автобиографии, но нищо, което да подсказва за тайната на този дом. Докато разглеждаше библиотеката, стигна до малка врата и я отвори. Оказа се професионално оборудван гимнастически салон. Отгоре се чуваха тихо спореци гласове, но колкото и да се напругаше, не можа да разбере нито една дума. После вратата се затръшна и по стълбите се разнесоха бързите стъпки на Брад. Лорийн с един скок се озова на дивана.

— Може би трябва да повикате второ такси? — подхвърли тя. Той пристъпи към библиотеката, махна една от книгите и цялата стена се отвори навътре към огромна спалня. Той се поклони театрално.

— Имам даже тайна стълба, която извежда долу в градината. Ако таксито не дойде, докато слезем долу, аз сам ще ви откарам до дома.

Лорийн влезе в спалнята. Високо над огромното легло бяха окачени огледала, но въпреки тях в обстановката липсваше очакваният еротичен привкус. Стаята бе идеално подредена. Светлобежовите орехови повърхности на мебелите блестяха с мек опален отблясък. Стените бяха покрити със снимки на руси жени.

— Моят харем, както казва Дили — кимна към тях Брад и застана плътно зад нея. — Според нея всички те са напълно взаимозаменяеми. Вие какво мислите?

Усещаше горещата му близост като нещо материално, но се овладя и започна да разглежда фотографиите с привиден интерес.

— Мисля, че са прекрасни.

Той леко докосна рамото ѝ, като с перо, после бавно спусна длан надолу, хвана ръката ѝ и я постави върху члена си, за да почувства ерекцията му.

— Искам да те чукам — едва чуто промълви той. Тя не дръпна ръката си. Цялото ѝ тяло гореше.

— Картината на Дили нищо не преувеличава — засмя се, като отчаяно се мъчеше да запази самообладание, после бавно започна да го гали, все още без да се обръща. Брад простена, прегърна я и започна да разкопчава блузата ѝ. После надигна сутиена и продължи да милва втвърдените ѝ зърна. Бе усетил, че е превъзбудена. Лорийн затвори очи. Краката ѝ бавно се разтваряха, неподвластни на разума ѝ.

— Недей! — прошепна. — Не прави това с мен. Не искам. Трябва да тръгвам.

Брад продължи да я гали и задъхана от страст, тя с ужас разбра, че ако прокара ръка между краката ѝ, няма да може да устои. Трябваше веднага да се отдели от него. Грубо отблъсна ръцете му, но той рязко я обърна към себе си и я целуна. Беше сладка, нежна целувка. Притисна се към него и обгърна шията му с ръце. Тялото ѝ изтръпна от потискания с години копнеж.

— Откъде имаш това? — Прокара пръст по белега ѝ. — Знаеш ли, че ме подлудява? Възбуждаш ме всеки път, когато наклониш встрани глава и погледнеш косо. Имаш прекрасни очи. Искам да те любя, Лорийн.

Тя си спомни ужасните белези по хилавото си тяло, а дрезгавият му глас продължаваше да ѝ шепне неща, които дори не бе мечтала да чуе. Задушаваха я сълзи.

— Трябва да тръгвам.

— Не още.

— Пусни ме!

Той отстъпи и тя трескаво започна да закопчава блузата си. Трябваше да говори, да говори без да спира, за да задуши изгарящото я желание.

— Не зная за каква ме мислиш, но имаш железни нерви. Иди да спиш с някоя от твоите първокласни момиченца. Аз не съм за теб. Не смей да ме пипнеш с пръст, защото ще трябва да платиш, скъпи мой! Попаднал си на неподходяща партия. — Лорийн прокара пръсти през косата си и се погледна в огледалото. Той отстъпи още няколко крачки, смутен и напълно объркан. — Те може и да се шашват от тази конструкция с огледалата, но не и аз. Не се опитвай да реализираш фантазиите си с някого, когото изобщо не познаваш и никога няма да

разбереш. И тъй, ти извика ли ми такси или това беше само част от театъра?

— Колко вземаш? — Лицето му бе потъмняло от гняв.

— Аз сама избирам клиентите си. Как да изляза оттук? Брад стисна китката ѝ, но тя рязко я дръпна и замахна, готова да го зашлеви.

— Стой далеч от мен, богато момченце!

— Попитах колко.

Стомахът ѝ се гърчеше. Искаше ѝ се да я грабне и с целувка да спре мръсния поток от думи, които устата ѝ бълваше.

— Кажи си цената — настояваше той.

Лорийн се огледа с надеждата да види врата. Явно с шокиращо поведение не бе успяла. Брад бе унижен, разярен и още по-красив от преди. Трябваше да бяга!

— Нямах толкова пари — успя да каже тя.

— Така ли? И колко пари са това? Петстотин, може би седемстотин и петдесет? Не ми приличаш на хилядадоларова курва, но щом казваш хиляда, ще ги имаш.

Той пресече стаята, отвори гардероба и извади пачка банкноти. В този момент телефонът иззвъня. Брад хвърли парите към нея, вдигна слушалката и няколко секунди слуша без да каже нищо.

— Таксито ти. Защо не ми оставиш телефонния си номер? Може би ще го направим някой друг път? — Отвори скритата в стената врата и Лорийн видя стълбата, водеща към градината. Нервно се изсмя и хукна надолу. Брад не я последва.

— Аз наистина искам, Лорийн.

— Аз не съм курва, Брад. — Тя се обърна и го погледна. — Не искам нито теб, нито парите ти. Лека нощ.

Той изчака, докато долната врата се затвори, и пристъпи към прозореца. Видя как тя изтича по алеята, после спря и каза нещо закачливо на кучето. Той натисна дистанционното управление и врата се отвори. Лорийн се поколеба за секунда, но не се обърна, може би защото не знаеше, че я наблюдава, и излезе.

Брад се хвърли на леглото и се загледа в отражението си, объркан и все още обиден от нейния отказ. Не беше свикнал да му отказват, нито бе срещал жена, способна да го възбуди с един жест. Телефонът иззвъня. Вдигна слушалката с израз на крайно раздражение.

— Какво искаш?

— Включи ли охранителната система? — Да.

Стивън Янклоу затвори телефона и влезе в своята баня. Само заключен и залостен се чувстваше в безопасност. Коприненият халат бавно се свлече от тялото му. Загледан в себе си с възторжено обожание, той бавно пристъпи в напарфюмираната вода и се отпусна с въздишка на пълно задоволство сред ароматните балончета.

Лорийн пътуваше като истинска дама, с елегантен мерцедес и шофьор с униформа, който не обели и дума през целия път до Пасадена. Роузи обаче я чакаше настръхнала от нетърпение.

— Защо ми затвори телефона? Не можах да ти кажа най-важното!

— Роузи, уморена съм. Не можеш ли да ми го кажеш утре?

— Не. Проявих филма и направих снимки. Аз... се върнах и наблюдавах къщата на Янклоу.

— Какво?! — Лорийн хвърли чантата си на дивана и седна. — Виж какво, Роузи, това не е игра. Никога, чуваш ли какво ти говоря? Никога не прави каквото и да било, без да си го обсъдила с мен. Това е моя работа, не твоя.

— Искях само да ти помота — прехапа устни приятелката ѝ. — Колата се развали. Трябваше да вървя пеша няколко километра. Обадох се да я приберат.

— Боже Господи! Оставила си колата пред къщата му? Не мога да повярвам!

— Добре, че стана така, защото видях мерцедеса и направих снимка на шофьора.

— На Янклоу?

— Да, може би Янклоу. Ти ще кажеш.

Лорийн се наведе над снимките. Погледът ѝ спря на кадъра с русокосата дама.

— Според теб това жена ли е или мъж? — Роузи демонстративно сложи до нея снимката на влизащата по алеята кола с добре уловения профил на Янклоу. — Сравни устата на двамата шофьори.

Да, устата бе широка, с дебели устни, устата на човека, който искаше да я убие с чук. В този момент обаче бе по-загрижена за Роузи,

която със своята непредпазливост и неопитност можеше да попадне в опасна ситуация.

— Ще видим дали не могат да ги увеличат. Сега, ако нямаш нищо против, аз си лягам.

Лорийн се пхна в леглото и притегли завивките до брадичката си. Тази нощ искаше да бъде любена, целувана, прегръщана, но страхът, че след толкова загуби, след толкова години самота и унижения не са ѝ останали никакви чувства, я парализира. Тя стисна чаршафа и го заусуква около пръстите си. Смъртта на Лубрински бе най-тежкият момент в живота ѝ. Той единствен ѝ бе дал любовта, която копнееше да получи от съпруга си. Бе единственият, който я обичаше такава, каквата е, без да иска нищо в замяна.

Започна се с едно-единствено сухо и сподадено ридание, което сгърчи стомаха ѝ и бавно запълзя нагоре. Уплашена, че Роузи може да чуе, тя ухапа чаршафа и го стисна с всичка сила, когато второто ридание разгърси цялото ѝ тяло. Лорийн си спомни, че някога можеше да се владее. „Майка му стара, овладей се, Пейдж! Хората очакват да бъдеш твърда като скала. Ако започнеш да подсмърчаш, ще ни направиш за смях! Вън една майка чака да ѝ кажеш дали детето ѝ е все още живо. Ако се разлигавиш точно сега, тя също няма да може да го понесе. Щом искаш да ревеш, иди и реви вкъщи. Но по време на смяна — никога! Чуваш ли ме, Пейдж? На тебе говоря!“...

„... Госпожо Брадли, съжалявам, но... ние намерихме Лора и трябва да ви кажа, че... Лора е мъртва, госпожо Брадли.“

Роузи стана, без да разбира какво я бе разбудило, и след малко до слуха ѝ долетяха ужасните проточени звуци. Тя хвърли одеялото настрана и влезе в дневната. Лорийн лежеше сгърчена, с чаршаф между зъбите, а кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от стискане. Риданията ѝ наподобяваха сподавания вой на умиращо животно — нисък, виещ плач, който би се превърнал във вик, ако не го потискаше. Роузи седна на леглото, прегърна я и започна да я люлее, сякаш държеше малко дете.

— Поплачи си, Лорийн, не се мъчи, не го потискай. Това съм аз, голямата дебела Роузи. Хайде, отпусни се...

Думите ѝ отприщиха бента на самообладанието и Лорийн избухна в разтърсващи, неудържими ридания. Вкопчена в Роузи като удавник, тя оплакваше пропилените прекрасни години, самотата си, викаше всичко, което бе загубила и никога нямаше да върне — децата и мъжа си, майка си, баща си, брат си, момчето, което бе застреляла, Лубрински, когото пак смъртта ѝ бе отнела, и ги молеше за прошка. Ридаеше и за всичко, което сама си бе причинила и към което насила се бе заставила да върви.

Два часа Роузи я притискаше до себе си като загубено, нещастно дете и тихо я успокояваше. Накрая, останала без сили и без глас. Лорийн се отпусна в прегръдките на приятелката си. Тялото ѝ все още се разтърсваше от конвулсии, но риданията ѝ преминаха в слабо, немощно хълцане. Роузи внимателно избърса сълзите ѝ, сложи я на леглото в спалнята и постави на подпухналото ѝ лице студена влажна кърпа.

— Вече мина, Лорийн, всичко мина.

Тя легна до нея и Лорийн отпусна глава на гърдите ѝ. Роузи я прегърна като майка, приспиваща детето си, и започна нежно да гали косата ѝ.

— Сега ще ти стане по-леко, мило! Успокой се и се опитай да поспиш!

Телефонът до леглото извънхя пронизително и Руни подскочи. Сърцето му заби като камбана. В слушалката прозвуча гласът на Бийн. Току-що бяха получили доклада на една от патрулните двойки. В багажника на откраднат автомобил бе открит трупът на бяла руса жена, на възраст между трийсет и четиридесет години. От първоначалния оглед на трупа полицаите бяха направили извода, че убиецът е действал с чук. Лицето на жертвата бе обезобразено, а смъртта бе настъпила най-вероятно от удара в тила.

Руни се отпусна обратно на възглавницата. Жена му се надигна с побеляло от нощния крем лице и премигна в полусън.

— Боже мили! Той размаза още една! Той отново излиза на сцената! — повтаряше капитанът, притиснал телефона до гърдите си.

ГЛАВА 13

Руни и лейтенантът чакаха във фоайето на градската морга. Не можеха да предприемат нищо, преди да получат доклада на патолога. Откраднатата кола, „Линкълн континентал“, бе изтеглена в двора и в момента хората от съдебна медицина ѝ правеха оглед. Собственикът бе съобщил за нейното изчезване от паркинга пред бунгалото му на Аштън Авеню в Лос Анджелис още предния ден. Капитанът бе мрачен. Очакваше огромните заглавия на първите страници на вестниците да възбудят още повече общественото мнение по случая, особено след като той отказа всякаква информация на репортерите.

Колата бе изоставена на третия етаж в един гараж, където обикновено оставяха автомобили на дългосрочно съхранение. Единствената причина, която бе привлякла вниманието на охраната, бе, че друг автомобил бе закачил задния ѝ фар и задействал алармата. След като търпял натрапчивия вой повече от час, пазачът се качил да види дали не може да го спре. Не видял квитанция за платен паркинг на предното стъкло и заобиколил да огледа и задното. В този момент забелязал, че от резервоара нещо капе. В началото предположил, че течността е бензин. Когато се вгледат по-добре обаче, се оказало, че това е кръв, и той незабавно извикат полицията.

— Пазачът даде ли описание на шофьора? — попита мрачно Руни.

— По това време друг е бил дежурен. Знаем домашния телефон на дневния пазач, но досега не сме разговаряли с него — поклати глава Бийн.

— Веднага се обади и го извикай да даде показания. — Капитанът погледна часовника си.

След още два часа вратата най-после се отвори и помощникът му даде знак с ръка да влезе. Ярката неонова светлина придаваше нереален вид на залата, в средата на която бе разположена масата с трупа.

— Здравсти, Бил! — Патологът Ник Арнолд му кимна и продължи да си мие ръцете. — Зная, че не те свърта на едно място от нетърпение. Казаха ми, че от няколко часа кръстосваш коридора.

Аутопсиите бяха едно от нещата, с които така и не можа да свикне през дългогодишната си кариера. Все още настръхваше при вида на разрязаните трупове, свистенето на излизащите от корема газове и този невиждащ, втрещен в тавана поглед на жертвата, докато патолозите пребъркваха отвореното тяло.

Арнолд познаваше Руни от младини и знаеше, че няма да се приближи до масата. Без друго вече беше посивял от ужас и отвращение.

— Ела да изпиеш едно кафе — покани го патологът, — докато чакаме да направят снимките и тестовете. Вдигнаха ме от леглото тази сутрин.

— И мене. — Капитанът се отпусна в едно от креслата. — Какво ще кажеш?

— Смъртта е настъпила късно снощи. Докато не получа резултатите от тестовете, не мога да посоча конкретен час Последното ядене е било бананов сладкиш.

— Какво важно разкритие! Ще ми е от голяма полза! — Отпи от чашката.

— Жертвата е на видима възраст около четиридесет години, но доста стройна и стегната.

— Руса ли е?

— Да, но защо казваш „руса“, а не „рус“?

— Какво?

— Той е бил почти „тя“, с тези тежки гърди, но не съвсем, защото в долната част е бил не по-малко надарен — усмихна се Арнолд. — Транссексуален, Бил. Претърпял е ударно третиране с хормони, адамовата му ябълка също е отстранена. — Посочи една от рисунките на стената. — Ето тук, в основата на черепа, е попаднал първият удар с чука. Веднага е изгубила съзнание. Лицето ѝ е размазано. Смачкани са носът, скулите и челото, едното ѝ око е потънало навътре. Не е приятна гледка, но дори и след такова обезобразяване личи, че той или тя е била доста привлекателна. Косата ѝ е изрусена и добре подстригана. Под ноктите ѝ няма следи от кръв

или кожа, следователно е била умъртвена още с първия удар, без да окаже съпротива.

Руни влезе в лабораторията, за съдебномедицинска експертиза и разгледа дрехите на жертвата. Бяха умерено скъпи, от представителни модни марки. Само обувките обаче можеха да му послужат. Бяха с високи токове и впечатляващо големи, направени по поръчка в едно ателие, известно с хомосексуалните и транссексуалните си клиенти. Записа името на ателието, сигурен, че с тази улика лесно ще идентифицира жертвата.

В участъка го чакаше Бийн. Вече бе разпитат дневния пазач, който не помнеше лицето на човека, оставил колата в паркинга преди повече от едно денонощие. Собственикът ѝ бил заминал извън града преди седмица и когато се върнал, установил, че автомобилът е откраднат. Никой от работниците в гаража не можеше да каже поне приблизително кога линкълнът е бил оставен при тях.

Руни инструктира полицаите да направят оглед на гаража. Имаше вероятност убиецът да е пренесъл трупа в друга кола. Съдебната медицина не откри следи от кръв, нито дори отпечатыци от пръсти в купето. Воланът бе добре избърсан. Откриха обаче дълги руси косми, които веднага бяха изпратени за изследване. В девет и половина Майкъл Берило го извика.

Руни мрачно слушаше. Бе решено той да води следствието, докато хората на ФБР се запознаят с всички данни и могат да го поемат изцяло, след което, както Берило се изрази, „ще можеш вече спокойно да си подстригваш моравата зад къщи, Бил“. Злорадството в гласа му притисна още повече приведените рамене на капитана.

— Не мисли, че те отстраняваме поради непрофесионално поведение или некадърност, Бил. Просто...

— Просто ви трябва изкупителна жертва. Разбирам. Не исках да се простя със службата по този начин. Дадох най-хубавите години от живота си на полицията. Както и да е. Все някой трябва да бъде виновен, че това ненормално копеле още не е заловено. Защо пък да не съм аз?

— Съжалявам, че така приемаш нещата.

— Радвам се поне, че ще мога да поговоря с арестанта, който водят със себе си.

— Да, може би... — закашля се Берило, — може би ще ти позволят да го видиш.

Подчинените му знаеха, че има вероятност да бъде сменен, но не очакваха това да стане толкова бързо. Независимо от тежкия му характер момчетата бяха привързани към него. И Бийн беше смутен. Щом местеха Руни, значи всички, които досега участваха в следствието, щяха да минат през атестация. В изказването си той повтори думите на капитана, че докато ФБР поеме случая изцяло, те всички трябва да работят с удвоени сили. Никой още не бе видял арестувания Брендън Мърфи.

— Ще извадим голям късмет — потупа го по рамото Бийн, — ако ония от ФБР се появят със заподозрян, на когото да стоварят всички убийства. Те обират славата, а ние си тръгваме с подвити опашки.

— Трябва да разберем кой е той или тя. — Руни кимна към снимките на последната жертва и тръгна към лабораторията. Бе решил още веднъж да посети госпожа Хейстингс. Връзката между странните навици на съпруга ѝ и тези на последната жертва не бе случайно съвпадение.

— Капитане, да се обадя ли на Ендрю Фелоуз? — извика след него лейтенантът. — Трябва да видим дали той има какво да каже.

— Разбира се. Ще ми бъде интересно да поговоря още веднъж с Големите уши.

Докато Бийн търсеше телефона на Фелоуз, екипът се раздели на няколко групи, чиято задача бе да се срещнат с известните на полицията травестити от различни квартали и да ги разпитат. Руни изпрати двама агенти да проверят всички служители на сервиза С&А в Санта Моника, като изрично ги предупреди да не привличат вниманието.

Той слезе в подземие, където бяха килиите на арестантите. След като премина през няколко безкрайни и ярко осветени коридора, капитанът остави оръжието си пред последния вход и взе ключа. Дежурният включи компютъризираното табло и светодиодите замигаха по него.

— Къде е заподозреният?

Сержантът показа четиринадесетата клетка.

— Мога ли да видя какво става там?

— ФБР го разпитва вече няколко часа. — Дежурният му хвърли многозначителен поглед и включи един бутон на пулта.

Руни пристъпи към един от екраните на стената. Брендън Мърфи седеше на нара с отпуснати върху коленете длани. Бе облечен в дънково яке и мръсна тениска. Бяха го накарали да си събуе обувките. Огромният му бирен корем, по-внушителен и от този на Руни, висеше унило върху изтърканите джинси. Капитанът не виждаше другия човек в килията, но чуваше тих глас, който помоли Мърфи да разкаже всичко от самото начало. Мърфи гледаше право в камерата.

— Боже Господи, нищо не разбирам! — Той разтри квадратната си челюст. — Гладен съм, искам поне една цигара. Колко пъти да ви кажа, че не съм виждал жена си от десет месеца. Другата съм я виждал един-два пъти преди не знам колко години. Имате грешка. Сигурно търсите друг човек, а сте попаднали на мене.

Руни запали цигара. Брендън Мърфи бе точна противоположност на убиеца. Не само че бе дебел и нисък, но едва ли някога през живота си бе слагал костюм с жилетка. Той обясни къде е бил през нощта на убийството и стана.

— Даже не бях в Лос Анджелис — сви юмрук арестуваният. — Вече ви казах, бях в Детройт. Заради вас ще си загубя работата.

Капитанът тръгна. Бе видял достатъчно. Ни за миг не бе допускарал, че Мърфи може да има нещо общо с убийствата. Колкото повече време губеха с него хората на ФБР, толкова по-добре, помисли той и се отпрати към дома на госпожа Хейстингс.

Роузи се събуди, когато Лорийн, облечена като за работа, приближи леглото ѝ с чаша чай в ръка.

— Ще се върна за закуска — усмихна се тя.

Хектор я накара да се претегли и я изпрати в танцувалната зала. Лорийн изигра пълната програма от упражнения и веднага след това взе леденостуден душ. Чувстваше се бодра и изпълнена с енергия. Върна се до вкъщи пеша, като пробяга цялото разстояние, без да се напруга до запотяване.

Роузи бе сложила на масата овесени ядки, витамините, протеиновата напитка, плодове и кисело мляко. Лорийн яде лакомо.

Чувстваше се както някога, преди да се пристрасти към бутилката.

— Миналата вечер срещнах Брад Торнбърн — подметна тя. — Познава се с психолога. Играеха скуош и... — Вгледа се някъде далеч, за да си представи отново хубавото лице и атлетичната му фигура. — Живее в къщата на Бевърли Глен. Тя е негова. А също и сервизът за стари автомобили в Санта Моника.

Роузи дръпна един стол и седна, докато тя разглеждаше снимката на мерцедеса с профила на Стивън Янклоу. На фокус бяха само брадата и дясната му ноздра. Сложи до нея снимката с русата жена.

— Мисля, че си права. Това е едно и също лице. — Отвори папката на делото и отгърна раздела за убийството на Норман Хейстингс. — Искам да се срещна с жена му, а през това време ти трябва да наемеш друга кола и след два часа да ме вземеш от дома ѝ. Занеси филма в някое ателие и поискай да увеличат снимката с русата шофьорка или шофьор.

— Няма ли начин да измъкнеш повече пари от онзи твой приятел?

— Ще се опитам, но се съмнявам, че ще успея. — Лорийн отброи шейсет долара и ги остави на масата заедно с адреса на госпожа Хейстингс. Парите отново бяха на привършване.

— Ще му кажеш ли за тези снимки?

— Още не. Трябват ни допълнителни данни.

Роузи взе оставения пред вратата вестник и ѝ го подхвърли.

— Ще се видим по-късно — извика тя и излезе.

Лорийн разгърна вестника. „Убиецът с чука напада отново“ — крещеше огромно заглавие от първата страница. Името на жертвата не се споменаваше. Казваше се само, че е бяла жена на около четиридесет години и че е намерена в багажника на откраднат автомобил. Заедно с данните на колата и адреса на гаража бе поместен и обичайният апел на полицията за съдействие от страна на гражданите, които могат да дадат някакви сведения по случая.

Лорийн позвъни на Руни, но той беше излязъл. Тя погледна часовника си. Беше твърде късно да промени плановете си.

Руни чакаше пред дома на госпожа Хейстингс от четвърт час. Съседката го успокои, че сигурно е завела децата си на училище и

скоро ще се върне. Той отпи малко бърбън, внимателно затвори шишенцето, извади от джоба си поредната ментова дъвка и разтвори сутрешния вестник.

Госпожа Хейстингс най-после се върна. След като паркира, тя извади чанта с покупки от багажника и тръгна към дома си. Руни реши, че ще изчака десетина минути, преди да звънне. Докато гледаше в огледалото за обратно виждане, забеляза Лорийн. Тя вървеше по тротоара и оглеждаше номерата на къщите. Когато стигна до колата му, той подаде глава от прозореца.

— Добро утро.

— Здравей — изненада се тя. — Отивам при госпожа Хейстингс. Искам да говоря с нея.

— Ще дойда с теб. Лорийн се колебаеше.

— Може би ще измъкна повече от нея, ако съм без теб.

— Чете ли днешните вестници? Засега още не оповестяваме, че жертвата не е жена, а мъж. Затова съм тук. Госпожа Хейстингс сигурно има какво още да разкаже.

Тя не реагира. Това бе най-подходящият момент да спомене Янклоу, но не го направи.

— Казват, че вече са заловили заподозрян.

— Брендън Мърфи. Доведоха го от Детройт. Още не съм получил достъп до него, но...

— Но какво?

— Не е той. Няма нищо общо с убийствата. Хайде да поговорим с госпожа Хейстингс.

— Нека опитам първо сама. Бил, нали щеше да проверяваш онзи сервиз в Санта Моника?

— Изпратих там две момчета.

— Ти, впрочем... добре ли си? — Бе усетила дъх на алкохол.

— Т-ц — поклати глава той. — Тази сутрин ми биха дузпата. Е, докато ФБР навлезе в случая, ще ме държат на ринга, но след това... Днес следобед ме викат за уточняване на подробностите.

— Нали няма да ми се разсърдиш, ако ти кажа нещо. Бил? — Лорийн се изопна. — Миришеш на алкохол и ментова дъвка. На твое място бих изпила едно силно кафе. Госпожа Хейстингс, поне по описанието, ми прилича на жена, която веднага ще се възползва и ще

те изтропа в полицията. Нали не искаш сам да дадеш примката в ръцете на ФБР?

— Добре, ще се върна след петнайсет минути. — Лицето му се изкриви от неудобство в почти детска гримаса. — Ще хапна нещо. Изчакай ме.

Няколко блока по-нататък Руни откри едно кафе и докато чакаше омлета си, мислеше каква ирония бе тъкмо Лорийн Пейдж да му прави забележка за пиенето. Всъщност той редовно пиеше от години, но отскоро бе прекрачил и собствената си граница. Пиеше по време на работа. Дали и Лорийн не бе започнала по същия начин, запита се капитанът. По онова време тя имаше и семейни проблеми, но и кой ли мъж ги няма? Страхуваше се да остане вкъщи с жена си. От постоянните ѝ натяквания да си купят каравана и да направят обиколка из страната му се повдигаше. По-голям кошмар не можеше и да си представи! Не помнеше откога не я бе водил на ресторант. Докато предъвкваше закуската си, ставаше все по-унил. Бе подчинил целия си живот на полицията, на момчетата от участъка. Сега всичко щеше да свърши и то по унизителен, жалък начин. Той се опита да отхвърли мрачните мисли и да се съсредоточи върху случая. Защо ли Лорийн искаше да направят проверка на сервиза от Санта Моника? Дали не криеше нещо от него? Подхвърли му идеята уж между другото, без да настоява. Някога, като полицай, тя винаги пазеше най-силните си карти за накрая. Често трябваше да ѝ обяснява, че не е агент на свободна практика, а част от екип и трябва да си сътрудничи с останалите. Тя не му оставаше дължна и напомняше, че ще се почувства част от групата едва когато останалите започнат да се отнасят с нея като с равен. Неприятно му беше, защото го казваше жена с чин, по-висок от неговия. Впрочем и другите преглъщаха трудно факта, че една жена е получила лейтенантските си нашивки по-рано от тях.

— Да нямаш проблеми с момчетата? — Руни и сега се виждаше облакът на бюрото си, а пред него — изопнатата като струна Лорийн.

— Засега нямам оплаквания. Но ако ме изпатят само още веднъж с Мертън за зелен хайвер, ще се оплача. Знаете, че е неадекватен. Препуска из града като изтърван, готов да стреля на месо. Ако не съм до него, ще гърми по всяко хлапе, което му се изпречи на

пътя в радиус от десет метра. Той не е наред, има нужда от лечение. Това е известно дори и на чистачката.

Руни бе обещал, че ще помисли върху проблема, но така и нищо не направи. В края на краищата белята стана. При едно преследване я раниха. Лорийн едва не умря, но той и тогава не ѝ даде по-добър партньор за патрулната двойка. Посъветва я само да изкара опреснителен курс, за да си припомни как да се пази.

— Аз съм тежко ранена, Бил. Сега нямаше да разговаряме, ако не знаех как да се пазя. Впрочем и Мертън нямаше да бъде между живите. От опреснителен курс се нуждае той, не аз.

Тя все пак направи двуседмични тренировки, а Мертън загина при престрелка. Кой знае, може и да е била права, помисли Руни. Все едно, никой не си направи труда да започне официално разследване. Наградиха го посмъртно за храброст, а на Лорийн ѝ дадоха друг партньор. Когато му каза, че ще партнира на жена, Руни очакваше бурен скандал, но се излъга. Джон Лубрински не каза нищо. Дали точно той не я бе подтикнал към пиенето? Лубрински пиеше здраво. Двамата често ходеха по баровете след работа. Постепенно се разнесе мълвата, че тя не му отстъпва в пиенето. Работиха заедно три години. Една нощ той бе тежко ранен при престрелка. Единият куршум бе попаднал в крака, другият в рамото, а третият, смъртоносният — в стомаха. Лорийн бе направила турникет на крака му с чорапогащника си. След една седмица тя се върна на работа в участъка и не обели дума за своя другар до момента, когато започна вътрешното разследване. И Лубрински като Мертън получи посмъртна награда. Пейдж бе повишена, което предизвика негодувание сред останалите. Всички твърдяха, че ако с него е бил мъж, а не жена, щял да остане жив.

Тя никога не възропта, не помоли за по-леки задачи.

Продължи да работи със същото темпо още една година и може би тогава бе започнала да пие сама. После помоли да я преместят от „Моралния“ отдел в отдела за борба с наркотиците. Шест месеца по-късно застреля хлапето. Никой не се запита през онази нощ как се е чувствала и какво я е накарало да се напие.

Руни остави недоядената си закуска на масата. За първи път усети вина, че и той, както останалите, я бе изоставил. Може би трябваше да ѝ се извини в удобен момент, макар че вече бе твърде

късно. Едва сега, когато можеше да изпие цяла бутилка без окото му да мигне, въпреки че бе на работа, разбираше какво е изпитвала самата Лорийн през всичките онези години — гняв. Всъщност двамата си приличаха. И той никога не се оплакваше от работата, напротив, постоянно натякваше на момчетата, че работата трябва да се върши, колкото тежка и противна да е, а оплакванията да оставят за неудачниците. Не се интересуваше дали сред тези, на които говори, има и жени. Никой нямаше право на привилегии. Ето така бяха работили двамата с Лорийн. Сега и двамата бяха еднакво ненужни на полицията.

— Казвам се Лорийн Пейдж — представи се тя на притеснената госпожа Хейстингс. — Искам да поговоря с вас за няколко минути по повод някои неясноти в убийството на съпруга ви. Няма да ви отнема много време.

Лорийн седна на дивана и се постара да изглежда спокойна и безразлична.

— Вече казах всичко на онзи детектив. Руни. Не разбирам какво още има да се обсъжда. Няма ли да свършат тези разпити?

— Тъкмо затова предлагам да свършим възможно най-бързо. — Тя се усмихна и отвори папката.

Първият ѝ въпрос учуди вдовицата. Дали Норман е имал старинен модел кола, купена от Санта Моника? Та той никога не би могъл да си позволи подобен разкош! Лорийн попита дали все пак е имал кола, преди да се оженят.

— Разбира се, но нямам представа каква е била. Струва ми се, че я имам на снимка, но къде ли е?

— Мога ли да я видя? — Вдигна поглед от папката и щом госпожа Хейстингс излезе, извади една от снимките, които бяха направили с Роузи и набързо я скицира на един празен лист. След малко вдовицата се върна със семейния албум и запрелиства страниците.

— Мисля, че е тази. Не зная нито кога е произведена, нито откъде е купена.

Норман Хейстингс позираше усмихнат до един британски морган, доста стар, изискан модел. В единия ъгъл съвсем ясно личеше

годината, когато снимката е била направена — 1979.

— Доколкото зная, съпругът ви е бил малко по-възрастен от вас.
— Лорийн понечи да разлисти албума, но домакинята го дръпна от ръцете ѝ.

— Да, петнайсет години. Живяхме щастливо. Сигурно знаете, че... Норман имаше малък проблем. Аз казах на онзи човек; Руни.

— Не мисля, че има смисъл да се връщаме към него. Възхищавам се от смелостта ви да спделите тази тайна с един непознат полицай. Сигурно ви е било трудно да говорите за нещо толкова интимно. — Тя ѝ подаде скицата. — Мъжът ви имал ли е бутонели, подобни на тези? Сигурно са били златни или сребърни, с монограма на S&A в средата.

— Неговите са сребърни, но единият се счупи и той не ги носеше.

— Пазите ли ги?

Госпожа Хейстингс отново излезе от стаята и Лорийн се облегна на дивана. За съжаление домакинята бе постоянно нащрек, подозрителна и нервна. Тя я искаше спокойна и отпусната.

— За какво са ви тези копчета? — попита след малко вдовицата.

— Могат да се окажат звеното, което ще ни отведе до убиеца.

— Внимателно затвори картонената кутийка. — Смятаме, че е носил същите бутонели. Мога ли да ги задържа?

Госпожа Хейстингс кимна в знак на съгласие и притеснено приглади роклята си.

— Дали ще го открият някога?

— Съмнявам се. — Лорийн сложи кутийката в чантата си. — Смятам, че интимни подробности, които нямат връзка с дадено престъпление, не бива да излизат в пресата, особено ако семейството на жертвата е помолило за това.

— О, благодаря ви! — вдовицата спонтанно стисна китката ѝ.

— Разтревожена съм. Децата, ако разберат... Пък и родителите на Норман ще го понесат тежко. Приятелите му също.

— Той бе инженер, нали?

— Да, проектираше машини за сладолед и домакински уреди.

— Можеше ли да ремонтира автомобили?

— О, Норман можеше да поправи всичко, от тостера до двигателя на колата. Съседите постоянно го търсеха да им поправи

нещо. Той беше толкова добър! Никога не им отказваше.

— Помагал ли е на този мъж? — Лорийн ѝ подаде снимката на Янклоу.

— Не мога да кажа със сигурност. Лицето почти не се вижда, но все пак не мисля, че съм го виждала.

Показа ѝ и другата снимка, на която Янклоу шофираше белия мерcedes с грим и руса перука.

— Тази жена е идвала у нас. Искаше да говори с Норман за колата си. Не я познавам.

— А колата виждали ли сте?

— Не мога да си спомня. Толкова много хора го търсеха! Нали ви казах, той никога не отказваше услуга.

— Това е спортен мерcedes — кабриолет. Може би сте я виждали, но със спуснат покрив?

— Не зная... като че ли ми е позната. Какъв цвят е покривът? Лорийн предположи, че щом колата е бяла, най-вероятно е и покривът да е в същия цвят.

— О, не. Мисля, че веднъж видях на двора подобна кола, но беше с черен покрив.

— Спомняте ли си човека, който бе дошъл с нея? — безгрижно подхвърли и взе да прибира снимките.

— Не. Бяха пред гаража с Норман. Той държеше там дефицитни резервни части. Заради тях го търсеха толкова много хора. Вземаше пари колкото да си покрие разходите за части. За него двигателите бяха хоби, което аз ненавиждах. Връщаше се вкъщи целият вмирикан на бензин и изцапан с масло.

— Благодаря ви много! — Лорийн стана. — Много ми помогнахте. Мога ли отново да ви посетя, ако успея да направя по-добра снимка на мъжа с белия мерcedes?

— Разбира се. И на мен ми беше приятно да си поговоря с вас.

Руни тъкмо паркираше, когато видя Лорийн да маха за довиждане на госпожа Хейстингс.

— Много е нервна — отбеляза тя, като седна в колата. — Страхува се, че „малкият проблем на Норман“ може да излезе във вестниците. Това я занимава повече, отколкото самото убийство.

— Имаш ли нещо за мене?

— Подозирам едно лице, но не искам да говоря, преди да съм събрала достатъчно доказателства. Може би след няколко дни ще мога да ти докладвам.

— Нямам толкова време! Информацията ми трябва сега.

— Дай ми време поне до тази вечер — прехапа устни тя. — Трябват ми и повече подробности за последната жертва.

— Казах ти каквото зная. Докато не получа лабораторните резултати, не мога да кажа нищо повече. А, да. Преди убийството е ял бананов сладкиш. — Лорийн вече отваряше вратата, когато Руни неочаквано продължи: — Между теб и Лубрински имаше ли нещо?

— Защо искаш да знаеш?

— Опитвам се да отгатна.

— Малко си закъснял.

— Така е. Напоследък си спомням изминалите години и се сетих за него. Мъжко момче беше.

Тя кимна мълчаливо. Руни извади изпод седалката бутилката и я надигна.

— Сетил си се за него, защото пиеш. Той винаги държеше бутилка под седалката. Впрочем защо се наливаш така?

— Не мога иначе. Ти пиеше ли с него?

— Нима не знаеш?

— И по време на дежурство ли?

— Най-вече. Често обаче отлагахме почерпката за след работа.

— Той ли ти помогна да се пристрастиш към алкохола?

— Нямах нужда от помощта на Лубрински — засмя се тя. — Сама го постигнах!

— Защо?

— Сигурно защото съм била напрегната, несигурна, уплашена и прочие. — Изведнъж стана сериозна. — И най-важното, защото нямаше кого друго да обвинявам, освен себе си.

— Може би е имало и някакъв семеен проблем?

— За Бога, Бил, защо не ме оставиш на мира? Той отпи още няколко глътки и затвори шишето.

— Просто искам да зная. Може би съм гузен. Трябваше да проведа този разговор с теб преди много години.

Тя излезе и се облегна на вратата.

— Много си закъснял, приятелю. Вече нищо не може да се направи. Станалото станало. Вече е зад мен.

— Извинявай — глухо каза той, без да я погледне. Лорийн затвори вратата и след кратко колебание се наведе през стъклото.

— Колкото до Лубрински, Бил, той бе моят най-добър единствен приятел. Имах сляпо доверие в него. Но той беше и голям глупак, поемаше неоправдани рискове, направи маса поразии, които не успях да предотвратя, защото никога не се вслушваше в думите ми. Лубрински изобщо не признаваше друго мнение освен собственото си. И накрая искам да отговоря на въпроса ти. Не, между нас не е имало нищо. Бяхме само патрулна двойка и нищо повече.

Тя рязко се обърна. Замислен, Руни завъртя ключа и потегли. Роузи вече я чакаше от другата страна на улицата.

— Как мина? — жизнерадостно попита тя.

Лорийн ѝ каза да кара към Санта Моника, облегна се и затвори очи.

Пред нея застана Лубрински. Колко пъти се бяха напивали заедно! Алкохолът ги правеше откровени до край. Колкото и пияни да бяха обаче, винаги успяваха да запазят поне малко разстояние. Една вечер то се стопи. Лорийн се беше наливала през целия ден. Той настояваше, че тя трябва да изтрезнее, преди да се прибере в такъв вид при Майк и да го уплаши. Бе решил, че е най-добре да отидат в апартамента му и да изпият една кана кафе. Често я поднасяше за успехите на съпруга ѝ, за гордостта му от красиво подредения им дом. Тя не му позволяваше да отива твърде далеч. Напомняше му да види първо себе си, нали и неговата жена не беше ангелче. Двамата се караха като деца през цялата вечер и накрая се заклеха, че вече никога няма да обсъждат своите половинки. Когато полушеговито си стиснаха ръцете, той я притегли към себе си.

— Значи ли това, че вече мога да те смятам за свободна жена?

Лорийн се опита да го зашлеви, но той се наведе и тя с всичка сила удари прозореца на колата. Лубрински взе ръката ѝ и я целуна.

През онази нощ не беше на себе си. Той бе пил колкото нея, но не му личеше. Едва когато го видя как се опитва да направи кафе, тя разбра колко е пиян.

— Ти си се гипсирал, Лубрински. Нашата работа е като в поговорката за слепия дете водел друг сляп. Дай на мене.

Той се отпусна върху неоправеното легло. Дрехите му бяха разхвърляни из цялата гарсониера. Лорийн бе предложила да дойде някоя неделя и да оправи малкия апартамент, но той твърдеше, че така му харесва повече. Винаги знаел кое къде се намира и не му се налагало да търси.

След като изпиха по няколко чашки кафе, тя се приготви да си тръгва и точно тогава се оказа, че са загубили ключовете на патрулната кола. Лубрински започна да хвърля дрехите от едно място на друго, да наднича под столовете и да псува. После изведнъж вдигна нагоре ръце и се засмя. Неговият красив, нисък смях!

— Те са в джоба ми — извади ключовете и ги хвърли във въздуха. — Искях да те задържа още малко, но вече така изтрезнях, че няма да имам смелост.

— Смелост за какво? — засмя се тя.

— Да те прегърна. Знаете ли колко пъти съм копнял да ви прегърна, госпожо Пейдж?

Лорийн стана от леглото, приближи се и го прегърна. Лубрински я притискаше нежно до себе си, без да помръдне. Не я милваше, не я целуваше, правеше точно това, което бе казал — прегръщаше я. Тя усещаше как целият трепери, чуваше ритъма на сърцето му. Двамата останаха така безмълвни няколко безкрайни минути, после тя внимателно се отдели от него.

— Трябва да се връщам при децата.

— Ти го обичаш, нали?

Лорийн се смути. Всъщност сама не знаеше отговора на този въпрос. Постоянните скандали вкъщи ѝ бяха омръзнали. Майк мразеше Лубрински, ревнуваше я от него, натякваше ѝ, че заради него е започнала да пие. Бедният Майк, така добре умееше да обвинява целия свят за всичко, но себе си — никога.

— Да, обичам Майк. А сега трябва да си вървя. Двамата с тебе си имаме достатъчно проблеми, за да създаваме още един.

— При мен е по-различно, Лорийн — поклати глава той. — Ти нищо не подозираш, нали? Боже мой, Лорийн, обичам те! Понякога не зная какво да правя. Има дни, в които се страхувам за тебе, зная, че това е глупаво, опасно, но не мога да се спра. То е по-силно от мен. Не мога да не те обичам и да не те желая. Всеки ден те виждам, постоянно съм до теб и това ме влудява. Реших да помоля да бъда преместен. Не

защото ти си добър или лош партньор, а защото... желая те и... Е, сега поне вече знаеш.

Два дни по-късно го убиха. Докато тя сваляше чорапите си, за да направи превръзка на обилно кървящите му рани, той се усмихна и се опита да се пошегува:

— Най-послед ги свалих. Знаех, че един ден ще успея. Ако знаех, че си готова да се събуеш, ако съм ранен, още преди няколко месеца щях да застана под куршумите.

Лорийн го бе прегърнала, докато линейката се носеше с див вой по улиците на града, и тихо му повтаряше да се държи, да не се отпуска. Последното нещо, което Лубрински можа да произнесе, бе, че я обича и последното, което чу, бе, че е глупав и ужасен негодник, защото и тя го обича и ако не се стегне и не издържи до болницата, ще го удуши с тези чорапи. Лорийн видя как последната светлина напусна очите му, изпълнени с удивление. В този кратък миг загуби собствената си душа, сякаш той я отнесе със себе си.

През онази нощ се върна вкъщи с мисълта да намери утеха в близостта на Майк, но него го нямаше. Тя се напи до безсъзнание и рухна върху леглото. Когато се върна и я видя, съпругът ѝ закрещя отново, че Лубрински отново я е напил и че смята най-послед да съобщи за тези безобразия на началника им.

— Този път Лубрински няма нищо общо — едва чуто бе промълвила тя.

— Не ти вярвам! — викаше съпругът ѝ. — Утре отивам в участъка. Трябва да се срещна с този човек!

— По-добре опитай в моргата, Майк, но се съмнявам, че ще ти отговори. Лубрински е мъртъв.

Мъжът ѝ я гледа втрещен няколко секунди, после се опита да я прегърне, но тя вече не можеше да го понася. Не можеше да понася никого около себе си. Искаше само едно — да се напие до забрава. Горкият Майк! Стараеше се да я разбере, дълго я увещава да си вземе отпуск, особено след като разбра, че колегите ѝ също ѝ предлагат. Лорийн отказа. Не можеше да остане и минута без работа. След време сериозно започна да си внушава, че умирайки, Лубрински бе взел някаква част от нея, защото всичко, което правеше, ѝ се струваше глупаво, всичко, което Майк говореше, ѝ звучеше безсмислено. Децата

й досаждаха, колегите й я дразнеха, но някак си успяваше да живее и работи до деня, в който застреля невинното дете.

— Пристигнахме — обади се Роузи.

Лорийн отвори очи. Трябваше да изпие нещо силно. Жаждата за глътка алкохол бе толкова голяма, че дори не се замисли защо бе дошла тук.

— Пие ми се — промълви тя.

Приятелката й паркира до тротоара и хукна към отсрещния гастронорм. След малко се върна с кашон кола.

— Нали искаш да пиеш? — подаде й една кутия.

Тя изгълта питието на един дъх. Роузи също си отвори една и извади от чантата си парче бананов сладкиш. Една мисъл проблесна в главата на Лорийн. Какво бе казал Руни? Последната жертва бил травестит, в чийто стомах намерили останки от бананов сладкиш. Обля я студена пот. Кой обикновено приготвяше сладкиша, Нала или Диди? Диди беше изрусена и на приблизително същата възраст. Не, не беше възможно! В този свят имаше толкова случайности!

— Трябва да намеря телефон, Роузи!

— Аха, телефон й притрябвал! За тъпа ли ме мислиш? Чудиш се как да влезеш в гастронорма и да грабнеш първата бутилка водка, която ти попадне пред очите! Да пукна, ако не стане точно така!

— Глупости, Роузи! Щом не вярваш, ела с мен.

Докато набираше телефона на Нала и Диди, Роузи продължаваше да я държи под ръка.

— На телефона е Лорийн.

— Здравей, маце, как си? — Гласът на Нала бе дрезгав, като след ставане от сън.

— Аз съм супер, Нала. Диди там ли е? Трябва да говоря с нея.

— Не, миличка, още не се е върнала. Тази нощ май се е скапала от бачкане, дъртата му крава! Сигурно скоро ще се върне, защото след малко фризьорката ще дойде да я подстригва. Ще й кажа да ти се обади.

— Знаеш ли къде е в момента?

В слушалката се чу как звънецът иззвъня.

— Ето я, връща се. Изчакай една минута, тя ей сега ще ти се обади.

— Благодаря, Нала, по-късно ще се обадя. Сега бързам.

— Какво беше това? — Роузи я гледаше недоумяващо.

— Нищо особено — сви рамене Лорийн. — Боях се, че с Диди е станало нещо лошо, но тя току-що се прибра вкъщи.

Те потеглиха към сервиза. Този път Лорийн трябваше да влезе в магазина, за да се срещне с човека, когото госпожа Хейстингс бе разпознала на снимката. Знаеше, че има вероятност да се сблъска лице в лице със Стивън Янклоу, и един Господ знаеше какво обяснение би могла да даде за присъствието си тук.

Нала наметна палтото си. Двамата полицаи не обясниха защо искат да ги придружи, но се разбра, че посещенията им е свързано по някакъв начин с Диди, защото поискаха да им покаже снимки на съквартирантката си. Ако я бяха арестували за проституция, едва ли щяха да искат снимки. Значи нещо друго бе станало, нещо по-лошо. Попитаха я познава ли господин Дейвид Бъроуз. Никой не наричаше Диди с предишното ѝ име Дейвид, с изключение на ченгетата.

Половин час по-късно тя разпозна трупа на Диди. Беше в шок и само повтаряше името ѝ полугласно. Лицето с нищо не напомняше любимата ѝ приятелка. Единствено червеният маникюр и тежкия пръстен с топаз свидетелстваха, че това въпреки всичко е Диди. Патрулната кола я откара обратно у дома. Двамата полицаи ѝ помогнаха да изкачи стълбите и да си отключи. Едва когато влязоха, попитаха кога е видяла за последен път приятелката си.

ФБР щателно провери всички дати и контакти, които Брендън Мърфи успя да си спомни. След като се свързаха с фирмите — превозвачи и провериха достоверността на показанията му, те го пуснаха от ареста. Оказа се, че в нощта на убийството на Хелън Брендън Мърфи е бил на стотици километри от Лос Анджелис. Не е бил и близо до която и да било от останалите жертви към датата на тяхната смърт. Лишени от толкова необходимия заподозрян, агентите се заловиха да изучат щателно историята на случая. Но тъй като официалната задача, поради която бяха изпратени тук, бе да открият и арестуват Брендън Мърфи, те така и не получиха назначение да започнат разследване на самите убийства.

ГЛАВА 14

Колата спря на паркинга пред сградата на С&А.

— Тръгвам. Чакай ме тук и ако не изляза...

— Ще се застрелям — засмя се Роузи.

Лорийн излезе, подръпна самото си и тръгна изправена към входа. Залата бе пуста. Огромният махагонов щанд бе покрит с ветрилообразно разположени дипляни и брошури. Разнасяше се тиха музика в стила на двайсетте години. В стъклени шкафове бяха наредени малки пластики, подобни на оскари, спортни купи и знаменца. Стените бяха покрити с красиви снимки на старинни модели автомобили.

На витрините бяха наредени пет блестящи автомобили — един ролс-ройс силвър клауд, бентли от петдесетте години, един бристъл и един спортен мерцедес с две врати. Красивият интериор привличаше погледа.

Лорийн се загледа в изкривеното си изображение в един от лъскавите тасове. Изглеждаше квадратна.

— Здравейте, с какво мога да бъда полезен? — попита току-що появилият се и не по-малко лъскав продавач. Всичко в него блестеше — косата, зъбите, очите. Върху джоба на тъмносиньото му сако и на вратовръзката бе избродирана емблемата на С&А. Той леко дръпна нагоре колосания маншет на ризата си и се усмихна в очакване. Как са забравили да му лепнат една емблема и на челото, запита се Лорийн.

— Разполагате ли с офис? Искам да поговоря с вас. Зъбите му отново блеснаха.

— За какво става дума?

— Ще ви кажа, разбира се, но бих искала да поговорим в офиса ви. Аз съм госпожа Пейдж, а вие сте...

— Алън Хънтър. — Той пристъпи зад щанда. — Аз съм главният консултант по продажбите. С какво мога да ви бъда полезен, госпожо Пейдж? — Хвърли ѝ хладен, преценяващ поглед. Въпреки че очите му не се отделяха от нейните, тя усещаше как разглежда всяка подробност

от вида ѝ от пръстите на краката до копчетата на костюма. — Какво ще продавате?

Изпитваше желание да го зашлеви. Някога обожаваше момента, когато изправена пред подобен блестящ, излъскан мошеник, изваждаше полицейската си карта и тихо го питаше дали не иска да прочете името ѝ.

— Не продавам, нито купувам. Искам да поговорим за някои поверителни неща. Как ви беше името?

Нещо в гласа ѝ го постави нащрек и след кратко колебание той повтори името си.

— И тъй, господин Хънтър, да не губим повече време. Нямам намерение да обсъждам сериозни въпроси в този плувен басейн!

Консултантът леко докосна възела на вратовръзката си и махна с ръка към една стъклена врата.

Докато пресичаше залата, Лорийн съзря огромна снимка на Брад Торнбърн и за миг забави крачка. Облечен в бял пилотски костюм, той стоеше облегнат на вратата на автомобила, с шлем в едната ръка и бутилка шампанско в другата. Около нея бяха окачени по-малки негови снимки от автомобилни състезания.

Хънтър отвори вратата и кимна.

— От полицията ли сте?

Лорийн постави чантата си на бюрото и извади пакет цигари.

— Имате ли нещо против да запаля? — Огледа стаята. — Изглежда, не сте отрупани с работа.

— О, не е така, уверявам ви. В дъното са разположени нашите работилници и хангари. Там наистина кипи работа. За какво искате да разговаряте с мен? Да не е за някакво пътно произшествие?

— Не. — Тя се разположи на удобния стол до бюрото.

— Да не е във връзка с. — Хънтър извади от чекмеджето си визитна картичка. — Лейтенант Джош Бийн? Той идва тук преди вас да провери дали нямаме откраднати коли.

— Аз не съм от неговия отдел. Разследвам един застрахователен иск. — Извади снимките на Роузи. — Познавате ли някой от тези мъже?

Хънтър внимателно ги разгледа и отдели седем. Лорийн наблюдаваше внимателно изражението му, когато стигна до снимките на Янклоу.

— Това вероятно е господин Янклоу. Той е един от съдружниците. Снимката е доста неясна. Познах го по-скоро по автомобила, отколкото по лицето. Колата е наша. По-точно на Брад Торнбърн. Да не би посещението ви да има нещо общо с господин Торнбърн?

Тя кимна и се огледа за пепелник. Хънтър веднага ѝ подаде един с емблемата на C&A. Тя тръсна пепелта и му подаде снимката на жената в мерцедеса.

— Познавате ли тази дама?

— Не — той прехапа долната си устна, — но прилича на госпожа Торнбърн, майката на Брад. Не съм сигурен, защото никога не съм я виждал. Колата обаче е същата. Както вече казах, тя е собственост на господин Торнбърн. Да не е катастрофирала?

— Не. — Лорийн прибра снимките. — Имате ли седмично разписание на дежурствата на вашите хора?

Хънтър кимна. Кракът му нервно тактуваше на пода. Тя му подаде снимката на Норман Хейстингс.

— Казваше се Норман Хейстингс — въздъхна отегчено той. — Убиха го. За неговата застраховка ли става дума? Съжалявам, не го познавам лично. Зная, че е купил кола от нас много преди аз да постъпя на работа тук. Казват, че бил голям досадник. — Облегна се и разпери патетично ръце. — Ако купите от нас кола, ние ви осигуряваме първокласен сервиз. Проверяваме основно всеки двигател, а когато е нужно, го реконструираме. Много клиенти искат автомобилът да бъде конструиран по специален, заявен от тях проект. Всяка модификация преминава през основен ремонт и множество тестове, за да се гарантира пълната ѝ безопасност и надеждност. С нови коли обаче не работим. Някои от автомобилите, които предлагаме, са отпреди два-три-четирийсет години. Възникват и безпрецедентни проблеми, но ние ги решаваме по най-добрия възможен начин и даваме шестмесечна гаранция. — Той се засмя със самоирония на добре научения си урок. — Един клиент, който има бентли, неотдавна ни извика, за да пита къде е газта!

— Норман Хейстингс? — тихо попита Лорийн.

— Неговата беше морган. Звънеше почти всеки ден и искаше отново и отново да я изпитваме и регулираме. Накрая разбрахме каква е работата. Господинът имал навика сам да сваля двигателя и да си

играе с него. Разбира се, редовно правел поразии, след което хващал телефона и поръчвал посещение на някой от нашите механици. Така поне ми представи нещата господин Янклоу.

— Той тук ли е сега?

— Да.

— Мога ли да видя дали е бил тук по времето, когато Хейстингс беше убит?

— Защо ви е нужна подобна информация? — Консултантът отново прехапа долната си устна. — Всъщност това е без значение, защото Янклоу няма работно време. Той идва и си тръгва когато пожелае.

Лорийн попита дали е бил в сервиза в деня на убийството на Холи, но Хънтър сви рамене.

— Нямам представа. Нали ви казах, че той идва когато си поиска.

— Имате ли отделен паркинг за служителите на фирмата?

— Зад сградата е. Прилича на самолетен хангар. Винаги е пълен с коли на наши служители, на клиенти или току-що доставени от чужбина.

Тя му подаде списък на автомобилите, в които бяха намерени труповете. Резултатът беше нулев. Хънтър не помнеше нито една от тях. Усети, че списъкът на датите и автомобилите все повече го озадачава.

— Нима не си спомняте поне синия седан на Хейстингс?

— О, него го знам. Той често го оставяше тук.

— Кога я остави за последен път? — Сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост.

Хънтър вдигна слушалката.

— Шийна, би ли проверила кога Хейстингс е оставил при нас колата си за последен път? — Той затвори телефона. — И полицията ме попита за това. Огледаха и хангарите.

— Доколкото знам, Хейстингс е продал колата си преди доста години, нали? — Лорийн запали втора цигара. — Чрез С&А ли е направил продажбата? Дали все пак не си е купил друга кола от вас?

— Не мога да ви кажа. Никога не съм работил с този клиент.

— А господин Торнбърн познаваше ли Хейстингс?

— Сигурно. — Телефонът извън, Хънтър записа нещо и благодари. — Изглежда, той е имал договор за ползване на паркинга.

Секретарката ми не може да каже със сигурност за колко време е подписал договора, нито кога колата е била тук за последен път.

— Хм, значи е ползвал паркинга ви, но не е бил ваш клиент, тоест колата му не е била купена от вас?

— Така излиза.

— Да не е сключил договора с господин Янклоу?

— Нямам представа. Моят пряк началник е господин Торнбърн.

— Какво мислите за него?

— За Брад ли? О, той е чудесен шеф. Твърд, уверен, винаги знаеш какво цели в работата и същевременно умее да се повесели и посмее.

— Имах предвид Янклоу.

— О, не го познавам добре. Рядко работя с него.

— Опитайте.

— Не работя с него... Изглежда ми доста непостоянен. Има дни, в които се държи приятно, но понякога е способен да те смачка. От време на време остроумничи, но хуморът му е доста мрачен.

— Женен ли е? — Не.

— Да не е хомосексуалист?

— Не зная — шокиран отвърна Хънтър.

— Мислите ли, че при него подобни особености не са изключени?

— В смисъл, дали е нормален? Лорийн стана.

— Значи смятате, че е добро, нормално момче. Моля да ме извините, но моята фирма настоява да приключи с всички тези въпросници.

— Нали ви казах, не е чак толкова симпатичен.

— Искате да кажете, не чак толкова нормален — усмихна се тя. Този зализан консултант започна да ѝ харесва. Беше съвсем наивен и вярваше, че разговаря със застрахователен агент.

— Да не е заподозрян в нещо? Полицаяте разпитаха доста подробно останалите служители, но към мен не проявиха интерес, защото по време на убийството на Хейстингс бях в отпуск.

Хънтър изглеждаше разочарован. Лорийн отново извади фотографиите и му подаде снимката с русата жена.

— Според вас дамата не прилича ли на Янклоу?

— Не зная, госпожо Пейдж — смутено прошепна той. — Не бих искал да огорчавам Брад. Той ми е приятел.

— Семейство Хейстингс не могат нито да продадат колата, нито да получат застраховката ѝ, докато това разследване не приключи.

— Заподозрян ли е господин Янклоу?

Лорийн прокара пръсти през косата си. Знаеше, че не може да попита за най-важното, без да си навлече неприятности.

— Носеха се слухове... — тихо продължи Хънтър. — Не зная дали имам право да говоря за това. В края на краищата това са само приказки... Янклоу има странни маниери и понякога е доста неуравновесен. Тук никой не знае нищо за личния му живот, но се говори, че преди няколко години е имало разследване. Агентите от Нравствения отдел го арестували за известно време. В крайна сметка нищо не излязло.

На вратата се появи млада красавица.

— Извинете, господин Хънтър, един клиент ви чака.

— Запознайте се със секретарката ми.

Лорийн попита дали Шийла може да ѝ покаже хангарите, но Хънтър отклони молбата ѝ. Трябвало да попита началника си.

— Е, добре. Ще почакам тук заедно с Шийла.

— Разбрах, че се интересувате от Хейстингс — започна момичето. — Той често идваше тук. Паркираше зад сградата и се любуваше на последните доставки. Тази сутрин проверих датите, от полицията ни помолиха за това. Доколкото си спомням, точно в тези дни неговата кола е била при нас. Дадох едно копие на полицаия. — Тя подаде на Лорийн един лист. — Бях в шок, когато прочетох как е бил убит. Господин Хейстингс беше толкова тих, скромен човек, също като баща ми.

Лорийн погледна датите и топло се усмихна.

— Можете ли да направите същата справка и за други коли? 1 — От полицията вече ми дадоха още един списък на автомобили. — Шийна прехапа устни. — Обясних им, че това не е гараж. Просто разрешаваме на служителите си ѝ на някои приятели да използват паркинга. Понякога няма нито едно свободно място.

— Може ли да погледна хангара?

В обширния двор имаше още няколко пристройки и множество коли, разположени върху рамките. Лорийн веднага прецени, че

компанията имаше много повече служители, отколкото Роузи бе пресметнала. Без съмнение бизнесът процъфтяваше.

В хангара бе горещо като в пещ. Някои от автомобилите бяха покрити с потънали в прах чергила и очевидно стояха тук от месеци. В края на халето бе разположен гаражът на служителите.

— Господин Торнбърн предпочита автомобилите на нашите хора да не се виждат. Не били добра реклама за фирмата. Ето тук обикновено стоеше колата на Хейстингс. Оставяше я по за няколко часа заедно с ключовете, в случай че се наложи да я преместим.

В дъното на хангара бяха оставени три състезателни автомобили, покрити със сребристи чергила.

— Това са любимките на господин Торнбърн — продължи девойката. — Преди време той често се състезаваше, но напоследък все по-рядко го прави. Една от неговите съпруги му правеше големи скандали за това.

Шийна отвори една врата и двете влязоха в обширен прохладен коридор. От двете страни се редяха офиси със спуснати щори. Единият беше на Брад Торнбърн, както показваше табелката на вратата. Малко по-нататък бе този на Шийла. Тя извади някакъв дневник и започна да проверява на кои дати автомобилите, за които Лорийн се интересуваше, са били в гаража.

— Същите коли ми посочиха и от полицията. Само една е била при нас, колата на Хейстингс. — Телефонът иззвъня. Момичето отговори утвърдително и затвори. — Трябва да изляза. Господин Хънтър иска да му занеса фактурите. Той получава премия върху продажбите в края на всяка седмица.

— Мога ли да ви изчакам тук?

— Разбира се. Ще кажа на господин Хънтър, че съм ви оставила сама.

Щом Шийла излезе, Лорийн разтвори дневника и започна да проверява ред по ред. Знаеше, че вече е близо до целта. Стивън Янклоу без съмнение бе замесен в убийствата.

Роузи излезе от колата. Роклята лепнеше по тялото ѝ. Бе паркирала на чуждо място и хората я гледаха накриво. Тя обиколи автомобила, като си вееше с ръка и бършеше изпотеното си лице. Чакаше вече цял час. Тъкмо обмисляше дали да не влезе, когато един от механиците тръгна към нея.

— Знаете ли, че това е частен път? Какво обичате?

— Нищо. Чакам приятелката си. Тя е вътре.

— Защо не я почакате ей там? След малко ще пристигне нова доставка и това място ще ни потрябва. Затова тръгвайте, ако обичате!

Тя излезе от двора, направи кръг около сградата и тъкмо се канеше да паркира до оградата, когато край нея мина белият мерцедес на Янклоу.

— Хайде, Лорийн, какво се мотаеш още там? — измърмори Роузи. Точно срещу нея, на входа на сградата, някакъв елегантен мъж в тъмносиньо сако изпращаше трима японци. След малко и той влезе в хангара. От приятелката ѝ все още нямаше и следа.

Шийла се върна малко възбудена.

— Не можах да говоря с шефа, защото още разговаря с клиентите. Вероятно искат демонстративна обиколка.

В коридора някакъв глас каза: „Добро утро, господин Янклоу.“

— Той е тук — лицето на девойката се изопна. — Вижте, трябва да предупредя господин Хънтър, че сте при мен.

— Няма смисъл, аз сама ще го намеря. Благодаря за кафето.

— Надявам се, че съм ви била полезна. Какъв ужас, нали? Горкият господин Хейстингс!

— Видяхте ли го, когато дойде за последен път?

— Не. Винаги, когато идваше при господин Янклоу, той оставяше ключовете на колата си при мен. В онзи ден сигурно е паркирал на улицата. Офисът му е наблизо. Страхуваше се да не го глобят. Смешна работа! Да се тревожиш за такава дреболия, без да знаеш, че след малко ще те убият.

— Значи Янклоу е бил тук по това време?

— Да. Искате ли да се срещнете с него?

— Може би по-късно. Сега трябва да видя господин Хънтър. Благодаря за всичко.

Лорийн премина край офиса на Янклоу със свито сърце, но той не беше там. През щорите се виждаше как секретарката му подрежда документи. Тя притича през хангара и още на изхода забеляза белия мерцедес, спрян до четките на автомивката. Някакъв мъж разговаряше с двамата работници, посочвайки гумите на автомобила. Единият

служител кимна и каза на едно от негърчетата да донесе прахосмукачката. Притисната до стената, Лорийн следеше сцената със затаен дъх. Искаше ѝ се Янклоу да се обърне, за да види лицето му, но се страхуваше, че той ще я забележи и разпознае. Бе облечен със светлосиньо ленено сако и бял панталон. Безупречно елегантен, с ниско подстригана русо-кестенява коса. Стивън Янклоу бе без съмнение човекът, който се бе опитал да я убие с чук. Защо не можеше да види поне за миг лицето му, за да бъде напълно сигурна?

На входа застана Хънтър.

— Един клиент иска демонстративна разходка с ролс-ройса, господин Янклоу, а той вече е обещан на друг. Какво да правим?

Янклоу бавно пристъпи към него и Лорийн се притисна още по-силно до стената. Двамата се отправиха към входа, но в този момент Хънтър я забеляза и ѝ махна с ръка.

— Ей сега ще се върна, госпожо Пейдж. Извинете, че ви накарах да чакате.

Щом влязоха в сградата, тя премина почти тичешком покрай мерцедеса и излезе по пътеката на булеварда.

Двамата се отправиха към очакващите ги японци. Хънтър внимателно спомена, че сутринта е бил разпитван от полицията за случая „Норман Хейстингс“.

— И една застрахователна агентка се появи, пак във връзка с Хейстингс, по-точно с колата му. Изглежда, има някакви трудности със застраховката. Питаше дали е използвал нашия паркинг. Мислех, че си е заминала, но току-що я видях на двора.

Янклоу го блъсна и хукна назад. Изумен, Хънтър успя само да извика:

— Ами ролс-ройса, господин Янклоу?

Той връхлетя със стиснати юмруци в офиса на Шийна.

— Къде е жената от застрахователната компания?

— Тя току-що си тръгна, господин Янклоу.

— Какво искаше?

— Същото, за което и полицаите разпитваха — преглътна жената. — За колите, които са използвали паркинга.

— Как се казва? — Той вдигна дневника от бюрото.

— Господин Хънтър сигурно знае. Тя го разпитваше тази сутрин.

— Какво? Разпитвала го, така ли?

— Не, просто разговаряха. Не зная за какво. Правя само това, което ми нареждат, господин Янклоу.

Той влезе в своя офис и яростно захвърли дневника на бюрото си, после набра номера на приемната. Крясъците му се понесоха из целия коридор. Истерията му се засилваше с всяка дума, докато обясняваше на Хънтър, че ако не се яви веднага при него, независимо дали има клиенти и какви, от утре може да се регистрира в бюрото по труда.

Лорийн хукна към Роузи и скочи в колата.

— Мерси. От един час се пека на бавен огън и те чакам. От паркинга ме изгониха. Трябвал им. Умирам за глътка студена вода.

Трябваше веднага да напуснат района на сервиза.

— Хванах го, Роузи! — Тя удари с юмрук по таблото. — Не зная дали Янклоу е размазал главите на всичките, но съм сигурна, че той е убил Норман Хейстингс. Вече имам стопроцентов заподозрян за Бил!

Въпреки климатичната инсталация Руни се потеше като в сауна. Всеки момент трябваше да го извикат на съвещание с хората на ФБР. Остатъкът от деня щеше да премине в обсъждане на серията убийства и причините за неговия неуспех. Бутилката бе изпита отдавна, а носът и очите му бяха все още червени и подпухнали. Бийн постави на бюрото кана кафе и пакет ментова дъвка. Капитанът не проявяваше никакъв интерес към новата жертва. Погледна докладите и ги остави встрани.

— В крайна сметка какво е това? Мъж или жена? — бе единственото, което измърмори.

— Транссексуална проститутка — поясни Бийн. — В доклада е обяснено. Убита е миналата нощ около десет и половина.

Единствената отлика от останалите бе в начина на нанасяне на ударите. Жертвата бе удряна само в лицето. На тила рана нямаше. Съдебните медици още не бяха дали заключение дали оръжието на убийството е чук или някакъв друг предмет.

— Някакви свидетели? — вяло проговори Руни след дълга пауза.

— Тц. Излязла на улицата в обичайното време, но след малко казала, че ще се прибере, защото десният крак я болял.

— И само толкова?

— Толкова — кимна лейтенантът. — Е, нека да оставим юнаците от Бюрото да разнищят случая. Нали са големи умници? Впрочем защо още ги няма?

— Всеки момент ще се появят. В момента обядват. А, да не забравя за онзи гараж в Санта Моника. Ето доклада ми. Колата на Хейстингс била в гаража им известно време, но той я взел един ден преди да го убият. Познавал се със собствениците и я оставял там без да плаща. Гаражът е собственост на семейство Торнбърн. Да продължавам ли наблюдението?

— Щом шибаната му кола не е била там в самия ден на убийството, не виждам голяма полза от тази информация.

Телефонът иззвъня и Руни направи знак на лейтенанта да напусне. Преди да излезе, Бийн видя как шефът му се обърна към стената. Докладът за посещението му в сервиза остана непипнат на бюрото. Напразно се бе надявал, че капитанът ще го прочете, преди ФБР да започне да го пече на бавен огън. Уви, шефът му бе пил твърде много, за да забележи важните подробности.

Лорийн звънеше от уличен телефон.

— Имаш ли нещо за мене?

— Да, Бил, но не искам да говоря за това по телефона.

— Сега не мога да изляза. Онзи копелдак размаза още една. Някоя си Диди, транссексуална проститутка. И тя бе намерена в багажника на откраднат автомобил с подобни рани по лицето, както всички останали.

— Кога е станало? — глухо запита тя.

— Миналата нощ, около десет. Чувала ли си това име? Уговориха се да се срещнат след час и половина в любимия му индиански ресторант.

Руни тъкмо се канеше да прегледа докладите, когато телефонът отново иззвъня. Шефът му съобщи, че ФБР вече го чака.

Лорийн влезе и се отпусна на седалката.

— Сега накъде, съдружничко? — погледна я Роузи.

— Диди, единият от двамата травестити, с които те запознах в галерията, е убит. Трябва да се срещна с Нала, преди да говоря с Руни.

— Всичко ли ще му разкажеш? — извика Роузи, за да надвие шума на двигателя. — Ако му посочиш възможен извършител, може би ще успееш да измъкнеш малко повече мангизи от него, а?

Руни затегна възела на зацапаната си вратовръзка.

— Само това липсваше, Бил! — Берило нервно барабанеше по бюрото. — Кого, за Бога, си изпратил там?

— Лейтенант Бийн и още един полицаи.

— Оплакването е за посещение на жена. Коя е тя?

— Бивш полицаи. В момента е мой информатор. Среща се с всякаква паплач по улиците и нощните барове. Събира сведения.

— Гаражът в Санта Моника е доста далеч от квартала на проститутките. Някой се е явил там, представяйки се за наш служител! В нито един от докладите няма сведения за тази информаторка. Какво, по дяволите, е търсила там? Семейството на собствениците има дебели връзки и е твърдо решено да вдигне шум. Искam да отидеш и лично да се извиниш. Достатъчно неприятности си имаме вече с коментарите в пресата. Нямам намерения да си изгубя хляба заради тази глупост.

Руни отново оправи вратовръзката си. Нямаше представа кога и защо Лорийн се е озовала в Санта Моника, нито защо шефът му се горещи толкова за тази дреболия.

— Добре, сър — усмихна се насила той. — Толкова важни клечки ли са?

— Това са семейство Торнбърн! Големи пари! Стари пари! Ясно ли ти е? Хайде, действай!

— Ами ФБР? Нали щях да се срещам с тях?

— Първо направи каквото ти казвам.

Руни прекрасно знаеше кои са Торнбърн. В последните години за тях не се пишеше и говореше, но даренията им за полицията бяха огромни. Лорийн Пейдж трябваше да измисли доста добро основание за цялата неприятност, иначе нямаше да си намери място в целия щат!

Нала бе разстроена. Без грим и изкуствени мигли изглеждаше измъчена и състарена. Очите ѝ бяха подпухнали от плач. Щом видя Лорийн, тя отново избухна в сълзи. Препарираните животни и огромните надиплени завеси придаваха зловеща атмосфера на жилището. Докато Роузи гледаше втрещена огромните снимки на транссексуални сцени по стените, Лорийн поднесе на Нала чаша вода и хвана ръката ѝ.

— Как се случи?

— Тя имаше няколко редовни клиента — подсмръкна Нала. — Често оставаше при тях до сутринта. Щом не се върна в обичайното време, помислих, че е с някого от тях. Когато говорехме с тебе по телефона и някой позвъни, не беше Диди. Полицаяте бяха дошли да ми кажат.

— Имаш ли имената на тези редовни клиенти?

— Не, разбира се. Тя никога не уреждаше срещите си с тях предварително. От време на време някой се явяваше, вземаше я от улицата и толкоз. Диди ползваше стая в мотел „Розали“, но напоследък там стана много скъпо и затова понякога ги водеше тук. Не знаей никакви имена. О, Боже, как ще живея без нея?

— Можеш ли да опишеш някой от клиентите ѝ? Никого ли не видя минатата нощ?

— Не! Постояхме минута-две на улицата, после тя тръгна. Лорийн извади плика със снимките.

— Разгледай ги добре и ми кажи виждала ли си някого от тях.

Нала отместваше фотографиите една по една, като постоянно духаше носа си в кърпичка и клатеше отрицателно глава. Лорийн бе задържала снимката с русата жена в мерцедеса.

— А сега погледни тази блондинка в белия мерцедес. Нала отново поклати глава.

— Сигурна ли си? Разгледай я добре. Помисли дали не си виждала стар спортен мерцедес в близко време. Виж и жената. Според теб това жена ли е?

— Не зная, не зная! — Нала извърна глава. — Оставете ме сама, моля ви!

— Тази кола мина по Сънсет Авеню вчера вечерта. — Роузи се наведе към нея и погледна многозначително Лорийн, която ѝ отвърна с

леко намигане. — Не си ли спомняш дали Диди не е разговаряла с шофьора? Дали някога не е влизала в същата или подобна кола?

Нала отново взе снимката, огледа я внимателно и я върна.

— Да не би тази жена да има нещо общо с убийството на Диди? Вие мислите, че е замесена, така ли?

— Може би, но ти, ти виждала ли си я?

— Нали вече казах. Не съм. Лорийн стана.

— Извинявай, Нала. Трябва да тръгваме. Искрено съжалявам.

— Тя беше най-прекрасният човек, когото познавах. Сега съм сама, нямам си никого. Какво да правя. Господи? — Отново зарови лице в шепите си и захлипа. — Не мога да остана тук. Нямам толкова пари.

— Защо не се свържеш с Арт?

— Той напусна града. Не сме го виждали откакто затвори галерията.

Нала изчака, докато двете си тръгнат и се втурна в стаята на Диди. След малко се върна оттам с черен бележник и след като прелисти няколко страници, взе телефона.

„Това е телефонът на Арт — чу тя записа на телефонния секретар. — Оставете съобщение и телефонния си номер, за да ви се обади, когато се върна.“

— Арт, на телефона е Нала. Веднага ми се обади! Спешно е. Постави слушалката и влезе в банята. Имаше нужда от ароматна вана, за да успокои нервите си. Преди да пусне водата обаче, се сети за нещо и отново отиде в спалнята. Извади голям плик от най-долното чекмедже на тоалетката и след като порови из фотографиите, намери онази, която търсеше. Бе черно-бяла снимка на руса, изключително красива жена в дълга бяла рокля, с леко подчертани рамене, по модата на петдесетте години. Приличаше на Барбара Стануик. Той толкова искаше да изглежда като нея! Бе я донесъл на Диди за модел, докато нагласи перуката и гънките на роклята му. Арт го бе снимал и той бе платил щедро. Русата жена бе същата, която Лорийн й показва. Нала не се изплаши. Стана и започна внимателно да разглежда всяка от снимките в плика.

Руни вече я чакаше в индианския ресторант пред чаша бира.

— Надявам се, че си измислила извинение за посещението си в С&А. Защото, ако не си, този град ще ти се стори малък!

Какво си търсила там?

Лорийн взе менюто и го попита дали вече не е поръчал нещо. Умирала от глад. Той удари с чаша по масата.

— Провери ли служителите на С&А, както ти казах? — продължи с вбесяващо безразличен тон тя. — Преди няколко години е имало дело за нарушение на морала срещу Стивън Янклоу. Имаш ли досие на случая? Той е съсобственик на част от фирмата. Брад Торнбърн му е брат.

— Защо се интересуваш от него? Тя постави длани на масата.

— Мисля, че той е убиецът, когото търсиш.

— Какви доказателства имаш? — Капитанът подръпна носа си.

— Доказателства може и да нямам, но зная, че Хейстингс е оставил колата си в техния гараж в деня на убийството.

— Знаеш ли кое е семейството на Янклоу?

— Сигурно са много важни — сви рамене тя, — щом началството така те юрка заради тях. Би ли проверил дали срещу него е било повдигнато обвинение за нравствени нарушения? Ако е имало, ти имаш право да го извикаш на разпит за отношенията му с Хейстингс. Той е, Бил!

— Защо си толкова сигурна?

— Той беше човекът, който ме нападна в паркинга на супермаркета.

За няколко мига капитанът не може да възприеме чутото.

— Повтори какво каза! — Той вдигна поглед към нея.

— Казах, че той ме нападна с чук в колата. За да избягам, го ухапах доста яко по врата.

Руни бавно извади цигара и я захапа, без да я пали.

— Глупава кучка!

— Съжалявам. Страхувах се да се разкрия пред полицията. Хванах го...

— Мили Боже!

— Удряше ме с чук. Сигурна съм, че е Стивън Янклоу.

— Видя ли лицето му? Впрочем по-важно е дали той те е видял.

— Не, стоях далеч от него. Не исках да му подсказвам какво да прави.

Келнерът донесе вечерята ѝ.

— Сигурна ли си, че той е човекът, който те нападна? Можеш ли да го разпознаеш при очна ставка?

— Е, и какво от това, че ще го разпозная? — Лорийн пусна вилицата. — Разпознавам го, той отрича и си излиза от полицията. В крайна сметка това са показания на бивша проститутка и алкохоличка срещу един блестящ, почтен и заможен гражданин на Съединените щати. От него се иска просто категорично да отрече, че по това време е бил на онази улица, където проститутката, тоест аз, е хванала клиент, за да изкара няколко долара. Колата не беше неговата, а ма Хейстингс. Тялото на Хейстингс е било вече в багажника. На кого ще повярват според тебе?

Руни пресуши бирата и махна на келнера да донесе още една.

Лорийн разбърка ястието и го отмести настрана.

— Мисля, че е травестит.

— Какво?!

— Мисля, че Янклоу е травестит.

— Тя мислела! Полицията не се интересува какво мислиш за този или онзи. Тя иска само и единствено факти. Боже мой, Лорийн, даваш ли си сметка колко фантастично звучи всичко, което разказваш? Я помисли дали все пак Янклоу няма две глави?

— Всички убити си приличат и са на еднаква възраст.

— А Холи?

— Тя е убита по грешка. Доказва го убийството на последната, Диди.

Лорийн разказа накратко как двете с Холи тръгнали към една и съща кола, но Холи била по-бърза и се качила. Шофьорът е искал да вземе Нала или Диди. Като е видял, че не може да се отърве по друг начин от Холи, решил да я убие.

Руни отказа да приеме тази версия. Струваше му се твърде глупава. Защо е трябвало да я убива по такъв жесток начин, след като е могъл просто да я изхвърли от колата?

— Чакай! — извика тя и удари по масата. — Ами ако всичките са били взети по грешка? Ако през цялото време е търсил Диди? Защо иначе всичките му жертви си приличат — те са проститутки на еднаква възраст, изрусени и с груби, грозновати лица?

— Опитваш се да кажеш, че този мъж е пречукал седем жени, защото търси, но не може да намери една конкретна проститутка? Хайде сега да ти припомня и за Норман Хейстингс. Дали не е помислил, че инженерът е жената, която търси? Това е тъпотия, Лорийн. Загубила си усета на ченге, миличка! Търсим човек, който от пет години убива жени, защото не може да намери онази, която му трябва? Глупости!

— Добре. Да опитаме друг вариант. — Завъртя нервно вилицата си. — Да разгледаме жертвите една по една, включително Хейстингс. Той обича да се прави на жена. Той продължава да използва гаража на С&А, въпреки че от години не им е клиент, може би защото се познава с Янклоу. Дали не е убит, защото случайно е станал свидетел на нещо скандално?

— Губя си времето! — Руни извади портфейла си и махна на келнера.

— Чуй ме, Бил! В С&А е пълно с всякакви чукове и клещи. Може би оръжията са били взети оттам. Защо не провериш и не направиш съпоставка със следите от ударите?

— Повече не се мяркай на километри около сервиза, ясно ли ти е? Аз ще огледам мястото лично.

— Моля те, провери в Нравствения отдел за досие. Направи ми тази услуга.

— Да й направя услуга! За кого се мислиш? Ако искаш, заведи дело за опит за убийство...

— Знаеш, че няма да го направя. Ако обаче намериш побезспорни доказателства, мога да се явя, за да дам допълнителни данни в подкрепа на обвинението. Нека да ни направят очна ставка! Покажи му, че съм останала жива и мога да го разпозная в съда, и после гледай какво ще направи. Използвай ме, за да го заловиш.

— Ще помисля над това. — Капитанът стана и тръгна към мъжката тоалетна.

— Бил, той ме удари с чук! — Тя тръгна след него.

— Зная, че мога да те използвам като свидетел. Плащах ти обаче за съвсем друго — да разпиташ проститутките и да ми снесеш информация, която полиция не би могъл да измъкне от тях. Отсега нататък няма да се занимаваш с това. Ако ми потрябваш, ще ти се обадя.

— Имам нужда от няколко долара. Без пукната пара съм.

— Това не е мой проблем. — Той влезе в тоалетната и затръшна вратата.

Когато излезе, тя го чакаше пред входа. Усмихна му се и усмивката ѝ му подейства успокояващо. Не искаше да си признае, но Лорийн наистина бе успяла да помръдне нещата. Най-малкото, защото му бе осигурила заподозрян.

— Ще видя какво може да излезе от тази история. Не предприемай нищо, преди да ти се обадя. Ето малко пари. Остави Янклоу на мене.

Руни потегли и Лорийн погледна часовника си. Минаваше два и половина. Тя тръгна към автобусната спирка и отново премисли разговора си с него. Знаеше, че нито един от доводите ѝ не може да издържи, но все пак... Ако все пак между Янклоу и Диди е имало някаква връзка? Взе такси и тръгна към жилището на Нала.

ГЛАВА 15

Нала не отвори. Лорийн стоя пред вратата около час и накрая си тръгна. Очакваше Руни да ѝ се обади, но след като мина шест и половина, разбра, че напразно се надява. „Вероятно е обмислил всичко и се е отказал...“ — предположи тя. Роузи бе смутена от мълчанието на капитана. Струваше ѝ се, че без неговото съгласие е опасно да следят Янклоу. Докато гадаеха какво е решил, Лорийн внезапно грабна чантата си и тръгна.

— Къде отиваш? — нервно запитва приятелката ѝ.

— Стой вкъщи, защото той все пак може да се обади.

— Не искаш ли да дойда с тебе?

— Предпочитам да стоиш до телефона. Не трябва да го дразня, иначе това старо копеле ще ме пъкне в ареста.

Роузи седна неохотно пред телевизора. Така значи, вече не беше нужна. В този момент отвън се чу шум на двигател. Тя скочи, но докато отвори прозореца, Лорийн вече завиваше зад ъгъла.

Коленете на Лорийн трепереха. Не бе шофирала от години и мислено се молеше да не катастрофира.

Апартаментът на Нала светеше. Тя въздъхна с облекчение. Изтича по стълбите и настойчиво звънна. Нала попита кой е, но Лорийн не отговори и продължи да натиска звънеца. Накрая вратата се откряна през закачената верига.

— Върви на майната си!

— Пусни ме! Ще стоя тук цяла нощ.

Нала неохотно се подчини. Из целия апартамент бяха разхвърляни дрехи, вратите на гардероба бяха отворени, а на пода зееха няколко куфара.

— Какво става?

— Махам се оттук.

— Защо?

— Престани да задаваш гадните си въпроси! — Хвърли една възглавница към нея. — Остави ме сама!

Лорийн извади снимката на Стивън Янклоу.

— Погледни още веднъж това лице. Спокойно, той няма да те ухапе. Това Стивън Янклоу ли е?

— Защо ме питаш, щом знаеш?

— Искам да се уверя.

— Не зная.

Лорийн се отпусна на дивана обезсърчена. Не знаеше какво да прави. Погледът ѝ попадна на облепения със снимки параван, зад който моделите обикновено се преобличаха преди снимките. Мъже, жени, полужени — десетки лица. Погледът на Нала скачаше от паравана към посетителката и обратно. Лорийн приближи, погледна я през рамо и се наведе над снимките. След малко се изправи и вдигна папката.

— И тъй, не го познаваш и даже не си го виждала. Защо тогава фотографията му е залепена на паравана?

— За да покрие една дупка.

— Кой направи тази снимка?

— Защо питаш?

— Щом ти не знаеш, може би фотографът знае.

— Арт.

Почувства как адреналинът се качва в главата ѝ. Руни бе прав, тази история наистина звучеше фантастично.

— С какво се занимава Арт, освен с порнография?

— Напъни си мозъка! Нали уж си умна кучка. Откъде според тебе има толкова пари?

— Защо не искаш да ми кажеш?

— С изнудване. Ти си наистина гадно ченге! Арт изнудва всеки, той е мръсник от класа. Та ти сама се облажи с част от сухото, което бе изсмукал от този и онзи, би трябвало да си наясно с бизнеса на Арт! Не познавам онази руса дама на паравана, нито пък на скъпоценната ти снимка. Самият параван не е мой, а на Арт. Сега ще се махнеш ли оттук?

— Къде е той?

— Нямам представа. Последва я в спалнята.

— Значи е изнудвал и Стивън Янклоу?

Нала ритна вратата на гардероба.

— Махай се, остави ме! — изкрещя тя, издърпа купчина дрехи и ги хвърли в един куфар. — *Махай се!*

— Арт изнудваше Янклоу, нали?

— В нощта, когато Диди умря...

— Да, да, какво стана в нощта, когато Диди умря? Лорийн отстъпи на няколко крачки. Нала бе очевидно пред истерията. Дърпаше и мачкаше дрехите, риташе ги, после стъпваше върху тях. Ръцете ѝ трепереха.

— Използваше ни! Постоянно душеше около клиентите ни. Нямахме един ден спокойствие! Не знаехме какво да правим. Все пак от време на време ни даваше по някой долар, отстъпи ни и този апартамент. Казахме ти, че не иска наем, нали? Ако някога си вярвала на това, значи си тъпа. Всъщност той ни използваше, караше ни да му плащаме. А сега, ако не си тръгнеш веднага ще започна да крещя и ще извикам полиция.

— Изнудвал ли е Норман Хейстингс? — Лорийн не мръдна от мястото си. Тя отново огледа фотографиите на паравана, с надежда да открие някоя от жертвите. — Кога е бил направен този параван?

— Преди много години. Донесе го тук, когато напусна Санта Моника. Имаше там къща на самия плаж. — Нала стана и разгъна една дълга рокля от шифон. Бе решила да смени тактиката, за да се отърве от Лорийн.

— Арт карал ли е някога луксозни коли?

— Какво искаш да кажеш?

— Кола, направена по поръчка, или някой старинен спортен модел?

— Не. По едно време имаше бентли, но като се разори, го продаде.

— Виждала ли си някога русата дама на снимката, която ти показвах? Знаеш ли дали Диди не се е срещала с нея?

— Не я познавам, а за Диди не зная. Тя правеше перуки. Много обичаше тази шифонена рокля. Не ѝ ставаше, но тя си я пазеше.

— Нала, моля те! Диди познаваше ли русата?

— Нали ти казах, може и да са се виждали. Диди обичаше да прави фризури. Арт ползваше услугите ѝ преди фотографските сеанси.

— Диди и Арт познаваха ли се преди ти да се запознаеш с него?

— Да. Тя ме запозна с него.

Лорийн трескаво обмисляше всичко чуто, без да знае до какви изводи може да я доведе то. Очевидно нямаше смисъл да стои повече тук. Трябваше да открие фотографа, който бе снимал Норман Хейстингс. Стана и поиска от Нала да използва телефона ѝ.

Роузи все още дремеше пред телевизора, когато Лорийн се обади и я помоли да ѝ продиктува адреса и името на фотографа на Хейстингс.

— Крейг Лайл — обади се след малко Роузи и продиктува адреса.

— Ако Руни се обади, кажи му, че ще бъде вкъщи след около час — предупреди я и затвори.

— Познаваш ли Крейг Лайл — обърна се тя към Нала.

— Професионалист ли е? — Нала заключи куфара.

— Точно така, прави и семейни снимки, портрети.

— Не мога да ти кажа. Не помня имена, а за Диди — не зная.

— Дай ми бележника ѝ. Може би е записала някъде телефонния му номер.

— Диди никога не записваше адреси. Смятам да вляза в банята. Ако искаш да гледаш как си сапунивам циците, можеш да останеш, но аз бих предпочела да си тръгнеш.

— Мога да те закарам. С кола съм.

— Благодаря, ще взема такси.

— Къде отиваш?

— Не е твоя работа.

— Може би ще се наложи отново да се чуем.

— Къртис знае къде да ме намери. — Нала отнесе два куфара до вратата и се върна да вземе още два.

Лорийн ѝ подаде ръка, но тя извърна глава.

— Сбогом и благодаря за всичко!

Нала стоеше в средата на стаята със скръстени на гърдите ръце. Щом външната врата се затвори, сграбчи перуката си с две ръце. От гърдите ѝ се изтръгна неистов, ужасен вик.

Лорийн спря пред студиото на Крейг Лайл, влезе в една от телефонните кабинки наблизо и набра номера на Роузи. Не, Руни не се бе обаждал, но двама униформени полицаи дошли на проверка.

Огледали целия апартамент, надничали в гардеробите и банята. Роузи била спокойна, защото очаквала самия Руни, дори ги попитала той ли ги праща. Без да отговорят на въпроса ѝ, те се поинтересували дали апартаментът има и друг изход. Едва тогава тя се обезпокоила. В момента седели в колата пред входа на блока и очевидно нямали намерение да помръднат оттам. Докато слушаше, Лорийн се опитваше да отгатне какво точно си е наумил капитанът. Трябваше да говори с него.

— Къде си сега? — попита приятелката ѝ.

— На булевард „Вентура“. Искам да се видя с Крейг Лайл. Чао.

Тя набра телефона на полицията.

— Къде си, по дяволите? — изръмжа Руни.

— Пия кафе и след малко се прибирам у дома.

— Ела направо в участъка.

— Да не си стигнал до нещо важно?

— Може би. Искам да си тук.

— Първо искам да проверя още нещо. Един фотограф, на име Арт Матюз. Изнудвач и търговец на порно. Мисля, че е замесен в случая. Познава Янклоу. Ало?

Телефонът прекъсна и монетата издрънча. Времето бе изтекло.

Руни затвори телефона с надеждата, че тя ще го набере отново, и започна нервно да се разхожда из стаята. През щорите виждаше „костюмите“, както наричаха агентите на ФБР, които се бяха събрали пред единия от компютрите в съседния офис и оживено обсъждаха нещо. Той дръпна щорите. Не искаше да се среща с тях. В този момент Бийн нахлу в стаята.

— Научи се да чукаш, по дяволите! Изплаши ме. Чувал ли си името Арт Матюз, порно фотограф?

— Никога.

— Проследи какво имаме за него във файловете. Открий къде живее и го доведи тук.

— Добре. Искаше да знаеш дали в Нравствения отдел имат данни за Стивън Янклоу, нали? Няма нищо записано, но семейство Торнбърн е направило огромно дарение на Лабораторията по съдебномедицинска експертиза и...

— Достатъчно. Благодаря.

— Пак заповядай! — усмихна се Бийн и излезе.

Лорийн се изкачи по дървената стълба, натисна копчето на звънеца и зачака. По домофона я попитаха коя е.

— Приятелка на Арт Матюз — отвърна тя. На вратата се появи дребен мъж.

— Какво искате? Ченге ли сте?

— О, не. Позната съм на Арт Матюз.

Крейг Лайл отвори широко вратата и тя го последва. Телевизорът гърмеше. Той го изключи и я покани да седне.

— Работя в тъмната стаичка. Трябва да довърша едни негативи. Изчакайте ме.

Тя запрелиства двата тежки албума върху масичката. Дечица с разноцветни дрешки, семейства, усмихнати до ушите, портрети с важни, тържествени физиономии. Нищо особено. Лайл се върна с чаша кафе.

— Арт ми е говорил много за вас. В момента има големи неприятности.

— Той винаги има неприятности. Откакто го познавам, това е естественото му състояние.

— Този път е сериозно. Замесен е в убийство.

— Исусе Христе, да не е пак онази история с Хейстингс? Тук идваха полицаи, разпитваха ме за какво ли не. Обясних всичко. Горкото копеле обичаше да се прави на жена и да се фотографира. Вярно, снимал съм го. Не виждам какво престъпно има в това.

— Мога ли да видя снимките му? Просто от любопитство. Аз съм частен детектив. Опитвам се да помогна на Арт и имам нужда от повече подробности, за да...

— Нямам нищо общо с него! — Лайл скочи на крака. — Познавах го и толкоз! Няколко пъти съм го снимал в онези смешни одежди. Снимал съм и други хора, които той е водил тук. Дискретен човек съм. Не мога да издавам клиентите си. Това е всичко!

— Снимали ли сте един травестит по прякор Диди?

— Никога. Нямам нищо общо с порнографията. Правя портрети.

— Но понякога сте снимали и травестити и транссексуални личности, нали?

— Да, но и те понякога искат да се снимат като всички хора. — Той продължи да кръстосва стаята, като постоянно повтаряше, че е почтен професионалист и никога не е вършил нищо незаконно. Вече

бил казал на полицията всичко, което знае, предал и всички снимки на Хейстингс.

— Познавахте ли се добре с Диди?

— И да, и не. Тя им правеше перуките, гримираше ги. Вършеше добра работа.

— Правила ли е перуки за Норман Хейстингс?

— Да. — Извади изпод масичката голям плик. — Нали ви казах, че беше майсторка. След нейните манипулации дори Хейстингс изглеждаше поносимо.

Той ѝ подаде няколко снимки на Хейстингс. Тя започна да ги разглежда и уж между другото попита дали е снимал и някой си Стивън Янклоу. Лайл все още гледаше през рамото ѝ снимките, без да скрива възхищението от собствената си работа и сякаш не чу въпроса ѝ. Тя го повтори.

— Вижте, не винаги разпитвам клиентите си за имената им — изправи се той. — Това са поверителни неща. За снимките трябва да знаем само аз и те самите. Моята задача е да ги накарам да се отпуснат. Те са обикновено толкова възбудени, че понякога ми е трудно да ги успокоя. Докато Диди привърши грима им, някои от тях стигат до оргазъм. За тях това е голямо преживяване. После си вземат снимките и изчезват.

Лорийн кимна. Не биваше да го притиска с въпроси.

— Арт помагал ли ви е при тези сеанси?

— От години не работим заедно. Едно време ми помагаше. Аз нямах фотолаборатория и ползвах неговата в Санта Моника. Той имаше разкошна къща там, с всичко необходимо за професионална фотография. На много неща ме е научил. Задължен съм му. Много от тях имат проблеми, особено с кожата. Арт ме научи как да изглаждам лицата им, да ги правя красиви.

— А не сте ли снимали Янклоу?

— Не зная. Някои от тях се представят с фалшиви имена или използват женското име, което са си избрали. Толкова ли е важно?

— Той може да осигури алиби за Арт.

— Защо тогава не попитате самия Янклоу?

— Не мога да го открия. Арт мисли, че той ще се скрие, защото не иска семейството му да знае за интимния му живот. Знаете ли фирмата C&A?

— Да, в Санта Моника. — Фотографът прибра снимките. — Спомням си, че Арт обичаше да препуска из улиците с едно фантастично бентли. Купи го от тази фирма, но тъй като нищо не разбира от механика, постоянно имаше проблеми с двигателя. Арт е слаб шофьор. Знае само как да включи газта.

Лорийн извади снимката на белия мерцедес.

— Познавате ли тази блондинка?

— Не си спомням. Снимал съм хиляди хора.

Тя прибра снимката и попита дали клиентите му получават и негативите.

— Това е част от сделката. Вижте, зная за какво намекувате. Клиентите ми винаги си получават негативите, някои дори чакат тук, докато ги проявя. Никога не съм имал неприятности с полицията и смятам да нямам и в бъдеще. Всички знаем с какво се занимава Арт, но аз мисля, че това си е негова лична работа. Нямам нищо общо с нея.

— Имате предвид порнографията ли?

— Не. Изнудването.

— Да, и аз го предупреждавах много пъти — кимна тя. — Мисля, че заради това този свидетел не иска да му помогне в момента. Арт сигурно го е изнудвал.

— Той и в затвора лежа, но пак не се отказа — простена Лайл. — Страстта му към бързите пари винаги ме е отвращавала. Горките копеленца, идват тук радостни и възбудени като деца. Те са толкова безобидни и симпатични. Треперят от вълнение. Какво лошо има в това, че един мъж обича да се гримира и да се преоблича като хубава жена? На никого не пречат. Но обществото ги принуждава да се крият.

— И аз ги съжалявам. Горкият Норман Хейстингс! — въздъхна тя. — Женен, с деца. Уплашил се е, че Арт ще каже на жена му, на колегите му.

— Това не съм го казвал на полицията. — Мъжът изглеждаше силно обезпокоен. — Щяха да ме арестуват и принудят въпреки волята си да кажа всичко, което знам.

— Как се е добрал до снимки на Хейстингс, след като клиентите винаги са получавали негативите? — Лорийн запали цигара и вдъхна дълбоко. — Да не сте му ги дал вие?

— Нямам представа — изчерви се той. — Нищо не съм му давал. Може да ги е получил от приятелката си. Аз познавах семейство

Хейстингс и никога не бих им причинил подобни неприятности. Та те дори не са богати! Но Арт не се спираше пред нищо. Бе способен да изнуди някого и за петдесет долара на месец.

— Коя приятелка, Диди ли?

— Да, нали тя го гримираше и сресваше?

— Тя е мъртва.

— Какво? Защо не ми казахте? Защо нито Арт, нито Нала не ми каза? — Изглеждаше искрено потресен.

— Миналата нощ. Моля ви, хвърлете още един поглед на снимката, която ви дадох. Може би ще си спомните нещо. Според мен е мъж, преоблечен като жена.

Лайл вдигна снимката към светлината и дълго я съзерцава.

— Да-а, много добър грим. Само линията на челюстта го издава. Не помня да съм го снимал. Толкова хора са минали през студиото ми. А Хейстингс идваше винаги сам или със семейството си.

В тъмната стаичка зазвъня часовник.

— Трябва да извадя филмите. Утре ще дойдат да ги вземат — обясни той.

Лорийн тръгна към изхода и тъкмо се канеше да се сбогува, когато Крейг Лайл внезапно спря.

— Разбира се! Дайте да погледна още веднъж тази снимка! Тя очакваше да признае, че е снимал Янклоу, но остана разочарована.

— Имаше преди години една много богата светска дама — започна Лайл, — не си спомням името ѝ. Дойде при мен за снимки. Внесоха я на инвалидна количка, защото бе скована от артрит. Направих ѝ два сеанса, но тя не хареса нито една от снимките. Честно казано, изглеждаше толкова зле, че едва ли някой друг на мое място би успял да постигне повече. Както и да е, платиха ми само времето, но не и материалите. Спомням си този случай, защото по това време бях останал без пари... Как ѝ беше името? Дали не беше Торнбърн? Точно така, Дела Торнбърн! Беше преди най-малко осем-девет години. Сигурно вече е покойница... Странно, нали? Вашата снимка ми напомни за нея. Не, това не е тя. Дела Торнбърн бе толкова саката, че не можеше да стъпва, камо ли да шофира. Сега се сещам какво в снимката напомня за нея. Шалът! Тя по същия начин го надипляше около раменете си, за да прикрие старческата си шия. Не излизаше без

шифонов шал. И прическата е същата, старомодна, в стила на Грейс Кели. Стегнат кок на тила с къдрици около ушите.

— Диди ли я гримираше и сресваше?

— Господи! Не, разбира се. Дела Торнбърн беше истинска дама и не би допуснала около себе си създания като Диди.

— Не я ли придружаваше някой?

— Разбира се! Та тя беше в инвалидна количка. Мисля, че тогава дойде със сина си.

— Как се казваше той? Бихте ли го описали?

— Е, името му май беше Торнбърн. Боя се, че не помня как е изглеждал. Питайте Арт. Той помни като слон.

— Арт присъстваше ли на сеансите?

— Не. Случаят е отпреди осем-девет години. По това време бяхме в Санта Моника. После аз напуснах и дойдох тук.

— Арт тогава работеше ли с травестити?

— Да, всъщност той ме въведе в този бизнес. Изпращаше ми клиенти.

Часовникът в тъмната стая отново започна да звъни.

— Извинете, работата ме чака.

Лорийн седна на волана и се помъчи да подреди мислите си. Бе успяла да напипа връзката между Янклоу и Хейстингс, както и между тях двамата и Диди. Вероятно Арт е изнудвал Норман Хейстингс дълго време и той се е оплакал на Янклоу. А дали самият Янклоу не е бил изнудван? Тя потегли към къщи, но след малко отби и спря. Дали не бе допуснала основна грешка? Възможно ли бе убиецът да не е Янклоу, а Арт Матюз? Невъзможно! Нали бе видяла лицето на мъжа, който я нападна? Каква е връзката между убитите проститутки? Защо си приличаха, с изключение на Холи? Според Диди убиецът ѝ направил знак с ръка, защото искал нея, а не Холи. Дали не е искал да хване Диди, за да я убие?

Лорийн се облегна назад със затворени очи. Бе напуснала Арт Матюз в деня, когато Холи бе убита. Какво ли бе правил след това? Бяха ли замесени в убийствата двамата травестити? Главата я болеше, бе изгладняла. Тя включи двигателя и се отправи към Пасадена.

Арт Матюз бе въведен на разпит след опит за бягство.

Когато видя полицаите на прага на студиото си, той се шмугна край тях и хукна. Двамата бяха дошли да му кажат, че не е обект на подозрения, а го молят да помогне на следствието с данни, които може би са му известни. Поведението му обаче ги постави нащрек и те го подгониха. Арт хукна на зигзаг между движещите се насреща коли и не след дълго се предаде, за да не попадне под гумите на някоя от тях. Полицаите веднага обискираха студиото и се върнаха с богат материал от всевъзможни порнографски сцени.

По време на целия разпит Матюз не престана да бърбори възбудено, което накара Руни да се усъмни, че е под въздействието на солидна доза кокаин. Веднага призна, че се занимава с „мека“ порнография, но едва когато един полицаи внесе черно-бяла снимка на Холи, загуби и последните остатъци от самообладанието си. Все още не се сещаше, че може да поиска адвокат. Гласът му премина във фалцет. Призна, че я познава, че ѝ е правил снимки. Облян в пот, почти на ръба на истерията, малкият човек се опитваше да си спомни къде е бил в нощта на убийството ѝ и с всяка своя дума даваше поводи за подозрения. Когато призна, че е познавал и последната жертва, Диди, Руни усети как косата му се изправя. Беше повече от ясно, че ако иска да използва показанията му, трябва час по-скоро да му осигури юридическа защита и предложи на дребосъка да му намерят адвокат. После нареди да доведат лекар, за да провери дали арестуваният не е под въздействието на наркотици. Налагаше се да спрат разпита до появата на адвоката и докато евентуалното действие на възбудителните средства отmine.

Докато чакаха, дребният човек внезапно скочи. В ъгълчетата на устните му се бе събрала слюнка.

— Вие да не подозирате, че аз съм убил Холи? Защо ми е притрябвало да убивам момичето? Вие сте луди! Има някакво недоразумение!

„Боже мой! — помисли Руни — Сега пък се навря сам в подозрение за убийство!“ Напрежението нарастваше с всеки въпрос. Започнаха да му показват фотографиите на убитите жени една по една.

— Какво? Откъде накъде? Защо ми показвате тези жени? — квичеше Матюз. — Не съм ги пипал с пръст. Признах си, че съм познавал Холи. И Диди познавах, но какво от това?

Руни насочи разпита към фотографския бизнес и присъдата му преди години. Едва тогава Арт се уплаши съвсем сериозно. Поиска адвокат и отказа да отговаря на всякакви въпроси. Руни знаеше, че всичко, което е признал досега, може да не издържи в съда, особено ако защитата докаже, че признанията са дадени под въздействието на възбудителни и в отсъствие на адвокат. Човекът бе толкова уплашен и объркан, че би признал всичко, което му подхвърлят. Капитанът обаче бързаше. Беше възбуден от внезапното развитие на процеса, усещаше пулса на своя стар и позабравен полицейски инстинкт на преследвач. Заекът всеки момент щеше да влезе в капана. Не искаше да го изпусне. Опияняваше се от мисълта, че след толкова напразни, безрезултатни усилия, можеше да хване нишката на престъплението тук и сега, под носа на ФБР. Той изтълкува внезапното утихване на Матюз като проява на гузна съвест. Всички присъстващи разбираха, че щом въпросите опряха до убийствата, задържаният отказа да сътрудничи на полицията. Докато чакаха адвоката, Арт не престана да говори за своята невинност, като от време на време изтриваше с кърпа потта от голото си теме.

— Самият факт, че съм познавал Диди и Холи не означава, че аз съм ги убил. Това е някаква манипулация. — Погледът му скачаше по лицата на полицаите. — Да не би някой да ме е натопил? Някое гадно лайно ме е изтропало на полицията, така ли?

После му хрумна да се осведоми кога е умряла Диди, защото през цялата вечер бил с приятели. Казаха му и попитаха къде е бил предната вечер между девет и десет и половина. Арт отново се умълча. Щял да каже на адвоката си. Лекарят му направи няколко проби и даде заключение за отсъствие на всякакви стимуланти в кръвта, но посъветва полицаите да му дадат нещо за пиене заради обилното потене.

Най-после адвокатът дойде и двамата се усамотиха за консултация. След малко отново го въведеха в стаята за разпити и Руни започна да му задава отново всички въпроси. Оказа се, че предната вечер е филмирал порнографски сеанс, и затова не пожелал да признае. След като вече бе лежал в затвора за разпространяване на порнографски касети и снимки на малолетни, Арт се боеше да не попадне за втори път под същия параграф. Страхуваше се, че полицията ще подуши и за изнудванията. С всеки въпрос страхът му

нарастваше и той ставаше все по-нервен. Когато стигнаха до убитите, възбудата му премина в истерия. Крещеше, че искат да го „натопят“, а някои от убийствата били извършени толкова отдавна, че не можел да помни къде е живял и какво е правил тогава. Възможно било да е бил и в затвора. Междувременно студиото му бе обискирано за втори път. Откриха допълнителен филмов материал от порнографски сеанси.

Наближаваше три през нощта, когато най-после го отведоха в килията. Бийн и Руни останаха да обработят материала от разпита. Капитанът имаше силно главоболие, но желанието му за работа се бе възвърнало и той за нищо на света не искаше да престава да работи, макар да беше сигурен, че Арт Матюз не е убиецът, когото търсят. Бяха установили, че по време на две от убийствата той е бил в затвора.

— Все още не могат да намерят твоята информаторка — забеляза Бийн.

— Мисля, че си загубихме времето с този нещастен дребосък, Джош. Копелето трябва да бъде арестувано, но не за убийство, а за порнография и вероятно за рекет.

— Значи ли това, че Лорийн Пейдж отново ще влезе в играта? — разпери отчаяно ръце лейтенантът.

— Не зная — въздъхна Руни. — Занеси материалите на шефа. Нека да види, че днес сме си спугали задниците от работа.

Бийн излезе с папките и той погледна часовника си. Бе твърде късно да звъни на Лорийн. Нямаше и време да поспи. Реши да вземе душ, да се избърсне и след около два часа да й се обади.

Тъкмо бърснеше дебелата си шия в банята, когато на вратата надникна лейтенантът.

— Какво има? Да не би Арт Матюз да е признал току-що, че е убил осем жени плюс Хейстингс? — усмихна се уморено той и изключи самотърсачката.

— Напротив, плаче, та се къса долу в килията си. Може да размекне и най-коравото сърце. Адвокатът му не желае да го притискаме с обвинения, щом е готов да признае какво е правил в нощта на последното убийство. Той вече си спомни къде е бил по време на убийството на Холи. Няма да повярваш!

— Я да видим!

— Работил е до три през нощта в онази галерия, *срещу* любимия ти индиански ресторант, а една от свидетелките му се казва... Лорийн

Пейдж! Ако ФБР го пусне по това дело, той ще легне за не по-малко от пет години заради порното. Жалко, че загубихме цяла нощ с него! На всичкото отгоре отвън са се струпали журналисти. Някой им подшушнал, че най-после сме заловили заподозрян.

— Дали не е същият, който ни подшушна да хванем Арт Матюз? След малко смятам да говоря с тази двулична кучка. Знаеш ли, че ФБР са повикали и Ендрю Фелоуз? Ти по-добре се навъртай тук. Кафето скоро ще отвори.

Вече приближаваше пет и половина. Изведнъж му хрумна, че е глупаво да чака сутринта, за да говори с Лорийн. Какво от това, че ще я събуди? Много важно! А защо направо не отиде до жилището ѝ? Това като че ли беше най-добрият начин за действие.

Докато излизаше от двора на участъка, колата му се размина с колата на ФБР. На задната седалка пътуваха двама от агентите. Свежите им, отпочинали лица и блестящите очи с нищо не подсказваха, че са ги вдигнали от сън в този безбожен час. Руни изруга. Арт Матюз бе очевидно една от безумните теории на Лорийн. Впрочем тя не беше на съвсем погрешен път. В края на краищата бе осигурила лице, което познава две от жертвите. Липсваше обаче всякаква връзка със Стивън Янклоу. Дали не трябваше да си поиска обратно всички пари, които ѝ бе дал? Може би трябваше да я арестува и да плюе на това, че тъкмо тя е свидетелката, която така упорито търсеха. Искаше му се да я стисне за мършавата шия и да я удуши. Колкото повече приближаваше, толкова повече нарастваше гневът му и когато влезе в блока, бе готов да експлодира. Трябваше да излее върху някого всичко, което му се беше събрало досега! Защо не и върху тази двулична курва!

Роузи скочи с изненадваща за килограмите ѝ пъргавина, грабна халата си и хукна към вратата. Лорийн бе седнала в леглото.

— Колко е часът? — прозя се тя.

— Шест! Кой, по дяволите, звъни по това време?

Роузи отвори и веднага отстъпи. Руни стоеше облегнат на рамката.

— Идвам да те арестувам — извика той към Лорийн, без да погледне Роузи.

— Защо, за Бога? — Тя се загърна в жилетката си.

— Заради Арт Матюз, мила моя! Ти си била с него в нощта, когато... — Не може да си спомни името на Холи и продължи: — Ти си шибаното му алиби за нощта на убийството! Ти!

— Затова ли си изпратил тук двете ченгета? За да ме арестуваш?

— Може и ФБР да са го направили преди мен. — Той хвърли шапката си на стола. — Те смятат, че ти си следващата. Време е!

— Ти си им казал за мен? — Лицето ѝ потъмня от гняв. — Бил, каза ли им, че убиецът е нападнал и мене?

— Знаеш, че не съм, но смятам да им кажа. Ти ме прати за зелен хайвер, миличка! Пробутваше ми всякакви лайна и ми харчеше парите. Край! Опитвах се да ти помогна, а за благодарност получих само лъжи и глупости.

— Матюз още ли е задържан?

— Доколкото знам, да. Сигурно си се объркала и не Янклоу, а Матюз те е нападнал с чук в галерията, докато сте закачали картините по стените.

— Глупости! — въздъхна Лорийн. — Той не е левак.

— Какво?!

— Арт Матюз е десняк, а убиецът е левак — според заключенията на съдебномедицинската експертиза и на патолозите. Даже Ендрю Фелоуз подчертава този факт в доклада си. Убиецът е левак. Той отваря жабката с дясната ръка, докато с лявата натиска главите им...

— Обличай се! Трябва да излезем.

— За нищо на света!

Руни извади бутилка бърбън от джоба си, отпи жадно и я разклати към Лорийн.

— Искаш ли?

Роузи гледаше ту него, ту Лорийн, която стана и протегна ръка. Тя сграбчи шишето и тръгна към мивката, но тъкмо се канеше да го излее, когато миризмата достигна ноздрите ѝ. Вълна от желание се надигна в гърдите ѝ. Да, искаше, искаше да пие! Поднесе бутилката към устата си и затвори очи в очакване.

— Лорийн, недей! — извика Руни. — Извинявай! Хвърли я! Ето, Лорийн, дай я на мене!

Стисна китката ѝ и започна да дърпа, но тя се бореше здраво. Най-после успя да я изкопчи и започна да излива съдържанието в мивката. Чувстваше се нещастен и жалък. Лорийн се опита да издърпа шишето и той пусна водата. Силната струя плисна и изпръска сакото му.

— По дяволите! Целият съм мокър като парцал.

— Не сме ли всички само едни стари мокри парцали? — простена тя.

После свали няколко чаши от витрината.

— Предполагам, че всички ще пием кафе?

Някой потропа на външната врата. Роузи тръгна, но капитанът я спря.

— Остави това на мен.

Даде знак на Лорийн да влезе в спалнята, погледна през ключалката и каза на Роузи да отвори.

Двамата офицери попитаха за Лорийн Пейдж, но когато видяха Руни с чаша кафе, се смутиха.

— Сигурно сте дошли да я приберете?

— Да, капитане. — Единият разгъна заповедта и му я подаде.

— Оставете това на мене. И аз дойдох за същото. Ще я чакам и докато не я заловя, няма да мръдна оттук. Вие можете да се върнете в базата, освен ако нямате желание да ми правите компания.

— Не, капитане, връщаме се.

Те тръгнаха и Лорийн плахо пристъпи прага на спалнята.

— Защо направи това, Бил?

— Не зная. Сигурно съм бил луд.

Тя седна в креслото срещу него. Той се чувстваше неудобно с тези две жени и притеснено се наместваше на стола.

— Извинявайте, че донесох онази бутилка.

— Няма нищо — отвърна Роузи и тръгна към спалнята. Явно бе, че мястото ѝ не е при тях.

— Изглежда приятна жена — подметна той след нея.

— Роузи е чудесна! — Лорийн стана и си доля кафе. — Не искаш ли да чуеш докъде стигнах снощи?

Искаше му се да откаже, но я остави да разказва. Тя описа срещите си с Нала и с Крейг Лайт, после отново стигна до деня, в който бе нападната с чук. Монотонно, безизразно, систематично, без

сянка от вълнение, разказваше как я спрял на улицата и я поканил в колата, как я откарал до паркинга на супермаркета и как се е отбранявала, за да се спаси.

— Беше много силен — поясни тя и описа как го е ухапала за врата, за да се освободи от него. — Ако не бяха семейство Самърс, сега щях да съм мъртва.

После с няколко думи се спря на разговора с тях и накрая призна, че е взела портфейла на Норман Хейстингс.

Руни слушаше със затворени очи. Искаше му се да скочи и веднага да я арестува.

— Има и още нещо, което в началото ми се струваше маловажно. Бутонелите на ризата му имаха емблема — поде отново. — Не бях се замисляла за това, докато не я видях върху една бланка в кабинета на мъжа ми, Майк. Помниш ли го? Той няма нищо общо с цялата история, но емблемата ми напомни за бутонелите и това ми даде ключ към разплитането на цялата история.

Лорийн продължи с пътуването им до Санта Моника и разговора на Роузи с консултанта, благодарение на който успели да сведат възможните заподозрени до минимум и да им направят снимки. Тя ги извади и му ги подаде.

— Мисля, че това е Стивън Янклоу — уточни тя, когато Руни стигна до снимката на блондинката в мерцедеса. — Мисля, че е травестит и сигурно се е снимал при Матюз и Лайл. Може би преди девет-десет години. Предполагам, че впоследствие Матюз е открил кой е той и е започнал да го изнудва. Подозирам, че Арт и Диди са работили в екип. Тя е била наемана за грима и перуките. Знаем със сигурност, че е гримирала Норман Хейстингс. Вероятно тя е предупреждавала Арт кои от клиентите на Лайл могат да бъдат изнудвани, защото те по принцип винаги са си получавали негативите. Разбрах, че вие сте разпитвали Лайл, нали?

Руни кимна. Не бяха успели да се доберат до нищо конкретно, за разлика от нея. Той не съдържа усмивката си. Тя беше и си оставаше страхотно ченге!

Лорийн стана и започна възбудено да крачи из стаята. В жестовите ѝ имаше нещо много чувствено и неустойчиво.

— Открих каква би могла да бъде връзката между Хейстингс и Янклоу. Вероятно двамата са обсъждали как да прекратят изнудването.

В онази сутрин Хейстингс е теглил пари от банката, може би за да плати на Матюз. Може да е давал пари и на Янклоу. Знаеш ли, че някога, още преди да се ожени, и той е карал кола на С&А? Може би тогава двамата са се запознали и са установили, че имат една и съща слабост? Все едно... Сега знаем, че помежду им има връзка и освен това двамата са свързани с Диди. Нейната роля е много важна. Може да не е печелила нищо от рекета на Матюз, а може да му е била посредник. Допускам, макар да звучи фантастично, че Янклоу е мислел, че Диди е всъщност лицето, което го изнудва. Така стигам до последната теза. — Тя коленичи до дивана и нареди снимките на жертвите така, че Руни да ги вижда добре. — Те имат едно общо нещо помежду си освен проституцията. Виж ги как са облечени и гримирани. Сега да сложим снимката на Диди до всяка една от останалите. Вчера ти не повярва, но според мен Янклоу може би е търсил единствено и само Диди, без да я познава добре. Искал е да я намери и да я убие. Той е Торнбърн, нали? Майка му е била важна светска дама, а брат му държи всички пари на семейството. Янклоу е плащал на изнудвача, защото се е боял, че ако пресата научи, семейството му ще бъде опозорено. По същите причини и Хейстингс е криел интимните си наклонности.

Лорийн потупа Руни по рамото. Той рязко се дръпна, раздразнен от нейното докосване. Значи тя всъщност бе поела следствието в свои ръце и през цялото време бе будалкала и него, и целия му отдел, помисли вбесен. Единственото, което възпираше гнева му, бе фактът, че Лорийн си оставаше най-важният, изключителен свидетел, от който зависеше целият ход на делото.

— Трябва да пречупиш Арт Матюз, Бил. Накарай го да признае за изнудването. Ако признае, имаш всички основания да извикаш Янклоу на разпит. Не забравяй да огледаш врата му. Сигурна съм, че някакъв белег е останал. Раната трябва да е била доста дълбока. Борех се за живота си. Бил!

— Срещата ли си го лице в лице оттогава? — Руни се мъчеше да надвие главоболието и раздразнението си.

— Не. Нали ти казах? Да не съм луда?

— Ти си фундаментален свидетел, това ясно ли ти е? — Той се изправи.

— Да. — Тя за миг се изплаши и отстъпи. Капитанът изглеждаше заплашително огромен и мрачен.

— Съжалявам, Лорийн, но трябва да дойдеш с мен. След всичко, което чух, просто не мога да те оставя навън.

— Моля те, Бил, не ме изправяй пред съда! Не и сега, когато почти успях да възстановя някогашния си живот! Знаеш, че ще разровят старите ми досиета, ще ми лепнат стари дела. Ще трябва да призная каква съм била. Може даже да извадят онази история с хлапето, което застрелях. Моля те, не постъпвай така с мен!

— Ти си била нападната. Това е единственото, за което ще те питат в съда.

— Няма да застана пред съда!

— Но ти си главен свидетел! Знаеш даже за шибания портфейл на Норман Хейстингс. Защо досега не ми каза за бутонелите? Какво очакваш да направя? Ти си единственият свидетел! Защо ми пропиля две седмици, а не ми разказа всичко веднага? Ако ми беше помогнала, досега щях да съм свършил, щях да...

— Да получиш похвала и да излезеш в пенсия с почести! — извика тя. — Вместо да размислиш над всичко, което ти говоря от един час, ти гледаш как да се заяждаш с мен. Ако искаш, направи ми очна ставка с Янклоу. Готова съм веднага да тръгна с тебе към Бевърли Глен. Но в съда няма да стъпя! Няма да застана там като бивш полицаи, бивша алкохоличка, бивша проститутка. Ще изчезна и ти повече няма да ме видиш.

— Мога да те арестувам още сега! — Извади заповедта от джоба си.

— Опитай, само опитай! — Лицето ѝ бе потъмняло от нахлулата кръв. Очите ѝ горяха. Тя викаше: — Мястото ти е при Арт Матюз! Иди и го накарай да говори! Предупреждавам те, че ако насила ме закарат до съда, следващия път няма да излея бутилката в мивката!

— Няма да излизаш оттук, чуваш ли? — размаха пръст Руни. — Иначе ей сега ще извикам патрулната кола! Мога да те поставя под домашен арест!

— Няма да избягам, Бил! — Седна изтощена на дивана. — Няма да мръдна оттук.

— Ще видя какво мога да направя. Трябва да излъжа нещо. Ще ти се обадя. Само не ме огорчавай, Лорийн, няма да го понеса!

Тя се хвърли към него и го прегърна. Той миришеше на цигари, алкохол и храна. Руни изръмжа да го пусне, обърна се и излезе, без да се обърне. Вратата се затвори с трясък след него.

Лорийн рухна на дивана. Защо му бе признала всичко? Можеше да премълчи поне за портфейла на Хейстингс! Бе допуснала огромна грешка! Дали Руни ще има куража да я укрие, или все пак щеше да я прати пред съда? Тя си представи миналото си, описано подробно под формата на вестникарски статии, които Майк и децата ѝ четат. Боже, защо поне на тях не спести униженията! Тя заплака без глас. За пръв път осъзнаваше мащабите на своя срам. Бе отвратена от себе си. Нима бе толкова наивна да си въобразява, че може да започне отново кариерата си? Кой би наел подобен детектив, като знае каква е била само преди една година? Вестниците щяха да разтръбят защо е била прогонена от полицията. Пред очите ѝ се мярна кревящожълтата лепенка върху черното яке на младежа. Чу как тялото му падна на асфалта и косата му се разпиля.

Вратата на спалнята се отвори и в коридора се разнесоха тежките стъпки на Роузи. Лорийн изохка от отегчение. Нима не можеше да остане поне за малко сама на този свят? Почти бе забравила, че се намира в чужд апартамент. Тя захапа юмрука си и се помоли Роузи да отиде в кухнята, но молитвата ѝ бе напразна. Приятелката ѝ влезе и приседна на края на дивана.

— Сериозно ли мислиш да се върнеш към детективската си практика?

— Не, Роузи. Никога няма да получа лиценз. Подигравах се със себе си.

— Грешиш! Ти си много добра. Чух всичко и се гордея с тебе. Как само разплете целия случай, стъпка по стъпка. Ти си наистина много умна.

— Всичко ли чу? — Тя се обърна и погледна пълното, загрижено лице.

— Да. А освен че си страхотно ченге, умееш и още нещо. Руни бе прав. Лъжеш много убедително.

— Предполагам, че вече си свикнала с това — засмя се Лорийн.
— То е част от живота на полицаая. Сградата гори отвсякъде, но ти

хващаш мегафона и обявяваш, че „аварията е овладяна и място за тревога няма“.

Роузи я поглади майчински по гърба.

— Какво толкова, ако застанеш пред съда? Може и да не е чак толкова лошо. Може би децата ти трябва да знаят, че майка им се бори за предишния си живот, защото го заслужава. Те може и да изпитат гордост от това.

— Роузи, ти си отчаян оптимист!

— Може би, но като казвам това, аз мисля и за себе си. Струва ми се, че ще свикна с тази работа. Тя е определено по-интересна от лепенето на пликите, даже и от компютрите!

Лорийн се освободи от прегръдката ѝ.

— Ти не знаеш всичко. Работата не е само в алкохола и в проституирането... Аз убих дете.

Разказа как е напуснала полицията, след като е застреляла момчето. Роузи слушаше без да я прекъсва. Симпатия изпълваше сърцето ѝ. Накрая Лорийн се усмихна уморено.

— Това е. Сега ще взема един душ.

Четвърт час по-късно телефонът иззвъня.

— Тя е в банята, капитан Руни. Да я извикам ли? — отвърна Роузи.

— Имам лоши новини, Роузи — закашля се той. — Арт Матюз се е самоубил.

— Боже! Но как, как е успял да...

— Предупреди Лорийн, че при това положение не мога да я укривя.

— След колко време ще дойдат да я вземат?

— Вече тръгнаха.

Роузи погледна към вратата на спалнята.

— Тя ще бъде готова, капитан Руни.

Под душа Лорийн пееше: „Бягай, зайче, бягай, бягай!“

ГЛАВА 16

Джейк слушаше без да я прекъсва. Бе помислил, че от спешна помощ се нуждае самата Роузи, и въздъхна с облекчение, когато малко по-късно я видя пред вратата на блока трезва като камък. Още щом влязоха в апартамента, тя сложи пръст на устните си и взе да обяснява шепнешком, че Лорийн била свидетелката, която убиецът нападнал с чук и която полицията издирвала през последните месеци. След малко обаче щели да я арестуват и така всичко, което била постигнала с толкова усилия, щяло да пропадне. Тя пак щяла да се върне към бутилката, даже преди малко се зарекла да го направи!

Той не можа веднага да проумее всичко. Само фактите бяха достатъчни, за да го хвърлят в шок. Лорийн всъщност помагала на полицията, с одобрението на своя „партньор“, започна отново Роузи, но не можа да продължи, защото Лорийн излезе от спалнята и изненадана поздрави Джейк.

— На закуска ли си канен?

— Не. Дойдох да ви взема за събрание.

— Да не си полудял? Освен това аз не бива да напускам жилището.

— Аз отивам да се обличам — каза Роузи и смигна тайно на Джейк.

Лорийн започна да мие чашите от кафето.

— Какво ти каза Роузи? Че съм искала отново да се пропия, нали?

— Може би сама не разбираш, Лорийн, но ти вече преодоля бариерата. Аз обаче искам да дойдеш с мен, защото според Роузи точно сега имаш нужда от морална подкрепа. Ела да чуеш останалите.

— Каза ли ти, че могат да ме арестуват всеки момент?

— Вярно ли е?

— Вярно е. Ще имам нужда от много силна подкрепа, Джейк.

— Тогава тръгваме ли?

Бийн влезе в кабинета на Руни с ръце в джобовете.

— Линейката току-що го отнесе.

— Как, по дяволите, го е направил?

— Строшил си очилата и си прерязал вените.

— В момента ФБР сигурно се псуват на майка! — изхили се злорадо капитанът.

— Точно така. Всички са се събрали в една стая и хем се обвиняват взаимно, хем се тупат по раменете.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, много ясно. Защо ще се самоубиваш, ако знаеш, че си невинен? Смятат, че той е убиецът.

— Каква глупост! — изсумтя капитанът. — Доказано е, че не би могъл да убие две от всичките, защото по това време е бил на топло. Нали им занесе досието му?

— Може да са открили някакви несъответствия между датите — уклончиво предположи Бийн. — Шефът им подготвя пресконференция, на която ще съобщи, че заловеният заподозрян е признал вината си.

— Признал ли е наистина? — учуден попита Руни. — Защото последния път, когато го видях, дребосъкът бе много далеч от всякакви признания.

— Така смятат ФБР, но първо искат да разпитат и неговата съучастница.

— Кого?!

— Съучастницата му, Лорийн Пейдж. Казали са им, че си отишъл да я арестуваш и всеки момент ще я доведеш.

Руни си спомни за заповедта. Извади я и я подаде на лейтенанта. Сърцето му биеше до пръсване. Прилоша му. Бе решил да не споменава в доклада си, че Лорийн е откраднала портфейла на Хейстингс. Засега нямаше да се спира и на бутонелите. Дали не можеше да скрие някак и това, че е била нападната в колата? Защо правеше всичко това за нея? Може би защото наистина я харесваше. Ако обаче разкриеха, че ѝ е плащал и укривал, не само щяха да го изхвърлят, но и премията, която всеки получаваше при пенсиониране, щеше да изчезне като мираж.

Патрулът спря пред блока малко след като тримата бяха потеглили за събранието. Всички коли бяха предупредени, че се издирва проститутката Лорийн Пейдж — косата ѝ е руса, късо подстригана; обикновено е облечена с кремав костюм и бяла риза. Заповедта гласеше да бъде арестувана, веднага щом бъде забелязана.

Лорийн все още не разбираше защо се съгласи да дойде на това събрание. Може би защото бе уплашена?

Жената бе облечена със спретната басмена рокля, добре подстригана, с разделена на път коса. Говореше тихо, на пресекулки.

— Казвам се Карол. Само преди девет месеца в живота ми не бе останала искрица надежда. Бях забравила какво е срам. Не изпитвах нищо. Загубих съпруга и децата си, загубих работата си, дома си. За да намеря пари за пиене, започнах да проституирам. Да, бях проститутка, крадах. Притежавах единствено дрехите на гърба си. Не уважавах нищо и никого, а най-малко себе си.

Лорийн стисна ръката на Роузи. За първи път разбираше, че не е единствената. Всички хора в тази зала бяха минали през мъките на срама и унижението.

Жената привърши своя разказ. Всички започнаха да я аплодират и поздравяват. Лорийн стана от мястото си и плахо усмихната, се приближи. Тя подаде ръка, после топло прегърна Карол.

— И аз идвам оттам. Зная какво е.

— Ние всички идваме оттам. Затова сме тук — усмихна се жената.

— Кога ви беше най-трудно?

— Когато трябваше да се погледна в огледалото, без да изпитвам срам или гняв към себе си. Казах си, че не аз, а алкохолът е причината за всичко. Мислила съм, че ми помага да се скрия. Вече нямам нужда от него и съм твърдо решена никога повече да не опитам и капка. Днес започнах работа. В началото се уплаших и веднага си признах, че съм била алкохоличка. Сега знаят коя съм и ми е леко. За първи път от много години не изпитвам желание да се скрия.

— Казвате, че, сте се криели зад алкохола. Какво имате предвид?

— Страхувах се от провал. По професия съм медицинска сестра. Едно детенце умря, защото бях сбъркала лекарството. Не можах да понеса вината си, нито да се примиря с нея. Сега вече мога. Никога няма да забравя какво съм направила, но вече мога спокойно да мисля за това. Мога да нося отговорност за себе си. Не искам да пия повече. Не трябва да пия, защото отново ще пропадна в същата бездна.

Джейк не откъсваше очи от Лорийн.

— Добре сторихме, че дойдохме, Роузи. Тази среща ѝ беше нужна.

— И на мен също. Ако тя започне да пие отново, аз сигурно ще я последвам.

— Благодаря ви — усмихната приближи Лорийн. — А сега да се връщаме. Бил може да ме потърси.

Руни слушаше дискусията между шефа си и агентите на ФБР, без да се намесва. Когато някой от тях го погледнеше в очакване на забележка, той отклоняваше погледа си и оставаше безмълвен. Току-що бяха известили на пресата, че разследването е направило значителна крачка напред. „Костюмите“ бяха убедени, че с арестуването на Арт Матюз бяха спечелили най-малкото време. Дори и да не успееш да докажат, че е извършил всички убийства, със самоубийството си той косвено бе признал за най-малко три от тях.

Ендрю Фелоуз също бе поканен и два часа бе обсъждал с тях целия случай. Той не отхвърли хипотезата им, но изказа съмнения, че Матюз би могъл да бъде истинският убиец. Едва когато всички се умориха да говорят, Руни се надигна от мястото си.

— Мога ли и аз да се включа в общото дело? Бяха го забравили. Берило погледна часовника си.

— За онази, Лорийн Пейдж, ли ще говориш?

— Лорийн Пейдж ли? — намръщи се Ендрю Фелоуз.

— Все още я издирваме, но сигурно скоро ще я открием.

— Какво? Лорийн Пейдж? — повтори въпроса си Фелоуз, но никой не му отговори.

Руни застана пред аудиторията и вдигна снимката на Диди.

— Нека да предположим, че убиецът — тук за момент допускам, че той не е Арт Матюз — е търсил точно тази... жена, мъж или травестит. Погледнете добре жертвите. Всички те са груби, грозновати жени, изрусени и приблизително на еднаква възраст. Всичките са

проститутки. — В залата се понесе шепот и той вдигна ръка, за да ги успокои. — Защо да не допуснем, че той е търсил точно нея, за да я убие, защото непрестанно го е изнудвала, по всяка вероятност в комбина с Арт Матюз. Това е напълно правдоподобен мотив. Мисля, че Матюз е изнудвал и Хейстингс.

Майкъл Берило разхлаби възела на вратовръзката си. Руни повтори почти дословно всичко, което бе чул от Лорийн, без да споменава, че тя е свидетелят, когото търсят. Едва когато стигна до името на Янклоу, усети, че се изпотява от напрежение. Семейство Торнбърн бяха едни от най-могъщите хора в областта, а той бе въоръжен единствено с невероятната теория на Лорийн. Срещу Янклоу нямаха други доказателства освен нейните собствени показания, които, както правилно бе отбелязала тя самата, едва ли щяха да се признаят от съда. Щяха да сложат на везните нейната дума срещу неговата. Липсваха и преки доказателства за участието му в убийствата. Руни спря за секунда и реши да не споменава името му.

Всички мълчаха. Берило го гледаше втренчено. Ендрю Фелоуз се усмихваше под мустак. Трудно бе да се определи дали усмивката му се дължи на скептицизъм или обратното, на уважение към тази нова хипотеза.

Руни вдигна снимката на Хейстингс.

— Той често е паркирал в С&А. Разпитахме няколко от служителите в този гараж. Компанията принадлежи на Брад Торнбърн. — Тук Фелоуз ахна, но никой не чу възклицанието му. Капитанът продължи: — Не предлагам хипотеза, защото все още нямаме достатъчно безусловни доказателства. Винаги съм бил наясно с влиянието и връзките на това семейство, ето защо едва сега за първи път си позволявам да изрека на глас съмненията си.

— За какво намеквате? — попита Фелоуз и се изчерви. Берило го изгледа и веднага разбра, че психологът едва ли ще запази чутото в тайна. Той внимателно го попита дали не иска да напусне. Фелоуз не показа с нищо, че познава Брад Торнбърн, сбогува се и тръгна към дома си, но по средата на пътя промени решението си и зави към Бевърли Глен.

Джейк видя патрулната кола още на кръстовището.

— Да мина ли покрай ченгетата? — обърна се той към Лорийн.

— Да, но не заради онова, което предполагам вече си мислиш. Ще отида при тях, когато аз реша. Явно, излъгала съм се в Руни. Той им е казал всичко за мен. Преди това обаче искам да се срещна с един човек.

Легна на задната седалка, а Джейк подмина покрай полицейския автомобил и веднага зави наляво. Едва когато се отдалечиха на безопасно разстояние, той спря.

— Сега накъде? — попита Роузи.

— Трябва да говоря с Ендрю Фелоуз. Няма да правя глупости, уверявам ви. Искам да обсъдя с него някои неща.

— Ще те закарам — успокои я приятелката й.

Тя седна зад волана, а Джейк слезе от колата и дълго гледа след тях.

На завоя колата се задави и той се стресна. Беше неспокоен и съжаляваше, че не ги придружи. Яд го беше, че не поразпита по-подробно за тази невероятна история. Бе прикривал Лорийн от деня, в който тя се прибра с разбита глава. Никога не бе вярвал, че раната на тила й е от падане върху паважа. Тази жена лъжеше ежеминутно и постоянно ги използваше двамата с Роузи. Откъде бе взела парите, които се разпиляха изпод полата й в неговия кабинет? Той си спомни с какво настървение тя се хвърли да ги събира. Обзе го гняв към тази хитра тарикатка. Може би ченгетата имаха право да висят пред блока.

Руни току-що бе привършил разказа за Крейг Лайл, повтаряйки почти дословно всичко, което Лорийн му бе казала. Когато шефът се върна в залата, той вече седеше на „горещия стол“ срещу аудиторията, готов да отговаря на всякакви въпроси. Берило запита защо толкова дълго бе премълчавал тези важни обстоятелства. Нима не трябваше да уведоми и него, и ФБР за изнудванията на Арт Матюз?

— Едва тази нощ свързах отделните елементи в цялостна картина. Това е само хипотеза. Цяла нощ обмислях възможните варианти. Още не бях приключил разпита на Матюз, когато ФБР го пое. Но вие, господа, ми кажете как при тези камери и електроника в килиите го оставихте да се самоубие? Не търсете вината у мен. По това време аз дори не бях в участъка. Попитайте ФБР.

Агентите приеха обвинението с безизразни физиономии, сякаш не бяха чули нищо. Единият от тях, рус младеж с правоъгълна челюст, си водеше подробни записки по изложението на Руни.

— Сериозно ли се съмняваш в Брад Торнбърн? — попита Берило.

— Никога не съм споменавал името на Брад Торнбърн във връзка с този случай. Смятам, че не той, а брат му Стивън Янклоу е замесен в престъпленията.

Русият попита дали господин Янклоу отговаря на описанието, дадено от анонимната свидетелка. Той обясни, че никога не го е виждал, за да отговори със сигурност.

— Още не съм го викал на разпит. Зная само, че се е познавал с Хейстингс и че...

— Че какво? — заплашително се обади Берило.

Сякаш всички бяха против него. Руни подръпна носа си и пое дълбоко въздух. Вече съжаляваше, че им каза толкова много подробности.

— Задържах информацията, защото първо исках да проверя в архива, дали срещу Янклоу не е водено разследване за неморално поведение. Един от служителите в С&А спомена за подобно нещо. Досега не съм открил нищо. В крайна сметка хипотезата ми може да се окаже невярна.

Берило погледна часовника си.

— Прегледай всички досиета на Нравствения отдел, Бил, и докато не приключиш, няма да безпокоим семейство Торнбърн. Ако човекът, когото търсим, е Стивън Янклоу, ще ни трябват много силни доказателства, за да го задържим. Те са високопоставени, влиятелни хора. — Той се обърна към русия младеж и гледайки го право в очите, поясни: — С други думи, стойте далеч от всеки Торнбърн, докато не кажа противното.

Агентите излизаха от залата, без да прикриват раздражението си от Руни. Берило му кимна да го придружи и щом влязоха в кабинета му, гневно затръшна вратата и поиска да знае що за игри са това.

— Само си върша работата — отвърна хрисимо капитанът.

— Стига, Бил, на кого ги разправяш тия? Ти си като препикан откак ФБР пое случая. Ако ми беше казал и половината на това, което разказа тази вечер, изобщо нямаше да се стигне до намесата на ФБР.

Какво още пазиш в тайна? Съветвам те да ми кажеш всичко веднага. Къде е Лорийн Пейдж?

Ала Руни умееше да се скатава като стар войник.

— Тя е моят информатор, но едва тази вечер и аз самият разбрах, че се е познавала с Арт Матюз и че е била с него в нощта на едно от убийствата.

— Искам я веднага тук! Трябва да говоря с нея. Искам да зная точно в какво и докъде е бил замесен Матюз.

— Всичко е описано в досието му. Лежал е в затвора за рекет и порнография.

— И това ли е всичко?

— Изглежда. Позволи ми да се поровя по-надълбоко в миналото на Янклоу. Ще те държа в течение на всичко.

В кабинета му го чакаше Бийн. Ухилен до уши, Руни затвори с крак вратата след себе си. Беше им натрил навирените носове!

— Работа ни чака! — самодоволно подметна той.

— Какво става с Лорийн Пейдж? — Лейтенантът свали куртката си и я метна върху стола. — Мейнард и Хали казаха, че ти ще я арестуващ. Видели са те в апартамента ѝ тази сутрин.

— Тя не се върна и аз тръгнах за участъка. Този отговор задоволява ли те?

— Страшно много работа си свършил от снощи насам — озадачено подметна Бийн. — Излиза, че си кръстосал града няколко пъти. Никога не си ми споменавал за семейство Торнбърн. Трябваше да им видиш физиономииите. Долните им челюсти бяха увиснали до пъпа. Ти направо им разказа играта! А само един час преди това се потупваха по раменете за Арт Матюз. Струва ми се, че прекалено много го притиснаха до стената. Горкият човек, изплака си очите. Тя ли ти каза да го задържиш?

— Не, разбира се! — вдигна вежди Руни. — Това си е изцяло моя секретна разработка, лейтенант! — Матюз вероятно е бил готов да признае, че е застрелял майка си, само да се отърве от тези гадняри. Беше уплашен до смърт, вероятно е разбирал, че може да попадне още веднъж в затвора за изнудване. Този път присъдата му би била осемнайсет години и малкият сводник е знаел това. А на онези пикльовци им трябваше просто един арестуван, все едно кой! Извадиха късмет, че Матюз се самоуби, защото ако беше попаднал на

разпит при мен, резултатът щеше да бъде различен. На мен ми е ясно, че не тон е убиецът.

— Тогава защо ще се самоубива?

— Може би е разбрал, че сме стигнали доста надълбоко и пандизът не му мърда. Боже мой, нали им дадохме досието му? Там черно на бяло пише, че по време на две от убийствата той е бил зад решетките. Не зная какво си мислят „костюмите“, но и дете би разбрало, че убийствата са извършени от един и същи мъж.

— Или жена? — подметна Бийн. — Поне Фелоуз допуска това.

— Глупости!

— Той каза, че всички представи за жената като физически слаба трябва да се изхвърлят в кошчето, когато става дума за убийство. Когато жената иска да убие, тя го прави. Според него точно затова жертвите са удряни в тила — за да загубят съзнание и да не се съпротивляват.

— Е, Фелоуз е човек на теориите. Ние си имаме свидетелка, която съвсем точно описа убиеца. — Руни за малко не спомена името ѝ, но овреме се овладя. — Всичко друго може да се оспорва, но едно поне е сигурно — той е от мъжки пол.

— Лорийн Пейдж... — замислено поде Бийн. — Не разбирам каква е нейната роля в тази история. Възможно ли е да е била съучастница на Арт Матюз? Били са заедно в нощта, когато Холи е била убита.

— Зная, зная... — Усети, че стомахът му се обърна. В думите на лейтенанта имаше логика.

— Така или иначе, тази вечер направихте сензация, капитане. Истинска бомба! Беше удоволствие да ви наблюдавам в акция.

— Винаги съм бил един от най-добрите — сви рамене Руни.

— А сега защо не изтичаш да вземеш няколко сандвича и кафе?

— Значи тази нощ ще се работи яко?

Щом Бийн излезе, той се отпусна уморено на стола. Знаеше прекрасно, че не е между най-добрите и едва ли някога е бил, но тя, *тя* наистина беше добра! Дано не избяга нанякъде, помисли си. Още никой не знаеше, че той държи в ръка най-силния коз — анонимната свидетелка. Изведнъж тръпки полазиха по гърба му. Ами ако Бийн се окаже прав? Ако цялата история с нападението в колата се окаже нейна измислица. Възможно ли бе Лорийн да е не свидетелка, а убийца, която

нарочно е дала невярно описание по телефона, за да ги прати за зелен хайвер? Познаваше лично Матюз и Диди... Той набра телефонния ѝ номер, но никой не отговори. Не, не бе възможно тъкмо Лорийн да е убийцата, повтаряше си Руни, но неприятното усещане в стомаха му не минаваше. Ако до един час не я откриеха, щеше сам да я издири.

Лейтенантът го откъсна от мрачните мисли.

— Какво точно каза Фелоуз за вероятността убиецът да е жена?

— Обърна внимание на това, че нито една от жертвите не е била изнасилена — поясни лейтенантът, — нито е имала полов акт. Дори Холи! Всичките обаче са удряни в тила и лицата им са били обезобразени.

— Още ли не са заловили Лорийн Пейдж?

— Ти май сменяш теорията си, а? — засмя се Бийн, без да обръща внимание на намръщената физиономия на своя шеф.

— Тя е бивш полицай, жилава и смела, както сам си подчертавал, освен това има опит като проститутка. Има и досие в полицията. Може би при този начин на живот е натрупала и доста омраза в себе си и към полицията, и към жени, които приличат на нея?

— Не! — Руни удари с юмрук по бюрото. — Не е възможно! Нима бе възможно да е загубил до такава степен своя полицейски инстинкт? Затвори очи и си представи лицето ѝ, после извади досието ѝ и започна трескаво да го прелиства. Арести, неявяване в съда, сбивания с полицаите, които са я водили към участъка, веднъж дори е била поставена в усмирителна риза. Шофирала пияна, ударила се във витрината на магазин за алкохол, сбила се с полица, дори му разбила носа... наложило се да извикат още трима, за да я вкарат в патрулната кола. След този случай била осъдена за хулиганство и побой и прекарала два месеца в женски затвор. Ако не я познаваше лично, Руни без колебание би я квалифицирал като обществено опасна. Той скочи и започна да се разхожда нервно из стаята. Обзе го гняв към Фелоуз. Този философ с големи уши бе подхвърлил идеята за „жената убиец“, насочвайки вниманието на следствието към Лорийн и по този начин към самия Руни.

Когато Бийн най-после влезе със сандвичите, капитанът вече стоеше поуспокоен зад бюрото си, с току-що отворена бутилка. Той отпи няколко глътки кафе и си наля чаша бърбън.

— Провери ли в Нравствения за Янклоу? Това е най-важната ти задача в момента — започна той.

Лейтенантът не каза, че вече работи по нея, но разбра, че трябва да остави шефа си сам, и излезе. Руни затвори досието на Лорийн. Тя наистина бе паднала много ниско! Чувстваше угризения, че не е направил нищо, за да ѝ помогне. Дали, след като все пак бе успяла да се изправи на крака, тя не търсеше отмъщение за обидите и униженията? Дали да не предупреди полицаите, че е опасна? Знаеше, че ако го направи и при ареста тя окаже съпротива или просто побегне, те имаха право да я застрелят.

Отвори долното чекмедже на бюрото си и извади пистолета. Рядко го слагаше, дори и когато обстоятелствата го изискваха. След като го провери, той го подържа в ръка и го сложи в кобура.

— Няма нито един ред за каквото и да било нарушение на Стивън Янклоу — започна още от вратата Бийн. — Втори път проверявам всичко. Дори и случаят да е бил потулен, все щеше да има нещо записано. Ала няма нищо нито за него, нито за когото и да било от семейството.

— Случайно да имаш от онези ментови дъвки. — Руни мина край него, сякаш не бе чул нищо. Миришеше на бърбън.

— Прибираш ли се?

— Не, ще изляза малко на чист въздух.

— Ами Лорийн Пейдж? Още не са я заловили.

— Аз ще я доведа. Стой тук, защото може да ти се обадя отвън.

— Нима ще шофираш? Не искаш ли да дойда с теб?

— Не искам! — изрева капитанът. — Стой, където ти казвам и толкоз!

Той излезе и затвори вратата с трясък.

Лорийн помоли Роузи да я изчака и тръгна сама към дома на Ендрю Фелоуз. Дили се появи на прага по нощница, с наметнат около раменете шал.

— Извинете, да не ви събудих?

— Не, излеждах се пред телевизора. Седнете, ще ви направя чай. Ендрю може да се върне всеки момент. Преди няколко часа се обади, че тръгва към къщи.

Лорийн седна пред портрета на Брад. Дили сервира чая и подвиг крака в креслото срещу нея.

— Той има среща с ФБР. Какво да се прави? Започне ли да говори, Ендрю забравя за времето.

— Дили, кажете ми какво знаете за... Брад.

— О-хо, ето го и следващото завоевание! — засмя се домакинята. — Искam да ви предупредя обаче, че той има ужасна репутация. Страхотен е, но за него жените не са нищо повече от предмети. Спи с тях, за някои дори се жени от време на време, но бързо му омръзват. Става студен, недостъпен и просто ги изхвърля. Трудно ми е да преброя жените, които е изхвърлил от живота си като непотребни вещи. — Отпи от чая и продължи: — Нали разбирате, Брад има всичко и при това го е получил на тепсия. Богат и красив — каква фатална комбинация! При това изключително способен. Сигурно знаете за увлечението му по автомобилните състезания. Господи, как му отиват тези бели пилотски комбинезони! В момента се занимава с писане на психотрилъри или както там ги наричат. Едва ли обаче някога ще завърши и една книга. Познавам го.

— Кажете ми нещо за семейството му.

— Виждам, че сте хлътнали много сериозно!

— Не, най-обикновено любопитство.

— Семейството е свръхбогато. Ще ви кажа нещо странно. Неговият брат... впрочем нали знаете, че той има брат?

— Е, и?

— Та неговият брат е съвсем различен. Те са като водата и виното. Виждала съм го само веднъж, когато бях на гости у тях, точно в една от многобройните им къщи. — Дили обичаше да клюкарства и оживено продължи: — Впрочем собственик на имотите е Брад. На него са оставили цялото наследство. Та, както ви казах, останах поразена от разликата между двамата. Брат му Стивън е нисичък, русоляв и късоглед, докато Брад е висок, добре сложен и тъмен. Двамата са от различни бащи. Впрочем това е очевидно, нали и фамилните им имена са различни. Янклоу е бил първият ѝ съпруг. Бил доста заможен, но големите милиони дошли от втория ѝ мъж, Торнбърн. Навремето тя е била една от най-известните светски красавици. На младини е играла в киното.

— Жива ли е още?

— О, да, но е много стара и болна. Живее в един от скъпите санаториуми за стари хора. Никога не съм я виждала, но Ендрю се е запознал с нея преди време. Той обаче нищо не ми разказва за пациентите си. За разлика от мен не обича светските клюки.

— Нима се е лекувала при него?

— О, сигурно не става дума за лечение. Просто са се виждали. Тя от време на време идва при Брад. В дома им все още пазят спалнята ѝ. Прилича на декор от епохата на Грета Гарбо. Пълен контраст с вкуса на сина ѝ. Неговата част на къщата е само дърво, стъкло и книги.

— Колко време ще се забави Ендрю? — Лорийн ставаше все по-нетърпелива.

— И аз не зная — сви рамене Дили. — Обади се и каза, че тръгва насам, но както виждате, още го няма.

Брад предложи чаша вино на Ендрю, но той отказа.

— За какво трябва да говорим?

Фелоуз се разположи на дивана. Не знаеше как да започне.

— Стивън вкъщи ли е?

— Може би. Той обикновено влиза направо в своето крило, без да ми се обаждат. — Изглеждаше доста смутен. — Защо питаш?

— Преди малко чух нещо и реших да ти се обадя. — Ендрю си играеше с дамската и не знаеше как да продължи. — Идвам от съвещание в полицията. ФБР поема случая с онези убийства. Сигурно си чул за тях. Вестниците писаха.

— Четох. За тях ли работиш в момента?

— Обсъждаха Норман Хейстингс. Той е едната от жертвите. — Ендрю подръпна лявото си ухо. — Мисля, че с тебе говорихме за него.

— Не си спомням — Брад отпи от виното и се облегна.

— Преди време ги посъветвах да задълбаят малко повече и се оказах прав. Той бил травестит. Обличал се в женски дрехи и ходел на сборища с други себеподобни.

— Е, и? — тихо запита приятелят му и сякаш потъна още по-дълбоко в креслото.

— Знаеш ли, че е използвал твоя гараж в Санта Моника?

— Някой ми спомена за това — намръщи се домакинята. — Нямам представа кой паркира там. Гаражът е предназначен за

работниците.

— Викаха ли те на разпит?

— Не, но са разпитвали служителите. Впрочем имах намерение да поговоря с теб. Може би ще напиша нещо... Зная, че сътрудничиш на отдела за убийства и би могъл да ми помогнеш.

— Все пак дали да не изпия чаша вино?

— Разбира се! — Брад тръгна към кухнята и Фелоуз го последва. Докато се изкачваше по стълбата, му се стори, че някой го наблюдава от горния етаж, но не видя никого.

— Стивън вкъщи ли е? Стори ми се, че току-що мярнах някого на стълбите.

— Нали вече пита за това, Ендрю? Да не си изморен? — Брад наля две чаши калабис и му поднесе едната. — Още не си ми казал защо дойде. Да не искаш да отложим играта на скуош?

— А, не. Само минах, защото...

— Помниш ли последния път, когато играхме в университета? Онази жена, Лорийн Пейдж, която те чакаше, после дойде тук. Каза, че търсела някакъв адрес в този квартал. — Той завъртя между пръстите си столчето на чашата. Фелоуз го наблюдаваше разсеяно и все още не се решаваше да каже това, за което бе дошъл. — Знаеш ли, стори ми се доста привлекателна. Гледа много интересно, с леко наведена встрани глава. Изглежда лукава, но не е...

— Стой далеч от нея. Голяма напаст е!

— Какво искаш да кажеш? Мислех, че сте приятели. Разбрах, че е вечеряла у вас.

Фелоуз надигна чашата и я изпи на един дъх. Етично или не, трябваше да каже за какво е дошъл.

— Тя е проститутка и информатор на полицията. В момента я търсят във връзка с убийствата. Издадена е заповед за арестуването ѝ. Но има и нещо друго... Ченгетата обсъждаха твоя гараж, тъй като Хейстингс го е използвал.

— Да не подозират някой от работниците ми?

— Говореха за брат ти. Той се е познавал с Хейстингс, който, както може би си спомняш, бе намерен в багажника на собствения си автомобил. Обсъждаха кой от хората в сервиза е имал достъп до колата. Виж, Брад, само повтарям това, което чух. Може би няма да е зле да предупредиш Стив.

Брад го изпрати до изхода.

— Нищо не ми е споменавал, но това не ме учудва, защото двамата с него не сме първи приятели. Все пак благодаря ти! Ще поговоря с него.

— И още един съвет, Брад. Стой далеч от Лорийн Пейдж. Дамата понякога изглежда привлекателна, но миналото ѝ е отблъскващо.

Брад проследи с поглед колата на своя приятел. Разговорът им му се стори доста странен. В този момент видя, че брат му го наблюдава от балкона на първия етаж. Той блъсна вратата с юмрук и хукна по стълбите. Апартаментът на Стивън беше заключен.

— Стив, отвори! Знам, че си вътре. Трябва да говорим — извика, но отговор не последва. Някъде навътре в жилището се чуваше шум от течаща вода. Той удари с юмрук по вратата. — Стивън! Ще взема резервните ключове и ще вляза. Отвори ми!

След малко се върна с връзка ключове и влезе в спалнята на брат си, оставяйки вратата широко отворена. Шумът на водата в банята се чуваше съвсем отчетливо. Той се огледа. Всичко напомняше спалнята на майка му — огромното легло със завеси, стегнати в корона от сатенени панделки, пъстроцветните драперии, яркорозовия килим и отрупаната с козметични кремове тоалетка. Стереоуредбите бяха поставени в огледални шкафове, които се сливаха с огледалата на огромния гардероб. Касетите и компактдискете бяха безупречно подредени по азбучен ред. Накъдето и да погледнеше, виждаше собственото си изражение. Скъпият разкош можеше да мине и за изискан, ако човек има вкус към подобен тип интериори. Брад го ненавиждаше и изпита желание да се махне. В този момент чу как водата се оттича в канала. Някой спря крана и изключи тихо звучащата класическа музика. Отново почука на вратата.

— Стига, Стив! Трябва да говоря с тебе. Важно е! — Натисна бравата, но вратата беше заключена. — Добре, стой си там! Няма да те чакам повече. Като излезеш, ела при мен. Трябва да чуеш какво ме посъветва моят приятел Ендрю Фелоуз, професорът. Той работи за полицията, прави психологически профили и прочие. Току-що беше тук. Става дума за твоя приятел Норман Хейстингс. Ела при мен, ако искаш да разбереш... Върви по дяволите, Стивън!

Преди да излезе, погледът му попадна върху оставеното до тоалетката дипломатическо куфарче. Беше заключено. Той взе от

масата нож за пликове, натисна ключалката и го отвори. Най-отгоре имаше папка с някакви документи. Брад я взе, остави куфарчето на мястото му и излезе.

Две минути по-късно вратата на банята се отвори и Янклоу излезе, облечен в дълга копринена роба, под която бе съвсем гол. Заклучи вратата на спалнята, за да гарантира уединението си и седна пред тоалетката. Ръцете се нуждаеха от специални грижи. Той започна внимателно да масажира с лосион всеки пръст. След като почисти идеалните си нокти с тампон, подбра един от многобройните безцветни лакове и започна да го нанася. Чувстваше се самоуверен и спокоен. Нищо не можеше да смути равновесието му. После свлече робата и остана чисто гол наред с нея. Слабото му, леко мускулистото тяло бе все още розово от продължителната баня. Никога не се излагаше на слънце като брат си. Впрочем той не правеше нищо от онова, което Брад обичаше да прави. И като дете, и сега, като възрастен мъж.

Янклоу седна на пода и започна да прави йогистки упражнения, като съсредоточено изучаваше всяка поза в огледалата. Тестисите му бяха малки като камъчета, а пенисът отпуснат. Той коленичи със силно допрени бедра така, че пенисът се скри между краката му и отново се изправи. Половите му органи не се виждаха, сякаш изобщо ги нямаше. Зърната на гърдите му възбудено стърчаха. Стивън започна бавно да ги масажира. С всяко движение дишането му ставаше все по-учестено. Единственото петно на млечнорозовата му кожа бе малкият белег на шията. Господи, какви ли не препарати не бе използвал, за да го заличи — масло от арника, кремове, пудри, ала следите от зъбите на онази кучка още личаха. Как му се искаше да я пипне отново! Тя можеше да му причини и други беди, много по-ужасни от този отвратителен белег. Янклоу започна да вдишва и издишва дълбоко. Не биваше да позволява мисълта за нея да разстрои душевното му спокойствие.

Краят на ужасния кошмар вече наближаваше. Скоро щеше да бъде свободен. По едно време мислеше да удуши майка си, за да не разкрие тайната му. Защото той я обичаше с всепоглъщаща, унищожителна любов. Всъщност те не бяха обикновени майка и син. Не, те бяха едно същество, едно цяло. Ето защо не можеше да я убие, дори и да искаше. Не можеше да понесе мисълта, че може да я загуби,

както не понасяше и съмнението, че един ден тя може да узнае тайната му.

Брад стоеше в спалнята на майка си. Сам не знаеше защо бе дошъл тук. Може би защото двете спални си приличаха. Той огледа тоалетката и почти несъзнателно дръпна малкото чекмедже. Всички парфюми и кутийки бяха подредени в стройни редици. Помириса едното от шишенцата. Облърха го ароматът от спалнята на брат му. Когато затваряше стъклената капачка, без да иска, изтърва флакона и парфюмът се разля по облицованите с кожа кутии с бижута. Брад изруга и започна да попива капките с първата копринена кърпичка, която попадна пред погледа му. Докато избърсваше една от кутиите, в които майка му държеше троен наниз от свършени с красотата си перли, той без да иска натисна копчето и тя се отвори. Бе празна. Озадачен, провери подред останалите. Бяха празни до една. Той подсвирна, затвори чекмеджето и излезе.

Докато слизаше по стълбите, отвън се разнесе шум на двигател. Той изтича до прозореца.

— Стивън! Стивън! — извика той, но напразно. Белият мерцедес вече завиваше по главния път.

Лорийн остана изненадана, когато Дили най-неочаквано избухна в сълзи.

— Зная, че е глупаво, но дори мисълта за него ми причинява болка. Обичам го въпреки разума! — хълцаше тя и триеше лицето си с длани. — Кой знае какво си мислите за мен? Ендрю не подозира нищо. Нали няма да му кажете? Знае, че съм го харесвала, то и нямаше как да се скрие, но няма представа колко е сериозно. Непрекъснато мисля за Брад, измислям поводи, за да му се обадя по телефона. Приличам на гимназистка. Сигурно съм смешна, но това чувство ми харесва, не искам да го преодоля. То е като болка, а когато дойде вкъщи с Ендрю, изпитвам оргазъм само като наблюдавам движенията му. Опитвам се да го забравя, затрупвам се с работа, понякога рисувам с часове, но Брад е винаги в мислите ми. Кажете ми, той докосна ли ви?

Безпокойството на Лорийн растеше с всяка секунда. Дили се заливаше в сълзи, гласът ѝ, изтънял до фалцет, показваше признаци на истерия.

— Защо ми зададохте всички тези въпроси за него?

— Спахте ли с него?

— Не! — Тя грабна чантата си и стана. — Трябва да тръгвам. Благодаря ви за чая.

— Боже Господи, защо се забави толкова? Вече мислех да почукам. Нали каза, че ще останеш само десетина минути? — Роузи беше гладна, а пладнe вече превалиаше.

— Тази жена е доста странна — извини се Лорийн. — Толкова ми хареса, когато я видях за първи път! Изглеждаше дружелюбна, приветлива и ужасно нормална.

— Сега накъде?

— Ще се върнем вкъщи, после аз ще изляза с колата. Трябва да отида на още едно място, а не искам да те карам да ме чакаш.

— Прекрасно! Ама и аз съм един съдружник, не ти е работа! През по-голямата част от времето не разбирам за какво говориш.

— Говорих със съпругата на онзи психолог, който сътрудничи на полицията. Работи с Руни по случая. Ако питаш мен, трябва сериозно да поработи върху жена си, иначе язък за професорската му титла. Тя току-що ми изповяда, че е луда по Брад Торнбърн. Не можах да повярвам на ушите си.

Знаеше, че трябва да го види веднага щом се отърве от Роузи, за да разбере колкото се може повече за брат му. Отново усети тъпата болка в корема си, но не искаше да си признае, че подобно на госпожа Фелоуз само мисълта за Брад Торнбърн я възбужда.

Роузи слезе от колата на стотина метра от блока и с кисела физиономия продължи пеша. Тъкмо завиваше покрай супермаркета, когато колата на Руни се изравни с нея.

— Къде е Лорийн? Трябва веднага да дойде в участъка. Роузи, кажи ѝ, че полицията я издирва из целия град. Издадена е заповед за незабавното ѝ арестуване. Ако знаеш къде е, кажи ми, защото ако я хванат и тя се опита да избяга, може да стрелят по нея.

Тя продължи забързано, без да отговори.

— Слушай, скъпа, ако наистина ти пука за нея, трябва веднага да ми кажеш къде е.

— Замина с колата нанякъде. — Тя погледна надолу по улицата.

Руни я попита за номера на колата и го записа.

— Къде отиваш сега?

— Прибирам се. Трябва да нахраня котарака си.

— Не излизай от жилището си. Ако Лорийн се върне, кажи ѝ незабавно да ми се обади. Сигурна ли си, че не знаеш къде е? Кога я видя за последен път?

Роузи се сопна, че вече е казала всичко, което знае, и демонстративно му обърна гръб. Горестно, от прозореца, видя как той паркира от другата страна на улицата и погледна към нея.

— Не зная! Не зная къде е! — извика му и затръшна прозореца.

Дали не трябваше да се обади на Джейк? Тя вече набираще номера, когато чу, че Руни потегли, и реши да изчака още един час. Ако Лорийн не се върнеше дотогава, щеше да обсъди с Джейк какво да правят.

Още щом влезе вкъщи, Ендрю Фелоуз извика по навик жена си. На масичката във всекидневната все още стояха двете чаени чаши. Намери я горе в спалнята, завита с одеялото, с подпухнали очи.

— Гости ли си имала? Добре ли си?

— Добре съм. Филмът по телевизията беше тъжен. Твоята приятелка Лорийн Пейдж беше тук. Искаше да говори с тебе, но не те дочака. Разпитва ме за Брад.

— Какво искаше да разбере? — Той седна на края на леглото. Дили изключи телевизора и набързо му разказа за срещата, като пропусна само своя изблик за Брад Торнбъرن. Фелоуз отиде в кабинета си и набра номера на полицията.

Бийн слушаше внимателно възраженията на психолога против срещите на Лорийн Пейдж с жена му и за да го успокои, обеща да изпрати един полицаи за охрана. После се свърза с Руни и му съобщи, че Лорийн е била у семейство Фелоуз. Капитанът веднага тръгна нататък. Вече бе предал по радиостанцията регистрационния номер на колата ѝ до всички патрулни коли. Залавянето ѝ беше въпрос на минути.

Брад отвори папката, която бе взел от куфарчето на брат си. Разписки от продадени бижута, банкови известия — всичко бе педантично подредено и класифицирано. Перленият наниз бе продаден за пет хиляди долара, макар че бе застрахован за тройно по-голяма сума. От датите на документите се виждаше, че Стивън е започнал да разпродава бижутата на майка си преди доста време. Рубинените и сапфирените гривни, брилянтените огърлици и пръстенът с топаз бяха отбелязани само с тирета, без документ и дата на продажбата. Набързо пресметна, че брат му е взел най-малкото сто и петдесет хиляди долара, които обаче не бяха внесени в банката. Освен ако нямаше тайна банкова сметка.

Знаеше се, че майка му смята да завещае бижутата си на Стив. Защо обаче си бе позволил да ги разпродава преди смъртта ѝ, при това без нейно разрешение? Впрочем тя може би знаеше. Вече минаваше три. Брад реши първо да поговори със Стивън и в зависимост от изхода на разговора да позвъни евентуално в санаториума.

Той постави всички документи в папката и се върна в спалнята на майка си. Единият гардероб бе полуотворен. Вътре бяха наредени всичките ѝ перуки. Намираще ги доста безвкусни, както въпреки всичко, свързано с натрапчивата ѝ страст да изглежда млада. Гардеробът бе претъпкан с дълги копиринени халати и пенъоари, твърде неподходящи за една седемдесетгодишна дама. От горещината и тежките парфюми той се изпотил. Чувстваше се гузен, че рови из нещата ѝ. Майка му не обичаше да се докосват до нея и вещите ѝ още на младини. Спомни си как тичаше с протегнати към нея ръце, когато беше малък. В такива случаи тя вдигаше нагоре ръце, сякаш се страхуваше от допира на собственото си дете. Със Стивън обаче беше различна. Той беше предпочитаният: Може би е искала да му вдъхне самоувереност? Нали беше толкова по-голям от Брад... В паметта му изплува един от многобройните ѝ скандали с баща му. Той крещеше по стълбите, че щом тя не го иска, ще си намери цяла армия от жени. Облечена в бледожълта шифонена рокля, майка му слушаше разтреперана горе на площадката.

— Други жени ли? — Начервените ѝ устни се разтегнаха в саркастична усмивка. — Нито една почтена жена не би те допуснала на километър от себе си. Ти можеш да имаш само курви! И то единствено, защото им плащаш.

— Е, няма да споря с тебе! Ти знаеш всичко за този занаят. Нали Янклоу те прибра от улицата. Та ти беше кабаретна танцьорка. Събличаше се за десет цента на нощ! Какво, мислиш, че не знам ли? Била филмова звезда! Ще умра от смях! Доближавала си звездите единствено когато си купувала билетче за кино.

Винаги, когато баща му споменаваше името на първия ѝ съпруг или времето, когато бе работила като танцьорка в една балетна труппа, майка му изпадаше в истерия. Хвърляше каквото ѝ попадне, чупеше огледалата и витрините, а баща му се смееше. Ликуваше при вида на нейната ярост, на унижението ѝ, подканяше малкия Брад да гледа и един ден да си отваря добре очите, за да не се ожени за някоя употребявана, преоценена стока. След такива сцени майка му се затваряше в стаята си и с дни не излизаше оттам. Единствено Стивън можеше да я успокои и утеша.

Брад се върна в спалнята си и се отпусна на леглото. От огледалния таван, останал в наследство от Том Торнбърн, го гледаше собственото му отражение. Дали и слабостта си към блондинките не бе наследил от баща си? Във всеки случай се беше женил за достатъчно руси красавици. Напоследък предпочиташе платените уличници пред възможността да се впусне в поредната сериозна история. Жените рядко му отказваха. Където ѝ да отидеше — на игрището за поло, на автомобилната писта, на тенис корта, срещаше тълпи от жени с очи, искрящи от желание. Може би тъкмо затова Лорийн Пейдж му харесваше. Ала и нейното „не“ бе всъщност почти „да“. Мисълта за нея отново го възбуди. Безпокойството за брат му и намеците на Ендрю Фелоуз избледняха, забрави дори полицейското разследване на случая „Норман Хейстингс“. Странното поведение на Стивън очевидно се дължеше на факта, че бе разпродал тайно всички скъпоценности на майка си и се страхуваше да не го разобличат. Дали да не позвъни на Ендрю и да поиска телефона на Лорийн Пейдж? Ала и отношенията му с Фелоуз бяха истинска каша. В умолителния поглед на жена му прозираше желанието ѝ да легне с него. Не беше първата. Много от съпругите на неговите приятели го желяеха и той бе удовлетворил желанието на някои от тях, но тези истории винаги завършваха зле.

Възбудата му изчезна при мисълта за безсмисления, безполезен живот, който бе водил досега. Дори и опитите му да напише роман оставаха безплодни. Притежаваше милиони, огромните му

благотворителни акции се управляваха от попечителите, ала и в тези дарения като че ли липсваше цел. Изпълни го омерзение към това, в което постепенно се бе превърнал — в дилетант и дори по-лошо, в клонинг на своя баща.

Лорийн стигна до Бевърли Глен, подмина дома на Торнбърн и паркира няколко къщи по-нататък в една отбивка, така че колата да не се вижда от улицата.

Къщата изглеждаше тиха и спокойна. Отдалеч долиташе бръмченето на косачката. Градинарят подстригваше моравата. Тя натисна звънеца. Обади се Брад и попита кой е.

— Лорийн Пейдж.

Смехът му я стресна. Вратата се отвори и тя смело тръгна по пътеката. Той я чакаше на верандата с бутилка вино в ръка и я наблюдаваше усмихнат. Бе облечена в права тясна пола с цепка, която разкриваше част от бедрото ѝ. На сандалите с високи токчета изглеждаше още по-висока и слаба. От слънцето косата ѝ бе станала по-скоро бяла, отколкото руса. Като че ли нямаше и следа от грим. Дори от такова разстояние той виждаше белега на бузата ѝ.

— Тъкмо мислех за тебе — тихо каза той и стисна ръката ѝ. — Знаеш ли, че полицията те търси?

— Зная. Трябва да говоря с теб.

Брад не откъсваше очи от нейните, сякаш искаше да отгатне по погледа ѝ защо бе дошла. Двамата тръгнаха към дневната. Той придържаше лакътя ѝ здраво, но не заплашително.

— Брат ти вкъщи ли е?

— Не.

— А прислугата?

— Само икономката, тя си тръгва в четири.

Лорийн мълчеше и го гледаше в очите. Брад извърна глава, смутен от този открит, пряк поглед. Тя извади цигара и поиска запалка. Той остави чашата си и приближи, после взе цигарата от устата ѝ, хвърли я на пода и я привлече към себе си. Бе висока почти колкото него. Той я целуна и я притисна още по-силно към себе си. Лорийн отвърна на целувката, после хвана ръката му и я постави на гърдата си. Цялата трепереше. Брад я грабна и я понесе към спалнята. Бе толкова

лека! На стълбите едната ѝ обувка се изхлузи, след нея и другата. Лорийн плачеше, заровила лице в шията му. Развълнуван от сладостта, която за първи път изпитваше, Брад седна на леглото и я залюля в обятията си. Опитваше се да я утеши, целуваше я по косата, целуваше сълзите ѝ, галеше я. Погледна нагоре и видя как я люлее в прегръдките си като дете. Плашеше го нежността, която изпитваше към тази жена, която едновременно го възбуждаше и в същото време събуждаше в душата му чувства, които отдавна беше забравил. Притисна я още по-силно към себе си и когато Лорийн вдигна лице към него, впи устни в нейните.

Стивън Янклоу огледа празната кухня. Икономката си беше тръгнала. Той вдигна празната чаша и внимателно я постави в миялната машина. После вдигна капака на блюдото, оставено на масата за обяд. Бе гладен, но не изпитваше желание за ядене.

По стълбите се търкаляха две обувки и той ги вдигна с отвращение. Евтини, износени сандали. Дали да не ги остави пред спалнята на брат си? Не му се случваше за първи път. Колко пъти бе носил дотам разхвърляни по стълбите рокли, сутиени и нерядко бикини. Вдигаше ги с два пръста и ги пускаше пред вратата му. До слуха му долетя висок стон, който го накара да потрепери. Те всичките си приличаха, всичките скимтяха по един и същи начин, курвите на брат му! Дори и съпругите му! Янклоу възнамеряваше да пусне обувките пред вратата, когато забеляза, че е открехната. Той посегна да я притвори тихо, гледайки встрани, за да избегне отвратителната гледка на гърчещите се тела. Жената отново извика и въпреки желанието си, той все пак надникна.

Беше обърната към него. Седеше върху брат му и ритмично се олюляваше със затворени очи. Тялото ѝ изглеждаше по-скоро момчешко и тъкмо това го накара да се вгледа внимателно. В този момент жената отметна глава и Янклоу се вцепени. Той затули с ръка устата си и бавно запристъпва назад, после хукна към своето крило. Обхванал мивката с две ръце, повръщаше от ужас, а тялото му се тресеше, обляно в студена пот. Не, не беше грешка. Не бе възможно да има две толкова еднакви жени, с един и същи белег на бузата! Това

беше тя, онази кучка, която го ухапа така, че след това от врата му бе текла кръв като от заклано прасе!

Пусна студената вода и се опита да се успокои, но ръцете му продължаваха да треперят. Мозъкът му се пръскаше от ужасни, жестоки въпроси. Как го беше открила тук? Защо бе дошла? Янклоу се опита да успокои дишането си. Брад често мъкнеше вкъщи всякакви уличници, евтини кучки, но да падне толкова ниско, да легне с тази — не, не беше за вярване! Той се хвърли на леглото, повтаряйки, че вероятно става дума за сляпо съвпадение. Едно ужасно, противно, но случайно съвпадение. Докато се въртеше, захапал кокалчетата на пръстите си, за да не избухне в плач, съзря куфарчето си. Беше преместено. Той скочи и го грабна. Боже мой, куфарът беше отварян!

Една мисъл проряза съзнанието му. Скочи и почти на бегом стигна до спалнята на майка си. Нещата в чекмеджето бяха разместени. Значи някой бе ровил и в двете спални. Може би Брад? Или онази? Той се върна в стаята си и залости вратата. Трябваше час по-скоро да се отърве от нея! Ако беше просто телефонна проститутка, каквито брат му понякога викаше, нямаше да я държи цяла нощ. Скоро щеше да я отпрати. Трябваше само малко търпение, за да я проследи и заговори. Този път нямаше да я изпусне! Часовникът върху нощното шкафче показваше пет часа. Значи след около час тя щеше да си тръгне, за да може да излезе на улицата в обичайното за професията ѝ време. Щеше да обикаля тротоарите както тогава, когато я качи в колата си. Янклоу си спомни как сложи ръка на дръжката и го попита дали може да му помогне с нещо. Как ли се беше озовала на онази улица? Наблизо като че ли нямаше спрени коли. Може би е пътувала с такси, или е паркирала на съседна улица.

Излезе от спалнята си и тихо запристъпва към всекидневната. Дамската ѝ чанта лежеше на дивана и той я отвори. Нямаше нито кредитни карти, нито чекови книжки. Само няколко банкноти, използвано червило, пакет цигари и — тук той се усмихна снизходително — ключове от автомобил.

Янклоу излезе и внимателно приближи оградата. Бруно се надигна и замаха с опашка. Градинарят пръскаше настилка в другия край на корта и изглеждаше напълно погълнат от работата си. По пътя не се виждаше жива душа. Той откри колата на Лорийн и провери дали ключът отговаря на регистрационния номер. Почувства се по-добре.

Сега вече можеше да успокои душата си и да помисли как по-бързо и по-сигурно да я убие, защото тя трябваше да умре още днес!

Руни позвъни на вратата на Фелоуз. Психологът се появи на прага и въздъхна отегчено.

— Вече казах всичко по телефона на лейтенант Бийн. Нямаме нужда от полицейска охрана. Пейдж е била тук преди обяд.

— Извинете — усмихна се капитанът. — Искан да проверя някои факти и дойдох да поговоря с госпожа Фелоуз.

Дили седеше във всекидневната. Бе разстроена. Тя повтори всичко за срещата си с Лорийн и отново не спомена нищо за своята спонтанна изповед.

— Мога ли да поговоря насаме с вас, професоре?

— Разбира се. Дили, няма да се бавя.

— Струва ми се, че познавате семейство Торнбърн — поде Руни веднага щом влязоха в кабинета.

— Да.

— Не го споменахте тази сутрин на съвещанието.

— Никой не ме е питал дали ги познавам или не.

— Направо вкъщи ли си дойдохте, след като напуснахте полицията?

— Не. — Фелоуз се изчерви. — Отидох у тях.

Руни го гледаше напрегнато и изслуша без да го прекъсва всичко за разговора му с Брад Торнбърн. Психологът се срамуваше от неетичната си постъпка. Капитанът поиска адреса и телефона на Торнбърн и без да каже дума, си тръгна.

Фелоуз откри Дили в спалнята. Тя отново плачеше. Той постоя на прага няколко мига и излезе, без да й каже нищо. После слезе в дневната, свали портрета на голия Брад и в пристъп на гняв го захвърли на пода. Рамката се строши. Фелоуз скъса платното, хвърли парчетата в камината и ги запали. После седна в креслото и се загледа в пламъците. Никога досега не бе изпитвал подобна ярост и горчивина. Чувстваше се глупак. Току-що бе разрушил сътрудничеството си с полицията. Едва ли някога пак щяха да го поканят. Докато пламъците бавно поглъщаха картината, гневът му постепенно се уталожи. Испита унижение. Портретът на Брад Торнбърн бе обсебил дома му и целия

му живот досега. Сам бе позволил това, дори го вземаше на шега и насърчаваше срещите между жена си и своя приятел. Най-лошото бе, че Брад знаеше за нестабилността на Дили, което придаваше на историята привкус на предателство. Фелоуз се закле никога повече да не се среща и разговаря с него. Бледото петно, където бе висял портретът, зееше като оскърбление на достойнството му. Ендрю си наля чаша студено кафе й тръгна към кабинета си. Дори и след като затвори вратата, до слуха му все още долитаха хълцанията на жена му. Нямахме намерение нито да я успокоява, нито отново да говори с нея за Торнбърн. Не искаше да знае колко пъти Брад бе спал с нея — един или десет. Важно беше, че това изобщо се беше случило.

Ала и в кабинета си не можа да намери утеха. Отвсякъде го гледаха снимките на двамата. Фелоуз и Торнбърн на риболов, на тенис корта, на турнир по скуош, на водни ски в Маями или в бейзболни екипи. Познаваха се от дълги години и от дълги години бяха съперници в спорта. Колкото до жените, Ендрю никога не бе пристъпвал в територията на своя приятел. При цялата хубост и големи милиони на Брад би било просто безсмислено да си съперничиш с него. Никой мъж не можеше да го измести.

Той седна на бюрото си и извади папката за убийствата с чук. Трябваше отново да прегледа всички подробности. Никога не бе допускал, че семейство Торнбърн могат да имат нещо общо с подобна история. Дали не бе пропуснал някой важен детайл? Трябваше да провери всичко от самото начало и ако откриеше и най-малката следа, щеше не просто да нанесе удар на Брад Торнбърн, а направо да го унищожи.

Руни влезе в колата и извика Бийн по радиостанцията, за да го предупреди, че отива към дома на Торнбърн.

— Янклоу ли ще разпитваш?

— Мисля, че Лорийн Пейдж вече се е заела с това, така че вземи една кола и тръгвай нататък. Къщата е в Бевърли Глен. Имаш ли адреса? Добре, ще се видим там.

ГЛАВА 17

Лорийн бе заровила глава във възглавницата. Брад отметна чаршафа и прокара ръка по гърба ѝ.

— Откъде имаш тези белези? — Той се изправи на лакът и посегна към белега на лицето ѝ.

Тя рязко дръпна чаршафа, за да се покрие.

— Трябва да се облека.

Брад я наблюдаваше как събира дрехите си из стаята, увита в чаршафа, който се влачеше след нея като шлейф. После стана, отвори гардероба и нахлузи дълъг бял халат.

— Къде са ми обувките?

— Останаха долу. Ще ги донеса. — Застана зад нея и обхвана гърдите ѝ. Докато я целуваше по тила, нещо привлече вниманието му. Разроши късата коса. — Боже мой, кой е направил това?

Белегът, все още подут и яркорозов, лъкатушеше в основата на черепа ѝ като змийче. Лорийн се опита да се освободи, но той я държеше здраво.

— Отговори ми! Кой направи това?

— Трябва да се облека — дръпна се тя.

— Ще те чакам долу. — Той тръгна към вратата.

— Не, почакай, трябва да говорим. Нали заради това дойдох?

— Искаш да говорим, но когато те попитам нещо, не ми отговаряш — въздъхна Брад и седна на леглото. Лицето му придоби сурово изражение. Мислеше, че бе дошла да го види, да бъде с него. Бе сгрешил. — Хайде, говори. Слушам.

Лорийн продължи мълчаливо да събира дрехите си.

— Виж какво, хайде да опростим нещата. Зная, че си курва. Ти сама ми го каза. За какво има да говорим? Пари ли искаш?

Реакцията ѝ бе светкавична. Шамарът изплющя като камшик, преди да успее да се дръпне. Заболя го. Разтри бузата си и се засмя.

— Не дойдох тук заради това, което правихме току-що. — Лорийн сви юмруци и отстъпи назад, когато той протегна ръка към

нея. Докато вървеше напред-назад из спалнята, спря за миг и с прелестно, момичешко движение затегна чаршафа около себе си. Изглеждаше изненадващо красива. — Белезите ги получих по времето, когато ходех по улиците. Бях постоянно пияна и не помня нито с какви типове съм лягала, нито какво са правили с мен. Не се гордея с всички тези следи от цигари и прочие, но повярвай ми, не съм усещала нищо. Бях забравила за себе си. Не ми пукаше коя съм, каква съм и прочие.

— А сега?

— Сега стой и слушай какво имам да ти кажа. Моля те, не ме прекъсвай!

— Добре. — Той се облегна на възглавниците. Не изпитваше отвращение към това, което току-що бе чул. То звучеше твърде несериозно.

— Белегът на лицето ми остана от бой за бутилка водка в един бар. Това е всичко, което мога да си спомня. Както виждаш, нищо романтично. Остана ми белег и аз си го нося примирено. Казаха ми, че съм извадила късмет. Можех да ослепея с едното око. Бях проститутка, но не помня и едно лице от всички мъже, с които съм била. Не бой се, нямам СПИН или венерически болести. Направих си основни прегледи. Място за паника няма. Накратко казано, в живота ми има един доста дълъг период, за който нищо не мога да кажа, защото нищо не помня. За белега на тила ми обаче зная някои неща. Точно заради него съм тук.

Тя замълча. Стоеше пред него права като статуя и очакваше израз на отвращение, на погнуса, който би й позволил да продължи по-нататък, но Брад не реагира. Точно обратното, потупа леглото до себе си, подканвайки я да легне до него, но Лорийн поклати отрицателно глава.

— Някога бях полицаи. Лейтенант в отдел „Убийства“.

На лицето му се появи лека усмивка и той вдигна извинително ръце. Тя продължи с това, че капитан Руни я наел като информатор, който познава момичетата по улиците, със задачата да събира сведения за убийствата с чука. Докато говореше, не откъсваше очи от неговите. Брад вече не се усмихваше. Без следа от емоции Лорийн описа как е била нападната в синия седан и как след това се обадила в полицията, без да разкрива самоличността си. Докато описваше своя нападател, очакваше той да познае или поне да се усъмни в брат си. На лицето му

обаче не се появи и най-малкият признак на смущение. После му призна, че е взела портфейла на Хейстингс. Брад слушаше внимателно. Тя стигна до Арт Матюз, Диди и Нала. Докато изреждаше имената им, на лицето му не трепна и мускулче. Единственото, което го притесни, бе споменаването на бутонелите и емблемата на неговата фирма върху тях. Той стана, извади от едно чекмедже малка кожена кутия и я хвърли на леглото.

— Като тези ли бяха?

Лорийн извади бутонелите и кимна. Той я гледа няколко секунди с ръце на кръста, после ѝ даде знак да продължи. Тя подробно описа посещенията си в сервиза му и разговорите си с неговите служители, благодарение на които открила, че колата на Норман Хейстингс е била там един ден преди убийството му. Никой от работниците не помнел кога и кой я взел оттам. Това давало основание да се предположи, че някой от работещите е изкарал автомобила.

Брад се върна на леглото. По трепването на един мускул на шията му разбра, че търпението му е на изчерпване. Очите му бяха студени и безучастни. Вече бе сигурен, че Лорийн Пейдж не бе дошла при него от любов или желание, а за да събере информация. Той я бе подценил. Бе надценил и собствената си храброст. Тази жена го плашеше.

Часовникът на спалнята показваше пет и половина. Не ѝ оставаше много време. Тя набързо разказа как с Роузи направили снимки, за да елиминират възможните заподозрени, и така стигнали до неговия дом.

— Имаш предвид мен?

— Да. Направихме и няколко снимки на брат ти, но те не излязоха ясни. Върнах се в дома на Хейстингс и от жена му разбрах, че е ползвал услугите на някой си Крейг Лайл. — Направи пауза в очакване на някаква реакция, но той отново не показа с нищо, че познава този човек. — Норман Хейстингс е бил травестит.

Брад вдигна вежди — нормалната реакция, без следа от вина или страх.

— Мисля, че убиецът е бил изнудван, и то в продължение на години — продължи тя. — Вероятно и Хейстингс е бил изнудван, но не е могъл да плаща големи суми, за да не събуди подозренията на жена си. Бил е силно привързан към семейството си. Мисълта, че интимните

му слабости могат да излязат на бял свят, го ужасявала. Предполагам, че изнудвачите са били Арт Матюз и Диди, една от жертвите, също транссексуална. Тя е гримирала травеститите, които са се снимали при Крейг Лайл. След това вероятно е съобщавала на Матюз имената им и той ги е изнудвал.

Лорийн видя добре онази секундна искрица в очите му при споменаването на думата „изнудване“, макар че Брад веднага я прикри с едно кимване, сякаш я подканяше да продължи. Бе седнала пред тоалетката и докато сресваше косата си, го наблюдаваше в огледалото.

— Бих изпила едно кафе — усмихна се тя. — Къде ли са се дянали обувките ми?

— Ще приготвя ей сега. — Той скочи от леглото, но спря веднага щом отвори, вратата. Обувките ѝ стояха една до друга пред самия праг. Подхвърли ги към нея и тръгна към кухнята. Докато ги нахлузваше, Лорийн си спомни, че бяха паднали една след друга на стълбите. Кой ги бе оставил пред вратата на спалнята? Прислужницата или някой друг?

Брад влезе в кухнята и се огледа. Някой бе идвал тук, докато той беше горе с нея. Обля го студена пот. Кой бе оставил обувките ѝ пред вратата? Стивън? Опита се да си спомни дали алармената инсталация е била изключвана, докато двамата с Лорийн се любеха, после надникна през прозореца, но мерцедесът не беше на алеята. Беше сигурен, че не е чувал брат си да отваря външната врата. Може би още не се беше прибрал? Но ако е така, кой е видял обувките ѝ на стълбите и е решил да ги остави пред вратата на спалнята?

Той се стресна, когато дочу стъпките ѝ зад гърба му. Тя влезе във всекидневната, взе чантата си и тръгна към кухнята.

— В четири ли си тръгва прислугата? — попита го, докато се мъчеше да си спомни в колко часа двамата тръгнаха към спалнята. — Чудя се кой ли е оставил обувките ми пред вратата.

— Сигурно Мария. Тя е маниак на тема ред и чистота. Аз ли съм последният от твоите заподозрени? — усмихна се насила.

— Не, разбира се.

— Искаш ли да ти поръчам такси?

— Не, с кола съм. — Лорийн докосна нежно лицето му. — Хайде да престанем с тази игра. Кажи ми за брат си.

— Какво за брат ми? О, искаш да го видиш, така ли? Той не е вкъщи, но като се върне, ще му кажа да ти се обади.

— Не го защитавай. Брад. Бъди откровен с мен. Това имах предвид, като казах да спрем игрите. Искам да го видя, за да го изключа от списъка на заподозрените. Искам да се видя лице в лице с брат ти.

— Защо ти не спреш, а? Ти ще го елиминираш? Ти? В момента полицията те издирва из целия град. Има заповед за арестуването ти. — Той се усмихна и наля кафето в чашите. — Очарован съм от дългия ти монолог. „Блудното ченге.“ Така ли се виждаш в мислите си? Сигурно алкохолът е увредил мозъка ти, Лорийн. Аз зная коя си.

Тя стана от масата и се наведе към него.

— Кой ти каза, че има заповед за арестуването ми? Руни ли? Той видя ли се с брат ти?

Брад остави чашата. Мислеше, че се е изплашила, но отново бе сгрешил.

— Каж ми, Брад — продължи спокойно тя. — Този човек е убил девет души. Знае, че съм жива и ме търси. Аз ще бъда следващата. Кой е идвал тук? Капитан Руни?

— Не е идвал никакъв капитан.

— Тогава кой? — Лорийн го блъсна с ръка. — Каж ми, чуваш ли! Кой ти каза, че полицията ме търси? Говорил ли е със Стивън?

— Това е без значение. — Той стисна китката ѝ. — Достатъчно е да ти кажа, че този разговор трябва веднага да спре. Не ме интересува какво си изровила срещу Стивън, каква помия готвиш за него и за това семейство.

— Какво искаш да кажеш? — Отскубна ръката си и отстъпи.

— Колко искаш, по дяволите? Много добре си вършиш работата! И преди ми се е случвало. Сега обаче се заблудих. Не вярвах, че мога толкова много да се излъжа в една жена. И тъй, какво си приготвила срещу Стивън и колко искаш? Предполагам не случайно ми разказа така подробно за рекета на ония двете.

— Мислиш, че искам да те изнудя?

— Нали за това дойде днес? Това семейство неведнъж е било обект на рекетъорски набези. Хайде, казвай колко!

— Грешаш, господин Торнбърн. — Лорийн грабна чантата си и тръгна. — Не съм дошла за пари. Мисля, че убиецът е твой брат. Няма

да го прикриеш или откупиш с никакви суми. И знаеш ли защо? Защото аз ще го докажа!

— Да не мислиш, че вярвам и една дума от всичко, което избълва преди малко? — саркастично се изсмя той. — Заплашвали са ме хора, много по-опасни от теб, мила!

— А брат ти? Той бил ли е заплашван?

— Това не е твоя работа! Махай се оттук! Веднага! Вън!

Брад изчака, докато стъпките ѝ заглъхнаха по мраморния под, чу как външната врата се затвори с трясък и едва тогава набра телефона на адвоката си с молба незабавно да дойде в Бевърли Глен.

Лорийн видя синята светлина на патрулната кола още преди да стигне до оградата и тутакси скочи в храстите. Почти веднага след това до вратата застана Руни.

Брад наблюдаваше фигурата, която настоятелно звънеше на външната врата. За миг му хрумна, че може би Лорийн е решила да се върне. Той излезе на верандата и капитанът се представи на висок глас.

— Вкъщи ли е Стивън Янклоу? — попита Руни, като приближи по алеята.

Брад поклати отрицателно глава и го покани. Мъжът показва полицейската си карта и още веднъж повтори името си.

Лорийн наблюдаваше сцената от хралалака. Присъствието на Руни я поуспокои. Спомни си, че отзад имаше друг вход, който водеше право към спалнята на Брад. Искаше непременно да чуе разговора между двамата. Тя се прекръсти и се помоли алармената инсталация да е изключена.

Руни огледа красивата всекидневна и отказа питието, което Брад му предложи.

— Къде е брат ви, господин Торнбърн?

— Нямам представа. Защо питате?

— Мислех, че знаете. Ендрю Фелоуз се е отбил при вас днес преди обяд, нали? Хайде да сложим край на тези хитрости. Лорийн Пейдж тук ли е?

— Беше, но си тръгна.

— Знаете ли накъде замина?

— Не. Учуден съм, че не сте се срещнали. Тя излезе преди около десетина минути.

— Господин Торнбърн, няма да ви отнема много време. Нужна ми е само една снимка на брат ви. — Руни пристъпи към рояла и вдигна една от наредените върху капака му снимки. — Това ли е той?

— Не, това е баща ми. Ще му кажа утре да ви изпрати снимката си.

— Бих искал сега да видя една.

— Необходимо ли е?

— Да, сър. Разследваме серия убийства.

Брад излезе. Полицаят остана прав, загледан в пода. Знаеше, че стъпва по несигурна почва. Намираше се в дома на почтени и уважавани граждани без всякакво разрешително или заповед и изискваше снимки на член от семейството. Бе въоръжен единствено с хипотезата на Лорийн. Той отиде до телефона и набра номера ѝ.

— Още я няма — отвърна му Роузи.

— Нека да ми се обади веднага щом се прибере.

Пред къщата спря автомобил. Дали Янклоу не се прибираще? Сърцето му се сви, когато чу Брад да обяснява, че е дошъл полицай. Последва дълъг полугласен разговор. След малко вратата се отвори и Брад въведе нисичък, плешивеещ мъж с очила и дипломатическо куфарче.

— Запознайте се с Алфред Кофк.

Двамата си стиснаха ръце. Руни веднага позна един от най-известните криминални адвокати в Лос Анджелес.

— Искали сте снимка на моя клиент Стивън Янклоу, ако правилно съм разбрал? — Кофк седна и отвори куфарчето си. — Имате ли прокурорско решение за достъп до този дом?

Руни обясни, че на този етап от разследването не е изискал заповед. Дошъл неофициално, а Брад Торнбърн доброволно го поканил да влезе.

— Защо ви е снимката на моя клиент?

— За да го изключа като заподозрян. — Руни се изчерви до корените на косата си.

— Искам да зная защо досега никой не се е свързал с господин Янклоу по този повод и защо ви е притрябвало неофициално посещение в шест часа следобед?

Капитанът приседна на дивана. Усети, че се изпотява, но не от напрежение, а от усилието да сдържи гнева си. Разпитваха го, сякаш той бе виновната страна. Извади от джоба си сгънат на две лист.

— Искам да зная, отново неофициално, къде е бил Стивън Янклоу на тези дати. Тъй като в момента отсъства, моля доведете го утре сутринта в полицията. Нека да носи и снимката си.

— Защо ви е снимка, след като той ще дойде лично при вас?

— Една жена е била нападната неотдавна в многоетажен гараж. Смятаме, че нападателят, който се е нахвърлил върху тази жена, наша свидетелка, е замесен и в серията убийства.

— Искате да кажете — въздъхна с раздразнение Кофк, — че господин Янклоу е под подозрение за това нападение?

— Възможно е.

— И как се казва тази свидетелка?

— Лорийн Пейдж — намеси се Брад. — Проститутка, която полицията в момента издирва. Има заповед за арестуването ѝ. Замесена е и в дело за изнудване.

— Вярно ли е? — вдигна вежди Кофк.

— Не мога да разкрия самоличността на свидетелката — размърда се неспокойно Руни.

— Изнудване ли? Работата става много сериозна, капитане. Щом изготвите обвинението срещу моя клиент, позвънете в моята кантора. Дотогава нямате право да пристъпвате прага на този дом. А сега незабавно напуснете. Утре ще отправя писмено оплакване до вашия шеф по повод посещението ви.

— Чудесно! — Руни бавно се изправи. — Опитвам се само да проследя един убиец.

— А аз — да защита клиента си. Сигурно ви е известно, че семейство Торнбърн са влиятелни и в миналото често са били обект на изнудване и заплахи, а...

— А срещу Стивън Янклоу е било повдигнато обвинение в нарушение на морала — прекъсна го Руни. — После обаче то било оттеглено. Известни са ми всички действия, предприети в миналото във връзка със семейството, и тъкмо затова си позволих да направя това неофициално посещение. — Изненадан от смелостта си, той със скрито задоволство наблюдаваше разтревожените погледи, които двамата си размениха. Чувстваше се млад, уверен в себе си, силен,

както в началото на полицейската си кариера и реши да ги притисне още малко. — Сега обаче въпросът не е в някакво хомосексуално извращение. Става дума за серия от убийства, които от няколко месеца са в центъра на вниманието на всички медии.

Кофк бе опитен адвокат и вместо да отстъпи, предприе контраатака.

— И тъкмо вестниците днес оповестиха, че са заловили вероятния убиец, който впоследствие се самоубил в ареста. Нима твърдите, че не той е истинският убиец?

— Вероятно не — изсумтя раздражено капитанът.

— Изглежда, всички заподозрени по това дело са само „вероятно виновни“ — намеси се Брад. Лицето му бе станало мораво от дълго сдържания гняв. — Смятам, че моят адвокат трябва да се свърже с вашия началник и да поговори с него за това. Сега напуснете дома ми.

Руни излезе и чу как вратите се заключиха след него. Преди да влезе в колата, погледна нагоре по пътя и видя леко фосфоресциращия номер на паркирана в отбивката кола. Беше автомобилът на Лорийн. Двама униформени офицери вече надничаха през задното стъкло. Той позвъни в полицията, но оттам му отговориха, че още не са я открили. Огромната къща отсреща тънеше в мрак и само прозорецът на първия етаж светеше. Вероятно Торнбърн обсъждаше с адвоката следващите си стъпки. Единият от полицаите го попита какво да правят с автомобила ѝ. — Претърсете го! — изръмжа той.

Не знаеше какво трябва да предприеме по-нататък. Къде беше се дянала? Усети, че го обзема паника.

Задният вход се оказа отключен. Лорийн тихо изкачи стълбата до спалнята на Брад. Чаршафът още се търкаляше на пода, леглото беше неоправено. Тя излезе от спатията и тихо се спусна по голямата стълба към партера. Бе видяла адвоката, който влезе в дома малко след Руни, но не знаеше кой е той. До слуха ѝ долетя разговор и в единия от гласовете разпозна Брад, но другият не беше Руни. Продължи нататък към другото крило. Къде ли беше спалнята на Янклоу? Опита няколко врати, преди да влезе в стая, която приличаше на спалня. Лорийн надникна в банята и гардеробите с надежда да открие женски дрехи и перуки, но остана разочарована. Единствената ѝ цел бе да намери

снимка или друг разобличителен предмет, който би могла да вземе със себе си. Имаше много снимки на Янклоу и Брад като деца, сами или с майка им, но нито една на Янклоу като възрастен мъж. Тъкмо се канеше да излезе, когато забеляза дипломатическото куфарче.

Тя го вдигна и ключалките шумно се отвориха. Лорийн замръзна. Ослуша се, но освен едва доловимия говор от партера, друг шум не се чуваше. Набързо прехвърли документите с надеждата да намери личен дневник, но освен папката и разписките нямаше нищо друго, което би хвърлило светлина върху личния живот на Янклоу. Внимателно прочете разписките от продажбите на бижутата и ги съпостави с банковите извлечения. Нито една от получените суми не бе внесена в банковите му сметки. Какво означаваше списъкът на скъпоценностите, отметнати с тирета? Дали не бяха следващите продажби? Тя се отказа, затвори куфарчето и излезе от стаята.

Стаята на майка му бе отключена. И тук сред многобройните снимки в сребърни рамки не забеляза нито една на Янклоу. Вдигна една от фотографиите на очарователната Дела Торнбърн. Действително имаше прилика с блондинката от белия мерцедес. Лорийн отвори рамката, за да види дали на гърба няма печат с името на фотографа, и се вцепени. Зад нея бе поставена друга снимка. На пръв поглед изглеждаше същата жена, но не беше. Същата руса перука, същата брилянтена огърлица, същата поза, но лицето не беше на госпожа Торнбърн, а на някого, който се опитваше да прилича на нея. Нито гримът, нито туширането на снимката обаче скриваха факта, че пред обектива бе позирал мъж.

Лорийн извади снимката. В една от следващите рамки намери втора фотография на същия мъж, поставена зад снимката на госпожа Торнбърн. Не можеше да каже със сигурност, дали това бе човекът, който се опита да я убие. Знаеше само, че е член на семейството, който иска да се превъплъти в Дела Торнбърн. На гърба все още личеше полуизтритият печат с името и телефона на фотографа. Над главата ѝ се разнесе шум от нечий стъпки. Време беше да се махне оттук.

Открехна вратата и веднага отстъпи зад нея. Гласовете се чуваха съвсем отчетливо. Дати не трябваше да излезе и да се покаже на Брад и Руни? Или да отиде направо в полицията и да се предаде. Щяха да ѝ бъдат благодарни за двете снимки. Тя излезе на пръсти и тръгна по стълбата. Двамата мъже все още разговаряха, когато на горния етаж се

разнесоха други стъпки. Нима Янклоу беше в къщата? Трябваше бързо да излезе. Беше вече на няколко метра от всекидневната, когато чу гласа на Брад.

— Сериозно ли е?

— Нямам представа. Утре ще се срещна с тях, за да разбера. Засега е най-добре да не се тревожиш излишно. Остави всичко на мен.

Лорийн беше вече близо до стълбите. За втори път ѝ хрумна да влезе и да признае, че през цялото време е била в къщата. Защо обаче не долавяше гласа на Руни? Къде се беше дянал? Тя се обърна рязко и се притисна до стената, за да вижда по-добре стълбата. Имаше чувството, че някой я наблюдава в гръб.

— Мислиш ли, че в тази история може да има и частица истина?
— уморено запита Брад.

Другият отговори, че засега не вижда причини за безпокойство. Няма никакви съмнения относно сексуалните предпочитания на Стивън и щял да направи всичко възможно, за да ги запази в пълна тайна. Нужно било обаче първо да разговаря с него. Двамата мъже тръгнаха към преддверието и Лорийн се стрелна към кухнята. Няколко секунди след това те минаха на метри от притворената врата, зад която ги наблюдаваше.

— Има нещо, което ме безпокои, Алфред. Известно ли ти е дали майка е дала пълномощно на Стивън да се разпорежда със скъпоценностите ѝ?

— Аз не водя личните сметки на госпожа Торнбъرن. Те са в ресора на другия отдел. Във всеки случай утре ще проверя.

— Сигурен съм, че има някакво разумно обяснение. Зная, че след смъртта на мама бижутата ѝ ще бъдат завещани на Стивън. Учудва ме само фактът, че нито един от двамата не ми е споменавал, че тя го е упълномощила да се разпорежда с тях преди смъртта ѝ.

Лорийн не смееше да диша. Двамата бяха на крачка от нея. Можеше да се измъкне само ако алармата на задния вход се изключи, когато гостът излиза от портала. Тогава Брад щеше да изключи охранителната система. Тя започна бавно да пристъпва назад, когато думите на Брад я накараха отново да замръзне.

— Мислех, че онази работа е заличена напълно. Ти ми беше казал, че всички данни са иззети и случаят вече не съществува. А тази

вечер Руни го спомена, сякаш го е прочел черно на бяло в полицейските архиви.

Кофк отново го увери, че на следващия ден ще провери всичко. Можел да даде пълни гаранции, че в архива не са останали документирані свидетелства, но не можел да гарантира дискретността на полицаите, участвали в разследването.

— Ами тогава... плати им, Алфред! Цената няма значение. Притиснала гръб до стената и с обувки в ръка, Лорийн се изтегляше към задната врата сантиметър по сантиметър.

— Правя каквото мога, Брад. Не съм всесилен. Не мога по никакъв начин да рискувам репутацията си. Имаш ли причини да смяташ, че Стивън би могъл да е замесен в тази история с убийствата? Ако имаш и най-малкото съмнение, трябва да ми кажеш веднага. Например онази свидетелка... Знаеш ли нещо конкретно за нея?

Лорийн чу как Брад гневно описа посещението ѝ. Бил осигурен, че е дошла единствено с цел да измъкне пари от него.

— Ако се появи отново, зная как да се „погрижа“ за нея, така че завинаги да забрави този дом.

— Ти не ме разбра — прекъсна го другият. — Ако тя отново се появи, не трябва да предприемаш нищо! Абсолютно нищо! Миналия път успях да потуля нещата, но сега случаят е много по-сериозен. Става дума за убийства. Ако пресата подуши, че ти или брат ти сте замесени по какъвто и да било начин, ще бъдеш подложен на яростно преследване. Разбираш ли? Не предприемай абсолютно нищо, преди да се посъветваш с мен!

Брад го изпрати до верандата и след това се върна, за да изключи алармената инсталация.

Лорийн вече беше до задния вход. Отвори вратата и бързо се измъкна, но за свой ужас откри, че вместо в градината бе попаднала в гаража. Брад вече бе включил сигналната уредба и за нея бе невъзможно да се върне.

Гаражът имаше капацитет поне за шест возила. На стената до плъзгащите се врати ясно се виждаше редица от копчета, над които омразно блещукаше малка червена лампичка. Безопасен изход нямаше.

Руни седеше в патрулната кола и чакаше. Колата на Кофк мина край него и адвокатът го погледна през стъклото, но не спря.

Полицайте не бяха открили нищо в колата на Лорийн и чакаха, както и самият капитан, тя да се появи отнякъде.

— Опасявам се, че е останала в къщата. — Капитанът почеса наболата си брада. Бе смъртно уморен. — Трябва да влезем вътре и да проверим. Поискайте разрешение от собственика да огледате градините и корта. Ако не я открием, закарайте колата ѝ в полицията.

Лорийн се огледа. В гаража бяха паркирани ролс-ройс, два мотоциклета „Харлей Дейвидсън“, спортният автомобил на Брад и, разбира се, белият мерцедес. Беше сигурна, че ако се опита да го отвори, алармата веднага ще се задейства. Докога щеше да остане тук? До слуха ѝ достигна далечен звън. Някой чакаше пред вратата на оградата. След малко вратите на гаража бавно се отвориха. Скрита зад единия от автомобилите, видя как Брад посочи вътрешността на гаража на един униформен полицаи.

— Можете да разгледате гаража и градината, но в къщата не мога да ви пусна. — Брад не очакваше да види колата на брат си тук. Хрумна му неприятната мисъл, че Стивън се е върнал и се крие вкъщи. — Ще ви покажа градината зад къщата.

Лорийн изчака една минута, докато двамата се отдалечат на достатъчно разстояние, и се втурна навън.

Още преди да излезе от портала, съзря колата на Руни и се втурна към нея. Задната врата бе отворена. Тя я заобиколи и се хвърли на задната седалка.

Бил и полицаят чакаха своя колега до колата на Лорийн.

Руни дръпна дълбоко дима от цигарата и погледна часовника си. Минаваше седем. Стомахът му се свиваше от глад. Те видяха как полицаят се сбогува с Брад и тръгна към тях.

— Няма никого в градината и гаража, капитане. — На почти детското му лице се появи загриженост. — Господин Торнбърн иска да заключи всичко за през нощта. Какво ще ми наредите да правя по-нататък? Цялата къща е опасана от алармени инсталации. Торнбърн разговаряше с мен без да махне ръката си от бутона на охранителната система. Каза, че нямаме право да влизаме в дома му.

— Никого ли не видя?

— Огледах градините, корта, лятната къща, басейна. Тя не е там.

Руни тръгна към колата си, отвори вратата и замръзна.

— Не им позволявай да ме арестуват, Бил! — прошепна тя, легнала на задната седалка. — Моля те!

Той се изправи и махна на полицаите.

— Закарайте колата ѝ в полицията. Аз ще тръгна след малко. Ще се видим в участъка.

Видя как единият младеж седна на волана и каза нещо на другия, който отиде до патрулната кола и извади от багажника комплект клещи. Младият атлетичен полицаи се наведе да свърже проводниците, за да запали двигателя.

— Чакай да си спомня откога баща ми не ме е хващал да паля кола по този начин — пошегува се той.

Руни измина два километра и отби от булеварда. Лорийн щеше да се чувства по-удобно, ако беше ударил спирачките и я бе наругал. Капитанът обаче внимателно паркира, изключи колата от скорост и уморено се обърна към нея.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, че правиш, Лорийн? — Той удари с длан ръба на седалката.

— Виж! — Тя разви снимките и му ги подаде. — Бяха скрити зад фотографиите на майка му. Виж отзад. Можеш ли да прочетеш името на фотографа?

Руни извади джобния си фенер и се взря в избледнелия надпис.

— Какво пише? — Лорийн нямаше търпение да чуе името „Арт Матюз“.

— Виж сама. — Той ѝ подаде снимката и фенера.

— „Профешънъл Фото Студио“ — прочете разочарована тя.

— Всъщност това нищо не значи. Може да е все пак Матюз или Лайл.

— Коя е тази дама?

— Това е мъж, Бил. Преоблечен и гримиран като жена. Искал е да прилича на госпожа Торнбъرن. Мисля, че е Янклоу.

— Господи, Лорийн, нима не можеш да кажеш това ли е човекът, който те нападна?

— Не мога да кажа.

— Прекрасно!

— Тъкмо затова отидох у тях, за да го видя в лицето.

— Обеща ми, че ще стоиш вкъщи. Докога ще ме разиграваш?

Тя въздъхна. Край тях минаха една след друга патрулната кола и нейната, карана от младичкия полицаи. Щом видя Лорийн на задната седалка, полицаите от патрулния автомобил спря и приближи.

— Всичко наред ли е, капитане?

— Както виждаш. — Руни посочи Лорийн с палец. — Намерих я. Продължавайте. Ще се видим в участъка.

Той се обърна към нея, щом двете коли отминаха.

— Вече нямаме избор. Трябва да те арестувам.

— Бях на събрание на алкохолиците. Мислех веднага след това да се върна, но...

— Но не се върна. Обиколих три пъти Пасадена и Лос Анджелис. Описанието ти е разпространено из целия град. Всяко второ ченге се занимава с издирването ти. Къде беше, по дяволите?

— Правих любов — закачливо отвърна тя.

— Много смешно, Лорийн. Защо не ми каза, че си била при Арт Матюз през цялата нощ, когато Холи е била убита? Ти си шибаното му алиби, не разбираш ли?

— Не и през цялата нощ. — Лорийн въздъхна и се облегна на предната седалка. — Роузи сигурно ще си спомни. Тръгнах си късно, около полунощ. По кое време е умряла Холи?

Руни й подаде цигара, без да отговори. Не помнеше часовете на убийствата.

— Около единадесет, нали — подсказа му тя и пое дълбоко дима. — Те излизат на улицата около десет и половина. Холи се е качила в колата почти веднага след това. Значи аз съм била все още при Матюз и той не би могъл да я убие.

— За него това вече е без значение. ФБР ще те разпитва най-подробно, защото той те е посочил като свидетел. Няма начин, момиче. Не мога да те укривам повече. Отиваме в полицията.

Руни потегли.

— Къде отиваме?

— В полицията, разбира се. Къде другаде? Предавам те на „костюмите“ и слагам край. Ти ме направи луд. Заради твоите теории ще ме сложат в усмирителна риза, да не говорим за пенсионирането

ми. От първия ден ми подхвърляше не информация, а лайна и половина.

— Кълна се, говоря само истината.

— Холи е убита след полунощ, Лорийн. Искан да те изпитам. Тя го оципа за рамото и Руни спря внезапно. Целият му дълго сдържан гняв избухна изведнъж.

— Какво си правила в къщата на Торнбърн? Откъде да знам, че не си го изнудвала с историята на брат му, за да изкараш някой долар? Това ли си търсила там?

— Янклоу вкъщи ли е бил?

— Ти не знаеш ли? Утре ще ми натрият носа както никога досега. Нямаме право да влизаме в дома им без преки и неопровержими доказателства.

Навлизаха в кръстовище, когато Руни отново удари спирачките. Излезе от колата и изкрещя на Лорийн да не мърда от мястото си.

Кръстовището беше оградено с полиция. Патрулната кола бе изведена встрани от пътя. Точно в средата Лорийн видя собствения си автомобил. Предницата беше станала на хармоника. Още не бяха извадили младия полицаи от колата и кръвта се стичаше по строшените стъкла. Пристигна линейка и лекарите започнаха внимателно да изтеглят тялото. Руни се върна и около минута не отрони дума.

— Мъртъв. Беше почти дете — промълви най-после той.

— Как е станало?

— Сблъсък между три коли. Не е спрял на червената светлина и се е ударил в идващия насреща. Това кръстовище е едно от най-опасните в града. Викат му „гробницата“. Защо не е спрял на светофара? — Руни удари с юмрук по таблото и се обърна към нея. — Заради тебе момчето умря! Ти си виновна! Това беше твоята кола!

— Но не аз карах, Бил! — отвърна тя.

Той отново излезе и тръгна към катастрофата. Трупът беше вече сложен на носилка и покрит. Наоколо се събираха зяпачи. Лорийн видя как Руни и един друг полицаи се наведоха с фенерите над двигателя, а трети се пхна под автомобила. Минаха около двайсет минути. Накрая Руни се върна и седна направо, без да затваря вратата.

— Кабелът на спирачките е намазан с грес и срязан почти наполовина. Кабелът на ръчната спирачка е откъснат. Кой друг е

влизал в колата ти днес? Къде са ключовете?

— В чантата ми. — Тя ги извади и му ги подаде.

— Оставяла ли си ги някъде без надзор?

— Да и то за около час и половина-два. Чантата ми остана долу, във всекидневната, докато с Брад Торнбъرن разговаряхме в спалнята. — Тя се изчерви и Руни поклати в недоумение глава.

— Господи! Наистина ли си се чукала с него? Преди малко помислих, че се шегуваш.

— Трябваше ми информация, Бил.

— Изглежда, много ти е трябвала!

— Хайде да се върнем, само ти и аз. Ако Янклоу е вкъщи, трябва веднага да го арестуващ. Но ако аз шофирах колата, сега щях да съм мъртва.

— Не и преди да се видя с шефа. — Той затвори вратата и потегли.

Лорийн се беше надявала, въпреки здравия разум, че ще съумее да избегне ареста. Трябваше да стане свидетел на обвинението, да се яви в съда и да понесе всички последствия от това. Виждаше миналото си изнесено на първите страници на вестниците и мислено се прощаваше с мечтата си да открие частно детективско бюро. Зарejala поглед някъде през прозореца, чакаше момента, в който щяха да я въведат в полицията, и единственото, за което мечтаеше, бе чаша водка.

Без да си разменят и дума повече, двамата с Бил влязоха в сградата на полицията. Дежурният офицер записа данните ѝ, после я снимаха в профил и анфас, взеха отпечатыци от пръстите ѝ и я въведоха в кабинета на Руни.

Той бе успял да вземе душ и да смени ризата си. Очакваше Майкъл Берило да дойде, за да присъства на разговора. Когато Лорийн влезе, двамата с Бийн пиеха кафе. Лейтенантът стисна ръката ѝ.

— Вашите показания ще бъдат записани и филмирани — обясни ѝ. — Когато се приготвим, ще започнем разговора.

Тя попита дали са уредили авторските ѝ права, но никой не се засмя на шегата ѝ. Бийн ѝ подаде цигари и чаша вода.

Помоли да се обади на Роузи. Разрешиха ѝ.

Не можеха да започнат разпита, преди да дойдат агентите на ФБР. Беше вече единадесет и половина, когато най-после я въведоха в

стоята за разпити. Всички бяха седнали и я очакваха. Разпитът продължи четири часа. Лорийн разказа всичко, което бе видяла и правила от деня, когато бе пребита в синия седан. Попитаха я защо веднага не е дошла в полицията. Защото откраднала портфейла на Хейстингс, обясни лаконично тя. Отговаряше на всички въпроси откровено и ясно.

Никой не прояви интерес към разследването, което бе провела сама, нито към заключенията ѝ.

— Защо толкова много искате да продължите участието си в разследването, след като знаете, че рискувате живота си? — попита един от агентите.

Тонът и изражението му бяха неприятни и Лорийн стана неспокойна. С правоъгълната си челюст, ниско остриганата си глава и безупречния си черен костюм, този млад мъж ѝ приличаше повече на конферансие в бар, отколкото на служител на ФБР. Тя погледна въпросително Руни и той едва забележимо ѝ кимна.

— Трябваша ми пари. Капитан Руни ми плащаше да събирам информация.

Всички бяха предварително запознати с досието ѝ. Знаеха всички подробности от миналото ѝ от момента, в който бе напуснала полицията, и отговорът им се стори доста неубедителен. Дали не е имала и друг мотив, продължи русият.

— Разбира се — спокойно отвърна тя. — Надявах се, че ако се справя с поставената задача и помогна на отдел „Убийства“, полицията на Лос Анджелис ще ми помогне да започна работа като частен детектив. Ако обаче стана свидетел на обвинението, тази възможност ще бъде загубена заради шума, който пресата ще вдигне около миналото ми. Една бивша полицайка и бивша проститутка, която свидетелства срещу уважавано и влиятелно семейство, ще увеличи многократно тиражите им. Мисля, че няма да го понеса. Може би ще напусна този град, но всичките ми контакти са тук, така че едва ли ще мога да открия частно бюро на друго място. В детективския бизнес контактите са от изключителна важност, нали?

Никой, не отговори. Хората на ФБР се спогледаха и след малко напуснаха стаята. Лорийн остана сама с полицайката. След около час обаче всички се върнаха. Очевидно нещо се беше променило. Вече се зазоряваше.

Берило направи гримаса, която вероятно трябваше да изглежда като усмивка.

— Госпожо Пейдж, имате ли желание да съдействате на полицията и по-нататък в това дело? Искам да ви предупредя, че начинанието включва и някои рискове.

— Искате да сключите сделка с мен? — Тя гледаше ту него, ту Руни, но капитанът избягваше погледа ѝ. — Зависи от...

— От какво?

— От това, което искате да направя. Ако работя за вас, съдът няма да ме допусне като свидетелка на обвинението. Обзалагам се, че със семейство Торнбърн ще се наложи да пипате внимателно. Какво точно искате да направя? Смятате ли, че Янклоу ще се съгласи на очна ставка?

— Положението е следното. Ако познаете Янклоу при очна ставка, съдът ще претегли неговата дума срещу вашата. А вие, както знаем, сте алкохоличка, доскорошна проститутка, наркоманка и прочие.

— И бивш полицай! — възрази тя.

— Знаем и бихме дали всичко да не беше така — обади се един от ФБР. — Това ще утежни нещата повече, отколкото ако бяхте само обикновена проститутка.

— Мисля, че трябва да убедим Янклоу да дойде в полицията — предложи русото „конферансие“. — Нека да дойде с адвоката си. На този етап нямаме нужда от очна ставка. Вие сте видели добре шофьора на синия седан, следователно ако го огледате добре, ще можете да кажете той ли е човекът, който ви е нападнал. Ще го въведем в стаята за разпити със стъклото за едноразовно виждане. Ще имате на разположение достатъчно време, докато ние разговаряме с него, за да прецените, дали е той. Трябва да сте напълно сигурна, че Стивън Янклоу е вашият нападател.

— Ти си единственият свидетел, с който разполагаме — намеси се Руни, — но освен от показанията ти, се нуждаем от много повече. Ако той е твоят нападател, можем да го подведем под отговорност за опит за убийство. Можем дори да го предадем на прокуратурата, но както и сама подчерта, като имаме предвид коя си ти и кой е той, можем със сигурност да предположим, че Янклоу ще бъде оправдан.

— Ами семейството, което ме видя и ми помогна да изляза от колата?

— Те не са видели мъжа, а само теб. На този етап не можем да ги използваме като свидетели.

Лорийн все още не разбираше в какво се състоят рисковете, но когато Руни си размени шепнешком няколко думи с агентите, разбра, че интересното едва сега започва.

— Госпожо Пейдж, вие познавате Брад Торнбърн, имали сте полово сношение с него. Той намеква, че сте искали да го изнудвате. Все още не знаем дали е замесен в убийствата, но той е брат на Янклоу. Казвате, че и той имал от онези бутонели, които...

— Искате да изнудя Брад Торнбърн? — усмихна се тя.

— Не. Искаме, и то при условие, че разпознаете Янклоу със стопроцентова сигурност...

Лорийн се опитваше да прецени що за човек е русият агент. Очевидно имаше намерение да поеме ръководството на случая. Изглеждаше уверен в себе си. Всъщност искаха да я накарат да работи за тях, но да изглежда, че го е направила на своя глава. Каквото и да искаха, то бе или незаконно, или, както единият се изрази, „рисковано“.

— Мисля, че разбирам какво имате предвид. Дори и да разпозная Стивън Янклоу със стопроцентова сигурност, вие не можете да предявите към него друго обвинение освен за нападението срещу мен. Искате да ме използвате за... за какво всъщност? Да го притисна здраво, за да видим дали сам няма да влезе в капана, и в същото време да провокирам Брад Торнбърн, за да проверите дали и той не е замесен по някакъв начин, така ли? — Лорийн погледна Руни и се усмихна. — Готова съм, но при определени условия. Ако накарам Янклоу да признае за убийствата, може би като се срещна лице в лице с него в собствения му дом, и ако при това съм с микрофон и цялата сцена се запише, нуждата от свидетел ще отпадне и съдът ще разглежда делото по самопризнанията на обвиняемия. Това ли е целта ви? — Никой не отговори и тя продължи: — Ще опитам, но искам гаранции, че нищо от моята роля в това разследване няма да изтече в пресата.

— Не можем да ви дадем такива гаранции — сръза я Берило.

— Тогава предявете обвинения. Действайте както обикновено.

В стаята се разнесе шушукане. Лорийн помоли полицайката да я отведе до тоалетната. Там тя обмисли още веднъж целия разпит. Не бързаше. Имаше нужда от почивка и време за размисъл.

Когато се върна, в стаята бяха останали само Руни и Берило.

— Не можем да се съгласим на никакви сделки, Лорийн — започна майорът. — Ти впрочем съзнаваш това. Можем обаче да не ти предявим обвинения за задържане и укриване на информация от полицията. Освен това ще направим всичко възможно името ти да не бъде споменавано по време на делото Твоята самоличност ще бъде запазена в тайна, но само ако се докаже, че Янклоу е убиецът.

— Добре, приемам. — Тя погледна с усмивка Руни. — Въпреки че сделката е изгодна само за вас. Ще имам нужда от прилични дрехи и много сън. Ще ми трябва и кола, както и чиста шофьорска книжка, в случаи, че пътната полиция ме спре.

Бил ѝ даде знак с очи да не иска повече.

— Кога ще извикат Янклоу?

— Не съм сигурен за точния час. Не трябва да го притесняваме, така че ще имаш време да се напиш и преоблечеш.

— Може ли Бил да ми партнира? — Тя се усмихна. Руни гледаше тавана и също се усмихваше. — Той винаги е бил добър партньор.

— Боя се, че не. Твърде много сте се появявали заедно на обществени места. А и като го погледна, имам чувството, че ако веднага не легне да спи, може да припадне по стълбите. Ще те придружи лейтенант Бийн. Впрочем, той вече чака да те откара у дома.

— Ще дойде ли с мен по магазините? Искam да изглеждам добре.

Майорът изрази съмнение в необходимостта от подобна елегантност. Първо трябвало да види Янклоу и евентуално да го разпознае. После щели да уточнят останалите подробности и да обмислят по-нататъшните стъпки.

— Можем ли да ѝ се доверим? — попита Берило, когато Лорийн излезе.

— Колкото на всяка друга жена. Не е слагала капка в устата си от девет месеца. Искa отново да се изправи на крака.

— Хипотезата не беше твоя, нали?

Руни измънка нещо. Знаеше, че ако Лорийн се изправи срещу ФБР, авторството на хипотезата ще стане ясно като бял ден.

— Едно време тя беше много добро ченге, на няколко нива над останалите. Никога няма да разбере какво я накара да прати всичко по дяволите.

— Дано да не прати и нас по дяволите. Ако направи само една погрешна стъпка, ще я арестувам и ще я тикна в затвора за доста време. Обясни й цялата сериозност на положението. Крайно време е да приключим с този случай. И ако, не дай Боже, провали сценария, не ние, а ФБР ще се постарее никога вече да не се добере до почтена работа, не само тук, а и във всеки друг щат. Кажи й го. Твърде много грешки допуснахме, за да си позволим още една.

ГЛАВА 18

Руни пътуваше към полицията отпочинал и избръснат. Бе облякъл нов костюм и не бе пропуснал да хапне добре. Изглежда, всички в участъка бяха изпаднали в паника. Берило бе звънял на домашния му телефон поне три пъти, за да му каже, че Янклоу пристига с адвоката си в четири и половина.

Бийн нервничеше на едно от най-задръстените кръстовища в Лос Анджелес. До него Лорийн се стараеше да запази присъствие на духа. Наближаваше четири. Лейтенантът ту барабанеше по таблото, ту гледаше часовника си, ту надничаше през стъклото да провери дали светофарът не се е повредил. Знаеше, че ако не я закара в полицията до четири и петнайсет, Руни и Берило щяха да го нокаутират само с поглед, да не говорим за обясненията след разпита на Янклоу.

— Включи си лампата, защото иначе никога няма да стигнем — потупа го по рамото тя. — Като наближим участъка, ще я изключиш.

Той избърса лицето си с кърпа и след кратко колебание включи сирената. Колата едва си пробиваше път към средата на кръстовището и за да си помогне, той от време на време викаше на другите шофьори да се отместят вляво или вдясно. Така с помощта на сирената, мигащата светлина и гласовите дарби на лейтенанта, успяха да стигнат навреме.

На портала ги посрещна Руни.

— Тук ли са вече? — попита задъхан Бийн, докато тримата подтичваха по коридора. Капитанът поклати отрицателно глава.

Стаята представляваше малко полупразно помещение, с маса и два високи дървени стола, обърнати към едноръчното стъкло на общата стена с главната зала за разпити. Микрофоните и потенциометрите бях монтирани на тавана. Лорийн забеляза, че и Руни, подобно на Бийн, се потеше от напрежение. Вероятно си представяше какво го чака, ако се окаже, че Янклоу не е човекът, когото подозираха.

— Трябва само да гледаш и слушаш. Ще чуваш идеално всяка дума. Ето бележник. Ако искаш, води си записки.

— Престани, Бил! Още не съм забравила процедурите. Кой ще води разговора?

— Ед Бикърстаф. Русият „костюм“ с късо подстриганата коса.

Стана четири и двайсет и пет. Руни излезе. Докато палеше цигарата си, Лорийн забеляза, че и нейните ръце треперят.

— Може ли да попитам нещо?

— Само ако е важно — отвърна Бийн.

— Янклоу ще разбере, че е наблюдаван. Всеки знае за какво служи това стъкло, дори и да не е попадал на разпит. За какво е цялата тази секретност?

— С оглед на безопасността.

— Чия? На Янклоу?!

— Вашата, госпожо Пейдж. Вие сте твърде ценен свидетел.

Още докато шофьорът на кадилака отваряше вратата, новината за пристигането на Янклоу и Кофк обиколи сградата на полицията няколко пъти. Всеки заподозрян в серията убийства с чук би предизвикал интереса на целия състав, а важна персона като представител на семейство Торнбърн предизвикваше сензационен интерес. Руни стоеше до стената в коридора, когато двамата спокойно минаха край него. Бе изненадан от почтения вид на Янклоу. Лицето му бе наполовина скрито зад тъмни очила. Без да обръща внимание на никого и нищо около себе си, той вървеше, гледайки напред и оставяйки зад себе си облак от скъп, деликатен парфюм с дъх на цветя. За разлика от него стоманеносивите очи на Кофк улавяха всяка подробност от интериора.

— Идват! — Бийн подаде слушалките на Лорийн и дръпна завесата от стъклото.

Бикърстаф седеше пред отрупана с папки и снимки маса. Вратата се отвори и той стана да посрещне двамата мъже. Лорийн се наведе напред, за да види по-добре Янклоу, но той бе застанал зад Кофк. Адвокатът се обърна и погледна в тъмния прозорец. Очевидно съзнаваше, че е наблюдаван, но не каза нищо на своя клиент. Янклоу седна на стола срещу стъклото и тя можеше внимателно да го

наблюдава. Бе облечен с кашмирено сако, бяла риза и вратовръзка. Тъмнорусата му коса бе сресана назад и придаваше на лицето му известна привлекателност. Бе по-хубав, отколкото предполагаше. Това ли бе човекът от синия седан, който се опита да я убие с чук? Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Защо не го накарат да си свали очилата? — плахо попита тя, докато нервно въртеше молива между пръстите си.

— Ще ги свали, успокой се. — Бийн я наблюдаваше с крайчеца на окото как ту опъва шия напред, ту накланя глава настрани.

В другата стая всички мълчаха.

— Бихте ли си свалили очилата, господин Янклоу? — наруши мълчанието тихият глас на Бикърстаф.

— Ако трябва да разглежда някакви веществени доказателства, моят клиент ще има нужда от тях. Те не са декоративен аксесоар, а необходимост, предписана от лекар. Молбата ви се отхвърля.

Бикърстаф отвори една от папките.

— Господин Янклоу, свалете си очилата. Когато се наложи, ще ги сложите отново.

Янклоу бавно ги свали. Лорийн се приближи към стъклото. Очите му бяха светлосини. Той гледаше право към нея, сякаш я виждаше. После бавно облиза устните си. Лорийн усети ледени тръпки по гърба си. До този момент устата му бе плътно затворена, но когато се облиза, устните му се разтегнаха встрани като големи, дебели, влажни гъсеници. Тя трескаво надраска нещо в бележника си. Той беше! Издаваше го неговата голяма влажна уста.

— Той е! — едва чуто изрече тя. Бийн я погледна напрегнато, после отново се съсредоточи в прозореца.

Тихо и авторитетно, Бикърстаф обясни, че би искал да започне с изясняване местопребиваването на Янклоу на датите, които ще му посочи. Разбирал прекрасно, че някои от тях са отпреди две-три години, но го моли да си спомни колкото е възможно по-точно. Той назова датата на първото убийство. Янклоу се намръщи.

— Нямам представа.

Адвокатът записа нещо в кожения си бележник. За втората и третата дата Янклоу също не даде конкретен отговор и се извини със слаба памет. Бикърстаф настоя. Когато стигнаха до по-близките дни, разпитваният уверено посочи местата и часовете на своето алиби.

Спомена майка си и брат си. И двамата, допълни Кофк, са готови да потвърдят алибито.

Бикърстаф постави на масата снимките на жертвите. Янклоу ги разгледа внимателно и след известна пауза поклати глава.

— Не познавам нито едно от тези лица.

Лорийн наблюдаваше всяко негово движение. Отбеляза в бележника си, че носи пръстен на дясната ръка. Бе сигурна, че той е нападателят, въпреки че не можеше да разпознае гласа му, нито да си спомни за подобен пръстен. Убедиха я лицето и ръцете му. Янклоу беше левак!

Бикърстаф не бързаше. Внимателно и спокойно подаваше снимките и задаваше въпросите. Бе оставил Норман Хейстингс и Дейвид Бъроуз — Диди за накрая. Когато стигнаха до Хейстингс, Янклоу потвърди, че познава господина, който от време на време използвал гаража в Санта Моника, но отрече между тях да е имало приятелство. Дали е знаел за хомосексуалните наклонности на убития? Янклоу бе шокиран. Запитан по-нататък дали познава Арт Матюз, той се слича и заеквайки обясни, че доколкото можел да си спомни, за първи път чува това име. А дали познава Крейг Лайл? При този въпрос той докосна устата си и поклати глава, но в следващия миг сякаш промени решението си.

— Крейг Лайл? Ъ-ъ, да. Мисля, че веднъж съм посещавал студиото му. Той е фотограф. Заведох майка си, но не можа да й направи професионални снимки и тя отказа услугата. Майка ми е много придирчива и взискателна, може би това се дължи на времето, когато е играла в киното. На младини е била филмова звезда.

Бикърстаф бавно прелистваше страниците на папката, правеше се, че слуша, когато съвсем неочаквано го прекъсна.

— Бил ли сте изнудван?

Янклоу се отпусна на облегалката.

— Изнудван? Имате предвид от Лайл?

— От когото и да е.

— Абсолютно никога.

Бикърстаф му подаде снимката на Диди. Разпитваният няколко пъти сложи и отново свали очилата си.

— Никога не съм виждал тази жена.

— Това е мъж. — Агентът изчака малко и продължи. — Никога ли не ви е гримирала и сресвала за фотосеанс?

Лорийн видя как устата на Янклоу се сви. Той се опита да се засмее.

— Не. Никога не съм се гримирал. — Предполагам, че имате предвид женски грим, за да си направя снимки.

Агентът дори не го погледна. Тонът му беше все така равнодушен, когато, наведен над материалите, попита Янклоу дали е хомосексуалист.

— Не! — рязко отвърна разпитваният.

— Травестит ли сте?

— Не.

— Осъждан ли сте в миналото за някакво хомосексуално деяние?

— Не.

Кофк го хвана за лакътя. Раздразнението на неговия клиент нарастваше с всеки въпрос и той все по-често облизваше устните си. Лорийн дъвчеше края на молива и се питаше защо Бикърстаф не го притисне по-силно, а си играе на учтивости. Агентът обаче запази своя спокоен и дори извинителен тон. Той погледна адвоката и изрази съжаление, че някои от въпросите може би звучат неприлично на клиента му, но двамата вероятно разбират, че трябва да бъдат зададени.

— Моля задавайте на клиента ми каквито въпроси пожелаете — наведе се напред Кофк. — Нали затова сме тук, да докажем невинността му? Позволете обаче да ви напомня, че той дойде тук по свое желание.

— Давам си сметка за това, господин Кофк. Колкото по-скоро приключим въпросите, толкова по-скоро ще можете да си тръгнете.

Лорийн въздъхна. Бикърстаф очевидно бе на страната на Янклоу! Той сякаш стъпваше на пръсти около заподозрения от страх да не го раздразни. Това не беше никакъв разпит!

— Кога Бикърстаф ще си свали картите? — обърна се тя към Бийн, но той не отговори и продължи да гледа през стъклото.

Агентът подаде снимката на Холи. Янклоу отрече някога да я е виждал. Бикърстаф отново му подаде снимката на Диди.

— Вече казах, че тази личност ми е напълно непозната.

— Тази личност е известна в някои среди под името Диди.

— Не я познавам.

— Отричате ли, че някога сте се виждали с господин Арт Матюз?

— Не го познавам. Повтаряте едни и същи въпроси. Бикърстаф усилваше натиска. Съвсем малко.

— А сега, господин Янклоу, да се върнем към датите и вашето алиби за всяка от тях. За всички алибито ви може да бъде потвърдено единствено от майка ви и брат ви. Няма ли и други свидетели, които да...

— Това е истината — високо го прекъсна разпитваният.

— Господин Бикърстаф, започвате да се повтаряте — вметна Кофк. — Ако нямате други въпроси към моя клиент, предлагам да прекратим разпита.

— Боя се, че не можем, господин адвокат. Засега вашият клиент не може да ми посочи никакво алиби за няколко от разглежданите случаи.

— Но оттогава са минали години! Ако ни дадете достатъчно време, ще се опитаме да ви представим местонахождението на клиента ми за дадените от вас конкретни дати.

Кофк стана, но Бикърстаф му нареди да седне. Лорийн преплете пръстите си. Е, това вече беше по-нормално.

— Господин Янклоу, казахте, че не сте хомосексуален.

— Да.

— Не сте и травестит.

— Не.

— А брат ви?

— Не. Каква нелепост!

— И никога през последните осем години не сте били арестуван за хомосексуални деяния?

— Никога.

— Казахте, че в нощта, когато Норман Хейстингс бе убит, вие не сте били в Санта Моника, а в...

— При майка си.

— Това ли е майка ви, господин Янклоу? — Бикърстаф му подаде една от снимките, които Лорийн бе взела от спалнята на Торнбърн. Янклоу погледна адвоката си, после отново фотографията. Бе шокиран. — Това ли е майка ви, господин Янклоу?

Кофк се намръщи и погледна внимателно снимката. Изглеждаше объркан и смутен.

— Това снимка на вашата майка ли е, господин Янклоу?

— Да.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Бикърстаф постави на масата снимката на Дела Торнбърн.

— Забелязвате ли някаква разлика, господин Янклоу, между снимката на госпожа Торнбърн и тази, която в момента слагам пред вас?

Двете снимки лежаха на масата една до друга. Едната на госпожа Торнбърн, а другата, както всички разбираха, на самия Янклоу. Той ги вдигна с втренчен поглед.

— Откъде имате това?

— Клиентът ви да отговори на въпроса, ако обича.

Лорийн стана. Сега Бикърстаф трябваше да го приклеци!

Но защо мълчеше? Какво още чакаше? Кофк помоли да остане насаме с клиента си за няколко минути.

— Той го изпусна! Край! — Тя удари с юмрук по масата. — Не мога да повярвам!

Вратата се отвори и Бикърстаф влезе.

— Имате ли нещо да ми кажете, госпожо Пейдж? — тихо запита той.

— Имам и още как! Това е той! Същият! Ще го потвърдя пред всеки съд! Готова съм още сега да изляза оттук и да се изправа лице в лице с него!

— Не — твърдо отвърна Бикърстаф и излезе.

Измина половин час. Когато отново ги въведеха, Янклоу изглеждаше успокоен.

— Двамата с моя клиент искаме да знаем как сте се снабдили с тези снимки.

Бикърстаф гледаше в папката, сякаш проучваше материалите.

— Боя се, че не мога да ви дам подобна информация. Изискваме клиентът ви да се закълне и по-нататък да отговаря на въпросите под клетва. Всичко, което каже...

— Ако искате да предявите обвинения към моя клиент, настоявам първо да ги чуя аз. Ако са свързани с онези убийства, ние

отказваме да обсъждаме на този разпит...

— Не ме учете какво мога и какво не мога да правя, господин Кофк — прекъсна го агентът. — Познавам закона твърде добре и в този момент обвинявам вашия клиент в извършване на физическо насилие.

— Какво? — Адвокатът не бе подготвен за подобен развой и невъзмутимото му спокойствие се пропука.

— Обвинявам клиента ви — продължи Бикърстаф, — че в нощта на седемнадесети април е нападнал и нанесъл тежки телесни повреди на жена, чиято самоличност имам пълно право да запазя в тайна на този етап от разследването.

— На никакъв етап досега не сте ми казвали, че клиентът ми е заподозрян в извършване на физическо насилие — контраатакува Кофк. — Значи аргументите, с които ни поканихте да се явим тук, са били фалшиви.

Двамата спориха около десет минути. Лорийн все повече се възхищаваше от Бикърстаф, който нито за миг не загуби самообладание и не повиши тон. Кофк бе един от най-влиятелните юристи в целия щат и познаваше всяка вратичка и уловка, на закона. Бикърстаф обаче бе най-малко с едно стъпало над него. Още от самото начало на разпита искаше да постави Янклоу под клетва, но без потвърждаване на самоличността му, което само Лорийн можеше да даде, нямаше основания за това. Сега те бяха налице.

В седем часа Янклоу даде клетва и се запозна с обвинителния акт в писмен вид. Безспорни доказателства за обвинение в убийство все още липсваха. Всички разбираха, че когато връчат на Кофк свидетелските показания на Лорийн и доказателствата срещу Янклоу, развитието на процеса ще навлезе в опасен етап, но все пак разполагаха с достатъчно основания да го задържат още двацет и четири часа. Адвокатът и клиентът му получиха разрешение за едночасова вечеря в една от килиите и в девет часа отново седнаха на масата.

Докато двамата се съвещаваха в килията, Лорийн седеше на кафе и сандвичи с Бикърстаф.

— Мисля, че трябва да го притиснеш по-силно за хомосексуалните му прояви.

— Изнудването е много силен мотив за убийство. Ако двамата с Хейстингс са обсъждали как да...

— Разбира се, че са били изнудвани! — Тя се наведе към него. — Къде са скъпоценностите на майка му? Не можем да знаем дали ги е продавал със или без нейното разрешение, но те са добра основа за разпита по-нататък. Особено като имаме предвид, че тя е единственото му алиби за убийството на Хейстингс. С нея говорено ли е вече?

Бикърстаф избърса устата си със салфетката. Тонът на Лорийн го дразнеше, но си наложи да я изслуша търпеливо.

— Не ме учи какво да правя, Лорийн! Мисля, че мога доста добре да водя разпит на заподозрян. Според тебе Янклоу може ли да е убиецът?

— Да, защото има мотив. Рекет, вероятно доста продължителен.

— Нямах обаче никакви доказателства. Това е само предположение. Трябва да посочим конкретен мотив за всяко едно от убийствата, а ние не разполагаме с такъв.

— Ами Кофк? — Тя наклони глава настрани. — Той се оказа помек, отколкото очаквах. Имам чувството, че се готви за отстъпление. На няколко пъти можеше да извади Янклоу от батака, но го остави да потъне. Защо?

— Защото знае, че сме го хванали здраво. Прочети това. — Той й подаде напечатан на машина лист. — Свидетелство на един пенсиониран полицаи.

„Стивън Янклоу бе заловен да проституира в един от кварталите с «червени фенери». Бе предупреден официално, но след три нощи отново бе арестуван на същото място. При второто залавяне бе отведен в полицията и регистриран. Неговият адвокат откупи обвинението в нарушение на морала и плати на ченгето да изнесе протокола от архива. Кофк ще бъде поразен, когато научи, че клиентът, заради когото той рискува репутацията си и даде подкуп, впоследствие е убил осем жени. Но не се оставяйте да ви изиграе. Той е корумпирана малка акула. Много е хитър. Силата му е в съда. Не можете да си представите какъв театър ще разиграе там и какво ще постигне в крайна сметка. Сега ще изглежда объркан, но ноктите му са остри като бръснач.“

В девет часа Янклоу и неговият адвокат отново бяха въведени в стаята за разпити. Бикърстаф повтори всички свои въпроси. Янклоу повтори дадените вече отговори. Отрече, че познава жертвите, и повтори алибито си за убийството на Хейстингс. Само на въпроса за собствената му сексуалност се поколеба. Притихна и след

продължителна пауза призна, че някога е имал такива наклонности, но после се обрекъл на аскетизъм и вече не водел полов живот. От десет години нямал никакви сношения с мъже. Почти разплакан призна, че понякога обличал женски дрехи, но само тези на майка си. Никога не бил излизал извън дома си в такова одеяние. Снимките, които му били показани преди два часа, били направени преди много, много години.

— Кой направи снимките, господине?

Янклоу отново се просълзи и подсмръкна.

— Арт Матюз или някой негов асистент.

— Къде?

— В Санта Моника — отвърна той и се изсекна в кърпичката.

— Изнудвал ли ви е Арт Матюз, господин Янклоу?

— Не. Повече от десет години не съм се виждал с този жалък човек.

— Кой ви гримира за снимките?

— Може да е бил Дейвид.

— Дейвид ли?

— О, стига! Много добре знаете кого имам предвид. Онзи Дейвид Бъроуз. Диди!

— А Дейвид — Диди Бъроуз изнудвал ли ви е?

— Не. Защо постоянно ме разпитвате за това? Казах вече, че никога не съм бил изнудван. Нито от Арт, нито от Бъроуз. Не съм ги виждал от онзи сеанс преди повече от десет години.

Бикърстаф си играеше с молива.

— Твърдите, че не сте обличали женски дрехи от много години.

— Точно така!

Агентът му подаде снимката в белия мерцедес. Обвиняемият прехапа устни. На лицето му се изписа отвращение.

— Това не съм аз.

— Моля ви, погледнете по-внимателно, господин Янклоу. Вие ли сте на снимката или не?

— Не. Това е майка ми.

— Майка ви ли?

Янклоу отново се изсекна и избухна в сълзи.

— Аз съм това — прошепна той.

Вече бе излъгал, и то под клетва. Следващите въпроси имаха за цел да изяснят доколко се е забъркал с травеститите и

хомосексуалистите.

— Наемали ли сте транссексуална проститутка?

— Никога.

— Сигурен ли сте, Стивън? Никога ли не сте качвали в колата си мъже, облечени като вас? — Бикърстаф бутна към него снимката с мерцедеса.

— Не общувам с уличната паплач.

— Кажете ми какво знаете за Дейвид Бъроуз.

— Не го познавам.

— Диди, Стивън. Преди малко признахте, че ви е гримирал и фризирил за сеанса при Матюз. Сега твърдите, че не го познавате. Вие лъжете.

Янклоу погледна безпомощно към адвоката си. Кофк съсредоточено разглеждаше ноктите си и не пожела да срещне погледа му.

— Добре, Стивън! — Бикърстаф се наведе към него. — Не познавате нито Арт Матюз, нито Диди. Разкажете ми къде и как продавахте бижутата на госпожа Торнбърн. Те не са ваша собственост, а струват доста пари.

— Нея не намесвайте!

— Стивън, нали разбирате, че ако сте разпродали бижутата ѝ без нейно разрешение, ние сме длъжни да я предупредим за това.

— Оставете я на спокойствие! Тя не е добре.

— Не мога, Стивън, най-малкото защото тя осигурява вашето алиби за убийството на Норман Хейстингс. Знайте, че ще трябва да я извикаме тук на разпит.

Янклоу удари с юмрук масата пред Кофк.

— Кажи им, че не могат да направят това!

— Могат, Стивън.

Той зарови лице в шепите си и захлипа. Бикърстаф трябваше на всяка цена да избягва подобни изблици, защото при емоционално разстройство по време на разпит законът даваше право на Кофк да поиска прекъсване. Прекрати темата за госпожа Торнбърн.

Лорийн беше бясна.

— Какво прави той? Онзи умишлено реве като магаре и Бикърстаф се връзва на номера му, вместо да го притисне още по-силно! Боже мой, не вярвам на очите си!

В стаичката влезе Руни и при вида на разяреното ѝ лице се усмихна тъжно.

— Току-що разговаряхме с госпожа Торнбърн. Тя потвърди, че е упълномощила сина си да продаде бижутата ѝ, а на седемнадесети април, когато се предполага, че те е нападнал, той бил при нея в санаториума. Трябва веднага да предупредя Бикърстаф за това.

— Глупости! Била е подучена какво да говори, вероятно от Брад.

— Персоналът твърди, че не е била посещавана. Провела е само един телефонен разговор. Миналата нощ... с Кофк. Като неин юридически съветник той има право да разговаря с нея когато и както намери за добре. Уверявам те, че старата дама се е подготвила за битката и няма намерение да отстъпва. Каза ми да вървя по дяволите.

Междувременно Бикърстаф бе върнал разпита към Хейстингс.

— Той беше един глупав, дебел идиот! — Янклоу вече не плачеше. Устата му беше по-мокра и лъщяща от всякога. — Досаден тъп глупак!

Кофк докосна ръката му, но това още повече вбеси обвиняемия.

— Не ме пипай! Ти си само едни прахосани пари и нищо повече! Ти си виновен за всичко това. Ти ме доведе тук! Сам по-добре щях да се оправя. Не желая да стоиш повече тук!

Бикърстаф продължи да дълбае отношенията му с убития. Защо има толкова лошо отношение към Хейстингс? Нали бе казал, че го познава съвсем бегло?

— Нямате никакви основания да ме държите тук! — Янклоу насочи заканаелно пръст към агента. Кофк отново се опита да го успокои, но той блъсна безцеремонно ръката му. — Вече няколко часа ме дебнете и се ослушвате. Опитвайте се да откриете нещо, за което да се хванете, но ударихте на камък! Нямате нито една улика срещу мен!

— Какво бихте казали за една свидетелка, Стивън?

— Лъжи! Никога не е имало никакви свидетели! — Той се люлеееше самодоволно на стола и от време на време подръпваше самото си.

— Имаме свидетелка, Стивън. Жената, която си нападнал вечерта, когато Хейстингс е бил убит.

— А-ха! — изхили се Янклоу. — Да не мислите, че не зная коя е? Защо не излезе тук, пред мен? Тя е бивше ченге, алкохоличка,

проститутка, а досието ѝ е дебело като тухла. Застреляла е едно дете по време на дежурство. Зная кого защитавате. Вие сте смешни!

Бял като платно, Кофк бавно се надигна от стола си.

— Искаме почивка — задавено произнесе той.

— Сядай на мястото си! — кресна му Янклоу. — Тук започва да става забавно. Хайде, продължавайте! Няма ли да ми зададете някой друг въпрос?

— Слушайте ме внимателно! — тихо започна Бикърстаф. — Не ме е грижа дали свидетелката е улиčníца или не. Единственото, което има значение, е фактът, че сте направили опит да я убие, господин Янклоу. Използвали сте чук за забиване и вадене на гвоздеи. Сигурно веднага ще се сетите, защото във вашия гараж има стотици такива. Аз мога веднага да ви освободя, но преди това трябва да ви вземем кръвна проба. Направили сте огромна грешка с този опит за убийство. Тя се е отбранявала, ранила ви е и от раната ви е изтекла доста кръв. Кръвта от возилото вече е анализирана, господин Янклоу, същото возило, в което сте натъпкали трупа на Норман Хейстингс. Разполагаме с кръвна проба, която сигурно ще съвпадне с вашата. А сега разкопчайте ризата си.

Янклоу мълчеше с вкопчени в масата пръсти.

— Свалете вратовръзката и разкопчайте ризата си. Лорийн стисна ръката на Руни. Янклоу започна бавно да се съблича. С широк жест свали вратовръзката си и разкопча копчетата, като през цялото време хвърляше лъстиви погледи на двамата мъже. Накрая рязко разтвори ризата си.

Бикърстаф скочи на крака и се взря в шията му, закривайки с тялото си самия Янклоу. Лорийн също бе на крака.

— Отдясно на врата ви виждам белег. От какво е той?

— Имам немска овчарка — сви рамене обвиняемият. — Ухапа ме преди няколко седмици, тоест преди два месеца. Попитайте брат ми, той беше там.

Агентът седна и помоли един от полицаите да се свърже по телефона с Брад Торнбърн. Янклоу се закопчаваше.

— Използвали ли сте някога колата на Норман Хейстингс?

— Може би, не си спомням точно. Всъщност да, но не съм я шофирал. Веднъж седнах в колата му да поговорим. О, да! Спомних

си. Седях и говорех с него в колата му и точно в този момент от носа ми потече кръв.

— Кога стана това?

— Помолих го да ми даде носната си кърпичка. Брад беше наблизо и видя. Както виждате, имам и свидетел. — Той стана и разкопча панталона си, за да прибере ризата си и дяволито погледна агента. — Никого не съм убивал. Никого не съм нападал. Аз съм невинен човек. А сега искам да си отида вкъщи. Уморен съм.

— На коя седалка бяхте и на коя дата стана това?

Янклоу демонстративно се прозя.

— Мисля, че бях седнал на мястото на шофьора. Струва ми се, че беше на шестнадесети. Тъкмо затова на следващия ден не можах да отида на работа. Чувствах се зле и прекарах деня при майка си.

Бикърстаф започна да събира папките.

— Можете да напуснете, господин Янклоу. Ние, разбира се, ще проверим достоверността на вашите твърдения и алиби. Ще се срещнем с госпожа Торнбърн и брат ви. Необходимо е да дадете обяснение къде сте били на датите, за които тази вечер нищо не можахте да си спомните.

— Разбира се! Ще проверя в бележниците си и господин Кофк ще ви съобщи къде съм бил. Както казват в киното, ще поддържаме връзка.

— Той го освобождава? — Лорийн гледаше в недоумение Руни.
— Нима ще го пуснат.

— Така изглежда — глухо отвърна той.

— Не е ли ясно, че това е той? Повече от ясно! Очевидно е!

— Това не е краят. С него и по-нататък ще си имаме работа. Тя стана и ритна стола.

— Ами аз? Аз не съм ли човек? Виж този белег! Исусе Христе! Ами всички тези жени, убити и обезобразени с чук? Руни, ако сега го пуснат, той вече никога няма да бъде подведен под отговорност за същото.

Столовете в другата стая изскърцаха, сякаш за да потвърдят опасенията ѝ. Кофк помагаше на Янклоу да стане от масата. Лорийн блъсна Руни и се втурна към вратата.

— Недей! — извика той и я сграбчи. — Не се показвай, Лорийн!

— Кълна се в Бога, няма да го оставя да се измъкне така! — Тя се мяташе, за да се освободи от ръцете му, но той я държеше здраво.

— Той вече се измъкна. Седни и се успокой!

След като Янклоу и Кофк заминаха, всички се събраха в стаята за разпити. Настъпи тягостно мълчание. Бикърстаф вдигна безпомощно ръце. Права, с ръце на кръста, Лорийн гледаше ту единия, ту другия, сякаш още не можеше да повярва, че са го изпуснали.

— Сложете ми микрофон! Ще го накарам сам да се разкрие! Кълна се в Бога, че ще вкарам в затвора това лайно, каквото и да ми струва!

Агентът се усмихна уморено.

— Надявах се, че ще предложиш точно това. Сега иди вкъщи и се наспи добре. Утре сутринта ще говорим пак.

Бийн я откара в Пасадена и остана да спи в патрулната кола пред блока. Бикърстаф го бе предупредил да не се отделя от нея нито за минута. Янклоу прекрасно знаеше коя е свидетелката и можеше много лесно да научи адреса ѝ. Според инструкцията на следващия ден двамата трябваше да обиколят магазините, за да ѝ купят прилични дрехи, и веднага след това да се явят в полицията. Лорийн бе единствената свидетелка, с която разполагаха, за да разплетат делото. Трябваше да бъде опазена на всяка цена.

Рано на следващата сутрин тя се отправи към една от търговските улици на града в компанията на Роузи и Бийн. Избра елегантен костюм и млечнокремава блуза. Полата бе права и дълга до прасеца. Страничната, стигаща до бедрото цепка и широкото лежерно сако още повече подчертаваха дългите ѝ крака. Без да се колебае, Лорийн го допълни с комплект чанта и обувки от мека гладка кожа. Знаейки, че ще носи и микрофон в дрехите си, тя си избра и комплект фино бельо. Следващата спирка бе фризьорският салон. Поръча фризура със сешоар, маникюр и лицев масаж с грим, докато спътниците ѝ стояха и чакаха със зле прикрито нетърпение. След около три часа реши, че вече е готова, и тримата се отправиха към полицията. Минаваше обяд.

Руни се втрещи, когато видя сметката, но изумлението му бе още по-голямо, когато съзря самата Лорийн. Капитанът се изчерви от

неудобство. Винаги бе изглеждала добре, но сега бе наистина страхотна. Уж с намерение да ѝ направи комплимент, той развали ефекта, като ѝ подметна:

— Майчице мила, доста труд са хвърлили над тебе! Добра работа са свършили.

Той не бе единственият, който я наблюдаваше с възторг. Дори съдържаният Бикърстаф се ококори, когато я видя, а Берило, който вдигна скандал заради сметката, щом я видя, изглежда, се примири и махна с ръка. Лорийн едва съдържа усмивката си, когато влезе в стаята и неколцина от мъжете скочиха да ѝ предложат стол. Приятното усещане на меката кожена чанта, в която бе сложила ново червило, пудра, копринена кърпичка и сребърна табакера със запалка, ѝ даваше самочувствие.

Микрофонът бе монтиран в златно колие с формата на сърце. Имаше обхват от десет километра. Лорийн беше възхитена от това ново изобретение. Бе очаквала, че ще ѝ сложат старата подслушвателна схема с големина на кибритена кутия, която можеше да се скрие само под широк кожен колан.

— И съвсем гола да те съблекат, пак трудно ще го намерят — пошегува се Руни. Изглежда, знаеха, че е спала с Брад Торнбърн, защото я предупредиха, че може да загуби връзка с радиоколата само ако влезе под душа.

Извикаха я на закрито съвещание с Бикърстаф и неговите хора. Докато обсъждаха как да подходи към Янклоу, Руни стоеше отстрани и мрачно слушаше. Знаеха, че двамата братя са вкъщи. От един прихванат телефонен разговор разбраха, че Брад Торнбърн се кани да пътува до Франция и урежда полета си. След разпита Янклоу се беше върнал направо вкъщи и не беше говорил по телефона. Госпожа Торнбърн бе помолена още веднъж да отговори на въпросите и тя бе повторила дословно твърденията си от първия разговор. Брад също бе потвърдил всичко, което брат му бе казал. Алфред Кофк се беше обадил по телефона с молба Янклоу да го посети в кантората му възможно най-рано. Той предупреди клиента си да не провежда абсолютно никакви телефонни разговори от домашния си телефон. Докато обсъждаха новото развитие на събитията, един полицаи внесе запис на следващия телефонен разговор от имението. Госпожа

Торнбърн се бе обадила с молба Брад да я посети в санаториума. Между другото отказала да разговаря със Стивън.

— Това е добре — забеляза Лорийн. — Единственото, което можеше да го разстрои по време на разпита, бе споменаването на майка му. Ако тя отказва да разговаря с извратеното си синче, то може да се разстрои още повече, а на мен тъкмо това ми трябва.

— Много си самоуверена, Лорийн. Защо си толкова сигурна, че ще те пуснат да влезеш в къщата?

— Сигурна съм.

— Внимавай — потупа я по рамото Бикърстаф. Тази жена все повече му харесваше. — Ако усетиш и най-малката заплаха за себе си, започвай да крещиш с всички сили. Колата ще бъде на няколко метра от къщата. Веднага ще дойдем.

Руни потупа с пръст часовника си. Лорийн трябваше да тръгва. За да разведри обстановката, тя попита на шега дали Ендрю Фелоуз още работи за тях. Оказа се, че капитанът прекратил договора му. Последното му откритие било, че убиецът е жена. Всички взеха да се шегуват, че тази жена била даже под подозрение и чувайки това, Лорийн също избухна в смях.

Дадоха ѝ съвсем нова шофьорска книжка и мустанг, също свързан с радиоколата. Единственото нещо, което не носеше, бе оръжие.

Руни я изпрати до колата. Той отвори вратата и ѝ смигна да мълчи, тъй като микрофонът ѝ вече беше включен. После свали своя пистолет и го постави в жабката.

— Всички сме с тебе. Ще бъдем наблизо. Знаеш ли какво да правиш?

Тя кимна. Бяха ѝ дали паролата „Роузи“, която означаваше, че са възникнали непреодолими трудности или опасности, по-големи от предполагаемите. При произнасянето ѝ момчетата от радиоколата трябваше да преминат в готовност за действие. Ако след „Роузи“ тя кажеше „Съдружник“, те трябваше незабавно да влязат в къщата независимо от следващите ѝ реплики. Този тип парола някога бяха отработили двамата с Лубрински. Споменаването на нечие име даваше възможност да се започне обикновен разговор, без подслушваната страна да заподозре нещо.

— Благодаря, Бил. — Тя затвори жабката.

Руни подръпна носа си.

— Тегли една майна на всичко и тръгвай!

С тези думи той винаги изпращаше хората си в акция. Лорийн бе трогната и за да скрие благодарността си, затвори вратата и потегли към Бевърли Глен. Пътят дотам беше около час и четвърт.

След нея потегли камионетката на фирма за химическо чистене. Отпред в кабината седяха двама полицаи, преоблечени като разносвачи на пране. Отзад бяха Руни, Бикърстаф и още един агент на ФБР. Скоро мустангът на Лорийн се отдалечи доста, но те не се стараеха да го догонят, защото можеха да следят и микрофона, и самата кола на мониторите.

Тя паркира точно пред вратата на оградата, за да се вижда добре от къщата, и натисна звънеца. Камионетката спря на значително разстояние от нея.

— Кой е?

— Лорийн. Пусни ме! — Тя разпозна гласа на Брад.

— Сама ли си?

— Не. Идвам с радиофицирана камионетка с две ченгета. Какво, по дяволите, си мислиш. Брад? Хайде, пусни ме!

Порталът се отвори и той излезе на верандата.

— Какво си направила със себе си? — намръщи се той, докато я наблюдаваше да приближава по алеята.

— Прекарах един ден в козметичния салон — разпери ръце тя. — Добре ли изглеждам?

— Какво искаш?

— Да поговорим — засмя се тя. — Защо си толкова подозрителен? Ето чантата ми. Можеш да провериш какво има вътре. — Подхвърли му чантата си и той я пое, но не я отвори.

— Нямам какво да ти кажа.

— Все пак нека да вляза за малко. Какво ще кажеш за едно кафе?

Брад се обърна, огледа преддверието, после се обърна към нея. Тя чакаше на долното стъпало.

— Заминавам. Моментът едва ли е подходящ за кафе.

— Защо поне не чуеш за какво съм дошла? Имам сериозен повод.

— Разбирам. — Той се обърна и влезе. Лорийн го последва. Тя хвърли поглед нагоре към спалните. Дали той беше тук?

Дали не ги наблюдаваше отнякъде? Навсякъде цареше спокойствие. Не се мярна нито една сянка, не трепна нито една завеса.

В кухнята Брад изсипа съдържанието на чантата ѝ върху масата, хвърли един поглед и включи кафеварката. Лорийн седна и започна да събира нещата си.

— Успокои ли се?

Той извади бутилка вино от хладилника и си наля една чаша.

— Никога ли не носиш пантофи? — продължи със същия безгрижен тон тя.

— Какво означава всичко това? Повторение на миналата вечер ли?

— Научих, че брат ти е бил извикан на разпит.

— А не научи ли, че след това го освободиха?

— Подразбрах.

Той се облегна на шкафа и отпи от виното.

— Къде заминаваш?

— Във Франция.

— За колко време?

— Не зная.

— Какво искаш?

Лорийн запали цигара и той ѝ подаде чашката с кафе. Все още я привличаше грацията на движенията му, дори и само докато налива кафе. Имаше великолепно тяло, но това, което го правеше толкова сексапилен, бе небрежността и лекотата на движенията му. Тя усети аромата на сапун.

— Къпал ли си се?

— Да, поиграх тенис. Щяхме да играем скуош с Ендрю, но той не иска да разговаря с мен.

— Защо?

— Изглежда, жена му е направила признания за фантазиите, от които страда — усмихна се той. — Тя си въобразява, че ние двамата сме родени един за друг. Това, разбира се, са само нейни илюзии.

— Въобразява ли си или ти вече си я чукал?

— Изглежда, много обичаш да говориш мръсотии. Какво значение има за теб дали съм я чукал или не?

— Само питам. Тя ми харесва. Впрочем и той също.

— Какво искаш?

— Пари.

— Колко вземаш на час? — Брад допи виното и изплакна чашата.

— О, не става дума за тарифа! Този път ти и Стивън ще се изръсите порядъчно.

— Стивън?

Лорийн отпи от кафето и го погледна изпод вежди.

— Хайде да не губим време. Искam пари, Брад. Не се успокоявай с това, че брат ти са го пуснали. Виж ме добре. Сега си представи, че съм застанала пред съда. Нима си мислиш, че съдията ще каже: „О, ами тя е само една проститутка. Боже, някакво си лайно, което по грешка е застреляло невинен юноша.“ Огледай ме внимателно. Аз изглеждам чудесно, умея да се държа добре. Мога да накарам всеки съд да слуша това, което им говоря, и да види белега на тила ми, който ще им покажа. Ще пуснат писалките и ще ме гледат в устата, когато се облея в сълзи и споделя с ужас това, което съм преживяла. Искam да те уверя, че мога да произвеждам сълзи като порой. Представи си как ще текат по бузите и брадичката ми, докато описвам какво направи с мен брат ти.

Брад бе объркан. Тя сякаш се раздвояваше, разтрояваше. Тази изискана, агресивна дама нямаше нищо общо с жената, която бе плакала в прегръдките му. Той изглеждаше толкова смутен, че Лорийн се почувства виновна. Прииска ѝ се да го успокои. Издуха дима високо над главата си. Каква глупост!

— Ще заведа дело за нападение и опит за убийство срещу брат ти. Съдът неминуемо ще си спомни за убийствата с чук. Няма начин! Достатъчно е да сравнят моя белег със следите по главите на останалите. Той искаше да ме убие, опита се да ме убие! Можеш да повтаряш в съда колкото си искаш, че си видял как кучето ти го е ухапало, многоуважаеми господин Торнбърн! Ще видим на кого ще повярват, когато хвана главата си с две ръце и обляна в сълзи им кажа, че го ухапах, защото се борех за живота си. Стисках, докато не усетих кръвта му да шурти и той не се разквича като заклано прасе. Стивън е човекът, който се опита да ме убие, Брад. Защо не сложим край на този маскарад и не се разберем колко трябва да ми платиш, за да си държа устата затворена.

Той я наблюдаваше с отвращение.

— Добре, ще ти кажа и още нещо. По това време единият от предните ми зъби липсваше. Представи си до какви заключения ще стигне експертизата, когато сравнят следите по врата на брат ти със снимката на моите предни зъби. Дали ще успееш да ги излъжеш, че захапката е на твоето куче? Зная, че начинът, по който разговарям с теб, ти е неприятен. Защо не повикаш Стивън? Нека тримата да обсъдим колко трябва да получа, за да изчезна? Може би аз трябва да замина за Франция, а не ти? Така по-бързо ще забравя тази история.

— Би ли го направила?

— Разбира се! Искаше да знаеш защо съм дошла. Е, вече знаеш. — Брад бе толкова потресен, че Лорийн изпита съчувствие. Съжаляваше, че трябва да го унижава по този начин, но нямаше избор. Някъде дълбоко в душата си искаше той да я изхвърли, да бъде честен и принципен. Това най-много би му отивало. Този мъж все още я вълнуваше.

— Колко? — глухо попита той, без да я гледа.

Лорийн бавно изпусна дима.

— Милион — отвърна тя и подпря брадичката си с ръка. — Имаш достатъчно милиони и можеш да си го позволиш. В брой, използвани банкноти.

— Милион! — възклицанието бе нещо средно между смях и стон.

— Гарантирам, че ще изчезна, а с мен ще пропаднат всички обвинения и подозрения срещу Стивън. Изведнъж ще се окаже, че онзи приличал малко на брат ти, но не бил същият. Припознала съм се. Стивън няма даже да се разходи до съда.

— Съмнявам се, че и сега ще му се наложи.

— Искаш ли да се обзаложим? Ако сега не бъде осъден, аз ще наема частен обвинител. Ще мобилизирам на своя страна всички феминистки организации. Нямаш представа каква помия мога да излея във вестниците. Ти, скъпото ти братче и майка ти ще бъдете денонощно преследвани от папараци. От тази ситуация няма да се откупиш, Брад. Единственият ти шанс е да се откупиш от мен. Сега. Иди и говори със Стивън! Той тук ли е?

Брад тръгна със свити юмруци. Искаше да я хване за косата и да я изхвърли. Никога досега не бе изпитвал такава омраза към друго човешко същество, да не говорим за жена.

— О, виждам, че много те ядосах! Е, решавай сам. Мисля, че постъпвам честно. Какво е за теб един милион?

С два скока той се озова до нея и с всичка сила я зашлеви през лицето.

— Ако така ти олеква, можеш да продължиш. За всеки допълнителен удар цената ще скача с десет хиляди. Сега намери извращения си брат и го доведи тук. Да видим той какво — има да каже.

Брад излезе. Лорийн трепереше. Той наистина я удари много силно. Тя разтри челюстта си и се погледна в пудриерата. Бузата ѝ гореше, но въпреки това изглеждаше по-добре от всякога.

Отгоре не се чуваха нито стъпки, нито говор. Тя влезе във всекидневната и наклони глава към малкото златно сърчице.

— Той е на горния етаж, а аз съм във всекидневната — полугласно каза.

В този момент се разнесоха стъпки и тя се облегна на пианото, преструвайки се, че разглежда снимките.

— Той е съгласен да ти даде един милион, но веднага не може. Ще ги получиш след два месеца.

Лорийн се облакът на пианото.

— Абсурд! Искам го сега. Защо ти не ми платиш? Мангизи не ти липсват, нали?

— Аз нямам нищо общо с тази история. Няма да ти платя и цент.

— Така ли? Тогава ще ти се наложи да застанеш пред съда и да лъжеш, че кучето го е ухапало по врата. Майка ти под клетва ще лъже, че на седемнадесети април синчето ѝ е било с нея. Ти си болен! Е, добре! Вървете по дяволите! Мога да изкарам достатъчно само ако продам показанията си на пресата.

Брад ѝ препречи вратата.

— Той няма толкова пари в момента. Нито аз. Всичко е вложено в недвижими имоти и акции. Не мога да освободя подобна сума за ден или два.

— Не ти вярвам. Вие сте абсолютни мухльовци. Искам да говоря с брат ти. Стивън!

По стълбата се чува стъпки. След секунди Стивън Янклоу застана пред нея.

— Здравсти! Не ме ли помниш, Стив? Искаше да ти духам за двайсет долара на публично място. Тръгнахме към паркинга на супермаркета. Виж го, Брад, той ме помни. Може би заради белега ми.

— Не те познавам! — Лицето на Янклоу бе изкривено от ярост. — Изхвърли я, Брад.

Лорийн не мръдна от мястото си.

— Добре, изхвърли ме, но първо му обясни за какво става дума. Ако нямате парите в брой, ще се задоволя с няколко бижута на майка ви. Арт Матюз каза, че вземал добри пари за тях в Европа.

Янклоу щеше да се нахвърли върху нея, но брат му го сграбчи.

— Успокой се, Стивън. Виждал ли си я досега?

Двамата се отдалечиха. Лорийн се държеше за ръба на пианото. Краката й трепереха. Чу как Янклоу настоява, че никога не я е виждал и че това са лъжи.

— Лъжа, така ли? — приближи тя. — Добре, ще се видим — в съда.

Тя тръгна към кухнята, за да вземе чантата си и на излизане мина край тях. Тъкмо щеше да излезе навън, когато чу Брад да шепне:

— Дай ми го! Пусни!

Лорийн се обърна. Двамата се бореха за пистолет. Янклоу се опитваше да го насочи към нея, а брат му извиваше ръката му встрани. След кратка схватка той го изтръгна и Стивън рухна на долното стъпало, хванал с две ръце главата си.

— Ще получиш парите веднага щом успея да освободя сумата — глухо каза Брад.

— Нали имате бижута? Нищо ли не е останало? Арт казваше, че притежавате повече скъпоценности от английската кралица.

— Арт е мръсен крадец и изнудвач — изхлипа Янклоу.

— Да, такъв е — отвърна тя, — но досега това много не те притесняваше. Между другото полицията го арестува заради убийствата, нали знаете? Изглежда, е признал за две от тях, после се е уплашил и си прерязал вените със стъклата на очилата.

Пребледнял, Янклоу я наблюдаваше с празните си прозрачни очи. Лорийн усети, че стъпва на твърда земя, и се питаше колко още да си позволи да каже.

— С Диди обаче не постъпи честно, Стивън — продължи тя.

— Не биваше да посягаш на нея. Бяхме приятелки. Зная, че двамата с Арт бяха комбина, но тя нямаше вина. Той я караше да изнудва.

Янклоу погледна брат си.

— Нищо не ми е останало, Брад. Нямам пари и не мога да й платя.

— Ами майка ти? — продължи атаката Лорийн. — Тя седи върху торби с мангизи. Как ли ще се почувства, когато отида при нея и й разкажа всичко? На мен ми е все едно кой от вас ще извади парите. Не искам да си тръгна с празни ръце. Ако Арт и Диди са те изстискали до шушка, защо не...

— Не смей да се доближаваш до майка ми! — изкрещя Янклоу.

— Добре, тръгвам си. Предупредих брат ти обаче, че нямам намерение да ви оставя на мира. Няма да се отървеш от мен току-така. Още днес ще продам историята на някой вестник. Нека те да я интервюират. Не зная къде би могла да се скрие от тях, бедната жена. Те няма да я оставят на спокойствие. Ще изкопаят всичките ви мръсотии, сантиметър по сантиметър.

Янклоу се хвърли към нея, но преди да я докосне, Брад го хвана изотзад и го притисна до стената.

— Кажи ми истината, Стивън! Ти ли я нападна в колата?

Брат му пицеше и се мятеше, но не беше по силите му да се освободи от желязната хватка. Брад го удари с юмрук в стомаха, но макар и превит, Янклоу продължаваше да се мята. Брад го сграбчи за косата и опря главата му на стената.

— Кажи, Стивън! Ако тя говори истината, тогава ще трябва веднага да й платим, не разбираш ли?

Лорийн се облегна на рамката на вратата.

— Той се нахвърли върху мен с чук. Той уби и другите, Брад. Той го направи. Попитай го. Хайде, Попитай го!

— Да! Да! Да! — изкрещя Янклоу.

Брад отпусна хватката си, без да помръдне от брат си, за да не се нахвърли върху нея. Янклоу се задави и започна мъчително да кашля.

— Добре, ще ти платим! — Брад се обърна към Лорийн: — Аз ще ти платя колкото искаш.

Все още превит, Янклоу дръпна ръката на брат си.

— Глупак! Ако й платиш, тя няма да ни остави на мира. Ще идва за още и още, като онази, другата кучка. Ще залепне на гърба ти като пиявица. Те всичките са пиявици. Смучат кръв!

— Какво смяташ да направиш, Стивън? Да ме убиеш като другите ли?

Той отново се хвърли към нея и Брад отново го дръпна и го прикова към стената. С обляна в слюнка уста, се дърпаше и крещеше с импотентната си ярост.

— Те си го заслужаваха! Дори и ако той направи тази глупост и ти даде пари, аз ще те намеря, където и да се скриеш!

— Чу ли това? — Лорийн погледна Брад. Сега вече знаеш как стоят нещата. Той е убил осем жени. Всичко, което искам срещу тази тайна, е един милион долара в брой. Мога да поискам много повече.

Брад отмести поглед от нея. Лицето му бе като платно. Бавно вдигна брат си и го погледна в очите.

— Вярно ли е това? — Разтърси го така, че главата на Янклоу се удари няколко пъти в стената. После хвана лицето му с ръце. — Истина ли е? Истина ли е?

Янклоу беззвучно размърда устни. Слюнката по устните му пускаше мехурчета. Той протегна ръце към брат си като дете, което иска да прегърне майка си, и започна бавно да се свлича по стената. Брад преметна едната му ръка през врата си и го хвана под мишницата.

— Ще го кача горе в стаята му. Ти стой тук.

Лорийн го проследи как бавно изкачва стълбите, повлякъл хлипащия си брат.

— Брад — каза тя. — По-добре остани при него. Хвърли пистолета!

Двамата се втренчиха в нея и тя си помисли, че Дили Фелоуз беше права. Наистина бяха различни като водата и огъня. Брад извади пистолета от джоба си и за секунда Лорийн си помисли, че ще го насочи към главата ѝ.

— Имам подслушвателно устройство — продължи все така сухо тя. — Всяка дума се записва. Така че пусни оръжието и се погрижи за брат си.

Брад се подчини и го понесе към стаята. Когато вратата се затвори зад тях, Лорийн натисна бутона на охранителната система и порталът бавно се отвори.

— Те са на горния етаж, първата врата вдясно. Елате веднага.

Докато стигне до портала, колата за химическо чистене вече обръщаше. Пръв скочи Руни и даде знак, че всичко е наред. След него слезе Бикърстаф. Лорийн се обърна да погледне за последен път моравата, градините зад нея и синеещата се вода на басейна. Колко спокойствие излъчваше тази красива картина. Сирените на приближаващите патрулни коли нарушиха следобедната тишина. Подаде на Руни златното колие и поиска да си отиде вкъщи. Агентът обаче настоя да се върне с тях в полицията.

Брад Торнбърн бе изведен от двама униформени полицаи. Други двама след тях водеха Янклоу в белезници. Още в колата той се разрева и заразказва някаква жалка, противна изповед. Два часа след арестуването си Стивън Янклоу призна, че е извършил шест от убийствата. Когато стигнаха до Холи и Диди, разказът му стана объркан и противоречив. Не помнеше нищо и за една от все още неидентифицираните жертви. Две от жертвите останаха неидентифицирани, понеже не можеше да си спомни имената им. Гледайки снимките им, той призна кога и как ги е убил, но не си спомняше коя от тях се е казвала Елен и коя Сюън, а фамилните им имена не бе и чувал.

Лорийн се прибра късно след полунощ. Роузи я стисна в мечешките си прегръдки. Бе приготвила тържествена вечеря, но остана разочарована. Приятелката ѝ не можеше да сложи и хапка в устата си.

— Но все пак всичко свърши, нали?

— Да-а — въздъхна уморено Лорийн. — Изглежда, всичко свърши, но нямам никакво желание да празнувам.

Следващите няколко дни бяха дълги и уморителни. Тя трябваше да стои вкъщи, за да бъде на разположение на полицията, ако се наложи. Нещо ѝ тежеше и тя най-после откри, че това е вероятността все пак да бъде призована като свидетел на обвинението.

Добрата новина дойде в началото на следващата седмица. Янклоу ще се признае за виновен, което премахваше необходимостта от нейните показания.

Един месец след ареста Брад Торнбърн напусна Лос Анджелис, за да избегне преследващите го журналисти, но поддържаше връзка с

брат си чрез адвоката му. Лорийн следеше развитието на процеса чрез Руни, а понякога сама се отбиваше в полицията. Парите свършиха и Роузи все така четеше във вестниците обявите за работа. Двете решиха, че най-добрата перспектива е да основат частно детективско бюро.

Пръв Руни се обади да ѝ каже, че нейната хипотеза се бе оказала погрешна, както впрочем и всички останали. Оказа се, че Арт Матюз бе изнудвал Янклоу много по-дълго, отколкото те бяха предполагали — почти девет години. Двамата обаче се срещнали само веднъж. Връзката се осъществявала от Диди. На нея Янклоу давал пари и скъпоценности. Той твърде много я харесвал, бе признал самият Янклоу, защото много добре го гримирала и сресвала перуките му. Останалите жени бе убил, защото приличали на онези кучки, които баща му водел вкъщи, за да унижава обожаемата му майка. Никоя от тях не го бе изнудвала. Норман Хейстингс бе убит, защото мислел, че общата им неволя — рекетът на Матюз — ги сближавала. Искал двамата да отидат в полицията и да разкажат всичко. Янклоу се боял, че Хейстингс сам може да предприеме такъв ход и да разкрие тайната му. Възпълният, застаряващ чиновник го отвърщавал с убеждението си, че помежду им може да има нещо общо, и го убил. Притиснат с въпроси за Анжела — Холи Холоу и Дейвид — Диди Бъроуз, той не можа да си спомни нищо и предположи, че сигурно и тях е убил, но е забравил подробностите.

Янклоу призна, че се е опитал да убие Лорийн. И тя му напомняла курвите на баща му. Той не съжаляваше. Тя си го била заслужила, твърдеше той, защото впоследствие станала курва на брат му. Натрапчивата любов към майка му бе изкривила до такава степен съзнанието му, че Янклоу често се отъждествяваше с нея и говореше от нейно име. След като направи пълни самопризнания, той не се изненада, че не е дошла да го види.

Един ден Руни бе неочаквано извикан в кабинета на шефа, който му връчи голяма парична премия и подарък от колегите. Всички бяха събрали пари и му подариха златен пътнически будилник и кожен куфар. Мисълта за пенсиониране му тежеше, но той се почувства частично удовлетворен от гласността, която получи в медиите неговата роля в разкриване на престъплението. Измърмори някаква

благодарност на Лорийн, ала веднага добави, че ако трябва да си говорим истината, тя би трябвало да му благодари.

Името на Лорийн Пейдж и нейната роля в разследването бяха запазени в пълна тайна. Единствената ѝ награда бяха малко пари, които Руни ѝ даде, шофьорската книжка и дрехите, които полицията плати. Трябваше да върне и пистолета, който капитанът ѝ даде, преди да потегли за Торнбърн. Двете с Роузи бяха напълно разорени.

— Копелета! Нима няма да ти дадат награда? — възмути се една сутрин Роузи.

— Не! — засмя се тя. — Наградата ми е, че възвърнах самоуважението си.

— Чудесно, миличка, но с него не можем да си платим наема. Какво ще правим?

Лорийн беше щастлива. Изглеждаше добре. Формата ѝ се възвръщаше. Работата бе изпълнила дните и нощите ѝ, но все пак сякаш бе очаквала нещо повече. Докато се оглеждаше една сутрин в банята, възроденото ѝ с толкова труд самоуважение започна да се изпарява. Защо не ѝ предложиха работа, щом бяха толкова доволни от нея? Защо пак беше без пукната пара? Тя се хвана за мивката и наведе съкрушено глава.

— Чаят е готов — извика Роузи от другата стая.

— Господи, пак ми се пие! — произнесе на глас Лорийн. Нима не бе успяла поне с това да се пребори?

Роузи бе нарязала бананов сладкиш и я чакаше за закуска.

— Домашно приготвен. Купих го от закусвалнята на ъгъла — похвали се тя.

Лорийн се задави и стана от масата.

— Какво ти е? Не ти ли харесва?

Докато кашляше, взе папката за делото на Янклоу и започна да разлиства страниците.

— Трябва да изляза — подхвърли след малко. — Би ли проверила от кого можем да наемем онова помещение, което Арт Матюз ползваше за галерия, и колко ще струва. Може и да изкарам малко пари, кой знае? Ще открием детективска кантора „Пейдж“. Ще ти се обадя по телефона.

— Къде отиваш? — Роузи хукна след нея към вратата. Лорийн вече бягаше по стълбите. Махна с ръка и извика нещо за банановия

сладкиш, после спря, обърна се и сви пръстите си като пистолет, насочен към Роузи.

Какво ли пък беше това? Тя влезе и се наведе над папката. Бе отворена на страницата за аутопсията на Диди. Роузи се намуси и седна отново на масата, но ароматът на банановия сладкиш изведнъж ѝ се стори противен. Патологът бе написал, че преди да умре, Дейвид Бъроуз е ял бананов сладкиш.

ГЛАВА 19

Ед Бикърстаф излезе от напрегнато заседание, продължило цял предобед. Обсъждаха душевното състояние на Янклоу. Семейството му настояваше да бъде обявен за невменяем и следователно негоден да отговаря за поведението си пред съда.

Бе прекарал много часове с подсъдимия. Янклоу разказваше за делата си с особен патос, дори с гордост. Не изпитваше нито капка угризение, напротив, описваше агонията на жертвите си със злорадство. За Холи и Диди не можа да разкаже много, но като разбра, че е пречукал и тях, в очите му се четеше нескрита гордост. Постоянно се усмихваше, бе винаги учтив и весел, а когато останеше сам в килията си, продължаваше да си говори на глас.

Последната им среща бе преди два дни. По главата на Янклоу личаха синини и отоци, а ръцете му бяха вързани на гърба с ръкавите на усмирителната риза. Малко преди това бе преминал през скенера за изследване на мозъка. Още щом го въведоха при Бикърстаф, той седна на леглото и започна да маха с крака като малко дете. По средата на разговора запя някакъв отдавна забравен шлагер, от който помнеше само припева: „Казваш, че ме обичаш, но не ме ли лъжеш?“

Казаха му, че Лорийн Пейдж иска среща с него, и той веднага я покани в кабинета си — бившия кабинет на Руни. Никак не му харесваше това, че тя постоянно се навърта около полицията, и реши да говори учтиво, но кратко. Когато Лорийн влезе, той стана и ѝ предложи стол.

— Значи се оказа ненормален, така ли? — започна без заобикалки тя.

— Това поне се опитват да докажат.

— Ти какво мислиш?

— Знам ли? Може и да разиграва представление. — Бикърстаф подпря главата си с ръка. — Най-голямото представление обаче

направи ти в дома им. Това се казва класа! Вярно, Руни веднъж спомена, че едно време си била много добра. Не каза само колко много. Искам да ти задам един личен въпрос.

— Заповядай!

— Онова хлапе... Защо си изпразнила в него цял пълнител? Можела си да го свалиш и с един изстрел...

Не очакваше точно този въпрос.

— Бях на градус. Не виждах момчето, а само якето му. Може би си ги виждал тези якета тип „бомбър“, с жълта ивица на гърба... Имах по едно време партньор, когото обичах. Загина при престрелка. Мъжът, който го уби, носеше черен пуловер с жълта ивица на гърба. Затова онази вечер виждах не хлапето, а някой друг, когото исках да убия.

Той стана и пусна щорите, също както правеше Руни едно време.

— Мисля, че в бъдеще можеш да ми бъдеш от полза. Имаш ли някакви конкретни планове?

Лорийн му напомни за детективското бюро. Забеляза, че той скришом поглежда часовника си. Очевидно му се искаше да я изпрати по-бързо, но тя не беше дошла за комплименти и дори не заради някакво неясно предложение за бъдеща работа. Впрочем приемаше последните му думи като любезност, а не като сериозни намерения за сътрудничество.

— Имам нужда от пари. — Взе една цигара, без да я пали. — Мисля, че Янклоу не е убил Дейвид Бъроуз и Холи.

— Той призна и за двете — намръщи се агентът.

— Та той може да признае, че е извършил всички убийства в щата от шестдесет и пета година насам! — Извади цигарата от устата си. Бикърстаф се разсмя на шегата ѝ. — Колко ще получа, ако докажа, че убиецът е Арт Матюз? Искам да ти напомня, че ако това се докаже, ФБР ще излезе с чест от гафа със самоубийството му. В момента всички мислят, че Матюз е невинен, но вие така грубо сте го притиснали, че той, горкият, посегнал на живота си.

— Искаш да те наема на работа, така ли?

— Разбирай го както искаш. Имам нужда от пари за компютър, офис, визитки и прочие.

— Нима пак укривате информация, госпожо Пейдж?

— Не. Може и да греша, но ми се струва, че Арт Матюз е убиецът на Диди и Холи. Ако не е той, искам да откроя кой го е

направил. Ако Янклоу избегне съда, може би ще успееш да изправиш някой друг или други, защото ми се струва, че Матюз не е действал сам. — Няма ли да ми кажеш поне едно име?

— Засега не зная имена, но скоро ще се добера до тях. Хайде, не се прави, че не разбираш. Зная, че полицията има каса, от която плаща на информаторите. Надявам се, че ФБР все още не е заплашено от фалит, пък и аз наистина мога да ви бъда полезна, господин Бикърстаф.

— Колко? — тихо попита той. Дръзкият ѝ тон го дразнеше.

— Десет хиляди, в плик. — Загаси цигарата в пепелника. Агентът сдържа възклицанието си и пхна ръце в джобовете. — Нека кажем пет хиляди и сделката е сключена. Само ако докажеш, че Арт Матюз е убиец.

Лорийн отметна кичур коса от челото си.

— Току-що сключихте изгодна сделка, господин Бикърстаф. Ще ви държа в течение.

Лорийн се отправи към територията на Къртис. Откри го в един бар с някаква изрусена двойница на Холи. Когато я видя, той подсвирна от изумление. Закрачи бавно към него, имитирайки походката на манекен.

— Трябва да говоря с тебе на четири очи.

Двамата се отправиха към задната стая и само след десет минути излязоха.

— Искаш ли нещо за пиене, Лорийн?

— Днес не пия, но все пак благодаря за предложението. Излезе и се отправи към къщи. Не беше очаквала Къртис да се „опъва“, но бързината, с която се съгласи, я изненада. Изглежда, наистина бе обичал Холи. Пък и какво бяха някакви си две хиляди долара? Неговите момичета му носеха по толкова на нощ.

Роузи вече я чакаше. След половин час двете излязоха с куфар, наеха не таратайка, а приличен автомобил и се отправиха към изхода на Лос Анджелиес. Очакваше ги седем-осемчасов път. Пътуваха към Сан Франциско.

Роузи шофираше, а тя следеше пътя по картата. Когато приближиха предградията на Сан Франциско, спряха да заредят бензин

и малко след това отседнаха в евтин мотел. Роузи бе гладна, затова излезе да купи хамбургери и картофки. Когато се върна, Лорийн вече спеше. Тя легна, но не можа да заспи и цяла нощ се въртя в скърцащото легло. По някое време изяде и хамбургера на Лорийн, ала и това не помогна. Облакът се в леглото и дълго наблюдава спящата си приятелка. Колко много се беше променила от времето, когато я видя за първи път! Бе станала по-женствена, по-уверена, по-спокойна.

Лорийн се събуди рано. Роузи спеше непробудно и тя тихо се вмъкна в банята. Докато се сапунисваше, в мислите ѝ изплува образът на Брад Торнбърн, обиден, отвратен, унижен от всичко, което тя бълваше в лицето му. Вероятно никога вече нямаше да се срещнат и той никога нямаше да разбере колко много е означавал за нея. Накара я да се почувства желана и обичана. Бе съживил една мъртва струна в душата ѝ. Брад Торнбърн бе събудил жената у нея.

След закуска отбеляза с кръстче мястото, където трябваше да отидат върху картата на града и я подаде на Роузи.

— Ти си шофьорът. Ето тук трябва да отидем.

— Кого търсим?

— Мисля, че... — тя се поколеба. Но приятелката ѝ трябваше да знае какво правят в края на краищата. — Янклоу не е убил Холи и Диди. Нала ме излъга. Каза, че в нощта, когато убиха Холи, двете с Диди излезли заедно на улицата. Сводникът на Холи обаче каза, че Нала е била сама. Мисля, че в цялата работа е замесен и Арт. Нала излъга и за нощта на убийството на Диди. Така че сега издирваме Нала. Къртис ми даде адреса ѝ. Не искам да я уплаша, а само да поговоря с нея.

— Ще вземеш ли нещо за всичко това?

— Пет хиляди долара от Ед Бикърстаф. Къртис ми обеща още две хиляди, ако намеря убиеца на Холи. Мисля, че седем хиляди ще стигнат, за да отворим агенция.

Набра телефона на Нала. Обади се сънлив глас. Тя беше! Лорийн затвори без да каже нищо. Купиха вестник и тръгнаха към адреса на Нала. Улиците на града бяха едноточни и толкова объркани, че те дълго обикаляха, докато намерят булевард „Делауеър“.

— Карай бавно, много бавно! Търсим блок 182. А, ей го там! Спряха пред олющено четириетажно блокче.

— Ще се забавя около половин час. Ти стой тук. Роузи разгърна вестника и се приготи да чака. Лорийн провери номерата на апартаментите и тръгна по мръсната каменна стълба към третия етаж. Позвъни настойчиво на звънеца.

— Кой е?

— Изненада! Отвори ми, Нала.

— Господи, как ме откри? — Тя отвори вратата на Лорийн.

— Къртис ми даде адреса ти. Минавах оттук и реших да се отбия.

Тя седна на отрупаното с дрехи легло. Навсякъде цареше безпорядък. Кутии с багаж, пакети от храна, обувки и дрехи бяха пръснати по пода, столовете и масите.

— Току-що се нанесох тук, но нямам намерение да оставам за дълго. Жилището е на мои приятели, които заминаха на турне и ще се върнат след няколко месеца. — Нала скръсти ръце и огледа критично гостенката си. — Изглеждаш много шик, скъпа. Да не си спечелила от лотарията? Това е много скъп костюм. — Тя седна пред тоалетката и се огледа. — Аз изглеждам като сомнамбул, но какво да се прави? Работя по цяла нощ. Тук едно момиче трябва да работи без отдых, за да си изкара прехраната. Тарифата е два пъти по-ниска, отколкото в Ел Ей.

Лорийн накратко ѝ разказа как Янклоу признал, че е извършил всички убийства, включително Холи и Диди.

— Благодаря на Бога! — Нала затвори очи. — Молих се да го хванат. За Арт знай. Изплаках си очите по него. Бил е съвсем невинен, а онези копелета са го притиснали така, че той е предпочел смъртта. Впрочем какво те води при мен?

— Работа. В момента работя за една детективска агенция. Нала изпищя от изненада и избухна в смях.

— Ти май и преди си била ченге, нали? Надявам се не си дошла, за да ме арестуваш, а? — Започна да разресва косата си. Лорийн усети, че става неспокойна. — За какво си дошла?

— Опитвам се да свържа фактите в едно. Ти каза, че в нощта, когато Холи е била убита, Диди е била с тебе. Двете сте видели как малката седнала в някаква кола. Къртис обаче твърди, че си била сама. Нала не отговори, но ѝ кимна да продължи. — Мисля, че Арт е убиецът на Холи и Диди, но нямам доказателства. Всичко, което ми кажеш, ще бъде запазено в тайна и няма да се използва срещу теб.

Никъде няма да споменавам името ти. Арт вече няма да може да ти се обиди. Интересувам се колко от бижутата на госпожа Торнбърн са останали в тебе. Нала премигна няколко пъти и преглътна.

— Не разбирам за какво говориш.

— Последното ядене на Диди е било бананов кейк. — Лорийн стана и се приближи. — Била е вкъщи, не на работа както ти казваш. Къртис каза, че през онази нощ не е излизала на улицата, защото кракът я болял. Ти твърдиш, че през целия ден е била със свой редовен клиент, но това не е истина, нали? Сега кажи какво стана тогава? Арт дойде ли у вас тогава?

— Глупости, миличка! — каза тя и започна да се лакира. — Диди излезе и не се върна. Казаха ми, че е била убита. Ти даже ми се обади по телефона.

— Пръстенът на Диди, който, както ти каза, не можела да извади, е на госпожа Торнбърн, нали? Не съм го виждала на ръката ѝ, значи все пак от време на време го е сваляла. Струва ми се, че всичко се върти около този пръстен. Заради него ли я уби Арт? Заради пръстена?

Нала продължи да се лакира. Лорийн пристъпи още по-близо.

— Диди и Арт са изнудвали Стивън Янклоу. Арт е използвал Диди като куриер. Къде е ставало предаването на скъпоценностите? В гаража на Янклоу ли?

— Виж какво, миличка, защо не ме оставиш на мира? Иди да се правиш на Пери Мейсън някъде другаде. Двете с Диди бяхме близки приятелки. Та ние се обожавяхме! И двете обичахме малката Холи. Не зная какво точно са правили двамата с Арт. Не е споделяла с мен.

— Може би е ядосала Арт. Може би Арт е шофирал колата, в която Холи се е качила?

— Не зная какво се мъчиш да докажеш. — Размаха ръка, за да изсъхне по-бързо лакът — Напразно си хабила бензина дотук.

— Стига. Нала! Все трябва да знаеш нещо. Янклоу е изнесъл от къщи много скъпоценности, но не ги е продавал. На Арт ли ги е давал?

— Не зная.

— Е, добре. Трябва да тръгвам — сви рамене Лорийн. — Но няма да мълча. Ти все нещо трябва да си чула. Не искам да се занимавам с тази работа, но нямам избор. Без пукната пара съм. Излъгах те за детективската агенция. Кой ще вземе жена като мене? Защо не ми платиш, за да мълча?

— Имам пари, колкото да платя за тази дупка. — Нала започна ядосано да тръска едно шишенце с тоалетно мляко. — Вземам по двайсет долара на минет, и то ако имам късмет. Нямам пари и нищо не мога да ти дам.

— Щом е така, ще се обърна към ченгетата. — Тя пристъпи към вратата. — Все ще успея да изкарам някой и друг долар от тях за тази информация.

Нала се усмихна самодоволно.

— Крейг, скъпи — извика, — защо не дойдеш да кажеш „здравей“ на Пери Мейсън?

Лорийн се облегна на вратата. От банята излезе Крейг Лайл.

Нала започна спокойно да подрежда дрехите. Изглежда, бе загубила всякакъв интерес към Лорийн. Взе една рокля и започна да се върти с нея пред огледалото.

— Седни, скъпа! Разположи се! Сега ще си направим едно малко парти. Само тримата. Във всеки случай ти ще си най-веселата. Отвори бутилката, Крейг, тя няма да устои на изкушението.

Нала се вмъкна в банята. Крейг извади бутилка водка и приближи. Сърцето на Лорийн биеше до пръсване. От колко време беше тук? Десет-петнайсет минути? Дали Роузи ще съумее да предприеме нещо?

— Недей, Крейг! Исках само малко пари. Няма да кажа нищо на ченгетата. Излъгах, исках само малко да я сплаша.

— За какви ни мислиш? — изквича Нала от банята. — От какво толкова се боиш? Ще пийнем малко, като на парти. — Тя излезе, облечена с черен комбинезон и чорапи. Държеше в ръце обувки. — Да не си мислиш, че само ти имаш хубави обувки? Виж тези. Триста долара, ръчна изработка.

Лайл ѝ подаде чаша водка.

— Пийни си, Лорийн. Хайде скъпа!

Тя блъсна ръката му и чашата се разби в стената.

— Свали я на земята и излей бутилката в гърлото ѝ — посъветва го Нала, докато вадеше дрехи от един куфар. — Остави настрана красива тъмносиня рокля с бяла якичка и се обърна към тях.

Лайл извиваше китката на Лорийн и я тикаше към леглото. Тя се бореше. Нала скочи и я удари през лицето.

— Прави това, което искаме, иначе ще бележим и другата ти буза! — изкрещя. — Разбрах какво лайно си още щом те видях в галерията на Арт. Ти го изнуди, нали? Сега пий!

Лорийн се мъчеше да се добере до прозореца. Чудеше се дали апартаментът гледа към улицата? Къде ли беше аварийният изход? Как можа да постъпи така глупаво? Сега всичко се проваляше. Самонадеяно вярваше, че трябва само да се срещне с Нала и травеститът ще „изпее“ цялата информация, която после да отнесе на Бикърстаф.

Бе толкова ядосана на себе си, че действително трябваше да пийне нещо.

— Пий! — Лайл ѝ подаваше бутилката. Очите му издаваха, че той се страхува.

— Недей! На никого няма да кажа за бижутата!

— Излей ѝ бутилката в устата! Само няколко глътки и тя ще моли за още.

Нала я хвана за косата и задърпа назад главата ѝ. Лайл стисна бузите ѝ с една ръка и натика отвора на бутилката в устата ѝ.

Роузи захвърли вестника на съседната седалка и погледна първо часовника си, после входа на блока. След като побарабани с пръсти върху таблото, реши, че трябва да направи нещо и излезе от колата.

Нито едно име не се четеше върху външните звънци. Роузи влезе в тъмния вход. Вонеше на урина. Как беше името на човека, с когото Лорийн трябваше да се срещне? На първия етаж се отвори врата и две деца хукнаха надолу по стълбите. Тя се приближи към жената, която ги изпращаше.

— Извинете, не видяхте ли тук една висока руса жена? Вратата се затръшна пред лицето ѝ. Продължи към втория етаж, където мъжки глас я попита коя е и какво иска. После вратата се отвори и на прага застана възрастен негър.

— Тук ли живеете? Кого търсите? — На рамката на вратата бе подпряна метла. Роузи обясни, че търси един човек. — В кой апартамент живее?

— Не зная. Приятелката ми влезе в този вход преди половин час. Търсеше своя позната, Нала. Познавате ли някоя Нала тук?

— Не. — Той взе метлата и насочи дръжката към нея. — Хайде, махай се! Това е частна собственост. Изчезвай, чуваш ли!

Върна се при колата точно когато двете деца се опитваха да изкъртят страничното огледало. Вече бяха строшили малкото прозорче и щом я видяха, побягнаха със смях. Роузи почисти стъклата от седалката и седна. Къде, по дяволите, бе Лорийн! В този момент от блока излезе мъж с два куфара и бързо тръгна към колата си. Тъкмо ги оставяше в багажника, когато от аварийния изход някой го извика. Роузи погледна нагоре.

— Вземи друга бутилка и побързай! — извика Нала от прозореца.

Мъжът влезе в колата и потегли нанякъде. Роузи веднага разбра, че Нала е жената, с която Лорийн трябваше да се, срещне. Ами ако двете просто си говорят и тя влезе ни в клин, ни в ръкав? Лорийн щеше да побеснее. От друга страна, ако тя е в опасност, нямаше да си прости, че е висяла пред входа и нищо не е направила, за да ѝ помогне.

— Мисли като детектив, Роузи! — измърмори на глас. — Как би постъпила видната детективка госпожа Супер Пейдж на твое място?

Тя мина откъм аварийния изход и се хвана за окачената на стената стълба. Трябваше да действа. Огромните болтове изскърцаха под тежестта ѝ, но връщане назад нямаше. Прозорците на първия и втория етаж бяха полузакрити от мръсни износени пердета и вътре не се виждаше никой. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Металната пръчка под крака ѝ изскърца и се извади. За секунда Роузи увисна на ръце, но бързо напипа следващото стъпало.

След няколко минути Лайл излезе от магазинчето с две бутилки. Той паркира точно до колата на Роузи и хукна нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж. Удари няколко пъти с юмрук по вратата.

Лорийн лежеше на леглото. Краката и ръцете ѝ бяха вързани с чорапогачи. Празната бутилка се търкаляше до леглото. Нала бе облечена, а куфарите — стегнати за път. Можеха да тръгнат веднага.

— Пред блока има кола с регистрация от Лос Анджелис. Дали не е нейната? — Лайл кимна към Лорийн. От страх ризата бе залепнала за гърба му.

— Ами попитай я — изхили се Нала.

— Аз тръгвам, с тебе или без тебе. — Той грабна двата куфара. — Щом тази кучка можа да ни открие, значи и ченгетата могат. Тя

вероятно им снеся информация.

Нала отваряше новата бутилка.

— Ще правиш това, което ти кажа, и никъде няма да тръгваш, докато аз не реша! — Пъхна отвора в устата на Лорийн. Водката се разля по гърдите ѝ. — Пий, чуваш ли! Гълтай!

Лорийн изви глава встрани. Нала я удари през лицето и стисна носа ѝ.

— Господи, ти ще я убиеш! — прошепна Лайл.

— А какво мислиш, че правя в момента? Хайде, сваляй куфарите в колата — изкикоти се травеститът и се обърна към леглото. — Ха така! Добро момиче!

Лорийн гълташе автоматично. Алкохолът изгаряше тялото ѝ. Всичко се въртеше пред очите ѝ.

Лайл отвори вратата, но в този момент Нала се сети нещо и с един скок се озова пред него.

— Виждам, че вече си се подмокрил от страх! Не се надявай, че ще запалиш колата и ще изчезнеш, а аз ще остана тук с тази дропла. Остави багажа и отвори следващата бутилка.

— Няма да ме намесваш!

— Трябва да го направим! — Блъсна го към стената. — Тя знае твърде много. Имай предвид, че ако ме хванат, ти ще затънеш заедно с мен. Кълна се в Бога, че няма да те оставя сух!

Възседна Лорийн и започна да излива в гърлото ѝ остатъка от шишето, после ѝ зашлеви още един шамар, за да я укроти. Алкохолът преливаше от устата ѝ, плискаше по лицето и косата ѝ.

Когато стана от леглото, Лорийн лежеше като мъртва.

— Хайде, ще изпуснем самолета! — настояваше Лайл. — Стига вече! Тръгвай!

Роузи се изкатери до площадката на третия етаж и надникна в два от прозорците. Ръцете я боляха от студените, ръждясали железа на стълбата. Краката ѝ трепереха. Бе решила, че е по-добре да счупи някой прозорец и да влезе, отколкото да слезе обратно по стълбата. Долу се чу шум от потеглящ автомобил. Роузи коленичи и пълзейки измина двата метра до последния прозорец. Точно когато двамата тръгнаха към аерогарата, тя съзря вързаната на леглото Лорийн и силно удари стъклото с юмрук. Прозорецът изпраща, но не се счупи.

Лорийн се опитваше да отвърже краката си. Обърна се към стъклото, но сякаш нищо не забеляза и продължи да дърпа възела. Лицето ѝ бе изкривено в идиотска усмивка. Роузи удари още веднъж, но едва когато го ритна с два крака, стъклото се счупи и тя успя да провери ръката си до дръжката на прозореца. Лорийн вече беше станала и залиташе из стаята, опитвайки се да се наведе и да вдигне бутилката.

Докато се провираше през прозореца, Роузи поряза прасеца си на стъклото. Скочи запъхтяна в стаята и се втурна към приятелката си, която вече надигаше шишето, и го грабна от ръцете ѝ. Лорийн се опита да се бори, но полетя и падна. Роузи хукна към банята и го изля в мивката. В този момент усети зловещата тишина от другата стая. Втурна се обратно при Лорийн, която все още лежеше на пода. Дишането ѝ беше мъчително, а лицето ѝ бе посиняло, сякаш вече се задушаваше.

С последни сили я завлече в банята и бръкна с пръст в устата ѝ. След мъчителна кашлица, от която тялото ѝ се разтресе, тя успя да повърне. Роузи пусна душа и я пхна под студената вода. Лорийн не можеше да стои на краката си, главата ѝ се люлееше като на парцалена кукла. Не можеше дори да отблъсне приятелката си, макар че правеше опити да се съпротивлява.

Роузи я отнесе в леглото, съблече я и я уви в чаршафите.

— Искам да спя, да спя — пелтечеше Лорийн. Роузи хукна към кухнята, за да свари кафе, после се върна и се опитала я изправи на крака и да я накара да върви. Погледът на Лорийн бе премрежен и блуждаещ, тя не познаваше Роузи и само повтаряше, че иска да спи. Разплакана, капнала от умора, Роузи я влачеше из стаята и я молеше да направи още една крачка. След малко Лорийн повърна още веднъж. Роузи я пусна на леглото и донесе кафе и чаша вода.

— Лорийн! Аз съм, Роузи! Моля те, изпий това!

Слаба усмивка се появи на лицето ѝ, но тя отказа да седне в леглото и все повтаряше, че иска да я оставят на мира, но след половин час като че ли взе да идва на себе си. Попита къде се намира и отново затвори очи.

— В Сан Франциско! — извика Роузи и я разтърси, после изсипа няколко ледени кубчета в една калъфка за възглавница, която ѝ попадна под ръка, и я сложи на челото ѝ.

— Роузи, искам да спя. Остави ме.

— Добре, оставям те. — Загубила търпение, стана от леглото и сложи заплашително ръце на кръста. — Ти ме отвращаваш! Защо, защо го направи?

— Искам да пийна, иначе ще полудея. — Направи опит да стане от леглото. Успя да седне и хвана главата си с ръце. — Само една глътка... Бикърстаф. Трябва да се обадя на Бикърстаф.

— В това състояние не трябва да се обаждаш на никого!

— Те насила ме накараха. — Лорийн стана и се олюля. Стаята се въртеше пред очите ѝ. — Нала... Трябва да я арестуват веднага... Двамата с фотографа Крейг Лайл... Трябва да телефонирам на Бикърстаф.

Залитна и отново седна на леглото. Роузи не знаеше да вярва или не.

— Вече нищо не можеш да направиш. Те заминаха.

— По дяволите! — Лорийн взе торбата с леда и я притисна към лицето си. — Видя ли ги?

Роузи кимна и наля още една чаша кафе.

— Изпий още малко кафе и колкото можеш повече вода. Трябва да пиеш вода!

— Моля те — каза Лорийн между две глътки — иди в спалнята и виж дали из боклуците им не се търкаля нещо, от което можем да разберем къде отиват.

Роузи огледа мръсната кухня, но не откри нищо. В спалнята обаче съзря малко кошче за боклук до тоалетката. Изсипа съдържанието му върху някакъв вестник, захвърлен на пода, но след като не намери нищо освен използвани памучни тампони, напоени с тоалетно мляко, тя ги сгъна във вестника с намерение да ги хвърли обратно в кошчето. В този момент вниманието ѝ бе привлечено от разписанието на самолетите, по което някой бе направил отметки с химикал.

— Ето! Хванахме ги!

Тя се втурна в стаята при Лорийн, която без дори да се замисли каза:

— Обади се на всички аерогари, които Нала е отметнала, и попитай, дали някой си господин Лайл се е качил на самолета днес следобед.

— Няма да ми кажат. Нали знаеш, че не дават такава информация по телефона?

— О, моля те, измиеш нещо. Кажи, че е спешно, че уж децата му са болни или нещо такова. Трябва да разберем за къде са отлетели.

Лорийн стана и като се подпираше на стената, закрета към банята. Празната бутилка се търкаляше в мивката. Приведена, тя жадно изпи последната капка и отново започна да повръща. Когато вдигна поглед към огледалото, отсреща я гледаше посивялото, потно лице на някогашната Лорийн, със зачервени очи и подпухнали устни.

— Две места, резервирани от господин Лайл за Лас Вегас — извика от стаята Роузи и затвори телефона. — Сега какво?

— С такси ли заминаха? — Затвори очи и се опита да се изправи.

— Не, с кола. Видях ги. Какво да правя сега?

— Обади се на Бикърстаф. Кажи му, че си мой съдружник. Че става въпрос за убийството на Холи и Диди. Разбра ли?

Роузи отново хвана слушалката. Лорийн излезе от банята и рухна на пода.

Ед Бикърстаф бе озадачен. Информацията не звучеше много достоверно. Лорийн не бе споменавала, че има съдружничка. След кратък размисъл реши, че няма да загуби нищо, ако изпрати агенти до Лае Вегас да арестуват Крейг Лайл и неговата приятелка. Той поиска заповед за обиск и изпрати няколко души да претърсят студиото на Лайл. Преди да излезе, му съобщиha дългоочакваната вест — Стивън Янклоу щеше да бъде обвинен в извършване на седем убийства, но умственото му състояние не позволявало да бъде изправен пред съд, тъй като по мнението на осем лекари и четири психиатри бил невменяем. Решено било, че ще бъде изпратен в психиатрична клиника до живот, без право на излизане. Госпожа Торнбърн така и не направила опит да се свърже с него, а Брад Торнбърн поддържал връзка с брат си косвено, чрез адвокатите.

Бикърстаф разбираше, че след тази новина един евентуален арест на Нала и Лайл само би издигнал престижа на ФБР. Така обществото щеше да разбере, че „костюмите“ не се задоволяват с това да приключат един случай, а търсят истината за всяко престъпление. Той поиска среща с шефа. Основният му мотив бе, че арестът на Лайл

ще хвърли допълнителна светлина върху механизма на престъпленията, които Янклоу бе извършил. Можело да се окаже, че Арт Матюз го е подстрекавал да убие Холи и Диди. Звучеше добре и Бикърстаф замълча, доволен от себе си.

— Кой е информаторът, Ед? Защо досега не си обсъдил този вариант с никого от отдела?

— Лорийн Пейдж — изчерви се той.

— Какво? Моли се работата да се окаже толкова проста и ясна, както записът в къщата на Янклоу. Мислиш ли, че тя знае още нещо за това дело?

— Щом разбера нещо ново, веднага ще ви информирам.

— Значи оставаш тук и продължаваш работата?

— Разбира се. Разследването още не е приключило.

— Сигурен ли си, че не се опитващ просто да замажеш гафа с убийството на Арт Матюз?

— Опитвам се да си върша работата. — Той запази спокойствие въпреки очевидната провокация. — Нямам намерение да замазвам каквото и да било. Искам да проверя всички доказателства, до които можем да се доберем.

— Колко ти поиска Пейдж?

— Нито цент — усмихна се насила агентът.

Внимателно затвори вратата след себе си и закрачи умислен по коридора. Ако Лорийн докажеше, че Арт Матюз има пръст в убийствата и не е бил арестуван по погрешка, пет хиляди бяха нищо в сравнение със славата, която щеше да спечели ФБР.

На бюрото му го чакаше факс, съобщаващ, че Нала и Лайл са били току-що арестувани в Лае Вегас. Той твърдял, че са дошли, за да се оженят и нямали нищо общо със Стивън Янклоу. Бикърстаф нареди да бъдат доведени веднага в Лос Анджелис и разпитани по подозрение за съучастие в убийство.

Телефонът в апартамента на Лорийн не отговаряше. Нетърпението и раздразнението на агента растяха с всяка изминала минута. Арестуваните вече пътуваха към Лос Анджелис, а той нямаше и представа за какво трябва да ги разпитва. Какво бяха пропуснали при предишните разпити? Или Лорийн Пейдж отново бе укрила информация от ФБР? Ако това беше истина, тя бе навлязла в опасни води и Бикърстаф си даде дума този път да я види удавена.

Двете не обелиха дума по обратния път. Лорийн бе напрегнала цялата си воля, за да не моли за алкохол. Въпреки гаденето и главоболието тя болезнено копнееше за няколко глътки. Нима бе провалила всичко постигнато през последните девет месеца? Това означаваше край и на плановите за агенцията. Тя не беше победила водката, а тъкмо обратното — водката бе победила нея.

Телефонът настойчиво звънеше, когато двете влязоха в апартамента. Роузи го вдигна и помоли Бикърстаф да се обади по-късно, след което набра номера на Джейк. Той обеща веднага да тръгне и не след дълго пристигна.

Роузи сготви спагети и нареди масата за вечеря.

— Как е животът? — прегърна я през рамото Джейк.

— Не зная какво да ти отговоря. Довчера имах работа и бъдеще, но днес нямам нищо. Трябва да поговориш с нея. Онова момче, Бикърстаф, звъни през десет минути.

Облечена в нощница, Лорийн седеше на ръба на леглото. Лицето ѝ беше бяло като вар. Тя го погледна изкосо, леко наклонила настрани глава.

— Нищо няма да излезе, Джейк. Няма да успея. Всичко провалих. Бях толкова самонадеяна и арогантна. Въобразих си, че съм много умна и способна. Ако не беше Роузи, сега щях да съм умряла.

— То винаги ще бъде част от живота ти. — Стисна ръката ѝ. — Никога няма да можеш да си позволиш и една чашка. Дори един ден да се почувстваш много силна, пак не бива да го правиш. Това е болест, Лорийн.

— Не ми излиза от главата. Единственото, което искам, е една чаша водка. — Избухна в сълзи и скри лицето си в шепи.

— Ще ти кажа нещо. — Той стана. — И аз искам, и Роузи иска, всички ние мислим за това и го искаме. Ти не си изключение. Така че стани и ела в кухнята. Трябва да вечеряме.

Той излезе. Лорийн бавно се надигна и го последва. — Благодаря ти, че ме измъкна, Роузи! — Седна внимателно на стола, който Джейк ѝ подаде.

— Няма защо, съдружнико, но следващия път, когато ми кажеш да чакам отвън, искам да зная къде отиваш, колко време ще стоиш там,

с кого ще говориш и за какво.

Дали щеше да има следващ път, запита се Лорийн. Телефонът иззвъня. Роузи го вдигна и ѝ го подаде.

— Здравей, Ед. Преди малко се върнахме. Дълъг път беше... Да, разбира се, ще дойда... Благодаря. — Затвори и се обърна към двамата: — Викат ме в полицията. Изпратили са патрулната кола да ме вземе. Аз не мога да стоя права, камо ли да мисля. Само като ме видят, ще ме изпратят обратно вкъщи. Това е краят.

Джейк стана, свали сакото си и започна да навива ръкавите си.

— Хайде да опитаме с един студен душ.

— О, Боже! — погледна ги тя с празен поглед. — Пак ли...

ГЛАВА 20

Нала и Лайл пътуваха разделени към Пасадена, но по време на полета до Лае Вегас се бяха уговорили какво ще говорят при евентуален арест. Лорийн още не беше пристигнала в полицията, когато техният адвокат нахлу в кабинета на Бикърстаф и възмутено възрази срещу ареста. Клиентите му били задържани по лъжливите показания на една алкохоличка, която ги издебнала в апартамента им в Сан Франциско единствено с намерението да ги изнудва. Тя била толкова пияна, че двамата се принудили да я оставят в жилището. Времето беше против Бикърстаф. Без ситни доказателства той не можеше да ги задържи повече от двайсет и четири часа. Нямаше и възможност да се обърне за помощ към местната полиция, защото арестът бе проведен изцяло от ФБР. Трябваше сам да понесе отговорността.

Джейк и Роузи продължаваха да я наливат с кафе и вода. Вече бе напълно изтрезняла, но бе загубила напълно своята самоувереност. Страхуваше се да застане пред Бикърстаф.

На вратата се позвъни и Лорийн скочи.

Той стоеше на прага с разхлабена вратовръзка и залепнала по гърдите му риза.

— Тъкмо тръгвах — плахо каза тя.

— Хайде, бързо! Задържахме ги за едно денонощие, но времето лети. Основанията ти за организиране на тази сцена трябва да са много силни, защото иначе лошо ни се пише и на двамата. Моят шеф и техният адвокат дойдоха в кабинета ми. Целият отдел е нащрек. Не знаят какво става.

Лорийн седна на задната седалка в патрулната кола. Той затвори вратата и седна зад волана.

— И двамата твърдят, че си била мъртвопияна.

— Те изляха в гърлото ми една бутилка водка, така че сигурно съм била.

— Сега добре ли си?

— Само малко ме тресе.

— Трябваше да ми кажеш какво възнамеряваш да предприемеш и най-вече защо. Опитай се да ми обясниш всичко, преди да влезем в полицията.

— Не бях сигурна — въздъхна Лорийн. — Предполагах, че Нала е замесена, но не й за Лайл.

— Пекох ги на бавен огън — Ед потегли, — но и двамата твърдо се придържаха към теорията си. Отишли в Лае Вегас, за да се оженят или най-малко да организират някаква церемония.

Били наели свещеник и прочие. Не знаели нищо за смъртта на Холи и Дейвид Бъроуз. Знаят, че Янклоу е признал за тези две убийства. Твърдят, че вече си била пияна, когато си отишла у тях. Предложили, ако се нуждаеш от тях, да се върнат след церемонията и да ти помогнат. Настъпи мълчание.

— Как смяташ да излезеш от това положение?

— Може би трябва да говоря първо с Лайл. — Лорийн копнееше за водка. Не смееше даже да запали цигара, защото ръцете й трепереха. — Искам да го пречупя. Мисля, че не е участвал в нито едно от убийствата, но Нала го държи изкъсо. Вероятно го е заплашвала с нещо. Затова искам да говоря първо с него.

Бикърстаф бе неспокоен. Умът му щракаше като часовник. Все още не разбираше какво иска да каже тя.

— Свързано е с бижутата на госпожа Торнбърн — добави Лорийн. — Искам отново да видя списъка със скъпоценностите на Янклоу и посмъртната снимка на Дейвид Бъроуз в моргата.

Докато вървяха към кабинета му, Бикърстаф нареди Лайл да бъде въведен в една от малките стаи за разпит с прозорец за еднопосочно виждане.

Лайл седеше като на тръни. Лицето му бе каменно, а устните — свити в тънка линия. Ръцете му лежаха върху масата с длани надолу. Той постоянно искаше да доведат адвоката му. Огледа страхливо малката стая без прозорци и едва тогава забеляза тъмното стъкло на една от стените.

— Искаш ли да влезеш при него? — попита Бикърстаф.

— Нека още малко да се поизпоти. — Тя усещаше как напрежението и страхът я напускат. — Искам чаша вода, някаква папка, която да прилича на досие, или нещо такова, фотоси на избитите жени, бележник и химикал. Задръж адвокатата му колкото се може по-дълго.

Агентът погледна часовника си. Лорийн четеше списъка с бижутата на Янклоу. От време на време хвърляше един поглед към Лайл. Той нервно прокараваше пръсти под яката си, ту свиваше в юмруци, ту разпускаше ръцете си и нервно се оглеждаше. От време на време кръстосваше крака и токовете му потракваха по пода.

След десет минути ѝ донесоха всичко, което бе поискала. Тя провери дали цигарите са в джоба ѝ. Вече не трепереше. Беше почти готова.

— Някой да внесе чаша вода, но да не говори с Лайл, дори онзи да го провокира.

След малко един полицаи влезе и остави на масата кана с вода. Лайл попита колко ще го държат тук, но полицаят дори не го погледна. Лорийн кимна на Бикърстаф.

— Готова съм.

— Късмет! — тихо каза той, но тя не се обърна.

Когато влезе, Лайл се обърна настрана, за да прикрие изненадата си. Тя не му обърна никакво внимание, а започна задълбочено да подрежда на масата цигарите, химикала и бележника. После отвори фалшивата папка и се престори, че уж чете нещо. Той се закашля и забарабани нервно с крак. Лорийн извади снимките на Холи и ги нареди на масата.

— Крейг, погледни тези снимки, ако обичаш.

Фотографът се извърна.

— Само на седемнадесет години. Красиво дете. Погледни! Някой я е удрял с чук, Крейг. Носът ѝ е смачан, а очите — избити. Кухините са пълни със съсирена кръв. Устата ѝ зее с избити предни зъби. Що за лудост е това, Крейг?

Той не откъсваше очи от отсрещната стена.

— Постоянно им повтарям, че ти не си способен да направиш това, но те не вярват и знаеш ли защо? Защото...

— Аз не съм го направил. Невинен съм.

— Зная, че не си убивал. Единственото, за което могат да те обвинят, е изнудването...

— Убиецът е Янклоу. Той сам е признал това. Защо не ме оставиш на мира? Искам да извикат адвоката ми.

— Той ще дойде след малко. В момента урежда освобождаването на Нала. Надявам се, че сте се разбрали как да делите парите, защото тя...

— Не ти вярвам — глухо каза Лайл.

— Не вярваш в какво? Че я пускат? — Лорийн вдигна папката. Бикърстаф закри лицето си с ръце. Тя наистина прекаляваше. — Това са нейните показания. Можеш да ги прочетеш, ако искаш. Ти обаче няма да бъдеш освободен, Крейг. Нала твърди, че ти си убил момичето и Дейвид Бъроуз.

— Зная, че лъжеш! — изхили се той.

Тя му подаде снимката на Диди.

— Лъжа ли? Не бъди наивен. Знаеш, че Нала уби Диди, макар тя да твърди, че ти си го направил. Закарал си я до апартамента, пили сте чай, дори си й предложил бананов кейк. Тя само това ядеше, нали? Както и да е, тримата сте се скарали заради пръстена на госпожа Торнбърн, който Диди задържала за себе си. Смятали сте да се отървете от всички скъпоценности, защото те лесно могат да бъдат проследени и да доведат полицаите пред вратата ви. Диди обаче се заинатила и не искала да даде пръстена. Този пръстен, виж. Погледни снимката, Крейг. Това е пръстенът, нали? На средния пръст на дясната ѝ ръка.

Бикърстаф нямаше представа за какво говори тя. Какъв пръстен? Никъде в докладите не се споменаваеше такова нещо.

Той се обърна към лейтенанта, който стоеше зад него.

— Донеси досиетата по делото. Бързо!

Лайл бе стиснал юмруците си така, че кокалчетата бяха побелели. Лорийн постави пред него снимката на Диди от моргата. Мъртвото тяло бе снимано в цял ръст. Пръстенът на дясната ръка се виждаше добре.

— Не е нужно да казваш нищо. Само кимни, ако смяташ, че този е пръстенът. Опитвам се да ти помогна. Трябва да знаеш, че дори не предявявам обвинения към тебе за това, че заедно с Нала се опитахте да ме убие.

— Ти каква си тук?

— Частен детектив. Не работя нито за полицията, нито за ФБР. Позволиха ми да разговарям с теб, защото бях у вас в Сан Франциско. Дватамата се опитахте да ме убие и почти успяхте, но не знаехте нещо много важно — че бях с микрофон, скрит в дрехите. Всичко, което казахте в апартамента, е записано и благодарение на това ви арестуваха в Лае Вегас.

Той слушаше, но все още не вярваше нито дума.

— Нала знае, че за да отърве кожата, трябва да натопи някой друг. Естествено, избрала е тебе. Още като ме видя заедно с агентите на ФБР, разбра, че играта свърши. Откакто я доведоха тук, не е спряла да говори. Погледни показанията ѝ. Не ти ли се струва странно, че адвокатът ти още не идва?

Бикърстаф се изпоти. Слава Богу, че никой друг не можеше да чуе тази инсинуация. Тя лъжеше така нагло и хладнокръвно, че можеше да вкара и него в беля.

— Никого не съм убивал — каза най-после Лайл, но ръцете му трепереха.

— Зная, Крейг, но искам да ти прочета какво казва Нала. Тя прелисти папката и извади един лист. — „Всичко започна с кавга за пръстена. Диди не искаше да го даде, защото не можела да го извади от пръста си. Крейг каза, че ако трябва, ще ѝ отреже пръста...“

— Това не е вярно — прекъсна я той.

Лорийн вдигна ръце, после си наля чаша вода и продължи.

— „... Крейг беше направо вбесен от нейния инат. От години вече продавахме бижутата на госпожа Торнбърн. Арт намираще купувачите. Сега обаче заради убийствата беше опасно да се показваме с нейните скъпоценности по улиците. Диди правеше тъкмо това. Пръстенът беше красив. Топаз, обиколен с брилянти. Струваше маса пари.“ — Лорийн съзнаваше, че играе опасна игра. Знаеше само, че бижутото е в списъка на Янклоу и че Диди е носила подобен пръстен. Тя го погледна. — Като казва Арт, Нала има предвид Арт Матюз, предполагам?

— Защо ми задаваш подобни въпроси?

— Едно време бях ченге. Сега работя на свободна практика. Занимавам, се най-често със застрахователни иски. Искан да си изясня фактите още преди да ти предявят обвиненията. Агентите не

могат да разговарят с теб, преди адвокатът ти да дойде. Така че, докато го чакат, аз се възползвам от паузата. Няма нищо незаконно, Крейг. Сами сме, никой друг не ни слуша.

— Истина ли е, че Нала ще я освободят — По слепоочията му бе избила пот.

— Дала е вече показания — кимна Лорийн и почука с пръст върху папката — и си отива вкъщи. Аз искам само да изясня нейната роля заради своите клиенти, преди да е напуснала страната. Не ме интересува кой какво е направил, искам само да си свърша работата и да запазя клиентите си.

Лайл се чудеше как успява да седи пред него и спокойно да разговаря. Нали беше мъртвопияна? Кога бе успяла да дойде на себе си?

Бикърстаф поклати глава. Докато я слушаше, парчетата на пъзела взеха да се подреждат в картина. Откраднатите бижута, изнудването. Но фотографът все още не беше пречупен.

— Ти си правил снимките на Янклоу, нали?

— Арт го снимаше — въздъхна Лайл. — Поне едно време, когато имаше студио в Санта Моника. Янклоу още тогава страдеше от манията да изглежда като майка си. В началото Арт още не знаеше кой е той, защото идваше при нас под фалшиво име. Те всички използват измислени имена. Веднъж го срещнал на някакъв прием заедно с майка му. Тогава разбрал кои са и започна да го изнудва. Това е всичко, което знам. Кълна се в Бога, че нямам нищо общо с тази история. Дори не знаех, че изнудванията продължават... Не зная какво да правя.

— Защо не ми кажеш истината? После аз ще ти кажа като приятел какво според мен трябва да направиш. Искam обаче след това да ми кажеш къде са взетите от Янклоу бижута. Убийствата не ме интересуват.

— Объркан съм. Не зная на кого мога да се доверя. Не вярвам на нито една дума от всичко, което ми каза досега.

Лорийн затвори папката.

— Добре! Щом мислиш така, аз си тръгвам. Искam само да получа данни за застрахователните иски. Бижутата са застраховани, нали знаеш? Синът на госпожа Торнбърн, Брад, ме помоли да уредя изплащане на застрахователните премии. Става дума за три милиона

долара, ако не и повече. Пуснаха ме да разговаряме, защото още не са готови с обвинението, срещу тебе.

Устата на Бикърстаф бе пресъхнала. Тя наистина щеше да го вкара в беля.

— В нищо не могат да ме обвинят — изпищя той.

— Не бъди глупак! — Лорийн удари папката с цяла длан така, че Лайл подскочи. — Нала те посочи като убиеца на Холи и Диди! Трябва да си луд, ако си въобразяваш, че пандизът ще ти се размине. Гарантирам ти, че ще полежиш на топло доста години. Арт Матюз е мъртъв и тя няма кого друго да сложи на мушката освен тебе. Ако наистина не си участвал в убийствата, трябва да си приготвиш доста добро алиби. Нала е дала доказателства, че убиецът си ти. Ти си бил в апартамента им, нали? Ако ти не си я убил, значи е Нала.

— Не съм я докосвал — простена той.

— А кой тогава?

— Тя го направи. Нала.

Лорийн усети как стомахът ѝ се сви. Бе очаквала да чуе името на Арт Матюз, не на Нала.

— Ти видя ли?

— Да. — Той захлупи лице в шепите си. — Каза, че блъснала Диди без да иска. Тя паднала и си ударила главата в ръба на масата. Опитала се да я свести, но не могла. Не усещала никакъв пулс. Изпаднала в паника. Е, имала е причини да се страхува.

— Заради бижутото, нали?

— Да. После аз се уплаших. Всичко беше толкова ужасно и объркано. Опитахме се да извадим пръстена, но не успяхме. Пръстът ѝ беше огромен и подут.

— И решихте да направите така, че да прилича на серийните убийства. Удари с чук по лицето и прочие...

— Тя каза така. Каза, че никой няма да повярва, ако просто я оставим някъде както си е. — Започна да хълца. — Особено след Холи.

Лорийн докосна ръката му, за да го успокои.

— Крейг, какво искаш да кажеш? Какво значи „след Холи“?

— О, Господи! — извика Лайл и удари масата с юмрук. — Това е ужасно! Това не е честно!

— Хайде, кажи ми. Ще ти олекне.

— Холи бе подразбрала по някакъв начин за изнудването. — Направи пауза и продължи поуспокоен. — Един Бог знае как е научила. Хванала някакъв клиент, който я завел в дома си и...

— Знаеш ли кой е той?

— Мисля, че е бил... — прехапа устни — Брад Торнбърн.

— Какво? И той ли е замесен?

— Е, дотолкова, доколкото е взел Холи от улицата и е спал с нея в дома си. Не зная какво е станало, но малката бе разбрала с какво се занимаваме. Може би там се е видяла с Янклоу. Така или иначе, започна да иска пари от Нала и Диди. Те се уплашиха и разказаха всичко на Арт. По-нататък не зная нищо. Следващото, което чух, бе, че са я намерили убита. Не зная кой от тях го е направил, но са искали да изглежда като едно от серийните убийства. Мисля, че Арт е замесен. Кълна се в Бога, че не зная. Намесиха ме, защото бях правил снимки на онзи... Норман Хейстингс, а той пък бил приятел на Янклоу. Тогава не знаех, че са близки. Лорийн записваше.

— Ти изнудвал ли си Хейстингс?

— Да, но той взе, че разказа всичко на Янклоу. Предполагам, че двамата са обмислили какво да правят. Казах ти всичко, което зная. Нямам нищо общо с никакви убийства. Малко, съвсем малко съм участвал в изнудването.

Бикърстаф погледна часовника си и нареди на един от своите помощници да доведат Брад Торнбърн. Каза, че не го интересува дали ще го доведат от Франция, от Бевърли Глен или от друго място. Беше доволен и нямаше търпение сам да подхване Лайл. Представяше си как ще направи изложение на случая пред шефа си и вече виждаше учудването, изписано на лицето му.

Лорийн продължаваше с разпита на Лайл, но почти не записваше. Знаеше, че след нея той ще бъде разпитан от Бикърстаф. Образът на Брад Торнбърн не излизаше от ума ѝ. Победата ѝ над Лайл не я радваше. А той продължаваше да разказва.

Диди гримирала и фризирила клиентите, които искали тайно да се снимат като жени. С Матюз се запознали в Санта Моника. Когато отново се срещнали в Лос Анджелис, продължили да работят заедно, а Арт дал апартамента си на Нала и Диди за порнографски сеанси. Самият той се изнесъл в друга квартира. Диди постоянно им изпращала клиенти, които впоследствие те изнудвали. В началото

Янклоу плащал само на Арт, после започнал да плаща и на останалите трима, за да мълчат. Никой не подозирал обаче, че той е убиец. Винаги плащал без да се пазари й си получавал негативите един след друг. По едно време обаче започнал да се дърпа, казвал, че няма повече пари.

Лайл поиска вода. Зъбите му затракаха по стъклото на чашата.

— Хейстингс нямаше пари, но от време на време даваше по петдесетина долара. Когато Арт научи, побесня.

— Ти ли уби Хейстингс?

— Не. Нямам нищо общо с тези убийства.

— А Диди?

— Видях я — затвори очи и въздъхна, — когато беше вече мъртва. Нала ми се обади по телефона и каза веднага да отида у тях. Диди лежеше на пода. Не съм я докосвал. Двете имаха нещо общо с онова момиче, Холи, но не зная точно какво. Знаеха нещо, но не мога да кажа какво.

— Ами Матюз? Той замесен ли е в убийството на Холи? Нали за това намекваш? Че Нала и Диди имат нещо общо с убийството на Холи?

— Да. Не зная обаче дали и Арт е участвал — гласът му бе спаднал до хриплив шепот. Той се разплака и прехапа долната си устна. — Кълна се, че съм виновен само за това, че помогнах на Нала да... я пренесе до автомобила...

Лорийн го остави да поплаче, за да се успокои.

— Когато я пренасяхте, тя вече беше ли обезобразена с чука? — Подаде му снимка на трупа.

— Не! — Лайл се изопна на стола. — Когато отидох у тях, главата й беше покрита с найлонов плик. Не видях лицето й. След като я оставихме в багажника, аз се прибрах вкъщи.

Той спря да подсмърча. Изглеждаше успокоен и примирен. Лорийн започна да събира записките си. Той я погледна и тъжно се усмихна.

— Знаеш ли, аз наистина обичах Нала. Щяхме да се оженим в Лае Вегас. Затова исках да й помогна, само заради това. Нищо лошо не съм направил.

— Сега ще искат да подпишеш показанията, Крейг. — Тя тръгна към вратата. — Бъди разумен и кажи всичко, което знаеш, точно така, както го разказа на мен. Не й позволявай да се измъкне.

Бикърстаф не я поздрави. Грабна записките от ръцете ѝ и тръгна с хората си към Крейг Лайл. Разпитът трябваше да започне веднага. Лорийн седна в неговия кабинет и подпря с ръце главата си. Беше изчерпана. Гадеше ѝ се. Брад Торнбърн... Нима и той бе замесен в убийствата? Пулсираща болка разкъсваше мозъка ѝ. Възможно ли беше да се е преструвал толкова умело, когато в същото време е знаел много повече?

— Какво ще правиш с Брад Торнбърн? — попита тя влезлия Бикърстаф.

— Ще го доведем от Франция. — Той се поколеба за миг и се наведе над нея. — Мислиш ли, че това лъскаво копеле също е замесено?

— Не зная.

— Искаш да кажеш, че в това дело има неща, които не знаеш? Не вярвам — усмихна се той.

— Мислех, че няма нищо общо.

— Скоро ще разберем и това.

Идваше ред на Нала. Бикърстаф беше в стихията си. Раздаваше нареждания наляво и надясно, говореше без да спре. Лорийн чакаше в кабинета му и мислеше за Брад.

Изведоха Нала от килията. Тя се дърпаше, плюеше, риташе и пицеше, че иска да доведат адвоката ѝ. Трябваше да я влачат до стаята за разпити. Лорийн я наблюдаваше от съседното помещение през еднопосочното стъкло. Нала отказа да говори в отсъствието на адвоката си.

Той беше обаче зает с разпита на Лайл, който, вече под клетва, даваше показания в друга стая. Разказа за участието си в рекета и описа как Нала бе убила Диди. За убийството на Холи не знаеше нищо. Бикърстаф изчака Лайл да подпише показанията, преди да премине към разпита на Нала. По закон тя имаше право предварително да се консултира с адвоката си, който щеше да остане и по време на разпита. Агентът настоя Лорийн да присъства и да вземе участие в самия разпит. Цялата сграда бръмчеше като кошер заради новото развитие на делото. Всички се надпреварваха да помагат на Бикърстаф. Каквото и да поискаше, веднага му беше доставяно.

Нала беше готова. След като прочете предявените ѝ обвинения, тя най-после утихна, може би защото разбра, че няма да излезе от ареста. Оправи грима и прическата си. Устните ѝ грееха с тъмночервен оттенък.

Бикърстаф влезе с двама униформени полицаи и стенограф. След тях влезе Лорийн. Нала бавно се обърна и я измери с поглед.

— Подцених те! — засмя се тя с вид на човек, който е поласкан от вниманието на толкова много хора. Адвокатът ѝ изчака, докато всички седнат. Касетофонът бе включен, стенографът чакаше с ръце върху листа.

Нала бе обвинена в две различни престъпления — изнудване и убийство. Заяви, че рожденото ѝ име е Найджъл Симънс. Веднага след това адвокатът ѝ се обърна към Бикърстаф:

— Моята клиентка категорично отрича каквото и да е свое участие в престъпленията, за които е обвинена, и ще се възползва от правото си да не говори. Тя е запозната с някои твърдения на Крейг Лайл, целящи да доложат, че тя е виновна, но отрича каквото и да е свое участие в престъпленията. Готова е да застане пред съда и да докаже, че извършителят на тези престъпления е споменатият Крейг Лайл, ако това е необходимо.

Настъпи кратка пауза, след която Бикърстаф направо попита дали е участвала в изнудването на Стивън Янклоу. Тя отговори с мълчание.

— Отрича ли, че по време на разпра е ударила Дейвид Бъроус (Диди) и след това с помощта на Крейг Лайл е скрила тялото му в багажника на откраднат автомобил?

Мълчание.

Бикърстаф продължи да задава подробни въпроси още около половин час и на всички Нала отвърна с мълчание. През цялото време оглеждаше маникюра си, оправяше полата си, от време на време поглеждаше въпросително към Лорийн с вдигната нагоре вежда, след което отегчено се прозяваше. Когато ѝ показаха фотосите на Диди от моргата, извърна лице и се вторачи в стената. Помолиха я втори път да разгледа снимките. Тя хвърли един поглед и с тежка въздишка се обърна към адвоката си.

Бикърстаф сложи на масата снимките на Холи. Този път адвокатът сам я прикани да ги разгледа. Нала вдигна една от тях и

отново я пусна върху масата.

— Не коментирам. — Забарабани с пръсти по масата.

— Не можете да я познаете или изобщо не я познавате? — нетърпеливо попита Бикърстаф.

— Клиентката ми не желае да отговори на въпроса ви, за да избегне евентуалното си явяване пред съда като свидетел на обвинението.

Бикърстаф кимна едва забележимо към Лорийн и поиска почивка. Двамата напуснаха стаята.

— Така можем да продължаваме с дни. — Той пхна ръце в джобовете си. — Ако искаш опитай ти. Може да успеем да ускорим нещата.

— Добре. Законно ли е един и същ адвокат да представя и двамата?

— Лайл вече даде показания. Ако иска, може да си наеме друг адвокат. Ако бях на негово място, щях да постъпя точно така, но в момента той не е основната ми грижа.

Въведоха ги отново в стаята за разпити. Лорийн дръпна стол и седна пред тях.

— А-ха, сега идва твой ред, така ли? — изкикоти се Нала.

Лорийн не обърна внимание на думите ѝ.

— Тя беше само на седемнадесет години, Нала. Какво зло ти причини, та трябваше да я убиеш така брутално?

Нала пошушна нещо на адвоката си и се облегна на стола.

— Клиентката ми иска да знае защо госпожа Пейдж е допусната до този разпит. Ние знаем, че тя не работи нито за ФБР, нито за отдел „Убийства“ на градската полиция. Знаем също, че госпожа Пейдж е хронична алкохоличка. Депозирам свое възражение срещу присъствието на такава жена по време на разпита.

— Не коментирам — отвърна Бикърстаф и се облегна на стола си.

— Тя някаква свидетелка ли е?

— Нито един приличен съд не би я приел като свидетелка, без да стане смешен — подхвърли Нала. — Тя е алкохоличка, проститутка и нещо повече — Арт Матюз ѝ плащаше да работи за него. Тя е затънала в рекета повече от който ѝ да е друг. Той ѝ плащаше, за да си мълчи.

Питайте я! Някой задавал ли ѝ е въпроса, колко пари е взела от Арт Матюз, за да си трае?

— Никога не бих посегнала на Холи или на най-добрата си приятелка. Решили са двамата с онзи перверзен тип Лайл да ме оклеветят. Дори и сега усещам миризмата на алкохол, която иде от нея. Изглежда, извира от порите ѝ. Вижете само как ѝ треперят ръцете!

Лорийн не прие предизвикателството и остана спокойна. В очите на Бикърстаф проблясваха стоманени искри. Тя се облегна и се застави да се усмихне.

— Аз съм напълно трезва, да речем колкото тебе. Това са лъжи, Нала. Никога не съм получавала нито цент от Матюз.

— Лъжлива курва!

— Присмял се хърбел на щърбел! Впрочем ти и да искаш, не можеш да станеш курва, защото ти липсва най-важният атрибут. Това ли е проблемът ти? Заради това ли уби Холи? Защото беше млада, красива, беше всичко, което ти никога няма да бъдеш?

Нала скочи и блъсна ръката на адвоката си, който направи опит да я спре:

— Тя беше невинна колкото моя задник!

— Отнемаше ти клиентите, нали?

Нала замахна през масата, но Лорийн скочи от стола.

— Хайде, покажи на какво си способна, мръсна кучко! Да, ти си мръсна! Само една мръсна кучка може така да обезобрази с чук лицето на Диди, след всичко, което е направила за теб.

Никой в стаята не помръдна. Всички гледаха с каменни лица как двете крещят през масата. Един полицаи се надигна от стола си, но Бикърстаф го спря с поглед. Той искаше кавгата да продължава.

— Аз, аз правех всичко за нея. Какво, нима не знаеш?

— Без Диди ти си нищо. Тя ти осигуряваше и клиентите, защото ти и това не можеш да направиш!

Нала я напсува, сложила заплашително ръце на кръста си. Адвокатът ѝ отново се опита да я успокои, но тя се дръпна.

— Диди ми е казвала какъв боклук си — продължи Лорийн и отново се отдръпна, за да избегне следващия шамар. — Когато си разбрала, че тя има красив пръстен, направо си издивяла от злоба, нали така?

— Разбирам какво се мъчиш да постигнеш. — Нала огледа всички присъстващи. — Повече няма да чуете от мен и една думичка.

Тя седна и придърпа полата си.

— Не е нужно, Нала. — Лорийн пристъпи встрани и се облегна на стената. — Ние знаем всичко. Знаем как си се опитала да издърпаш пръстена от пръста ѝ, дори си я заплашила, че ще го отрежеш. Диди обаче не искала да се раздели с него. Пратила те е по дяволите и тогава ти си я ударила с всичката си мъжка сила. Защото ти си мъж, Нала. Никакво боядисване, никакви перуки и минижупи не могат да скрият факта, че си един як, космат мъж, господин Симънс. А Диди беше наистина красива. Беше женствена...

— Кажете ѝ да спре! — Нала смушка с лакът адвоката си. — Това е незаконно. Искам да си тръгна.

— Обяснете на клиентката си — Бикърстаф го погледна спокойно, но категорично, — че няма да излезе скоро оттук.

— Всички сте мижитурки! В нищо не можете да ме обвините. В нищо, освен приказките на онзи сводник Лайл, а те са пълни лайна и нищо повече.

— Тогава защо ти не ни обясниш какво всъщност е станало? — тихо попита агентът.

— А не искаш ли нещо друго, смотан задник такъв! Няма да ви кажа и думичка. Зная си правата. Не съм длъжна да говоря, защото всичко, с което разполагате, са приказките на онзи тъпак. Неговите показания срещу моите! Ха! Докато не сключим споразумение и не гарантирате, че ще ме призовете като свидетелка на обвинението, няма да ви кажа нищо!

Лорийн слушаше изправена до стената.

— Кажи защо уби Холи?

— Не съм я докосвала! — изкрещя Нала. — Не съм докосвала и Диди! Вие нямате никакви улики срещу мен! Янклоу ги е убил, както и останалите. Всички вестници пишат за това. Янклоу ги е убил. Аз нямам нищо общо с никакви убийства!

— Той не е убил нито Холи, нито Диди!

— Той ги е убил! Той е куку, всички знаят! Толкова е смахнат, че даже няма да го съдят! Нима не си в течение на тъй нареченото си разследване? Зная какво сте направили. Затворили сте бедният Арт в килията и сте го убили. После дадохте голяма пресконференция. Ние,

видите ли, хванахме убиеца! Трънки! Лъжа! Мога ли да запитам кой носи отговорност за смъртта му? Кой ще отговаря пред съда? Арт бе невинен! Аз съм невинна! — Отново огледа присъстващите, но тъй като никой не реагираше, се обърна към Лорийн със закана̀телно насочен пръст. — Ще раздухам във вестниците коя е вашата госпожа Пейдж и какво сте правили с мен в тази стая. Янклоу е признал всичко. Той е луд, извратен маниак...

— Като тебе — тихо подметна Лорийн.

— Махнете я оттук или ще...

— Какво, Нала? Ще ме убиеш, както уби Холи?

— Това не е честно. Защо ѝ позволяват да ме предизвиква? Тя ме предизвиква, за да си изпусна нервите. Повече няма да кажа нищо! Ако имате улики срещу мен, предявете ги, обвинете ме и ме арестувайте! Хайде, започвайте!

Бикърстаф погледна часовника си. Наближаваше девет и половина. Той предложи да прекъснат разпита и да продължат на следващата сутрин.

— Значи мога да си отида?

— Ще останете в ареста за по-нататъшното разследване.

— Но вие не сте предявили никакво обвинение срещу мен! Могат ли да ме задържат? — обърна се тя към адвоката си.

— Да.

— Копелета! — просъска през зъби Нала.

— Много копелета ще срещнеш. Найджъл! — тихо каза Лорийн. — Колко души ще има в килията ѝ? Трима или четирима? — обърна се тя към агента, но не получи отговор.

— Искам да бъда в женска килия!

— Невъзможно — категорично заяви Бикърстаф и се обърна към адвоката ѝ. — Моля, обяснете на клиентката си, че след като в акта ѝ за раждане е казано, че е от мъжки пол, не можем да я сложим в женското крило.

За пръв път от началото на разпита Нала се изплаши.

— Но... аз съм жена! — Хвана ръката на адвоката. — Не им позволявайте да постъпят така с мен.

Той ѝ прошепна нещо. Тя погледна Бикърстаф, после Лорийн и силно удари с юмрук по масата.

— Кучка! Ти си причината! Знаеш какво ще направят с мен онези животни!

— Тогава говори, Нала — намеси се един от присъстващите полицаи. — Кажни ни истината за Холи.

— Млъкни, задник!

— Кажни истината, Нала. Стана случайно, нали? Никога не си искала да убиеш Диди. Беше най-близката ти приятелка. Зная колко близки бяхте. — Лорийн видя как думите й промениха позата и изражението на Нала. В този момент тя загуби битката.

— Да, наистина бяхме близки — въздъхна тя и извърна глава. В стаята беше тихо, сякаш всички усещаха, че развързката приближава. Нала погледна към тавана. Очите й плуваха в сълзи. Издуха носа си и започна да си играе с кърпичката. Лорийн тихо приседна на стола си.

— Добре. Няма смисъл. Все едно ще разберете всичко. Тя падна и си удари главата на ръба на стъклената масичка. Крейг изпадна в паника, защото пулсът й не се напипваше. Мислехме, че е умряла, и не знаехме какво ще стане с.

— С рекета ли? За това се разтревожихте, нали?

— Всичко отиваше по дяволите. Подозирахме, че Янклоу върши всички тези убийства, защото беше наистина един побъркан ебач. Винаги плащаше, сякаш на майтап. Никога не се пазареше. Плащаше си най-редовно всеки месец, като часовник. Арт обаче взе да става алчен. Постоянно го натискаше за още. Най-гадното беше, че ние го изнудвахме заради онези снимки в женските дрехи, а той постоянно искаше да се снима още и още. Всички подозирахме, че един ден ще полудее окончателно. Може би затова Арт искаше все повече и повече. Знаел е, че един ден Янклоу съвсем ще откачи и кранчето ще спре.

— Защо мислехте, че той върши онези убийства?

— Арт разбра. Не зная как. — Нала беше уморена и се облегна на лакътя си. — Той имаше силна интуиция. Вместо обаче да се оттегли постепенно, той, напротив, започна да иска все повече. Ние бяхме против. Имахме пари, оправяхме се. Точно тогава той отвори галерията. Не зная защо беше станал толкова алчен. Освен Янклоу вземахме пари и от другия бизнес — фотосеансите. Парите не бяха проблем.

— Как ставаше предаването на парите?

— Една от нас отиваше в сервиза в Санта Моника. Преструвахме се, че избираме коли. Арт караше едно старо бентли, купено от С&А и това ни даваше основание да ползваме сервиза. Когато ходехме там, не се гримирахме или издокарвахме, нищо такова... Отивахме облечени като мъже.

— Как беше въввлечен Хейстингс? — попита Лорийн.

— Един ден Арт и Диди го видели в гаража. Тя веднага го познала, защото го е гримирала. Арт много се уплаши. После се оказа, че Крейг снима Хейстингс. Един вид, беше ни взел бизнеса, но работел само с Хейстингс. Крейг е такъв простак. Не може да си намери един богат клиент. Арт беше бесен, защото имаше опасност всичко да излезе на бял свят. Най-много го плашеше това, че Янклоу и Хейстингс се познаваха и можеха да съберат две и две.

— Но Янклоу ви е разпознал и в мъжки дрехи, нали?

— Може би — сви рамене тя. — Така или иначе, не ни издаде на полицията. Както казах, изглежда се беше примирил и приемаше рекета като наказание. Както и да е, двете с Диди решихме да се оттеглим. Арт вече беше натрупал цяло състояние.

— Доколкото разбирам, Янклоу и Хейстингс са разговаряли за това, че и двамата са жертва на едни и същи изнудвачи?

— Не зная — въздъхна Нала, — но когато намериха Хейстингс в багажника, ние двете щяхме да се побъркаме. Уплашихме се не на шега. Точно тогава Янклоу дойде и каза, че иска Арт да го „покрие“, да излъже, че в определен ден двамата са били някъде заедно. Стана ясно, че е сгазил лука, и това още повече ни изплаши.

— Помниш ли за кой ден ставаше дума?

— Май беше петнайсети. Не съм сигурна. — Отново се разплака и изтри бузата си с опакото на ръката. — Каза, че щял да плати добре на Арт, ако го „покрие“. Не можел да плати с пари и му даде кутийка с бижута. Каза, че само това му е останало вече.

— Продадохте ли ги?

— Преди използвахме Къртис. Той не знаеше откъде ги получаваме и никога не питаше. — Нала се изсекна и продължи: — Дал обаче един от пръстените на Холи. Тя беше толкова горда с него. Носеше го постоянно и го показваше на всички. Къртис ѝ казал, че ѝ го дава като годежен пръстен. Пръстенът имаше голям топаз, обрамчен с брилянти. Една нощ някакъв клиент я качил в колата си и я откарал

вкъщи. Попитал я откъде има този пръстен, защото майка му имала същия.

— Как се е казал?

— Оказал се братът на Янклоу, Брад Торнбърн. Както и да е, Холи веднага съобщила каква е работата. Започна да ни разпитва откъде вземаме бижутата, които Къртис пласира. Една вечер ни разказа случката с пръстена, ние казахме на Арт и той се побърка. Страхуваше се, че ако Къртис надуши, ще иска да дели с него. Можеше да се заяде и да ни вкара в беля.

Лорийн запали две цигари и подаде едната на Нала.

— Трябваше да предприемем нещо. Този пръстен можеше да ни натика всичките в затвора. Холи се хвалеше с него на път и под път. Къртис, разбира се, никога нямаше да се ожени за нея. Той си имаше жена и деца. — Тя дръпна няколко пъти от цигарата. — Налагаше се да се отървем от Холи. Подразбрахме, че не е казала на Къртис за Брад Торнбърн. Една нощ, докато работехме в галерията с Арт, решихме как да го направим. Диди се преоблече като мъж. Наехме кола и Диди излезе с нея, а аз застанах на обичайното си място. — Тя отново захлипа. Подадох ѝ чиста носна кърпа. — Ами... Холи си беше такава... Като види прилична кола, и веднага хуква пред другите. Когато Диди спря от другата страна и се престори, че уж ѝ маха с ръка, тя така се втурна, че аз едвам я настигнах. Влязох и седнах на задната седалка. Разбира се, Холи ни позна и се развика още щом потеглихме. Искахме само да вземем пръстена. Предупредихме я, че трябва да го сваля, но тя се държеше като подивяла котка. Дори не се отдалечихме кой знае колко. Впрочем беше невъзможно, защото тя пицеше с цяло гърло и се мятеше из колата. Мисля, че първо Диди я удари, след това аз. Никога не сме искали да... Не искахме да ѝ причиним какво зло, а само... Тя изведнъж се отпусна като парцалена кукла. Уплашихме се. Скрихме я в багажника. Диди трябваше да остави някъде колата и да се върне при мен на улицата. Аз се върнах в моя район, за да си осигуря алиби. Казах, че Диди е със свой редовен клиент, а аз търся Къртис.

— Не разбирам каква е била ролята на Арт?

— Бяхме се уговорили да се срещнем в едно от барчетата, но Диди не дойде. Глупавата кучка! Уплашила се и отишла в галерията, защото докато търсела къде да зареже колата, Холи дошла на себе си и

взела да вика и да удря по багажника. — Нала угаси цигарата и подпря главата си с ръце. — Арт побеснял, като видял Диди да слиза от колата с подпухнало и издрано от борбата лице. Холи беше опасно хлапе. Биеше се с когото поиска, без да се замисля. Ако си беше седяла кротко, нямаше да...

— Какво стана в галерията?

— Не съм сигурна. Арт каза, че ще отиде да види в какво състояние е Холи. Като се върна, поиска чук. Веднага разбрахме какво е намислил. Диди искаше да го спре и започна да дърпа чука от ръцете му. Докато се боричкаха, той го изтърва върху крака ѝ. Както и да е... След малко той се върна и подаде пръстена на Диди. Беше го свалил от пръста на Холи.

— Така. Диди се е качила в колата, съзнавайки прекрасно, че в багажника е скрит трупът на току-що убитата Холи. Какво стана след това?

— От нея се искаше само да зареже някъде колата. Тя обаче изпаднала в истерия. Глезенът ѝ отеكل така, че едва пристъпвала. Страхувала се да се върне пеша, защото някой можел да я проследи. Наложил се аз да откарам колата някъде. Заличих следите. Не беше чак толкова ужасно, защото вътре в купето нямаше кръв. Едва когато си тръгнах, забелязах, че единият край на роклята ѝ се подава от багажника... Бяха до нас като луда...

— Трябва да е било наистина ужасно — състрадателно забеляза Лорийн.

— О, да! След това обаче се случи нещо невероятно. Диди сложи проклетия пръстен и взе да го носи навсякъде, също като Холи. Сякаш наистина искаше да я заловят. Постоянно плачеше, не можеше да спи. Как ли не я убеждавах, но тя си знаеше своето. Една вечер се скарахме много лошо. Аз се опитах да го измъкна насила от ръката ѝ. Тя крещеше, че пръстенът си е неин и няма да го даде за нищо на света. Блъсна ме, после аз я блъснах. Падна и си удари тила в ръба на масичката. Помислих, че е умряла, но се оказа, че... също като Холи...

Раменете ѝ се затресоха. Лорийн протегна ръка през масата и хвана нейната. Нала избухна в неудържим плач. Гримът се стичаше по лицето ѝ на черни вади, червилото ѝ беше размазано.

— Повиках Арт... Той каза, че трябва да го направим така, че да изглежда като едно от серийните убийства... Както той бил направил с

Холи, така и аз трябвало да направя с Диди... После каза да се оправям сама, той не искал да има нищо общо с това. Отиде си... Когато нанесох първия удар с чука, тя изохка... Беше все още жива, като Холи... Молеше ме да не постъпвам с нея както направихме с малката... Удрых, докато най-после притихна... — Нала запали друга цигара и отпи от водата. — Не знаех какво да правя после... Тя беше толкова тежка, че не можех даже да я повдигна. Повиках Крейг. Той ми помогна да я пренеса в колата. Само това. Нищо друго не е правил.

Настъпи мълчание. Лорийн взе недопушената цигара от ръката ѝ, смачка я в пепелника и стана.

— Къде отиваш?

— Вече могат да ти предявят обвиненията.

С разширени от ужас очи Нала проследи как Лорийн напусна стаята без дори да се обърне.

Минаваше полунощ. Ед Бикърстаф тържествуваше. И двамата подписаха показанията си и бяха отведени в килиите. Той подаде на Лорийн малък плик.

— Пет хиляди, в използвани банкноти. Ти беше много добра. Не вярвах, че ще успееш да я пречупиш.

— Нали няма да ви трябва на процеса?

— Не, освен ако тя не пожелае ти да свидетелстваш. Но не мисля, че ще го направи...

— Ами Брад Торнбърн?

— Изглежда, единственото, за което можем да го обвиним, е, че е спал с проститутка! Все пак ще трябва да го разпитаме. Вече наредих да го извикат от Франция.

Бикърстаф я изпрати и пред вратата спря.

— Ако един ден имам нужда от тебе...

— Ще ти изпратя визитката си веднага щом регистрирам агенцията — усмихна се Лорийн.

— Искам да ти задам и още един въпрос. Ти демонстрира много приятелско отношение към Нала.

— Просто си вършех работата, Ед. Тя е измет, почти не ме уби.

— Няма ли да подадеш иск?

— Не — засмя се тя.

Роузи гледаше телевизия, когато Лорийн се върна.

— Леглото ти е приготвено. Аз ще спя на дивана.

— Ти си добра приятелка, Роузи! — усмихна се тя. Докато влизаше в банята, телефонът иззвъня. — Ако е за мен, кажи, че още не съм се върнала.

— Брад Торнбърн беше — извика Роузи, за да надвика шума от душа. — Каза, че утре сутринта ще се обади пак.

— Върнал ли се е вече?

— Тръгва насам. — Роузи откряна банята и провря глава. — Обажда се от аерогарата в Париж. Искаш ли да говориш с него утре?

Лорийн се загърна в кърпата и спря душа. Брад бе спал с Холи. В същото легло, където се беше любил и с нея, беше спал и с това седемнадесетгодишно дете. Брад, изглежда, винаги щеше да спи с онзи тип жени, които не му подхождаха. Искаше да го види, но се сети, че той вероятно иска да разбере от нея защо го викат в полицията.

— Ако отново се обади, кажи, че ме няма и не знаеш кога ще се прибера — намръщи се тя. — Няма смисъл да говорим.

— Както решиш. Искаш ли чаша чай?

— Да, благодаря.

Лорийн се зави с чаршафите и се отпусна. Утре щеше да отвори своята агенция, да поръча визитки и да купи компютър. Когато Роузи влезе с чая, тя вече спеше дълбоко. Не беше успяла да изпълни само едно от нещата, които бе планирала. То беше първото в плана ѝ за следващия ден.

Роузи се надигна сънена от дивана.

— Моля? Повтори какво каза.

— Хайде, ставай. Трябва да тръгваме за събрание.

Брад Торнбърн огледа празния дом. Чаршафите, покриващи мебелите, и огледалата, бяха прашни. Той затръшна вратата след себе си и потегли към полицията.

Представиха го на Ед Бикърстаф. Разпитът беше просто една формалност. Той описа в подробности нощта, когато бе завел в дома си млада руса проститутка. Не можа да си спомни името ѝ — толкова

много други бе водил къщи, че беше безсмислено да се опитва. Бикърстаф записа приблизително часа, в който тя се е качила в колата му, колко време е била при него.

— Не забелязахте ли нещо особено? Нещо, което ви е направило впечатление?

Брад сви рамене. Не си спомняше почти нищо.

— Не забелязахте ли някакво бижу?

— Да, носеше голям пръстен. Помня го, защото приличаше на един от пръстените на майка ми. Малката веднага го свали от ръката си и го пусна в чантата си.

— Този ли беше? — Бикърстаф му подаде една снимка.

— Да. Може би подобен.

— Сигурен ли сте, че това не е пръстенът на майка ви?

— Възможно е. Прилича на нейния. Не мога да кажа дали е същият. Майка ми имаше много скъпоценности. Всъщност тя беше колекционер на бижута. Някои от тях струваха хиляди, други бяха евтини копия. Постоянно се боеше, че могат да я ограбят. Съжалявам, че не мога да ви бъда полезен с повече информация.

Агентът не му каза каква съдбоносна роля е изиграл този пръстен в живота и смъртта на няколко души.

Брад се отби в агенцията за недвижими имоти, подписа пълномощно за продажба на мебелировката и всички останали вещи заедно с къщата и се отправи към Бевърли Глен. Табелите „Продава се“ вече висяха по оградата. Той събра нещата, които щеше да вземе и започна да поставя червени лепенки на вещите, които трябваше да останат в къщата. Така носачите щяха да знаят какво да изнесат и какво да оставят. Колко малко неща искаше да запази за себе си. Бродеше от стая в стая из пустата, смълчана къща. Стаята на Стивън отвори повече работа, отколкото бе очаквал. Многобройните колекции от раковини, кутийки за емфие и всевъзможни други антикварни предмети, безкрайните редици от снимки на майка му го потискаха. Все пак залепи червени лепенки на всички сребърни рамки. Беше трудно да гледа лицата на брат си и майка си и когато накрая затвори вратата след себе си, въздъхна с облекчение. Не биваше да мисли за Стивън. Едва когато се озова в стаята си, действително се успокои. Пригответи за изнасяне спортните си екипи, книгите и компактдискете. С малко неща от този дом го свързваха

емоционални връзки. Всичко можеше да се купи отново. Знаеше, че никога вече няма да се върне в този дом и спомените, които го изпълваха.

Едва късно следобед стигна до санаториума. Звъня четири пъти на Лорийн, но телефонът не отговаряше. Реши да опита още веднъж, преди да замине. Не знаеше защо толкова иска да я види. Не беше влюбен в нея, но някак си не можеше да забрави как я беше притискал в обятията си, когато тя заплака, и нежността, която изпълваше сърцето му.

Госпожа Торнбърн седеше до прозореца с изглед към градината. Санаториумът беше неоправдано скъп. За всеки от обитателите се грижеше отделен екип от лекар и медицински сестри. Тя разглеждаше „Вог“ и схванатите от артрит костеливи ръце с идеално поддържан маникюр с нежност гладеха лъскавите страници. От време на време издърпваше от една ролка малки жълти лепенки и ги поставяше върху моделите, които искаше да поръча. Все още купуваше облекла от най-скъпите модни къщи. Понякога ѝ носеха цели колекции и ги складираха в някой от многобройните гардероби в апартамента ѝ.

Известно време Брад я наблюдава отдалеч. Всичко по нея и около нея бе изискано и скъпо — перуката, изкуствените мигли, бледата напудрена кожа, силно опъната върху скулите ѝ.

Вследствие на многобройните пластични операции чертите ѝ изглеждаха сюрреалистични. От разстояние приличаше на трийсетгодишна и само от непосредствена близост човек можеше да забележи опънатата застаряваща кожа. Той тихо я повика, наведе се към нея, но както винаги тя се извърна, за да избегне целувката.

— Внимавай да не ми разрошиш косата, скъпи! Притегли един стол и седна. Госпожа Торнбърн затвори списанието и го подаде на Брад с жест, който го накара да се почувства като лакей.

— Как си?

— Ужасно! Как очакваш да бъда? — Плътено начервените ѝ устни се разтегнаха в неискрена усмивка, разкривайки големите, неестествено бели зъби. — Чух, че си обявил къщата за продан. Винаги съм я ненавиждала. Дали ще вземем добри пари за нея?

— Надявам се.

— Къде ще живееш?

— В Южна Франция.

— Обожавам Кан! Вече не е това, което беше едно време. Баща ти често ме водеше там, но при всяко посещение имахме проблеми с прислужниците, вероятно защото той ги чукаше безразборно.

Брад се усмихна на изражението, с което тя произнесе „чукаше“. Явно искаше да го шокира, без да знае, че той беше свикнал с тази дума. Майка му можеше да псува така, че да засрами всеки моряк. Той усети нещо, подобно на прилив на нежност към нея и това го учуди. Тя посочи градините под прозореца.

— Ще слагат нов бордюр и фонтан. Надявам се да не е във формата на пикаещо момченце. Мразя тези статуи с жалките каменни пенисчета, от които тече вода. Чудя се защо толкова хора ги търпят. Пенис, изпускащ вода! Отвратително! Особено ако не е обрязан. Навремето взех всички мерки да те обрежа. Това прави мъжа много по-привлекателен и удоволствието е по-голямо, особено при орална любов.

Тя се изсмя и постави ръка на устата си като палава ученичка. Брилянтите на пръстените ѝ проблеснаха на слънцето.

— Помниш ли онзи пръстен с топаз? Голям, с диаманти и платинена халка — попита тихо той.

— Трудно ще го забравя. Баща ти винаги ми подаряваше нещо екстравагантно, когато съгрешеше. Колкото по-скъпо беше бижутото, толкова по-голяма беше вероятността тази, която е чукал, да е моя близка приятелка. Топазът беше качествен, а диамантите, да, леко розовееха. Висок карат! Защо питаш за него?

— Ей така, без причина.

— О, мили мой, винаги има причина. Предполагам, че е едно от нещата, които Стивън е продал, откраднал или както там наричат това, което е направил. Да, пръстенът наистина беше много красив, но прекалено пищен за моя вкус.

— Защо е ходел с толкова много жени? Баща ми... Винаги ми е било странно. Двамата навярно сте се обичали едно време.

— Любовта никога не дойде при нас, скъпи. — Тя се извърна и го погледна. Дори и на осемдесет години, очите ѝ бяха все така лазурносини. Брад понечи да я хване за ръката, но тя я вдигна и махна на един от обитателите с величието на кралица. — Баща ти ме мразеше и постоянно се опитваше да ме оскърби, защото го намирах твърде

непривлекателен. Омъжих се за парите му. Впрочем аз му казах това, но той, изглежда, не ми повярва.

— Наистина ли се омъжи заради парите му?

— А ти как мислиш? — Очите ѝ проблеснаха със синята студенина на лед.

— Не зная, пък и трябва да тръгвам. — Той стана. Майка му отново махна на някого и измърмори, че приближава време за чай. — Ще пишеш ли на Стивън?

— За мен той е мъртъв. Нямам сили да му пиша или да говоря с него. Ах, да, промених завещанието си. Оставям всичко на теб.

— Ще ти пиша веднага щом се установя. Можеш да ми дойдеш на гости. — Той леко докосна рамото ѝ.

— Ще бъде прекрасно, мили!

И двамата знаеха, че другият лъже и че никога вече няма да се видят. В ясните ѝ очи нямаше неприязън. Тя протегна ръка и Брад я целуна. Нежният парфюм с аромат на цветя за миг го върна в детството, когато копнееше тази жена да го прегърне и да го целуне. Това чувство отново се пробуди в него. Стоеше и сякаш очакваше някакъв знак, който да му покаже, че го обича, че мисли за него. Но тя оттегли ръката си. Посещението завърши.

Преди да излезе, Брад се обърна да я погледне още веднъж, надявайки се, че тя все още го следи с поглед. Госпожа Торнбъرن обаче вече беше потънала в журнала си и тъкмо слагаше жълта лепенка на някаква нощница от кремава коприна, облечена от тъмноока манекенка.

Боже мой, сигурно от трийсет години не беше обличала нощница. И може би от толкова не беше плакала. Сълзите разваляха грима, подуваха очите и носа. Бяха потребни години тренировки, за да се отучи да плаче. Спомни си последния път, когато бе плакала до пълно изтощение. Бе заварила мъжа си в леглото с най-добрата си приятелка. Голи, впити един в друг, те издаваха сладострастни стонове. Тя никога не бе изпитвала оргазъм и не знаеше какво е това. Бе фригидна. Мъжът ѝ не случайно я наричаше „ледената лейди“. Само малкият Стивън бе успял да докосне сърцето ѝ. Само той знаеше как да я обича, сякаш интуитивно усещаше страха ѝ от правенето на любов. Знаеше как да я целува, без да я потупва или опипва. Само Стивън разбираше колко е нежна и деликатна. А сега и той я беше

предал. Оказа се брутален като всеки мъж, когото бе виждала в живота си. Седнала в инвалидната количка като в капан, тя си спомни слабостта му, почти розово тяло, сладките му целувки, идеално обрязания му пенис. Тя обичаше да го целува и после да разтрива спермата по кожата си. Далеч по-ефикасно от всички скъпи кремове! Колко пъти бяха обсъждали лечебните ѝ свойства, легнали голи един до друг в горещия въздух на спалнята ѝ. Никога не бе вярвала, че в това има нещо греховно, напротив! Беше съвсем естествено. Не носеше никаква вина за това, което той бе направил години по-късно. Жените са били уличници като онези, които мъжът ѝ влачеше вкъщи. В ума ѝ изплува някаква стара песничка, която някога бе пяла заедно с останалите момичета в хора на кабарето:

*Ако ти кажа, че те обичам, ще ми се разсърдиш ли?
Ако те целувам до забрава, ще ме обикнеш ли и ти?*

Стивън Янклоу стана от леглото и тръгна със санитаря към банята. Обичаше нощта, защото когато минаваше по коридора, виждаше отражението си в един прозорец. Той винаги спираше пред него, оглеждаше облеченото в дълга бяла нощница същество, което го гледаше от тъмното стъкло.

— О, здравей, скъпа! — тихо ѝ махваше и продължаваше след санитаря.

С никого не разговаряше и затова с нетърпение чакаше срещата с бялото създание от прозореца. Затова пък винаги се усмихваше. Изглеждаше щастлив и спокоен. От време на време си тананикаше някаква стара популярна песничка:

*Ако ти кажа, че те обичам, ще ми се разсърдиш ли?
Ако те целувам до забрава, ще ме обикнеш ли и ти?*

Брад Торнбърн се върна във Франция. Преди да отлети, направи последен опит да се свърже с Лорийн, но никой не отговори.

Ако ти кажа, че те обичам...

Роузи и Лорийн работиха цяла седмица от сутрин до вечер. Купиха евтини мебели, библиотечен шкаф и бюро. Уредиха прокарването на телефон, инсталираха и компютър. Лорийн се отби при Хектор и се похвали, че е наела офис в съседната сграда. Близостта със салона беше едно от големите му предимства.

Не си поръчаха рекламна табела, защото решиха, че една уважаваща себе си детективска агенция не бива да афишира името и дейността си. Реклами щяха да поместват само в някои подбрани вестници. Лорийн смяташе да изчака няколко седмици, преди да помоли Бикърстаф за разрешително за оръжие. Бе оставила адреса и телефона си, но той все още не я беше търсил.

Двете тъкмо почистваха офиса, когато на вратата се позвъни и Руни влезе, без да чака покана.

— Мислех, че вече си някъде в Европа — подхвърли усмихната Лорийн.

— Жената е там. — Той свали шапката си и взе да я мачка. — Отбих се във връзка с оня, Крейг Лайл.

Тя го погледна дяволито и се засмя.

— Е, добре. Излъгах — каза Руни и се засмя. — Минах през полицията да се видя с Джош и да попитам дали нямат нужда от помощ. Мисля, че ако им липсват хора, аз може и да се върна.

— Наистина ли не им достигат хора? — Искаше ѝ се да го прегърне, но не го направи. Руни беше сдържан човек, който мразеше сантименталностите.

— Те са в някаква еуфория. Много се гордеят със себе си. Никой не им търси сметка за Арт Матюз. — Той огледа офиса, после върховете на обувките си. — Нали знаеш, че никога няма да ти издадат лиценз?

— Много важно! — сви рамене тя. — Много други детективски бюро работят без такъв лиценз.

— Да, но без него няма да привлечеш добри клиенти. Дори разрешително за оръжие няма да ти издадат.

— Ще се оправям постепенно.

— Имаш ли домашния ми телефон? — Продължаваше да се оглежда разсеяно и да усуква шапката си. Искаше да каже нещо, но се чувстваше неловко. — Аз... може да изям едно кърпичка отсреща. Предполагам, че в момента не ти е до ядене?

— Не. Все пак благодаря за поканата.

Лорийн го остави нарочно да стигне до вратата. Едва когато я отвори, тя го извика и тръгна бавно към него със скръстени ръце.

— Зная, че имаш нужда от заслужен отдых, но все пак исках да те попитам... — Лицето му грейна.

— Ти си прав, че много трудно ще получа разрешително за дейността си, а даже и за носене на оръжие. Благодарение на тебе успях да получа шофьорска книжка... Дали не би могъл да ми помагаш? Не мога да искам от тебе работа на пълен работен ден, но поне по два дни в седмицата?

Позволи му да изиграе ролята на колебаещия се. Той се понамръщи, поусука още няколко пъти шапката си и накрая се усмихна.

— Още днес ще подам молба за лиценз. Имам връзки. Ще стане и още как! — Пое протегнатата ѝ ръка, после внезапно я притегли и сърдечно я прегърна. Гласът му трепереше от вълнение: — Винаги съм твърдял, че си една от най-добрите в цялата полиция. Възхищавам се, че успя да се оттласнеш от дъното и да се върнеш към живота. Гордея се с тебе, Лорийн!

Роузи го изчака да излезе и се приближи до Лорийн.

— Мислех, че аз съм твой съдружник.

— Така е, но ние имаме нужда от него, Роузи. Той има доста пари от премията, която получи при пенсионирането си, има много контакти. Ще бъде визитната картичка на агенцията ни. — Прегърна масивното рамо на приятелката си. — Вече съм спокойна, Роузи. Вярвам, че ще успеем. А ти?

Тя не можа да отговори веднага, защото се боеше, че и нейният глас ще затрепери като на Руни. Лорийн имаше това невероятно качество да привлича хората към себе си. Караше човек да я наблюдава, да иска да ѝ угоди, понякога — да я убие, но не от омраза, а от обич и да се чувства щастлив, когато тя е щастлива.

Двете тръгнаха към събранието на Асоциацията на алкохолиците. Напоследък посещаваха клуба два пъти в седмицата.

Джейк вече ги чакаше. Тримата седнаха на първия ред пред малкия импровизиран подиум. Това събрание беше особено важно, защото Лорийн щеше да разказва своята история. Роузи сияеше от гордост. Тя самата още не се чувстваше готова за това, но скоро щеше да застане пред всички, благодарение на Лорийн. Знаеше, че има бъдеще, и то е добро. Е, нямаше да бъде лесно, но какво от това? Нали днешният ѝ ден бе по-добър, отколкото бе могла да мечтае преди една година? С благодарност си спомни онзи далечен ден, когато, изпълнена със страх и съмнения, покани в дома си хилавата, запусната жена с липсващ преден зъб. Да вижда Лорийн силна, елегантна и жизнена, застанала пред всички с увереност и вяра в живота бе голямата награда, заради която си струваше да измине този дълъг и криволичетъ път.

Джейк извади кърпата си и се изсекна. Не можеше да спре сълзите си, но искаше поне да ги поприкрие. Нима някогашното жалко, смакано от съдбата същество бе тази Лорийн, която стоеше пред всички, готова да се изправи лице в лице с демоните на миналото?

— Казвам се Лорийн и съм алкохолик. Преди осем години бях лейтенант в полицията. По това време пиех и веднъж извърших нещо ужасно, защото бях пиана. Застрелях без да искам едно момче. Нямам извинение. Нищо не може да заличи вината, която нося от тогава и която винаги ще нося със себе си. — Разказа как бе загубила съпруга и децата си, как бе паднала дотам, че да проституира, за да си купи алкохол и да се напие до самозабрава, и как един ден срещнала Роузи и Джейк и започнала да посещава събранията. Накрая с усмивка спомена, че наскоро е открила детективско бюро и се надява, че бизнесът ѝ ще бъде успешен. — Вече не желая и не търся забрава. Искam единствено пълноценен живот, без пиянски изстъпления. Винаги ще бъда признателна на Асоциацията на алкохолиците и на своите приятели, които ми помогнаха отново да стъпя на крака. Благодарение на тях днес съм спокойна и щастлива, в мир със себе си и с Бога.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.